Sophie
KINSELLA

POLIROM

La cumpărături cu Minnie

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.
Sophie Kinsella, *Mini Shopaholic*
Copyright © 2010 by Sophie Kinsella
All rights reserved
© 2010 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere
www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti,
B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KINSELLA, SOPHIE
La cumparaturi cu Minnie/Sophie Kinsella; trad. de Vali Florescu— Iaşi: Polirom, 2010
ISBN 978-973-46-1817-0
1. Florescu, Vali (trad.)
821.111-31135.1
Printed în ROMÂNIA

Sophie
KINSELLA

La cumparaturi cu Minnie

Traducere din limba engleză şi note de Vali Florescu

POLIROM
2010

Sophie Kinsella a studiat ştiinţele politice, filosofia şi economia la Oxford. A lucrat ca ziaristă specializată pe probleme financiare. Romanele care o au drept personaj principal pe Rebecca Bloomwood, o shopaholică înrăită, au cunoscut un succes imens şi au fost traduse în peste treizeci de limbi. Din această celebră serie, la Editura Polirom au apărut până acum *Mă dau în vânt după cumpărături* (2000; Polirom, 2004, 2006), *Goana după cumpărături la New York* (2001; Polirom, 2005, 2007), *La cumpărături în rochie de mireasă* (2002; Polirom, 2005, 2006) şi *La cumpărături cu sora mea* (2004; Polirom, 2006). În ultimii ani, galeria îndrăgitelor sale eroine s-a îmbogăţit cu năstruşnica Emma Corrigan din *Poţi să ţii un secret?* (2003; Polirom, 2006) şi cu ambiţioasa Samantha Sweeting din *Supermenajera* (2005; Polirom, 2007), romanele ale căror protagoniste sunt acestea caracterizându-se prin acelaşi amestec savuros de farmec, umor şi optimism care au făcut din Sophie Kinsella „maestra de necontestat a genului *chick-lit"* (*The New York Post). La cumpărături cu bebe* (2007; Polirom, 2008) intră în seria aventurilor incorigibilei Becky Bloomwood.

În ultima apariţie din *La cumpărături…* Rebecca Brandon, născută Bloomwood, atacă din nou, împreună cu fiica ei, Minnie, în vârstă de doi ani, care deja a preluat obiceiurile mamei: determinarea precoce şi dependenţa de produsele cu etichete de marcă. Mai rău, Minnie pare să fie însăşi întruchiparea vocii din capul lui Becky, care n-o lasă să spună nu, când vine vorba de hainele de designer, cu cele mai drăguţe accesorii. Însă criza financiară loveşte, în cele din urmă, şi în familia Brandon, iar Luke, cu capul mai pe umeri, o convinge

pe Becky să devină din „fashionistă”, un pic mai „recesionistă” şi, eventual, să poarte hainele din şifoniere mai mult de o singură dată. Când se apropie ziua lui de naştere, Becky încearcă să organizeze o petrecere surpriză, dar cu buget limitat pare imposibil. Situaţia scapă de sub control şi explodează în secvenţe improbabile, de un umor nebun. A trecut o vreme de când fanii lui Sophie Kinsella au avut ocazia să se bucure de aventurile eroinelor sale, însă, iată, romanul *La cumpărături cu Minnie* va fi o recompensă.

Pentru Allegra, minishopaholică în devenire

Grupul de joacă Tick Tock
The Old Barn
Spence Hill nr. 4
Oxshott
Surrey

Doamnei Rebecca Brandon 1 septembrie 2005
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott
Surrey

Stimată doamnă Brandon,

Permiteţi-mi să vă spun că ieri ne-a făcut o deosebită plăcere să vă cunoaştem pe dumneavoastră şi pe Minnie. Avem încredere că se va simţi nemaipomenit la grupul nostru de joacă liniştit şi distractiv, motiv pentru care aşteptăm cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire.

Cu cele mai bune urări,
Teri Ashley,
Lider de grup

P. S. Vă rog să nu vă faceţi griji în legătură cu incidentul acela minor, cu vopseaua. Suntem obişnuiţi cu copiii şi putem să rezugrăvim oricând peretele în cauză.

Grupul de joacă Tick Tock
The Old Barn
Spence Hill nr. 4
Oxshott
Surrey

Doamnei Rebecca Brandon 4 octombrie 2005
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott
Surrey

Stimată doamnă Brandon,

Permiteţi-mi să vă aduc la cunoştinţă, în mod confidenţial, câteva motive de îngrijorare legate de Minnie. E un copil adorabil şi cât se poate de vioi.

Cu toate acestea, trebuie să înveţe că nu poate purta *toate* hăinuţele cele mai frumoase în fiecare zi şi că pantofii „de prinţesă" nu sunt potriviţi pentru joaca afară. Poate vom reuşi să discutăm despre acest lucru la următoarea noastră întâlnire matinală cu activităţi pentru părinţi şi copii.

Cu cele mai bune urări,

Teri Ashley,

Lider de grup

P.S. Vă rog, nu vă faceţi griji în legătură cu incidentul acela minor, când s-a vărsat cleiul. Suntem obişnuiţi cu copiii şi putem relăcui oricând masa respectivă.

Grupul de joacă Tick Tock
The Old Barn
Spence Hill nr. 4
Oxshott
Surrey

Doamnei Rebecca Brandon 9 noiembrie 2005
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott
Surrey

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră. Mă bucur că aşteptaţi cu nerăbdare întâlnirea matinală cu activităţi pentru părinţi şi copii. Din păcate, adulţii nu se vor îmbrăca în ţinute de gală şi nici nu va avea loc un „schimb de haine cu ceilalţi părinţi”, aşa cum sugeraţi.

Mă bucur să vă anunţ că Minnie e tot mai activă în grup şi petrece foarte mult timp în noul nostru colţ de joacă, „La magazin”.

Cu cele mai bune urări,

Teri Ashley,

Lider de grup

PS. Vă rog, nu vă faceţi griji în legătură cu incidentul acela minor, cu cerneala împroşcată. Suntem obişnuiţi cu copiii şi doamna Soper îşi poate oricând revopsi părul.

Unu

OK. Nu intra în panică. Eu sunt şefa aici. Eu, Rebecca Brandon (născută Bloomwood), sunt adulta. Şi *nu* fiica mea de doi ani.

Atâta tot că nu sunt sigură dacă ea îşi dă seama de asta.

— Minnie, draga mea, dă-mi poneiul.

Încerc să vorbesc calm şi ferm, ca Nanny Sue de la televizor.

— Poneeei, face Minnie şi înşfacă jucăria şi mai strâns.

— Niciun ponei.

— A meu! ţipă isteric. Ponei *a meeeeu*!

Oof. Am un milion de sacoşe de cumpărături, faţa mi-e fleaşcă de transpiraţie şi *chiar* nu e momentul să-mi facă o scenă.

Şi totul mergea atât de bine. Am luat mallul de la un capăt la altul şi am cumpărat absolut toate mărunţişurile care-mi rămăseseră pe lista de Crăciun. Mă îndreptam cu Minnie către Peştera lui Moş Crăciun şi nu m-am oprit decât o clipă, să mă uit la o căsuţă de păpuşi. Moment în care Minnie a înşfăcat poneiul expus şi a refuzat să-l pună înapoi. Iar acum mă aflu în mijlocul Poneiadei.

Pe lângă mine tocmai trece o mamă în jeanşi mulaţi J Brand, cu o fiică îmbrăcată impecabil, şi-mi aruncă Privirea Scanare Mami, la care mie mi se întinde pe faţă un rictus involuntar. După naşterea lui Minnie, am aflat că Privirea Scanare Mami e chiar mai necruţătoare decât Privirea Manhattan. Când ţi se aruncă Privirea Scanare Mami, nu ţi se judecă şi bugetează cu precizie, dintr-o singură ocheadă, doar hainele. O, nu. Contorul

înregistrează automat şi hainele copilului tău, brandul căruciorului, geanta cu scutece, gustărica la pachet şi dacă odrasla ta zâmbeşte, e obraznică sau ţipă.

Ştiu că par o groază de informaţii pentru o privire de-o secundă, dar credeţi-mă, mamele chiar sunt nişte mici Napoleoni.

Sigur că Minnie ia note excepţionale pentru ţinuta ei. (Rochie: unicat Danny Kovitz, jachetă: Rachel Riley, pantofi: Baby Dior.) Şi am strâns-o bine în hamul pentru copii (piele Bill Amberg, supercool(i-am văzut în *Vogue).* Dar, în loc să zâmbească angelic precum fetiţa din poze, se smuceşte în el ca un taur disperat să se avânte în arenă. Are sprâncenele încruntate de furie, obrajii roz aprins şi trage adânc aer în piept, ca să zbiere din nou.

— Minnie.

Îi dau drumul la ham şi îmi pun mâinile în jurul ei, ca să se simtă în siguranţă, aşa cum scrie în cartea lui Nanny Sue, *Cum să-ţi ţii copilul în frâu când începe să meargă.* Am cumpărat-o zilele trecute, ca s-o răsfoiesc un pic. Doar aşa, de curiozitate. Vreau să zic că nu e vorba c-aş avea *probleme* cu Minnie sau ceva de genul ăsta. Şi c-ar fi *dificilă.* Sau „greu de controlat şi încăpăţânată", cum a zis proasta aia de profesoară de muzică din grupul ei de copii. (Ce ştie ea? Nici la trianglu nu ştie să cânte ca lumea.)

Minnie e, cum să zic… dezgheţată. Are păreri ferme despre lucruri. De pildă, despre jeanşi (n-ar purta nici moartă) sau morcovi (nu s-ar atinge de ei pentru nimic în lume). Iar acum, părerea ei fermă e că trebuie să aibă un ponei de jucărie.

— Minnie, draga mea, te iubesc foarte mult, îi zic pe un ton blând, uşor cântat, şi aş fi foarte fericită dacă mi-ai da poneiul.

Aşa, dă-l la mămica…

Aproape am reuşit. Degetele mele se strâng pe capul poneiului.

Ha. Iscusinţă şi talent. Am reuşit. Nu mă pot abţine să nu mă uit înjur, să văd dacă mi-a observat cineva competenţele părinteşti.

— A meeeeu!

Minnie mi-l smulge din braţe şi o ia la sănătoasa prin magazin. Fir-ar să fie.

— Minnie! MINNIE! strig.

Îmi apuc sacoşele şi o iau la pas furioasă după Minnie, care a dispărut deja în raionul Action Man. Dumnezeule, nu ştiu de ce ne-om mai chinui atâta să antrenăm toţi atleţii ăia pentru Olimpiade. Ar trebui să ne înscriem cu o echipă de ţânci de câţiva ani.

Când o ajung din urmă, gâfâi îngrozitor. Ar cam fi cazul să încep şi eu să fac exerciţii postnatale la un moment dat.

— Dă-mi poneiul!

Încerc să i-l iau, dar ţine de el cu toată puterea.

— Ponei a *meeeu*!

Ochii ei negri mă fulgeră cu un licăr plin de hotărâre. Câteodată, când mă uit la ea, seamănă atât de tare cu tatăl ei, că mă şochează.

Şi chiar aşa, unde e Luke? Era vorba că ne facem cumpărăturile de Crăciun *împreună.* Ca o *familie.* Dar el a dispărut acum o oră, bolborosind ceva despre nu ştiu ce telefon pe care-l are de dat, şi de atunci nu l-am mai văzut. Probabil stă pe undeva liniştit şi savurează omeneşte un cappuccino, cu ziarul în faţă. Tipic.

— Minnie, nu-l cumpărăm, zic pe tonul cel mai categoric de

care sunt în stare. Ai deja o groază de jucării, nu-ţi mai trebuie şi ponei.

O tipă brunetă cu părul ciufulit, cu ochi cenuşii şi doi gemeni în jur de un an într-un cărucior dublu, îmi aruncă o privire aprobatoare. Nu mă pot abţine să nu-i arunc eu însămi Privirea Scanare Mami, şi o văd din prima că e una dintre mamele alea care poartă Crocs cu şosete grosolane tricotate în casă. (De ce ar face cineva aşa ceva? De ce?)

— Nu că e strigător la cer? zice ea. Poneii ăştia sunt patruzeci de lire! Ai mei nici n-ar îndrăzni să ceară o asemenea jucărie, adaugă tipa, aruncând o privire către cei doi băieţi ai ei, prăvăliţi pe spate şi tăcuţi, cu degetele mari în gură. O singură dată dacă le cedezi, şi s-a zis. Eu i-am dresat bine pe-ai mei.

Ia uite-o şi pe ciufulită asta, ce mare se dă.

— Categoric, zic eu pe un ton cât se poate de demn. Sunt perfect de acord.

— Unii părinţi i-ar cumpăra imediat copilului poneiul ăla, numai ca să-i lase în pace. Da' nu aşa-i înveţi disciplina. E revoltător.

— Îngrozitor, îi ţin eu isonul şi dau să apuc pe şest poneiul, însă Minnie se coteşte dibace.

Fir-ar să fie.

— Cea mai mare greşeală e să le faci pe plac, spune tipa şi o fixează pe Minnie cu o privire de oţel. În momentul ăla, s-a zis cu educaţia şi cu tot.

— Eu, una, nu cedez niciodată în faţa fiicei mele, zic eu înţepată. Nu îţi iau poneiul, Minnie, şi cu asta, basta.

— Poneeei!

Vaietele lui Minnie se transformă în nişte suspine de-ţi frâng inima. Mare figurantă. (O moşteneşte pe mama.)

— Atunci, mult noroc, zice tipa şi pleacă mai departe. Crăciun fericit.

— Minnie, încetează! şuier furioasă printre dinţi imediat ce femeia dispare. Ne faci de râs pe amândouă! Şi oricum, la ce-ţi trebuie un ponei idiot?

— Poneeeei!

Strânge poneiul la piept de parc-ar fi animăluţul ei cel drag pe care l-a pierdut, care-a fost vândut la târg undeva la opt sute de kilometri distanţă şi tocmai şi-a găsit cu mare chin drumul înapoi la fermă, cu picioruşele toate o rană şi scâncind de dorul ei.

— E doar o jucărie idioată, îi zic eu scoasă din pepeni. Zi-mi şi mie, ce-are aşa special?

Şi, pentru prima oară, mă uit cu atenţie la ponei.

Uau. Sinceră să fiu… chiar *e* o bijuterie. E din lemn alb pictat, cu steluţe strălucitoare peste tot, şi feţişoara căluţului, pictată de mână, e dulce foc. Şi are rotiţe roşii, care chiar merg.

— Serios, n-ai nevoie de un ponei, Minnie, îi zic… dar cu mult mai puţină convingere decât înainte.

Tocmai am remarcat şi şaua. E piele veritabilă? Şi are un căpăstru în toată regula, cu catarame, iar coama e făcută din păr adevărat, de cal. Şi are *şi* trusă pentru ţesălat!

Merită din plin patruzeci de lire. Împing o rotiţă roşie, iar aceasta se învârte perfect. Şi, dacă stau să mă gândesc, Minnie chiar nu are niciun ponei de jucărie. E o lipsă impardonabilă din dulapul ei cu jucării.

Bine, asta nu înseamnă că am de gând să *cedez.*

— Se şi învârte cu cheiţa, aud o voce din spatele meu şi, când mă întorc, văd că se apropie de noi o vânzătoare în vârstă. Are o cheiţă la bază. Uitaţi!

O învârte şi, atât Minnie, cât şi eu ne uităm vrăjite cum poneiul începe să se ridice şi să coboare în ritm de carusel, în timp ce se aude un clinchetit de clopoţei.

O, Doamne, sunt *topită* după poneiul ăsta.

— E la ofertă specială de Crăciun, la patruzeci de lire, adaugă vânzătoarea. În mod normal, ar fi şaptezeci. Sunt făcute manual, în Suedia.

E redus cu aproape cincizeci la sută. *Ştiam* eu că merită. N-am zis că merită?

— Îţi place, nu-i aşa, scumpa mea? Vânzătoarea zâmbeşte spre Minnie, care îi răspunde cu un rânjet strălucitor, uitând de supărare. Şi nu că vreau să mă laud, dar e de-a dreptul adorabilă cu hăinuţa ei roşie, cu codiţele negre şi gropiţele din obrăjori. Ia zi, ai vrea să ai şi tu unul?

— Ăă… eu…

Îmi dreg glasul.

Haide, Becky. Spune nu. Fii un părinte bun. Pleacă de-aici.

Fără voia mea, mâna îmi scapă şi mângâie iar coama.

Dar e absolut *splendid.* Uite ce feţişoară are. Şi un ponei nu e un fel de toană idioată, nu? De un ponei nu te plictiseşti niciodată. E o jucărie clasică. E, cum ar veni, sacoul Chanel al jucăriilor.

Şi e Crăciunul. Şi e la ofertă specială. Şi, cine ştie, poate că Minnie o să fie un mare talent la călărie, mă pocneşte un gând. Şi poate că un ponei de jucărie poate fi exact impulsul de care are nevoie. Mi-o închipui brusc la douăzeci de ani, stând lângă un cal superb la Olimpiadă, în jachetă roşie, spunând către camerele TV: „Totul a început de Crăciun, când am primit darul care mi-a schimbat viaţa…”

Mintea mea procesează la greu, ca un computer ce analizează

un ADN. Trebuie să existe o cale prin care să pot în acelaşi timp: 1. Să nu cedez în faţa istericalelor lui Minnie; 2. Să fiu un părinte bun şi 3. Să cumpăr poneiul. Am nevoie de o soluţie inteligentă născocită în trei secunde, de genul celor pentru care Luke le dă o căciulă de bani consultanţilor săi de afaceri…

Şi atunci îmi vine în minte răspunsul. Clar o idee de geniu, care *nu pot să cred* că nu mi-a trecut prin cap până acum. Îmi scot telefonul şi-i scriu un SMS lui Luke.

Luke! Tocmai mi-a venit o idee *a-ntâia*. Cred că Minnie ar trebui să aibă bani de buzunar.

Imediat îmi bipăie mobilul:

Poftim? De ce?

Ca să-şi cumpere diverse, normal! încep să scriu, apoi mă gândesc mai bine. Şterg textul şi, în loc, scriu cu grijă:

Copiii trebuie să se înveţe cu banii de la o vârstă fragedă. Am citit într-un articol. Le dă încredere şi un sentiment de responsabilitate.

O clipă mai târziu, Luke îmi trimite: **N-ar fi mai bine să-i cumpărăm FT?**

Termină, scriu eu. **Ce zici, două lire pe săptămână e bine?**

Eşti dusă? vine rapid răspunsul lui. **Zece penny pe săptămână e arhisuficient.**

Rămân cu ochii la telefon, indignată. Zece *penny?* Doamne, ce zgârciob mai e. Ce naiba poate să-şi cumpere cu ei?

În plus, cu zece penny pe săptămână, n-o să ne permitem niciodată poneiul.

Cincizeci de penny pe săptămână, scriu cu tupeu. **E media naţională. (**N-o să verifice niciodată.**) Şi unde eşti, apropo? Hai, că e timpul pentru Moş Crăciun!!**

Mă rog, cum vrei. Vin imediat, primesc răspunsul.

Bifat! În timp ce pun bine telefonul, fac în gând un calcul rapid. Cincizeci de penny pe săptămână, vreme de doi ani, fac cincizeci şi două de lire. Simplu ca bună ziua. Doamne, de ce naiba nu m-am gândit niciodată până acum la bani de buzunar? E perfect! Asta o să adauge o nouă perspectivă asupra mersului nostru împreună la cumpărături.

Mă întorc spre Minnie, simţindu-mă foarte de mândră de mine.

— Ascultă-mă, draga mea, o anunţ eu. N-o să-ţi cumpăr poneiul ăsta, fiindcă am zis deja că nu. Dar, ca un cadou special, mă bucur să-ţi spun că ţi-l poţi cumpăra singură, din *propriii tăi bani de buzunar*. Nu că-i extraordinar?

Minnie mă priveşte confuză. O să iau asta drept un da.

— Şi, dat fiind că nu ţi-ai cheltuit niciodată banii de buzunar, ai suma pentru doi ani, adică suficient. Vezi ce minunat e să economiseşti? adaug veselă. Vezi ce distractiv e?

În timp ce ne îndreptăm spre casă, mă simt mândră nevoie mare. Iată ce înseamnă un părinte responsabil. Îi prezint copilului meu principiile planificării financiare, şi asta la o vârstă fragedă. Aş putea chiar să devin un guru TV! *Ghidul lui Super Becky: Cum să fii un părinte responsabil din punct de vedere financiar*. În fiecare săptămână aş putea să port alte cizme…

— Căruţă.

Reveria îmi e sfâşiată de Minnie, care a lăsat poneiul şi acum ţine în braţe o chestie monstruoasă din plastic roz. De unde o fi luat-o? E căruţa lui Winnie, din desenul ăla animat.

— Căruţă? ridică ea ochii spre mine, plină de speranţă.

Ce?'

— Nu-ţi cumpărăm căruţa, scumpa mea, îi zic răbdătoare. Ai

vrut poneiul. *Poneiul* acela drăguţ, îţi aminteşti?

Minnie se uită la ponei cu o indiferenţă totală.

— Căruţă.

— Ponei!

Înșfac poneiul de pe podea. E atât de frustrant. Cum poate să fie aşa sucită? În mod sigur, asta e o trăsătură moştenită de la mama.

— Căruţă!

— Ponei! ţip eu, mai tare decât voiam, şi-i flutur poneiul prin faţă. Vreau *poneeei*…

Brusc, am o senzaţie neplăcută în ceafă. Mă întorc şi o văd pe tipa cu gemenii, stând la câţiva metri de mine şi pironindumă cu ochii ei ca oţelul.

— Vreau să zic… Las grăbită poneiul jos, cu obrajii în flăcări. Da, *îţi poţi* cumpăra poneiul cu banii de buzunar. ABC-ul planificării financiare, adaug iute către femeia cu privire de oţel. Deci azi am învăţat că trebuie să *economisim* înainte de a cumpăra diverse lucruri, aşa e, draga mea? Minnie şi-a cheltuit toţi banii de buzunar pe ponei, şi a fost o alegere foarte inspirată…

— Am găsit şi celălalt ponei! reapare vânzătoarea gâfâind, cu o cutie prăfuită în braţe. Ştiam eu că mai avem unul în depozit, de fapt erau pereche…

Mai e *încă* un ponei?

În clipa când îl scoate, nu-mi pot reprima un oftat de admiraţie. E albastru-miez de noapte, cu o coamă de culoarea corbului, presărat cu steluţe şi cu rotiţe aurii. E absolut uluitor. ÎI completează perfect pe celălalt. O, Doamne, trebuie neapărat să-i avem pe amândoi. *Neapărat.*

Lucru cât se poate de agasant, femeia cu ochi de oţel stă

neclintită lângă căruciorul ei şi ne priveşte.

— Ce păcat că ţi-ai cheltuit deja banii de buzunar, nu-i aşa? îi zice ea lui Minnie, cu genul ăla de surâs crispat şi neprietenos care înseamnă că habar n-are ce-i aia distracţie sau sex.

Am descoperit că nu e deloc greu să-ţi dai seama când ai în faţă o asemenea persoană.

— Da, nu-i aşa? zic eu politicoasă. Asta e o problemă. Aşa că va trebui pur şi simplu să găsim o soluţie.

Mă gândesc intens un moment, apoi mă întorc către Minnie.

— Draga mea, am să te învăţ acum o a doua lecţie importantă de planificare financiară. Uneori, când dăm peste un chilipir extraordinar, o ocazie unică-n viaţă, putem face o *excepţie* de la regula economisirii. Se numeşte „Să profiţi de ocazie".

— O să-l *cumpăraţi*? face femeia cu ochi de oţel, pe un ton uluit.

Da' ce treabă are ea? Doamne, le urăsc pe celelalte mame. Mereu se bagă unde nu le fierbe oala. În clipa în care ai un copil, e ca şi cum ai face clic pe o secţiune a unui site de pe internet, care zice „Vă rugăm, vărsaţi-vă toate comentariile nesimţite şi jignitoare aici".

— Sigur că nu-l *cumpăr,* zic eu, pe un ton uşor glacial. Va trebui să şi-l ia singură, din propriii bani de buzunar. Draga mea. Mă las pe vine, pentru a-i capta atenţia lui Minnie. Dacă plăteşti pentru celălalt ponei din cei cincizeci de pence pe săptămână, banii tăi de buzunar, asta vine cam… şaizeci de săptămâni. Va trebui să primeşti un avans. Cum ar fi, „să iei un credit", rostesc eu răspicat. Aşa că, practic, asta înseamnă că ţi-ai cheltuit toţi banii de buzunar cam până pe la trei ani jumate. Bine?

Minnie are un aer uşor buimac. Dar adevărul e că şi eu cred

c-am fost uşor buimacă atunci când mi-am luat primul credit. E absolut firesc.

— S-a rezolvat. Îi zâmbesc larg vânzătoarei şi-i întind cardul meu Visa. O să luăm amândoi poneii, mulţumim. Vezi, draga mea? adaug către Minnie. Lecţia pe care am învăţat-o azi e: niciodată să nu renunţi la un lucru pe care ţi-l doreşti cu adevărat. Oricât de imposibil ar părea, întotdeauna există o soluţie.

Nu pot să nu mă simt mândră de mine şi de modul în care îi împărtăşesc acest crâmpei de înţelepciune. *Asta* înseamnă să fii părinte. Să-ţi înveţi copilul cum să se descurce în viaţă.

— Ştii, odată m-am trezit în faţa unei şanse unice, adaug în timp ce tastez PIN-ul. Era o pereche de cizme Dolce Gabbana, cu nouăzeci la sută reducere! Atâta tot că ajunsesem la limita de creditare de pe card. Dar m-am lăsat păgubaşă? Nu! Fireşte că nu!

Minnie ascultă la fel de avidă ca şi cum aş povesti *Cei trei ursuleţi.*

— Am răscolit tot apartamentul, am căutat prin toate buzunarele şi gentile, mi-am adunat toate monedele, indiferent cât de mici erau… şi ghici! exclam eu, după care fac o pauză pentru efect. Am avut suficienţi bani! Şi mi-am putut cumpăra cizmele! Ura!

Minnie bate din palme şi, spre încântarea mea, gemenii încep să ovaţioneze şi ei, cu glas răguşit.

— Vreţi să vă mai spun o poveste? îi privesc eu radioasă. Vreţi să vă spun despre vânzarea de mostre de la Milano? într-o zi, tocmai mă plimbam pe stradă, când am văzut acel *semn misterios,* le zic şi casc ochii mari. Şi ce credeţi că scria pe el?

— *Ridicol.* Femeia cu privirea de oţel întoarce căruciorul cu

un gest precipitat. Haide, e timpul să mergem acasă.

— Poveste! se tânguie unul dintre băieţi.

— Nu stăm să auzim nicio poveste, se răsteşte ea. Eşti nebună la cap, zice peste umăr şi pleacă nervoasă. Nu-i de mirare că fetiţa ta e aşa de răzgâiată. Şi ce sunt pantofii ăia din picioarele ei, Gucci?

Răzgâiată?

Mi se urcă tot sângele-n cap şi mă holbez la ea şocată, rămasă fără cuvinte. De unde-a mai scos-o şi *pe-asta*? Minnie nu e râzgâiată!

Şi Gucci nici măcar nu *face* genul ăsta de pantofiori.

— Ba nu-i deloc răzgâiată! reuşesc să îngaim într-un final.

Însă femeia a şi dispărut în spatele raionului cu Poştaşul Pat[1] Ei bine, n-am de gând să fug după ea şi să strig: „Măcar copilul meu nu zace toată ziua în cărucior sugându-şi degetul mare – şi, apropo, te-ai gândit vreodată să-ţi ştergi odraslele la nas?”.

Fiindcă ăsta n-ar fi un exemplu bun pentru Minnie.

— Haide, Minnie, încerc eu să-mi regăsesc aerul demn. Hai să mergem să-l vedem pe Moş Crăciun. Şi atunci o să ne simţim mai bine.

Doi

Nu e absolut deloc adevărat că Minnie ar fi răzgâiată. Absolut deloc.

OK, poate că are şi ea mici momente. Cum avem cu toţii. Dar nu e răzgâiată. Aş *şti* dacă ar fi răzgâiată. Doar sunt *mama* ei.

Şi totuşi, pe drumul către Peştera lui Moş Crăciun sunt puţin întoarsă pe dos. Cum poate cineva să fie atât de rău? Şi asta

---

[1] Pat Clifton personaj de desene animate din satul fictiv Greendale

tocmai în Ajunul Crăciunului.

— Arată-le tu la toţi cât de binecrescută eşti, scumpa mea, îi şoptesc hotărâtă lui Minnie în timp ce mergem de mână. Fii un îngeraş când ajungem la Moş Crăciun, OK?

La difuzor cântă *Jingle Bells* şi nu pot să nu mă înveselesc pe măsură ce ne apropiem. Exact la Peştera asta a lui Moş Crăciun veneam şi când eram eu mică.

— Uite, Minnie! îi arăt eu însufleţită. Uită-te la ren! Şi uite câte cadouri!

Se văd o sanie şi doi reni în mărime naturală, peste tot e zăpadă artificială şi o mulţime de fetiţe îmbrăcate în costume verzi de spiriduşi – o chestie nouă. La intrare, nu pot să nu clipesc mirată către spiriduşa care ne întâmpină cu un decolteu bronzat. De unde-şi ia mai nou Moş Crăciun elfii, de la agenţii pretenţioase de modelling? Şi oare e normal ca spiriduşii să aibă unghii mov?

— Crăciun fericit! ne urează fata şi-mi ştampilează biletul. Nu uitaţi să treceţi pe la Fântâna Dorinţelor şi să vă aruncaţi în ea dorinţa de Crăciun. Moşul le va citi mai târziu!

— Ai auzit, Minnie? Putem să ne punem o dorinţă!

Cobor privirea spre Minnie, care se uită în sus la elfă, într-o tăcere plină de admiraţie.

Vedeţi? Se comportă ireproşabil.

— Becky! Aici! întorc capul şi o văd pe mama deja la coadă, purtând un şal festiv cu sclipici şi ţinând mânerele căruciorului lui Minnie, care e plin de sacoşe şi pachete. Moş Crăciun a ieşit un pic în pauză, să bea un ceai, adaugă mama când ajungem lângă ea. Aşa că o să mai dureze cel puţin o jumătate de oră, cred. Tata s-a dus să caute nişte discuri pentru camera lui video, iar Janice cumpără felicitări de Crăciun.

Janice e vecina alor mei. Îşi cumpără toate felicitările la jumătate de preţ în Ajunul Crăciunului,

Io scrie pe 1 ianuarie, iar restul anului le ţine într-un Mortar. Numeşte asta „să fii pregătită din timp”.

— Scumpa mea, vrei să-ţi arăt ce cadou i-am luat lui Jess? Mama scotoceşte prin sacoşă şi scoate destul de stresată o cutie de lemn. Crezi c-o să-i placă?

Jess e sora mea. Sora mea vitregă, ar trebui să specific. În câteva zile se întoarce din Chile, aşa că o să serbăm un al doilea Crăciun pentru ea şi Tom, cu friptură de curcan şi cadouri şi tot tacâmul! Tom! iubitul lui Jess. E unicul fiu al lui Janice şi Martin şi îl ştiu de-o viaţă, e foarte…

Mă rog. E chiar…

În orice caz. Ideea e că *se iubesc.* Şi probabil că în Chile nu contează chiar atât de mult mâinile transpirate, nu-i aşa?

E extraordinar că vin în ţară, mai ales că asta înseamnă că putem, în fine, *în fine,* să facem botezul lui Minnie. (Jess o să-i fie naşă.) însă înţeleg perfect de ce e aşa stresată mama. E greu să-i cumperi cadouri lui Jess. Nu-i place nimic dacă e nou sau scump sau conţine plastic sau parabeni sau vine într-o pungă care nu e din cânepă.

— Am cumpărat asta – mama deschide capacul cutiei şi înăuntru văd un aranjament de sticle elegante aşezate pe un pat de paie. E gel de duş, adaugă ea repede. Nimic pentru baie. Nu mai vrem să-nceapă iar al Treilea Război Mondial!

Ultima oară când a venit Jess, a avut loc un vag incident diplomatic. Tocmai îi serbam ziua de naştere, iar Janice i-a făcut cadou un spumant de baie, la care Jess s-a lansat într-o predică de zece minute despre câtă apă se iroseşte la o baie şi cum cei din Occident sunt obsedaţi de curăţenie, cum toată

lumea ar trebui să se mulţumească să facă doar câte un duş de cinci minute o dată pe săptămână, aşa ca ea şi Tom.

Janice şi Martin tocmai îşi instalaseră un jacuzzi, aşa că nu le-a picat prea bine.

— Ce părere ai? zice mama.

— Nu-ş' ce să zic, răspund eu şi mă uit cu precauţie la eticheta de pe cutie. Are vreun aditiv? A fost vreo persoană exploatată pentru fabricarea lui?

— Of, draga mea, habar nu am. Mama abia îndrăzneşte să se uite la cutie, de parcă în ea ar fi armament nuclear. Aici scrie „100 natural", se încumetă ea în cele din urmă. Asta-i bine, nu?

— Cred că o să-i placă, încuviinţez eu. Dar nu-i spune că l-ai cumpărat într-un mall. Zi-i că l-ai luat de la o cooperativă artizanală.

— E o idee bună, zice mama şi se înseninează la faţă. Şi o să împachetez cutia în ziar. Tu ce i-ai luat?

— I-am luat un covoraş de yoga făcut de mână, de o ţărancă din Guatemala, îi zic eu, neputându-mă abţine să nu am un aer superior. Fondurile se duc la proiecte agricole săteşti şi, *în plus*, e făcut din componente de plastic reciclate de la computere.

— Becky! spune mama pe un ton admirativ. De unde-ai aflat toate astea?

— A… m-am documentat, ridic eu din umeri relaxată.

N-o să-i zic acum că am căutat pe Google „*cadou verde de fiţe reciclat mediu linte ambalaj"*.

— Că-ciun! Că-CIUN! Minnie mă trage atât de tare de mână, încât am senzaţia c-o să-mi disloce braţul.

— Du-te la Fântâna Dorinţelor cu Minnie, draga mea, mă îndeamnă mama. Îţi ţin eu rând.

Trântesc poneii în cărucior şi o conduc pe Minnie către

Fântâna Dorinţelor. E înconjurată de mesteceni argintii artificiali, cu zâne atârnând de ramuri, şi dacă locul n-ar fi înţesat de prichindei urlători, ar fi chiar vrăjit.

Cartonaşele pentru dorinţe aşteaptă pe o buturugă artificială, care poate fi folosită drept masă. Iau un cartonaş, cu un antet pe care scrie „Dorinţă de Crăciun” cu litere înflorite verzi, şi-i dau o cariocă lui Minnie.

Doamne, îmi aduc aminte cum îi scriam eu scrisori lui Moş Crăciun când eram mică. Erau destul de lungi şi exhaustive, cu ilustraţii şi poze tăiate din cataloage, ca nu cumva să facă vreo confuzie.

Două fetiţe, de vreo zece ani, roz în obrăjori, tocmai îşi expediază dorinţele chicotind şi şoptind, şi simpla lor vedere îmi stârneşte un val de nostalgie. Pare total aiurea să nu particip şi eu. Le-aş putea purta ghinion sau aşa ceva.

Dragă Moş Crăciun, mă trezesc scriind pe un cartonaş. *Tot eu sunt, Becky.* Fac o pauză, mă gândesc 1111 pic, apoi scriu repede câteva lucruri.

Adică în jur de trei. Nu sunt lacomă sau ceva de genul ăsta.

Minnie îşi desenează cu încredere tot cartonaşul, iar ea e plină de cariocă pe mâini şi pe nas.

— Sunt sigură că Moş Crăciun o să înţeleagă ce vrei să spui, îi zic cu blândeţe, luându-i-l din mânuţă. Hai să-l aruncăm în Fântână.

Arunc cartonaşele, unul câte unul. Mici fulgi de zăpadă artificială plutesc de undeva de sus; dinspre o boxă din apropiere se aude *Winter Wonderland* şi, pe neaşteptate, spiritul Crăciunului mi se infiltrează atât de puternic în suflet, că nu mă pot abţine şi închid ochii, strângând mâna lui Minnie şi punându-mi dorinţa în gând. Nu se ştie niciodată…

— Becky?

O voce profundă îmi întrerupe gândurile şi deschid brusc ochii. În faţa mea se află Luke, cu zăpadă artificială în părul brunet şi pe haina bleumarin şi cu un licăr amuzat în privire. Îmi dau seama, prea târziu, că tocmai rosteam disperată, pe muteşte, *„Te rog… te rog…”,* cu ochii strâns închişi.

— A, fac eu, uşor fâstâcită. Bună. Eu tocmai…

— Vorbeai cu Moş Crăciun?

— Nu fi ridicol, îi zic, încercând să-mi iau un aer demn. Apropo, pe unde mi-ai umblat?

Luke nu-mi răspunde, dar porneşte hotărât într-o direcţie, făcându-mi semn să-l urmez.

— Las-o pe Minnie cu mama ta o clipă, îmi zice. Vreau să-ţi arăt ceva.

Sunt măritată cu Luke de trei ani jumate, dar nici acum nu reuşesc întotdeauna să mă prind ce-i în capul lui. În timp ce mergem, îşi ţine buzele strânse şi aproape că-mi dă emoţii. Despre ce-o fi vorba?

— Aşa.

Se opreşte într-un colţ nepopulat al mallului şi-şi scoate BlackBerry-ul.

Pe ecran e un e-mail de la avocatul lui, Tony. Conţine doar trei cuvinte: „Căzut la pace”.

— Căzut la pace?

O fracţiune de secundă nu pricep nimic – apoi îmi dau seama brusc.

— Nu… *Arcodas?* Au *căzut la pace*?

— Îhîm.

Şi acum văd un mic surâs licărind pe chipul lui.

— Dar… n-ai zis niciodată… Habar n-aveam că…

— N-am vrut să-ţi faci speranţe degeaba. Discutăm de trei săptămâni. Nu e cea mai avantajoasă afacere posibilă pentru noi… dar e OK. O să fie bine. Ideea e că gata, s-a rezolvat.

Îmi tremură uşor picioarele. S-a terminat. Pur şi simplu. Procesul cu Arcodas durează de atâta timp, că a ajuns parcă să facă deja parte din familie. (Nu o rudă preferată, fireşte. Ci mătuşa cea bătrână şi rea, ca o vrăjitoare, cu negi pe nas şi un chicotit agasant.)

Sunt doi ani de când Luke se războieşte cu Arcodas. Zic „se războieşte", însă nu e vorba că ar fi făcut uz de bombe incendiare sau aşa ceva. A refuzat să lucreze pentru ei, din principiu: faza e că nu voia să reprezinte nişte mitocani care se poartă urât cu angajaţii lor. Are o companie de PR, Brandon Communications, şi majoritatea angajaţilor săi lucrează pentru el de ani de zile. Nu l-am văzut niciodată atât de furios ca atunci când a aflat cum îi tratează Arcodas.

Aşa că i-a lăsat baltă, iar aceştia l-au dat în judecată pentru încălcarea contractului. (Ceea ce nu face decât să demonstreze cât de groaznici şi dictatoriali sunt.) Aşa că i-a dat şi Luke *pe ei* în judecată, pentru că nu au plătit serviciile deja efectuate.

Ai zice că judecătorul ar fi trebuit să-şi dea seama pe loc cine e băiatul bun în povestea asta şi să-i dea câştig de cauză lui Luke. Adică, pe bune, judecătorii nu şi ei *ochi,* nu? Dar în loc de asta, au tot avut loc înfăţişări şi amânări idioate, şi toată chestia a durat la nesfârşit – un stres înfiorător. Trebuie să zic că, după toată povestea asta, părerea mea despre avocaţi, judecători, aşa-numiţii „mediatori" şi întreg sistemul juridic e mult mai proastă. Ceea ce le-aş fi spus în faţă, dacă m-ar fi lăsat să vorbesc.

Muream de nerăbdare ca Luke să mă cheme ca martoră. Îmi

pregătisem vestimentaţia şi tot. (Fustă conică bleumarin, cămaşă albă cu volane, pantofi de lac cu toc.) Şi-mi scrisesem un discurs strălucit, pe care îl ştiu şi acum pe dinafară. Începe aşa: „Doamnelor şi domnilor juraţi, vă rog să vă uitaţi în inima dumneavoastră. Şi apoi vă rog să vă uitaţi la cei doi bărbaţi din faţa dumneavoastră. Unul, respectabil, un adevărat erou care pune bunăstarea angajaţilor săi mai presus de bani… (aici arătam către Luke) … şi unul odios şi misogin, care e mitocan cu toată lumea şi n-are nici integritate, nici pic de simţ vestimentar”. (Aici arătam spre Iain Wheeler de la Arcodas.) Toată lumea avea să fie impresionată şi să ovaţioneze, iar judecătorul avea să fie nevoit să bată cu ciocanul în masă şi să strige: „Linişte! Linişte!”. Iar apoi eu aveam să analizez ca o cunoscătoare juriul, cum fac personajele din romanele lui John Grisham, şi să-mi dau seama care dintre membri sunt de partea noastră.

Mă rog. Toate planurile mele au căzut în momentul când Luke mi-a zis că n-o să fie niciun juriu, că nu e genul ăla de tribunal. După care mi-a spus că e o mlaştină puturoasă plină de mizerii şi că al naibii să fie dacă mă lasă să intru şi eu în ea şi că mai bine să stau acasă cu Minnie. Şi asta am şi făcut, deşi era să mor de nervi.

Acum Luke oftează şi-şi trece mâinile prin păr.

— Gata, zice, ca pentru sine. În fine.

— Slavă Domnului.

Când mă apropii de el şi-l îmbrăţişez, încă mai văd pe chipul lui semnele oboselii. Toată povestea asta l-a consumat enorm. A încercat să-şi vadă de firmă, să se ocupe de proces, să-şi ţină personalul motivat, *plus* să câştige şi noi clienţi.

— Aşa. Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă măsoară din

priviri. Acum avem verde. La orice dorim.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama la ce se referă.

— Putem cumpăra casa! strig şi simt cum mi se taie respiraţia.

— Am făcut imediat oferta, încuviinţează el. Mi-au zis că-mi dau un răspuns până cel târziu diseară.

— O, Doamne!

Aproape că-mi vine să ţopăi de bucurie. Nu pot să cred că, în fine, se întâmplă. S-a terminat cu procesul! Ne putem, în sfârşit, muta din casa alor mei, în propria noastră locuinţă!

Am mai avut câteva tentative de a ne muta. Una peste alta, am ajuns la semnarea contractului pentru patru case, dar de fiecare dată ni s-a întâmplat câte un ghinion. Fie vânzătorul nu voia cu adevărat să vândă (casa 3), fie cereau brusc mult mai mulţi bani (casa 1), fie casa nu le aparţinea de fapt lor, ci unchiului lor din Spania şi totul era o escrocherie (casa 4), fie a ars (casa 2). Începusem să cred că suntem blestemaţi, şi atunci Luke a zis că poate ar fi bine să aşteptăm până se termină povestea cu Arcodas.

— A cincea o să fie cu noroc, îmi ridic eu privirea plină de speranţă către Luke, care tocmai îşi încrucişează degetele şi zâmbeşte cu toată gura.

Casa asta pare raiul pe pământ. Se află pe o stradă superbă din Maida Vale, are o grădină încântătoare, cu un leagăn agăţat de un copac, şi e incredibil de spaţioasă în interior. Şi e aproape a noastră! Mă cuprinde brusc un val de entuziasm. Trebuie *neapărat* să mă duc să cumpăr *Living Etc.* Chiar acum. Şi *Elledeco,* şi *House Garden,* şi *Walipaper…*

— Ne întoarcem? arunc eu în treacăt. Poate, pe drum, intru un pic pe la Smiths şi cumpăr câteva reviste…

Şi ar fi bine să iau şi *Grand Designs,* şi *World of Interiors,* şi *25 Beautiful Homes…*

— Imediat.

Ceva din glasul lui Luke mă alertează, iar când ridic privirea, îl văd că a făcut câţiva paşi. Îşi fereşte chipul şi are bărbia încordată. Nu ştiu ce-o fi cu el.

— Hei, eşti OK? zic prudentă. Nu mai ai nicio veste proastă de dat, nu?

— Nu. Dar voiam să… îţi spun ceva. Tace, împreunându-și mâinile la ceafa, cu privirea distantă, aproape ca şi cum n-ar fi în stare să se uite la mine. Adineaori s-a întâmplat un lucru ciudat, zice el. Eram la Waterstones, aşteptam telefonul legat de Arcodas. Mă plimbam pe-acolo, să mai treacă timpul… Tace iar, de data asta îndelung. Şi m-am trezit cumpărând o carte pentru Annabel. Cea mai recentă a lui Ruth Rendell. I-ar fi plăcut.

O clipă se lasă tăcerea. Nu ştiu cum să reacţionez.

— Luke… încep eu stângace.

— I-am cumpărat un nenorocit de cadou de Crăciun, îmi spune şi îşi strânge pumnii la tâmple. Am înnebunit?

— Evident că n-ai înnebunit! Eşti doar…

Amuţesc neputincioasă, dorindu-mi să am ceva înţelept şi profund de spus; încercând disperată să-mi amintesc frânturi din cartea aia pe care am cumpărat-o, despre cum să te porţi cu cei îndoliaţi.

Fiindcă ăsta e celălalt lucru oribil care s-a întâmplat anul ăsta. În luna mai, a murit mama vitregă a lui Luke. A zăcut o singură lună, după care s-a stins, iar Luke n-a fost om şase luni.

Ştiu că Annabel nu era mama lui naturală – dar era adevărata lui mamă. Ea l-a crescut, l-a înţeles ca nimeni altcineva, şi

partea cea mai groaznică e că abia dacă a văzut-o înainte să moară. Chiar şi când era foarte bolnavă, el n-a putut să lase totul baltă şi să fugă la Devon, fiindcă înfăţişările pentru procesul cu Arcodas aveau loc la Londra şi fuseseră deja amânate de atâtea ori, că era efectiv imposibil să fie întârziate din nou.

N-ar trebui să se simtă vinovat. I-am spus de un milion de ori. Nu putea face absolut nimic. Şi totuşi, ştiu că el aşa se simte. Iar acum taică-său e în Australia cu sora lui, aşa că Luke nu poate să compenseze cumva nici măcar petrecându-şi timp cu *el*.

Cât despre mama lui naturală… nici măcar n-o pomenim.

Niciodată.

Luke a avut mereu o relaţie cam de dragoste-şi-ură cu Elinor. E şi logic, având în vedere că ea i-a abandonat pe el şi pe tatăl lui când Luke era mic. Dar avea o relaţie destul de civilizată cu ea, când Elinor a făcut-o rău de tot de oaie.

S-a întâmplat cam în perioada înmormântării, când el se dusese la ea cu nu ştiu ce treabă de familie.

Nici acum nu pot spune exact ce i-a zis ea. Ceva legat de Annabel. Ceva nelalocul lui, probabil de-a dreptul nesimţit, bănuiesc. El nu mi-a zis niciodată, nici măcar nu s-a mai referit vreodată la incident – tot ce ştiu e că nu l-am văzut în viaţa mea atât de alb la faţă, atât de încremenit de furie. Iar acum nu mai pomenim niciodată numele lui Elinor. Nu cred c-o să se împace vreodată cu ea, cât o trăi. Lucru cu care sunt perfect de acord.

Când ridic ochii să mă uit la Luke, mi se strânge un pic inima. Tensiunea din anul ăsta l-a afectat profund. Are două riduri între sprâncene, care nu-i mai dispar nici când zâmbeşte sau râde. Parcă nu mai poate să arate niciodată sută la sută fericit.

— Haide. Îmi strecor braţul pe sub al lui şi-l strâng uşor. Hai

să-l vedem pe Moş Crăciun.

În timp ce mergem, mă trezesc conducându-l pe Luke către partea opusă a mallului. N-am niciun motiv special. Doar simplul fapt că magazinele arată mai bine aici. Cum ar fi cel cu bijuterii la comandă… si magazinul ăla cu flori de mătase… şi Enfant Cocotte, care e plin de căluţi de jucărie artizanali, şi pătuţuri w*enge*, de designer.

Mă opresc şi fac un pas către vitrina intens luminată, simţindu-mă cuprinsă de un jind ce creşte cu fiecare clipă. Uită-te la lucrurile astea superbe. Şi uită-te la costumaşele astea minuscule, şi la păturici.

Dacă am mai face un copil, am putea să cumpărăm toate păturicile astea noi splendide. Şi totul ar fi pufos şi adorabil, iar Minnie m-ar ajuta să împing căruciorul, şi am fi o familie adevărată…

Ridic privirea spre Luke, să văd dacă nu cumva i el se gândeşte la acelaşi lucru, iar ochii lui îi vor fixa pe ai mei cu o expresie tandră şi iubitoare. În loc de asta însă, el se încruntă la ceva de pe ecranul BlackBerry-ului. Pe bune, acum. De ce nu e şi el mai pe; recepţie? Se zice că suntem căsătoriţi, nu? Ar trebui să mă *înţeleagă.* Ar trebui să *priceapă* de ce l-am adus la un magazin de bebeluşi.

— E dulce foc, aşa-i? zic eu, arătând către un carusel cu ursuleţi.

— Mhm, încuviinţează Luke, fără măcar să ridice privirea.

— Doamne, uită-te la căruciorul ăla! arăt eu cu jind către o drăcovenie uimitoare, foarte hi-tech, cu roţi pe suspensie ce par să fi fost luate de la un *Hummer*. Nu-i super?

Dacă am mai avea un copil, aş putea cumpăra încă un cărucior. Adică, *am fi nevoiţi.* Căruciorul ăla vechi şi amărât al

lui Minnie e făcut praf. (Nu că aş vrea încă un copil doar ca să cumpăr un cărucior şmecher, fireşte. Dar ar fi şi ăsta un bonus.)

— Luke, îmi dreg eu vocea. Tocmai mă gândeam. La… noi. Adică… la noi toţi. La familia noastră. Inclusiv Minnie. Şi mă întrebam…

El ridică mâna şi-şi duce BlackBerry-ul la ureche.

— Da. Bună.

Doamne, urăsc când are telefonul pe silenţios. Te trezeşti, fără niciun avertisment, că îl sună cineva.

— Scuză-mă numai un pic, rosteşte el pe muteşte, apoi revine la BlackBerry. Da, Gary, ţi-am primit e-mailul.

OK, deci nu e cel mai bun moment să discutăm despre cumpărarea unui cărucior pentru un al doilea copil de vis.

Nu contează. Aştept până mai târziu.

În timp ce mă grăbesc către Peştera lui Moş Crăciun, îmi dau seama brusc că poate am ratat momentul lui Minnie, aşa că o iau la fugă. Dar când iau colţul, alunecând pe pardoseală, cu respiraţia întretăiată, Moş Crăciun nici măcar nu s-a întors pe tronul lui.

— Becky! Mama flutură mâna spre mine, din faţa cozii. Noi urmăm! Am pregătit camera de filmat… A, uite!

Pe scenă a apărut o spiriduşă cu un zâmbet strălucitor şi gol. Surâde larg în jur şi bate în microfon, solicitând atenţie.

— Bună ziua, tuturor! începe ea. Vă rog, faceţi linişte. Înainte ca Moş Crăciun să reia întâlnirea cu copiii, e momentul Dorinţei de Crăciun! Vom extrage dorinţa unui copil norocos şi o vom împlini! Ce va fi oare, un ursuleţ? Sau o casă de păpuşi? Sau un scuter?

Microfonul nu funcţionează cum trebuie şi spiriduşa bate în el într-un mod enervat. Chiar şi aşa, mulţimea e extrem de

surescitată şi se înghesuie în faţă. Camerele de filmat flutură prin aer, iar copiii ei mai mici mişună printre picioarele oamenilor ca mii vadă mai bine, cu feţişoarele strălucitoare.

— Minnie! zice mama încântată. Ce dorinţă ţi-ai pus, draga mea? Poate or să te aleagă!

— Iar câştigătoarea e… Becky! Bravo, Becky!

Vocea amplificată a spiriduşei mă face să tresar.

Nu. Nu se poate…

Trebuie să fie o altă Becky. Trebuie să fie tone de fetițe pe nume Becky…

— Şi micuţa Becky şi-a dorit… Spiriduşa mijeşte ochii la cartonaşul cu dorinţa. „Un top Zac Posen nuanţa acvamarin, cel cu fundă, mărimea 10.”

Fir-ar.

— Ce e Zac Posen, un nou personaj TV? întreabă spiriduşa şi se întoarce către un coleg, cu un aer amuzat. Ce-o fi asta, vreo marcă de hârtie creponată?

Pe bune acum, cum e posibil să lucreze într-un magazin universal şi să nu fi auzit de Zac Posen?

— Câţi ani are Becky? zâmbeşte spiriduşa larg filtre public. Becky, draga mea, unde eşti? N-avem niciun top, dar poate ai vrea să-ţi alegi o altă jucărie din sania Moşului?

Mă fac mică de jenă. Nu am curaj să ridic mâna. N-au zis c-or să citească nenorocitele alea de dorinţe de Crăciun *cu voce tare.* Ar fi trebuit să mă *avertizeze.*

— Mămica lui Becky e aici?

— Aici sunt! strigă mama, fluturând veselă camera le filmat.

— Şşş, mamă! şoptesc eu. Scuze, strig, arzând la faţă. Eu… sunt. Nu mi-am dat seama că o să… Alegeţi altă dorinţă. A unui copil. Vă rog. Aruncaţi-o pe a mea.

Însă tipa nu mă aude din cauza vacarmului.

— „Şi, de asemenea, pantofii ăia Marni pe care i-am văzut cu Suze, nu cei cu tocuri groase şi înalte, ceilalţi.” Continuă să citească cu voce tare, iar glasul ei răsună în boxe. Pricepe cineva ceva? „Şi…” Se chiorăşte la hârtie. Ce scrie aici oare, „un frăţior pentru Minnie”? Cine-i Minnie, scumpa mea, păpuşa ta? Vai, ce drăguţ!

— Taci! ţip îngrozită, năpustindu-mă prin mulţimea de prichindei. E confidenţial! Nu trebuia să vadă nimeni asta!

— „Şi, mai presus de orice, dragă Moş Crăciun, aş dori ca Luke…”

— TAACI! De disperare, năvălesc practic în peşteră. E o chestiune privată! E între mine şi Moş Crăciun!

Ajung la spiriduşă şi-i smulg hârtia din mână.

— Au! ţipă ea.

— Îmi cer scuze, zic cu respiraţia întretăiată. Dar eu sunt Becky.

— *Tu eşti Becky?*

Îşi mijeşte ochii rimelaţi – apoi îi coboară iar către hârtie şi văd că, în fine, s-a prins. După câteva clipe, expresia i se îmblânzeşte. Împătureşte hârtia şi mi-o dă înapoi.

— Sper să ţi se împlinească dorinţa, îmi zice încet, departe de microfon.

— Mersi. Ezit un pic, apoi adaug: Şi ţie la fel, oricare ar fi ea. Crăciun fericit.

Mă întorc la mama şi, prin mulţimea de capete, zăresc ochii negri ai lui Luke. Se află în spate de tot.

Îmi stă inima. Oare cât o fi auzit?

Acum vine spre mine, croindu-şi loc printre familii, cu o expresie impenetrabilă.

— A, bună, încerc eu să vorbesc pe un ton cât mai firesc. Ce să vezi… mi-au citit cu glas tare dorinţa de Crăciun, nu-i amuzant?

— Mhm.

Văd că n-are de gând să-mi spună nimic.

Intre noi se lasă o tăcere destul de aiurea.

Ştiu sigur că *şi-a* auzit numele. O soţie intuieşte 1'iiră greş chestiile astea. Şi-a auzit numele şi acum no întreabă ce mi-am dorit în legătură cu el.

Asta dacă nu cumva se gândeşte de fapt la e-mailurile lui.

— Mami!

Gândurile îmi sunt întrerupte de o voce stridentă hi inconfundabilă, şi uit complet de Luke.

— Minnie!

Mă întorc şi, preţ de o clipă înspăimântătoare,

11- 0 văd nicăieri.

— Era Minnie? Luke e şi el atent. Unde e?

— Era cu mama… *fir-ar*.

Înşfac braţul lui Luke şi arăt îngrozită către scenă.

Minnie e călare pe unul dintre renii lui Moş Crăciun şi se ţine de urechile lui. Cum naiba a ajuns acolo?

— Scuzaţi-mă… îmi fac rapid loc printre părinţi şi copii. Minnie, dă-te *jos!*

— Căluţ!

Minnie îi dă voioasă un şut renului, lăsând o urmă urâtă în figurina de mucava.

— Poate cineva să ia acest copil, vă rog? tocmai zice o spiriduşă în microfon. Părinţii acestui copil pot să vină, vă rog, imediat?

— N-am scăpat-o din ochi decât o singură clipă! zice mama

defensiv când Luke şi cu mine ajungem lângă ea. Pur şi simplu a fugit!

— OK, Minnie, zice Luke ferm, urcându-se pe scenă. Petrecerea s-a terminat.

— Tobogan! Minnie s-a cățărat în sanie. Tobogan îi meu!

— Nu e un tobogan, şi e momentul să te dai jos.

Luke o ia pe Minnie de talie şi o trage spre el, dur ea şi-a băgat picioarele în jurul banchetei şi se ţine de sanie cu o putere de supererou.

— Puteţi s-o luaţi de aici, vă rog? spune spiriduşa, făcând mari eforturi să rămână politicoasă.

O apuc pe Minnie de umeri.

— OK, îi şoptesc lui Luke. Tu ia-o de picioare. O scoatem noi de-aici. La trei. Un-doi-trei…

— O, nu. O… rahat!

Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu ştiu ce-am făcut. Dar nenorocita aia de sanie se face bucăţi. Toate cadourile cad pe podea, pe zăpada artificială. Înainte să apuc să clipesc, o mare de copii năvăleşte să le apuce, în timp ce părinţii lor ţipă. „întoarce-te *acum,* Daniel, sau poţi să-ţi iei adio de la Crăciun."

E balamuc curat.

— Cadou! se tânguieşte Minnie, întinzându-şi braţele şi lovindu-l pe Luke în piept cu picioarele. Cadou!

— *Luaţi blestematul ăsta de copil de aici!* izbucneşte spiriduşa, sufocată de furie.

Privirea ei se fixează cu duşmănie asupra mea şi a mamei, ba chiar şi asupra lui Janice şi Martin, care au apărut şi ei din senin, amândoi în pulovere festive cu reni şi ţinând în mâini sacoşe cu Reduceri de Crăciun.

— Vreau ca întreaga voastră familie să părăsească acest loc

imediat.

— Dar acum vine rândul nostru, insist eu jenată, îmi pare foarte, foarte rău pentru ren şi o să plătim toate stricăciunile…

— Categoric, intervine şi Luke.

— Dar fiica mea îşi doreşte foarte mult să-l vadă pe Moş Crăciun…

— Mi-e teamă că avem o mică regulă, face spiriduşa sarcastică. Orice copil care distruge sania Moşului îşi pierde dreptul la vizită. Prin urmare, fiica voastră nu mai are dreptul de a intra în Peşteră.

— *Nu mai are dreptul?* zic eu şi mă holbez la ea şocată. Vrei să spui că…

— De fapt, *nimeni* din familia voastră nu mai are acest drept, spune ea şi face semn spre ieşire cu o unghie mov.

— Ce să zic, halal spirit al Crăciunului! răspunde mama. Suntem clienţi fideli şi e limpede că sania voastră a fost făcută de mântuială – şi să ştii c-o să vă fac plângere la Protecţia Consumatorului!

— Vă rog, plecaţi.

Spiriduşa stă în faţa noastră, cu braţul întins ferm.

Jenată de moarte, apuc mânerele căruciorului. Ieşim, târâindu-ne paşii într-o tăcere ruşinată, şi dăm peste tata, care se grăbeşte spre noi în geaca lui impermeabilă, cu părul cărunt uşor ciufulit.

— Am pierdut momentul? L-ai văzut pe Moş Crăciun, Minnie, scumpo?

— Nu, reuşesc eu să îngaim. Avem interdicţie în Peşteră.

Tatei îi cade faţa.

— O, Doamne. Of, draga mea, oftează el din rărunchi. *Iar?*

— Mhm.

— A câta oară e asta? întreabă Janice, cu o mică grimasă.

— A patra.

Cobor privirea spre Minnie, care fireşte că-l ţine pe Luke de mână cu sfială, ca un îngeraş.

— De data asta ce-a mai fost? întreabă tata. Sper că nu l-a muşcat pe Moş, nu?

— Nu! zic stresată. Sigur că nu!

Întregul incident cu muşcatul-Moşului-la-Harrods a fost o totală neînţelegere. Iar Moşul ăla era un pămpălău şi jumătate. Şi *nu* era nevoie să se ducă la A&E.[2]

— Eu şi Luke am fost de vină. Am distrus sania, încercând s-o dăm jos de pe ren.

— A.

Tata încuviinţează înţelept şi ne întoarcem cu Iuţii posomorâţi spre ieşire.

— Minnie a noastră e *argint viu,* aşa-i? se aventurează Janice timid după un timp.

— Neobrăzată mică, zice Martin şi o gâdilă pe Minnie sub bărbie. Îţi cam scoate sufletul fata asta!

Poate că sunt eu într-o pasă hipersensibilă. Dar toată discuţia asta cu „scos sufletul", „neobrăzată" şi „argint viu" mă atinge la coarda sensibilă.

— Doar nu credeţi că Minnie e răzgâiată, nu? zic brusc şi mă opresc pe pardoseala de marmură a mallului. Fiţi sinceri.

Janice trage adânc aer în piept.

— Ei bine, începe ea, aruncând o privire spre Martin, ca pentru a-i cere ajutorul. Nu voiam să zic nimic, dar…

— *Răzgâiată*? o întrerupe mama cu un râset scurt. Ce prostie!

---

[2] Arts and Entertainment, canal de televiziune prin cablu.

Nu-i nicio problemă cu Minnie, aşa-i, scumpete mică? Pur şi simplu e o fire încăpăţânată! continuă ea şi o mângâie drăgăstos pe păr, apoi ridică iar privirea. Becky, iubita mea, şi tu erai exact ca ea la vârsta ei. *Exact* ca ea.

Mă relaxez pe loc. Mama spune întotdeauna ce trebuie. Arunc o privire spre Luke – dar, spre surprinderea mea, el nu-mi întoarce zâmbetul uşurat. Arată de parcă nu ştiu ce gând nou şi alarmant l-ar fi transfigurat.

— Mersi, mamă, o îmbrăţişez eu cu dragoste, întotdeauna ne ajuţi să ne simţim mai bine. Haide, să mergem acasă.

Până s-o bag pe Minnie în pat, m-am înveselit deja. De fapt, chiar simt că e sărbătoare. *Asta* înseamnă Crăciunul. Vin fiert, şi plăcinte cu mere, şi fructe confiate, şi *White Christmas* la televizor. Am agăţat ciorapul lui Minnie (cu pătrăţele roşii superbe, de la Conran Shop) şi am pregătit un pahar de *sherry* pentru Moş Crăciun, iar acum eu şi Luke ne aflăm în dormitorul nostru şi-i împachetăm cadourile.

Mama şi tata sunt extrem de generoşi. Ne-au cedat tot etajul superior al casei lor, aşa că avem destul de multă intimitate. Singurul inconvenient minor e că şifonierul nostru nu e *chiar aşa* de mare.

Însă nu contează, fiindcă îl folosim şi pe cel din camera de oaspeţi – plus că mi-am aranjat toţi pantofii în rafturile bibliotecii de pe palier. (Am pus cărţile în cutii. Oricum nu le citea nimeni.)

Am pus, de asemenea, şi un cuier în biroul tatei, pentru paltoane şi rochii de gală, şi am îngrămădit nişte cutii de pălării în debara. Şi-mi ţin toate fardurile pe masa din salon, care are chiar mărimea ideală – zici că a fost proiectată pentru farduri, rimelurile îmi intră la fix în compartimentul de cuţite, plăcile de

îndreptat părul încap perfect în căruciorul de servit musafirii şi mi-am aşezat toate revistele în teancuri, pe scaune.

În afară de asta, am mai pus câteva lucruşoare în garaj, cum ar fi toate perechile mele vechi de cizme, şi setul ăla incredibil de cufere *vintage* pe cure l-am cumpărat de la un magazin de antichităţi, si un aparat Power Plate (pe care mi l-am luat de pe ebay şi e *musai* să încep să-l folosesc). Cred că o cam aglomerat acolo acum – dar, la urma urmei, tata oricum nu-şi foloseşte niciodată garajul pentru maşină, corect?

Luke termină de împachetat un puzzle, întinde mâna după şevaletul Magic Drawing, apoi se uită împrejur, în cameră, şi se încruntă.

— Dar totuşi, *câte* cadouri primeşte Minnie?

— Ca de obicei, zic eu stresată.

Deşi, sinceră să fiu, am fost un pic surprinsă şi cu. Uitasem câte am cumpărat tot anul din cataloage i, u de la târguri artizanale şi le-am pus bine.

— Asta e educativ, spun eu şi rup repede eticheta cu preţul de la şevaletul Magic Drawing. Şi a fost foarte ieftin. Mai ia nişte vin fiert! îi mai torn un pahar, după care iau o căciulă cu doi ciucuri roşii, strălucitori. Mor după ea, şi aveau şi pentru bebeluşi.

Dacă am mai avea un copil, i-aş lua şi lui o (căciulă cu ciucuri ca a lui Minnie. Iar lumea le-ar spune Copiii cu căciuli cu ciucuri.

Mă şi văd, încântată, plimbându-mă pe stradă cu Minnie. Ea împingându-şi căruciorul de jucărie cu o păpuşă în el, iar eu unul adevărat, cu un bebeluş. Ar avea un prieten pe viaţă. Totul ar fi absolut perfect…

— Becky? Ai nişte scotch? *Becky?*

Îmi dau seama brusc că Luke mi-a zis numele de vreo patru ori.

— A! Scuze! Poftim. Nu-i aşa că-i drăguţă? îi spun, clătinând ciucurii spre el. Aveau şi pentru bebeluşi.

Las o pauză semnificativă, astfel încât cuvântul „bebeluşi" să răsune în aer, şi îmi folosesc toate puterile telepatiei mele conjugale.

— Scotch-ul ăsta e o porcărie. E tot numai fâşii, zice Luke şi îl aruncă nervos cât colo.

Of. Se vede că telepatia noastră conjugală e cam la pământ. Poate ar trebui să deschid subiectul foarte pe ocolite. Suze l-a convins odată pe Tarkie, soţul ei, să meargă într-o vacanţă *all-inclusive* la Disneyland atât de pe ocolite, încât el nu şi-a dat seama unde se duc decât atunci când erau în avion. Bine, mă rog, Tarkie e Tarkie (drăguţ, nebănuitor, de obicei cu mintea la Wagner sau la oi). Iar Luke e Luke (mereu pe fază şi mereu suspicios că am un plan ascuns. Lucru total FALS).

— E super vestea cu Arcodas, zic în treacăt. Şi cu casa.

— Nu-i aşa?

Chipul lui Luke e traversat de un surâs rapid.

— Totul începe să se aranjeze. Parcă toate bucăţile puzzle-ului se aşază la locul lor. Cel puţin, *aproape* toate bucăţile.

Mai las o altă pauză cu subînţeles, dar Luke nici măcar nu remarcă.

Ce rost are să-ţi condimentezi conversaţia cu pauze pline de sens, dacă nu le observă nimeni? M-am cam săturat de atâtea ocolişuri, e o tactică total depăşită.

— Luke, hai să mai facem încă un copil! zic precipitată. În seara asta!

Se lasă tăcerea. Preţ de o clipă, mă întreb dacă Luke m-o fi

auzit. Apoi îl văd ridicând capul, cu o expresie absolut uluită.

— Ai *înnebunit*?

ÎI fixez lung, jignită.

— Fireşte că n-am înnebunit! Cred că ar trebui sa-i mai facem lui Minnie un frăţior sau o surioară. Tu nu?

— Petala mea de trandafir. (Luke se lasă pe călcâie.) Nu putem stăpâni un copil. Cum Dumnezeu
o să controlăm doi? Ai văzut ce-a făcut azi.

Nu se poate, şi el?

— Ce vrei să spui? îl întreb pe un ton rănit. *Şi Iu* crezi că Minnie e răsfăţată?

— Nu zic asta, spune Luke precaut. Dar trebuie sa recunoşti, nu poate fi controlată.

— Ba nu-i adevărat!

— Să vorbim pe fapte. I-a fost interzis accesul în Peştera lui Moş Crăciun, spuse Luke numărând pe degete. Şi în Catedrala St Paul's. Ca să nu mai zic de incidentul de la Harvey Nichols *şi* de ce-a făcut în mine la birou.

Şi-acum o să-i scoată ochii cu asta toată viaţa?
Părerea mea e una şi bună, *n-ar trebui* să ţină opere de artă scumpe pe pereţi. Ar trebui să muncească, nu să se plimbe toată ziua şi să admire opere de arta.

- E un copil vioi, atâta tot, zic pe un ton defensiv. Poate i-ar prinde bine un bebeluş.

— Ca să ajungem amândoi la balamuc, clatină Luke din cap. Becky, hai să mai aşteptăm un pic, OK?

M-a făcut zob. Nu vreau să mai aştept. Vreau să am doi copii cu căciuliţe asortate, cu ciucuri.

— Luke, m-am gândit foarte serios la asta. Vreau ni Minnie să aibă un prieten pe viaţă şi să nu mască singură la părinţi. Şi

vreau să fie apropiaţi ca vârstă, să nu fie ani de zile între ei. *În plus*, am şi vouchere în valoare de o sută de lire la Baby World, pe care nu le-am cheltuit! continui eu, amintindu-mi brusc. O să expire curând!

— Becky! strigă Luke şi îşi dă ochii peste cap. Nu mai facem încă un copil doar fiindcă ai tu nu ştiu ce vouchere la Baby World.

— Dar nu *de-asta* am face copilul! zic eu indignată. Asta era doar un motiv *în plus*.

Trebuia să-mi închipui că o să se ia de chestia asta. Pur şi simplu evită subiectul.

— Şi ce vrei să spui? Că *nu mai vrei* un alt copil?

Chipul îi e străbătut de o expresie de disconfort. Preţ de o clipă nu zice nimic, ci termină de împachetat cadoul, îndreptând cu grijă fiecare colţ şi netezind scotch-ul cu unghia degetului mare. Arată exact ca şi cum ar amâna să discute un subiect dureros.

Mă uit la el tot mai enervată. De când e un subiect atât de dureros să avem încă un copil?

— Poate c-aş vrea să avem mai mult de un copil, zice într-un final. Teoretic vorbind. Într-o zi.

Nu mă aşteptam la aşa o lipsă de entuziasm.

— Aha, înghit eu în sec. Înţeleg.

— Becky, te rog, nu mă înţelege greşit. E… nemaipomenit că o avem pe Minnie. O iubesc la nebunie, ştii bine asta.

Luke se uită drept în ochii mei, iar eu sunt genul de om prea onest ca să fac altceva decât să încuviinţez în tăcere.

— Însă nu suntem pregătiţi pentru încă un copil. Să recunoaştem, Becky, a fost un an de coşmar, nici măcar nu avem încă o casă a noastră, Minnie scoate untul din noi, ne e şi

aşa destul de greu… Hai să uităm subiectul deocamdată. Să ne bucurăm de Crăciun, să ne bucurăm că suntem toţi trei împreună. Mai vorbim despre asta peste un an, poate.

Peste un an?

— Dar mai e foarte mult până atunci, spun eu şi, spre groaza mea, vocea îmi tremură uşor. Speram că poate la anul, de Crăciun, vom avea deja copilul! Am găsit şi numele perfecte, dacă îl concepem în seara asta. Wenceslas sau Snowflake.

— Of, Becky. Luke îmi ia ambele mâini într-ale lui şi oftează. Dacă ar trece măcar o singură zi fără o problemă majoră, spune el, poate mi-aş schimba părerea.

— Nu-i aşa de greu să fie cuminte o zi. Nu-i chiar atât de rea!

Luke se lasă pe călcâie.

— A existat măcar o singură zi în care Minnie să nu facă o nefăcută?

— OK, zic eu, uşor sfidătoare. Ai să vezi. O să încep un album cu boroboaţele lui Minnie şi pun pariu că n-o să fie nimic de scris în el. Pun pariu că Minnie o să fie un înger mâine.

Acestea fiind zise, revin la împachetatul cadourilor, rupând scotch-ul cu năduf, doar aşa, ca să arăt cât de jignită sunt. Probabil că nu şi-a dorit niciodată copii. Probabil că de fapt nu ne vrea, nici pe mine, nici pe Minnie. Probabil îşi doreşte să fi rămas burlac ţi să dea ture-ture cu maşina lui sport toată ziua. Ştiam eu.

— Deci astea sunt toate cadourile? zic eu într-un final, trântind o fundă mare cu picăţele pe ultimul pachet.

— De fapt… mai am eu unul, spune Luke părând uşor jenat. N-am putut să rezist.

Se duce la şifonier şi scotoceşte prin fundul rafturi lor, pe după pantofi. Când se întoarce, ţine în mână o cutie murdară,

de carton. O pune jos, pe covor, şi scoate cu grijă o jucărie veche reprezentând un teatru de păpuşi. E făcut din lemn, are vopseaua ştearsă si cortine micuţe de catifea roşie, iar rampa are chiar şi nişte luminiţe minuscule.

— Dumnezeule, zic eu, rămasă cu gura căscată. E *incredibil*. Unde l-ai găsit?

— Am pus ochii pe el pe ebay. Aveam unul exact la fel când eram copil. Acelaşi decor, aceleaşi personaje, tot.

Mă uit cu ochii cât cepele cum trage de sforicele şi cortina se deschide cu un scârţâit. Pe scenă se află decorurile pentru *Visul unei nopţi de vară,* pictate incredibil de amănunţit. Unul dintre ele reprezintă o scenă de interior cu coloane, altul un crâng în pădure, cu un mic pârâu şi un mal cu muşchi, altul o pădure deasă, cu turlele unui castel din depărtare iţindu-se în fundal. Există personaje minuscule de lemn, cu costume, şi chiar şi unul cu cap de măgar, care trebuie să fie… Puck.

Nu, nu Puck. Celălalt. Oberon?

OK, o să caut rapid pe Google *Visul unei nopţi de vară,* cât Luke o să fie la parter.

— Obişnuiam să mă joc cu el, împreună cu Annabel, spune Luke, de parcă ar fi în transă. Trebuie să fi avut vreo… şase ani? Era ca şi cum intram într-o cu totul altă lume. Uite, toate decorurile sunt pe şine. E o lucrătură splendidă.

În timp ce-l privesc cum împinge personajele încolo şi-ncoace, mi se strânge brusc sufletul. Nu l-am văzut în viaţa mea nostalgic după ceva.

— Ei bine, n-o lăsa pe Minnie să-l distrugă, zic eu cu blândeţe.

— N-o să-l distrugă, zâmbeşte el. De Crăciun o să dăm un spectacol în doi, tata şi fiica.

Acum mă simt un pic vinovată. Retractez tot ce-am spus. Poate Luke n-are nimic cu Minnie şi cu mine. A avut un an greu, atâta tot.

Acum e momentul să am o mică discuţie mami-Minnie. Să-i explic situaţia. Şi ea o să se îndrepte, Luke se va răzgândi şi totul va fi perfect.

Trei

OK, Crăciunul nu se pune. Ştie toată lumea asta.

Nu te poţi aştepta ca un copil de doi ani să se poarte ireproşabil când totul e atât de incitant şi peste tot în jur sunt dulciuri şi ornamente. Şi nu e de mirare că Minnie s-a trezit la trei dimineaţa şi a început să ţipe, chemându-ne pe toţi. Voia doar să-i vedem ciorapul. Oricine în locul ei ar fi făcut la fel.

În orice caz, am rupt deja prima pagină din Albumul cu Boroboaţe şi am făcut-o fâşii. Oricine are voie să hotărască singur când anume începe ceva.

Iau o gură de cafea şi mă întind după un Quality Street. Doamne, ce-mi place Crăciunul. Toată casa miroase a friptură de curcan, la boxe cântă colinde, iar tata sparge nuci lângă foc. E imposibil să nu mi se încălzească sufletul când mă uit în jurul meu, în sufragerie: la pomul în care licăresc luminiţe şi la scena naşterii Mântuitorului, pe care o avem de când eram eu mică (l-am pierdut pe Iisus cu mulţi ani în urmă, dar folosim în locul lui un cuier).

Azi-dimineaţă, când şi-a văzut ciorapul, Minnie a făcut nişte ochi cât cepele. Pur şi simplu nu-i venea să creadă. Zicea într-una: „Ciolap? *Ciolap?”,* complet uimită.

— Becky, scumpa mea, strigă mama, iar eu ies pe hol şi o

văd în uşa bucătăriei, în şorţul ei cu Moş Crăciun. Ce pocnitoare[3] să pun la masa de prânz? Cu jocuri sau cadouri de lux?

— Ce zici de alea pe care le-ai luat de la piaţa nemţească? sugerez eu. Cu jucărioarele alea de lemn.

— Bună idee! spuse mama şi chipul i se luminează. Uitasem de ele.

— Da. Am toate hârtiile aici… zice Luke şi trece pe lângă mine către scări, vorbind la telefon. Dacă ai putea să-ţi arunci un ochi pe contractul Sanderson… Da, vin şi eu la birou până-n ora trei. Mai am câteva lucruri de rezolvat pe aici. Salut, Gary.

— Luke! zic indignată când închide. Crăciunul nu e „câteva lucruri de rezolvat pe aici".

— Sunt de acord, zice Luke, fără să se oprească din mers. Dar, pe de altă parte, nu e Crăciunul.

Pe bune, acum. Chiar nu poate şi el să între în spiritul sărbătorilor?

— Ba da, *e.*

— În lumea Bloomwood, poate. În afara ei, e 28 decembrie şi lumea îşi vede de viaţă.

Doamne, cum ia totul *mot-a-mot.*

— OK, poate că nu e fix ziua de Crăciun, spun eu supărată. Dar e *al doilea* nostru Crăciun. E Crăciunul nostru special cu Jess şi Tom, şi e la fel de important, ai putea şi tu să încerci să te bucuri mai mult, că e sărbătoare!

Treaba asta cu două Crăciunuri consecutive e super. Sinceră

3- *Crackers*, în orig. - pocnitori făcute dintr-un tub de carton învelit în hîrtie colorată şi răsucită, pentru a semăna cu o bomboană mai mare, foarte răspîndite în Anglia în tradiţia de Crăciun.

să fiu, cred c-ar trebui s-o facem în fiecare an. Ar putea să fie o tradiţie de familie.

— Dragostea mea, spune Luke oprindu-se la jumătatea scărilor şi începe să enumere pe degete. Unu, chiar nu e la fel de important. Doi, azi trebuie să rezolv definitiv cu contractul. Trei, Tom şi Jess nici măcar n-au ajuns încă.

Azi-noapte am primit un SMS de la Jess şi Tom, care ne spuneau că zborul lor din Chile are întârziere. De atunci, Janice a venit la noi acasă cam la fiecare douăzeci de minute ca să ne întrebe dacă ştim ceva – şi suntem drăguţi să ne mai uităm un pic pe internet, s-a anunţat ceva despre vreun accident Hau o deturnare de avion?

E chiar mai agitată ca de obicei şi ştim cu toţii de ce: speră cu disperare că Tom şi Jess s-au logodit. Se pare că Tom i-ar fi scris în ultimul său e-mail că are „să-i spună ceva". Şi zilele trecute am auzit-o vorbind cu mama – dar Janice e înnebunită să mai organizeze încă o nuntă. Are tot soiul de idei de aranjamente florale, iar fotografiile ar putea fi făcute în faţa magnoliei, iar asta ar „şterge definitiv amintirea acelei curviştine nerecunoscătoare". (Lucy. Prima Hoţie a lui Tom. O vacă încălţată, credeţi-mă.)

— Că veni vorba, de ce Dumnezeu a mai primit Minnie încă un ciorap în dimineaţa asta? adaugă Luke, coborând glasul. A cui a fost ideea?

— A fost… a lui Moş Crăciun, zic eu, vag sfidător. Apropo, ai văzut ce bombonică e azi?

Minnie a ajutat-o pe mama la bucătărie toată dimineaţa şi a fost ireproşabilă, în afară de acel mic moment cu mixerul electric, despre care n-am să-i spun lui Luke.

— Sunt sigur că e… începe Luke, dar în acelaşi timp se aude

soneria de la uşă. Nu pot fi ei, spune si se uită mirat la ceas. Sunt încă în avion.

— E Jess? strigă mama surescitată din bucătărie.I-a trimis cineva SMS lui Janice?

— Nu poate fi Jess, e prea devreme! îi răspund eu. Trebuie să fie Suze, a ajuns mai repede.

Mă grăbesc la uşă şi o dau de perete – nici mai mult, nici mai puţin, în faţa mea se află tot clanul Cleath-Stuart, arătând ca descins dintr-un poster din catalogul Toast.

Suze e mortală în cojocul negru de oaie, cu părul lung şi blond pe spate, Tarquin e acelaşi dintotdeauna, cu un Barbour antic şi de demult, şi cei trei copii ai lor au cu toţii picioare uscăţive, ochi imenşi şi pulovere tricotate, cu modele multicolore.

— Suze! strig eu şi îmi arunc braţele în jurul ei.

— Bex! Crăciun fericit!

— Crăciun fericit! strigă şi Clemmie, sugându-şi degetul mare şi ţinând-o pe Suze de mână.

— Şi un alt ou fericit! se bagă şi Ernest, care e finul meu şi are deja aerul ăla de stâlp de telegraf osos, aristocrat.

(„Un alt ou fericit” e o veche urare de-a Cleath-Stuarţilor. Cum e şi „La muţi ani gălăgiţi”, în loc de „La mulţi ani fericiţi”. Sunt atât de multe, că ar trebui să scoată o broşură cu ele.) Îi aruncă o privire şovăitoare lui Suze, care încuviinţează încurajator, apoi îmi întinde protocolar o mână, de parcă ne-am întâlni pentru prima oară la recepţia unui ambasador. I-o strâng solemn, apoi îl ridic în braţe şi-l cocoloşesc la piept, până când începe să râdă în hohote.

— Suzie, draga mea! Crăciun fericit! Mama iese repede pe hol şi-o îmbrăţişează călduros. Şi Tark… începe ea, apoi se opreşte. Înăl… Se uită stresată la mine. Înălţimea… Voastră…

— Îhm… vă rog, doamnă Bloomwood. Tarkie s-a făcut trandafiriu la faţă. E în regulă dacă-mi spuneţi Tarquin.

Bunicul lui Tarquin a murit de pneumonie acum câteva luni. Ceea ce e destul de tragic şi tot restul, dar totuşi, avea nouăzeci şi şase de ani. În orice caz, ideea e că tatăl lui Tarkie a moştenit titlul de conte – iar Tarkie a devenit lord! E lordul Tarquin Cleath-Stuart, ceea ce înseamnă că lui Suze îi revine titlul de lady. Toate astea sunt nişte chestii atât de serioase şi de snoabe, că abia dacă reuşesc să mă obişnuiesc cu gândul. În plus, acum au chiar *mai multe* catralioane de lire şi de terenuri şi de alte cele decât aveau înainte. Noua lor locuinţă se află în Hampshire, la doar vreo jumătate de oră de aici. Se numeşte Letherby Hall şi arată exact ca aia din *întoarcere la Brideshead*, dar nici măcar nu locuiesc acolo tot timpul, pentru că mai au o casă şi în Chelsea.

Ai zice că Tarkie şi-ar permite un fular nou. Îşi desface din jurul gâtului o chestie roasă şi uzată, care arată de parc-ar fi fost tricotată de vechea lui doică, acum douăzeci de ani. Mă rog, probabil chiar aşa şi e.

— Ai primit vreun cadou drăguţ de Crăciun, Tarkie? îl întreb eu.

I-am cumpărat un pulverizator dementţial pentru aromaterapie, care sunt sigură că o să-i placă. Mă rog, lui Suze o să-i placă.

— Absolut, încuviinţează el cu entuziasm. Suze mi-a cumpărat un merinos nemaipomenit. O surpriză foarte plăcută.

Un merinos? Oare vrea să zică un pulover sau un cojoc?

— Sună super! exclam eu. Merinosul e foarte la modă acum. Ar trebui să vezi noua colecţie a lui John Smedley, o să-ţi placă mult.

— John Smedley? Tarkie pare uşor nedumerit. Nu cunosc numele. Ce e… crescător de oi?

— Designer de tricotaje! Ştii, ai putea să porţi un pulover pe gât pe sub smoching, zic eu, lovită brusc de inspiraţie. Ar fi un look foarte cool. E la un singur rând?

Tarkie pare complet debusolat, iar Suze începe dintr-odată să râdă cu poftă.

— Bex, nu i-am dat un smoching. Ci un berbec. O oaie necastrată.

O oaie necastrată? Ce fel de cadou de Crăciun mai e şi ăsta?

— A, înţeleg, zic eu, făcând un mare efort să-mi recuperez entuziasmul. Sigur că da. O oaie necastrată! Aă… frumos.

— Nu te teme, i-am dat şi o jachetă, adaugă Suze, zâmbindu-mi larg.

— Pentru când mă plimb cu bicicleta, intervine şi Tarkie. E absolut superbă, draga mea.

Ştiu deja că e cazul să mă abţin şi să nu zic „A, mişto, un Belstaff?”. Pentru Tarkie, „bicicletă” nu înseamnă ce înseamnă pentru majoritatea oamenilor. Şi, cum mă aşteptam, Suze trece rapid în revistă nişte poze pe telefonul ei şi se întoarce cu el spre mine, ca să-mi arate o poză cu Tarkie într-o jachetă de tweed, cocoţat pe o bicicletă de epocă. Are tone de biciclete retro – de fapt, uneori chiar le mai împrumută companiilor TV ca recuzită, la pachet cu sfaturi despre cum se mergea pe ele altădată. (Singura problemă e că nu-l ascultă întotdeauna. Şi pe urmă, când Tarkie vede emisiunea la televizor şi îşi dă seama că au înţeles greşit, se deprimă foarte tare.)

— Ce-ar fi să iau eu toţi copiii în bucătărie, la nişte suc proaspăt de fructe şi biscuiţi? spune mama şi îi înconjoară pe Ernest, Clementine şi Wilfred ca o cloşcă. Unde-i Minnie?

Minnie, scumpa mea, vino să-ţi vezi prietenii!

Minnie iese ca o cometă din bucătărie, îmbrăcată cu rochia ei roşie de Crăciun, cu căciuliţa roşie cu ciucuri şi o pereche de aripi roz de zână, pe care a refuzat să şi le dea jos de când le-a găsit în ciorap.

— Ketchup! strigă victorioasă şi ţinteşte cu sticla către haina superbă a lui Suze.

Îmi stă inima.

O, nu. O, nu. De unde o fi luat-o? întotdeauna o punem pe raftul cel mai de sus, asta de când…

— Minnie, nu. *Nu.* Dau să-i înşfac ketchupul, însă ea se fereşte. Minnie, dă-mi-l imediat, *să nu îndrăzneşti…*

— Ketchup!

Şuvoiul roşu ţâşneşte prin aer înainte să apuc să reacţionez.

— Nuuu!

— Minnie!

— Suze!

E ca în *Apocalypse Now*; văd scena de parcă ar fi cu încetinitorul. Suze rămasă fără aer şi făcându-se mică, încercând să se dea înapoi, Tarquin plonjând în faţa ei şi ketchupul aterizând într-o ditamai pleaşca pe Barbour-ul lui.

Nu îndrăznesc să mă uit la Luke.

— Dă-mi-l imediat! ţip şi înşfac ketchupul din mâna lui Minnie. Fată rea ce eşti! Suze, Tarkie, îmi pare *atât de rău…*

— Îmi cer scuze pentru purtarea îngrozitoare a fiicei noastre, intervine şi Luke, cu un ton ciudat în glas.

— A, nicio problemă, spune Suze. Sunt sigură că a fost doar un accident, nu-i aşa, scumpa mea? zice ea şi o ciufuleşte pe Minnie cu drag.

— Categoric, se bagă şi Tarkie. Nimeni n-a păţit nimic. Aş

vrea doar să…

Arată jenat spre ketchup, care se prelinge pe partea din faţă a hainei lui.

— Sigur că da! spun eu şi îi iau repede Barbour-ul. Frumos plonjat, Tarkie, nu pot să nu adaug cu admiraţie. Ai o viteză pe cinste.

— Ei, n-a fost mare lucru, spune el, uşor jenat. Oricine în locul meu ar fi reacţionat la fel.

Asta nu face decât să arate cât de devotat îi e Tarquin lui Suze. S-a aruncat în faţa ei fără să şovăie măcar o clipă. Adevărul e că e chiar romantic.

Mă întreb dacă Luke ar încasa nişte ketchup pentru mine. Poate îl întreb mai târziu. Aşa, într-o doară.

— Luke, zice Tarquin, un pic jenat în timp ce dau mâna. Mă gândeam dacă te-aş putea întreba ceva?

— Sigur că da, spune Luke, părând oarecum surprins. Să mergem în living?

— Eu iau copiii în bucătărie şi încerc să curăţ Barbour-ul ăsta… zice mama şi îmi ia haina din mână.

— Bex, atunci poate îmi arăţi şi mie ce ţi-ai mai luat de la reduceri! zice Suze însufleţită. Adică… ăă… să vorbim despre copii, se corectează rapid când o împung finuţ pe şest.

Când ne întindem ca nişte cadâne pe patul meu şi încep să despachetez toate chestiile pe care le-am cumpărat de Boxing Day[4], mă simt ca pe vremuri, când locuiam cu Suze într-un apartament din Fulham.

— Uite, *asta* am să port la botez, zic eu şi scutur rochia nouă-

---

4 A doua zi de Crăciun, denumită şi „Ziua cadourilor" şi considerată, în Marea Britanie, sărbătoare legală.

nouţă în stil rusesc.

— E super! zice Suze, probându-mi noua geacă de piele. Chiar mai frumoasă ca-n pozã.

I-am trimis lui Suze câteva MMS-uri de la reduceri, iar ea mi-a spus părerea ei. Şi, în schimb, mi-a trimis şi ea nişte poze cu ea şi cu Tarkie stârnind păsările sau vânând porumbei sau ce făceau ei acolo. Suze e atât de drăguţă şi de loială, exact ca regina, nu se plânge niciodată. Dar pe bune acum, unde ai *prefera* să fii? În nu ştiu ce zonă îngheţată şi mlăştinoasă sau la Selfridges, la reduceri de şaptezeci la sută?

— Şi… ta-naa!

Îmi scot achiziţia la care ţin cel mai mult. Jacheţica Ally Smith, ediţie limitată, cu semnătura ei – celebrul nasture.

— O, Doamne! ţipă Suze. Asta de unde ai luat-o? Era la reduceri?

— Şaizeci la sută! Doar o sută zece lire.

— Uită-te la nasture, întinde Suze mâna şi-l mângâie cu jind.

— Aşa-i că-i super? îi zâmbesc eu radioasă. O s-o port atât de mult, că o să-şi merite banii *din plin.*

Se deschide uşa şi intră Luke.

— A, bună.

Instinctiv, înainte să-mi dau seama ce fac, îmi împing una dintre sacoşele de la reduceri sub pat.

Nu e neapărat vorba că n-ar fi de acord. Adică, sunt banii mei. I-am câştigat, pot să fac ce vreau cu ei. Doar că mama şi cu mine ne-am trezit la ora şapte dimineaţa de Boxing Day, gata să ne avântăm la reduceri, iar Luke doar s-a uitat la noi bulversat, după care s-a uitat la toate cadourile, încă aflate sub brad, şi apoi a zis:

— Dar nu luaserăţi destule chestii ieri?

Ceea ce nu face decât să arate cât de puţin înţelege aceste lucruri. Cadourile de Crăciun şi reducerile sunt chestii *total* diferite. Sunt ca… două grupuri de alimente distincte.

— Bex a găsit cele mai tari chilipiruri la reduceri, zice Suze, susţinându-mă. Nu-ţi place la nebunie noua ei jachetă?

Luke se uită la jachetă. Se întoarce şi mă cântăreşte o clipă din priviri – apoi revine iar la jachetă. După care se încruntă, de parcă nu pricepe ceva.

— Cât ai dat pe ea?

— O sută zece, zic eu neliniştită. A fost redusă cu şaizeci la sută. E ediţie limitată, de designer.

— Deci… tocmai ai cheltuit o sută zece lire pe o jachetă care e exact ca cea de pe tine.

— *Poftim?* Mă uit în jos la mine, amuzată. Sigur că nu. Nu seamănă absolut deloc.

— E identică!

— Ba nu el cum poţi să spui aşa ceva?

Urmează o scurtă pauză. Ne holbăm unul la altul, de parcă fiecare ar zice: „Oare omul cu care m-am căsătorit e nebun?”.

— Amândouă sunt crem pal, zice Luke, enumerând pe degete. Amândouă au câte un nasture mare. Amândouă sunt jachete. Identice.

E orb de-a binelea?

— Dar nasturele e în cu totul alt *loc,* îi explic eu. Ceea ce schimbă toată forma. Iar asta are mâneci evazate. Nu seamănă absolut deloc, nu-i aşa, Suze?

— Sunt complet diferite, încuviinţează Suze cu hotărâre.

E limpede, din expresia lui Luke, că efectiv nu pricepe. Uneori mă întreb cum e posibil ca cineva atât de lipsit de spirit de observaţie să aibă atâta succes în viaţă.

— Iar nasturele ăsta e *roşu,* adaugă Suze săritoare.

— Exact! arăt şi eu către nasturele supradimensionat, cu cristale, marca stilistică a lui Ally Smith. Ăsta face toţi banii, nasturele ăsta uimitor. E ca… o semnătură.

— Deci ai dat o sută de lire pe un nasture.

Doamne, ce mă poate enerva uneori.

— E o *investiţie,* îl informez eu glacială. Tocmai îi ziceam lui Suze, o s-o port de atâtea ori, că o să se plătească singură.

— Cam de câte, mai exact? De două ori?

Mă uit la el, scoasă din minţi.

— Sigur că nu *de două ori.* Probabil c-am s-o port… Mă gândesc o clipă, încercând să fiu cât se poate de realistă. De o sută de ori. Aşa că fiecare dată va costa o liră şi zece penny. Cred că-mi permit o liră şi zece penny pentru un designer care e un clasic în viaţă, nu-i aşa?

Luke pufneşte în râs.

— Becky, ai purtat *vreodată* ceva de o sută de ori? O să fie un mare succes dacă ai s-o porţi o dată.

Ha-ha-ha, ce glumă bună.

— Pun pariu cu tine c-am s-o port de o sută de ori. Cel puţin. Îmi dau hotărâtă jacheta jos şi o îmbrac pe cea de la Ally Smith. Vezi? Deja am purtat-o o dată.

Îi arăt eu lui. Am s-o port de o *mie* de ori.

— Trebuie să plec, mă aşteaptă Tarquin, zice Luke şi îi aruncă lui Suze o privire amuzată. Aşa moştenire mai rar.

— Of, ştiu, zice Suze. Bietul Tarkie era disperat, aşa că i-am zis: întreabă-l pe Luke, ştie *el* ce e de făcut.

— Ei bine, mă bucur că i-ai zis asta. Luke tocmai caută prin sertarul de la biroul lui după nişte hârtii, apoi îl trânteşte cu zgomot şi iese iar. Ne vedem mai târziu.

— Ce-a fost asta? zic perplexă. Ce moştenire?

— A, e chestia aia, Shetland Shortbread[5], zice Suze în treacăt. E ditamai fabrica, şi acum e a noastră…

Ia stai o clipă. Să dăm un pic înapoi.

— Shetland Shortbread e a ta? mă holbez eu la ea mirată. Cutiile alea roşii pe care le cumperi de la Waitrose?

— Exact! zice Suze încântată. Sunt destul de bune. Se fac la una dintre ferme.

Am rămas fără cuvinte. Oare peste ce-a mai devenit Suze proprietară dintr-odată? Biscuiţi digestivi cu ciocolată? Kitkat?

A, ce super ar fi. Mă întreb câte ar primi gratis. Poate… o cutie mare pe an?

Nu, e ridicol. Ar primi cel puţin zece cutii pe an, nu?

După ce i-am arătat lui Suze toate hainele mele, mă duc repede jos, fac nişte cafea şi mă uit să văd dacă puştimea e OK. Când mă întorc, o găsesc pe Suze plimbându-se prin camera aglomerată şi ridicând câte un lucru să se uite la el, cum face ea întotdeauna. Îşi ridică privirea, ţinând un teanc de poze vechi pe care am tot vrut să le pun în albume.

— Bex, nu-mi vine să cred că vă mutaţi, în fine. Pare că staţi aici de o veşnicie.

— Păi chiar aşa şi e. Doi ani în cap!

— Şi ce-au zis ai tăi?

— Nu le-am spus încă. Arunc o privire spre uşă şi cobor glasul. Cred c-o să le fie foarte dor de noi când o să plecăm. Sinceră să fiu… sunt un pic îngrijorată în legătură cu reacţia lor.

Adevărul e că mama şi tata s-au obişnuit să ne aibă în preajmă. Mai ales pe Minnie. De fiecare dată când am avut

---

5 Marcă de prăjituri.

ghinion cu casa, ei erau bucuroşi în taină, ştiu pentru că mi-a zis odată mama.

— Dumnezeule, aşa e, se strâmbă Suze de îngrijorare. Or să fie distruşi. Biata maică-ta o să aibă nevoie de mult ajutor. Poate ai putea să-i găseşti un terapeut! adaugă ea, inspirată. Pun pariu că există *workshop*-uri de genul Cuibului Părăsit sau aşa ceva.

— Mă simt foarte vinovată, oftez eu. Dar nu putem sta aici toată viaţa, nu? Adică, avem şi noi nevoie de spaţiul nostru.

— Sigur că aveţi, zice Suze săritoare. Nu-ţi face griji, părinţii tăi or să se obişnuiască. Aşa că hai, arată-mi casa! Cum e? Ce trebuie să-i mai faceţi?

— Păi, practic, *nu trebuie* să-i mai facem nimic, îi mărturisesc în timp ce-i întind hârtiile cu detaliile. A fost decorată de dezvoltator.

— Opt dormitoare! ridică Suze din sprâncene. Dumnezeule!

— Ştiu. E incredibil! E mult mai mare înăuntru decât pare. Şi e proaspăt zugrăvită şi tot. Dar totuşi, trebuie să ne punem şi noi amprenta asupra ei, nu?

— A, categoric, încuviinţează Suze înţelept.

Suze e *mult* mai impresionată de ea decât Luke, care, apropo, nici măcar n-a intrat înăuntru. I-am spus că trebuie să ne punem şi noi amprenta asupra ei, iar el a zis: „Dar de ce nu ne putem mulţumi cu amprenta altuia?”.

— Am făcut deja o groază de planuri, îi spun entuziastă. De exemplu, în hol m-am gândit să punem un megacuier de pălării, de care să atârne o singură geantă Alexander Wang, cu ţinte. Ar fi de mare efect.

Scotocesc sub pat după schiţa pe care am făcut-o şi i-o arăt.

— Uau, zice Suze cu respiraţia tăiată. Arată incredibil. Dar ai o geantă Alexander Wang?

— Va trebui să-mi cumpăr una, îi explic. Şi, lângă ea, poate o măsuţă de perete accesorizată cu nişte bijuterii Lara Bohinc?

— Mor după Lara Bohinc! spune Suze entuziasmată. Ai ceva de la ea? Nu mi-ai arătat niciodată!

— Nu, mă rog, o să trebuiască să mi le cumpăr şi pe-astea. Dar pe bune acum, nu sunt pentru *mine,* nu? adaug grăbită când îi văd expresia. Ar fi pentru *casă.*

Preţ de o clipă, Suze mă fixează pur şi simplu. E aceeaşi privire pe care mi-a aruncat-o şi când i-am propus să ne facem ghicitoare prin telefon. *(încă* mi se mai pare o idee bună.)

— Vrei să cumperi o geantă şi bijuterii pentru *casă?* zice ea într-un final.

— Da! De ce nu?

— Bex, nimeni nu-şi cumpără genţi şi bijuterii pentru casă.

— Ei bine, poate că ar trebui! Poate că locuinţele oamenilor ar arăta mai bine dacă ar face-o! Şi, oricum, nu te îngrijora, o să cumpăr şi o canapea, spun eu şi îi arunc în braţe o tonă de reviste. Hai, găseşte-mi tu una drăguţă.

O jumătate de oră mai târziu, patul e tapetat tot cu reviste de decoraţiuni interioare, şi noi stăm întinse amândouă în tăcere, adâncite în fotografii cu canapele uluitoare de catifea portocalie, supradimensionate, şi scări cu lumini încastrate în perete, şi bucătării cu granit lustruit combinat cu uşi de lemn recondiţionate. Problema e că aş vrea ca locuinţa mea să arate ca *toate* astea. Ca toate la un loc.

— Ai un subsol uriaş! zice Suze uitându-se iar la detaliile casei. Ce-o să faceţi aici?

— Bună întrebare! îmi ridic eu privirea. Cred c-ar trebui să facem o sală de fitness. Dar Luke vrea să-şi pună aici tot vinul ăla vechi şi plicticos al lui şi să facă degustări de vinuri.

— *Degustări de vinuri?* se strâmbă Suze. Nu, mai bine o sală de fitness. Am putea să facem Pilates împreună!

— Exact! Ar fi atât de cool! Dar Luke şi-a pus tot vinul vechi şi scump la păstrare într-o magazie şi e înnebunit să-l scoată iar la vedere.

Ăsta e singurul lucru pe care nu-l înţeleg niciodată la Luke. Dragostea lui pentru vinul de un miliard de lire, când am putea să cumpărăm un Pinot Gris destul de bun cu zece lire şi să cheltuim restul pe o fustă.

— Deci, un dormitor e pentru tine şi Luke… Suze încă mai trece în revistă detaliile. Unul pentru Minnie…

— Unul pentru haine.

— Unul pentru pantofi?

— Categoric. Şi unul pentru machiaj.

— Aaa! Suze ridică privirea cu interes. O cameră pentru machiaj! Şi Luke a fost de acord?

— O să-i spun bibliotecă, îi explic eu.

— Dar tot rămân trei dormitoare. Suze ridică privirea şi înalţă sugestiv din sprâncene către mine. Şi aveţi vreun plan… să le populaţi şi pe ele?

Vedeţi? De-asta ar fi trebuit să mă mărit cu Suze. *Ea* mă înţelege.

— Aş vrea eu, mă trezesc oftând adânc. Dar ghici. Luke nu mai vrea încă un copil.

— Serios? Suze pare de-a dreptul şocată. Cum aşa?

— Zice că Minnie e prea năbădăioasă şi că nu putem face faţă la doi copii, şi că ar trebui pur şi simplu să ne bucurăm de ce avem. N-am reuşit să-l conving, continui eu şi îmi strâng umerii cu tristeţe, răsfoind un articol despre băile în stil antic.

— Dar n-ai putea să… sari peste el? zice Suze după o vreme.

Şi să uiţi să-ţi iei pastila accidental-cu- intenţie şi să spui c-a fost o scăpare? Când o să vină copilul, o să-l iubească.

Nu pot să zic că ideea nu mi-a trecut şi mie prin minte. Inconştient adică. Dar pur şi simplu n-am putut s-o fac.

— Nu, clatin eu din cap. Nu vreau să umblu cu tertipuri de genul ăsta. Vreau ca el să-şi *dorească* încă un copil.

— Poate se răzgândeşte la botez, zice Suze şi privirea i se luminează. Ştii, noi la botezul lui Ernie am hotărât să mai facem unul. Ernie arăta atât de adorabil, şi ne-am gândit ce frumos ar fi să aibă un frate sau o soră, aşa că am decis s-o facem. Bine, până la urmă ne-am ales cu încă *doi,* adaugă ea meditativ. Dar *ţie* n-o să ţi se întâmple asta.

— Poate.

Rămân tăcută o clipă, pregătindu-mă sufletește pentru marea întrebare. N-aş vrea s-o rostesc. Dar trebuie să fiu curajoasă.

— Suze… poţi să fii sinceră cu mine dacă te întreb ceva? Adică absolut sinceră?

— OK, zice ea un pic stresată. Dar să nu mă întrebi de câte ori pe săptămână facem sex.

Poftim? De unde şi până unde i-a venit ideea asta? OK, acum e musai să ştiu de câte ori face sex. Probabil că niciodată. Sau poate tot timpul. Doamne, pun pariu că tot timpul. Pun pariu că ea şi Tarkie…

În fine.

— Nu e vorba de sex, mă sforţez eu să revin la subiect. Vreau să ştiu… tu crezi că Minnie e *răzgâiată*?

Simt că mă înfior toată de emoţie. Dacă zice da? Dacă cea mai bună prietenă a mea crede că Minnie o un monstru? O să intru-n pământ de ruşine.

— Nu! zice Suze imediat. Fireşte că Minnie nu o *răzgâiată*!

E minunată. Doar că e un pic… energică. Dar asta e bine! Niciun copil nu e perfect.

— Ai tăi sunt, zic eu posomorâtă. Nu-ţi fac niciodată probleme.

— O, Doamne! Glumeşti? Suze se ridică în fund ţi aruncă foile cu planul casei. Avem nişte probleme *uriaşe* cu Ernie. Profesoara lui ne cheamă mereu la şcoală. Nu se descurcă deloc la nicio materie în afară de germană, şi nici măcar *nu se predă* germană acolo.

— Vai, Suze, fac eu înţelegătoare.

Nu e nevoie să întreb de ce vorbeşte Ernie germana atât de bine. Tarquin consideră compoziţiile lui Wagner ca fiind singura muzică demnă de a fi ascultată şi le-o pune copiilor lui s-o asculte în fiecare seară. Nu mă înţelegeţi greşit, Ernie e finul meu şi

iubesc la nebunie. Dar ultima oară când l-am vizitat mi-a înşirat o poveste lungă cu nu ştiu ce fel de cântăreţi, şi a durat ore întregi, până aproape am leşinat de plictiseală.

— Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu directoarea, continuă Suze, supărată. Ce mă fac dacă-mi zice să-l iau acasă?

Uitând cu totul de problemele mele, îmi pun braţul în jurul umerilor ei şi o strâng, neliniştită. Cum îndrăzneşte cineva s-o supere pe Suze? Şi, oricum, cine sunt idioţii ăştia? Am văzut şcoala lui Ernie când m-am dus cu Suze să-l luăm. E plină de fiţe, cu uniforme lila, şi costă un milion de lire pe trimestru sau aşa ceva, şi asta fără masa de prânz. Probabil că sunt prea ocupaţi să numere banii din taxe ca să aprecieze talentul adevărat.

— Sunt sigură c-o să fie bine, zic eu convinsă. Şi, dacă nu-l vor pe Ernie, atunci e dar că e o şcoală de rahat.

Dacă mă întâlnesc vreodată cu directoarea aia, am să-i spun, verde în faţă, ce părere am despre ea. În fond, sunt naşa lui Ernie. Şi, de fapt, poate c-ar trebui să mă duc şi eu la şedinţă şi să-mi spun punctul de vedere. Tocmai când să-i fac această propunere lui Suze, ea loveşte tare cu palma în pat.

— Ştiu, Bex! Am găsit soluţia. Ar trebui să-ţi iei o bonă.

— O *bonă*? mă holbez eu lung la ea.

— Cine are grijă de Minnie când eşti la serviciu? Tot mama ta?

Încuviinţez. De când mi s-a terminat concediul postnatal, lucrez două zile şi jumătate pe săptămână la The Look, pe postul de consilier de shopping. Cât sunt eu la lucru, are mama grijă de Minnie, ceea ce e super, fiindcă o pot lăsa efectiv în bucătărie, la micul dejun, şi abia dacă observă când plec.

— Mama ta o duce la vreun grup de joacă?

Mă strâmb uşor.

— Nu prea.

Mama nu le are pe astea cu grupurile de joacă. S-a dus o dată la Tick Tock şi a intrat într-o dispută cu altă bunică despre cine e cea mai bună Miss Marple de la televizor, după care nu s-a mai dus.

— Atunci ce fac?

— Păi, diverse… zic eu vag. O groază de chestii educative…

OK, aici mint un pic. Din câte ştiu eu, programul lor nu variază niciodată. Se duc la cumpărături şi iau un ceai la cafeneaua Debenhams, după care se întorc acasă şi se uită la desene animate Disney.

Doamne, poate că Suze are dreptate. Poate că Minnie are nevoie de mai multă rutină. Poate *asta* e problema.

— O bonă o s-o modeleze, spune Suze încrezătoare. În plus,

o să-i organizeze mesele şi spălatul şi tot restul, iar Luke o să vadă ce lin o să meargă totul. Şi o să se răzgândească pe loc. Crede-mă.

Ştiam eu că Suze o să găsească răspunsul. Asta e soluţia. O bonă!

Îmi şi închipui o dădacă, jumătate Mary Poppins, jumătate doamna Doubtfire, cu şorţ simpatic şi o lingură de zahăr şi o mulţime de vorbe înţelepte, din experienţa ei domestică. Iar în casă va fi o atmosferă calmă, cu miros de pâine coaptă. Minnie va deveni un înger de copil, care stă liniştit şi se joacă în mod constructiv cu plastilina, îmbrăcată într-un şorţuleţ, iar Luke mă va lua pe sus, mă va duce în pat şi va face amor nebun cu mine.

Ce să zic, ar merita, fie şi doar pentru partea asta, cu amorul nebun.

— *Toată lumea* apelează la Superdădacele în ziua de azi. Sunt ultima modă în materie de bone. Suze mi-a deschis deja laptopul şi a găsit site-ul. Uită-te şi tu. Mă duc până jos să văd ce fac copiii.

Iau laptopul de la ea şi mă trezesc uitându-mă la un site numit *Superdădacele: Cum să creşti copii echilibraţi şi reuşiţi, ce vor fi oamenii de succes de mâine.*

În timp ce dau mai jos pagina şi citesc, îmi cam cade un pic faţa. Fir-ar să fie. Dădacele astea nu seamănă deloc cu doamna Doubtfire. Arată ca Elle McPherson. Toate au dinţi perfecţi, abdomene perfecte şi zâmbete inteligente.

Bonele noastre moderne şi experimentate sunt iubitoare, de încredere şi cu studii în domeniu. Ele vor prelua controlul absolut asupra vieţii copilului tău şi îi vor pregăti un meniu echilibrat. Ele vor stimula dezvoltarea fizică, emoţională şi intelectuală a copilului tău. Superdădacele sunt calificate în

nutriţia copilului, siguranţa lui, îmbogăţirea culturală şi jocurile creative. Multe dintre ele vorbesc fluent franceza, mandarina şi/sau oferă cursuri de iniţiere în muzică, matematica prin metoda Kumon, arte marţiale sau balet.

Mă simt total depăşită în timp ce cursorul coboară pe fotografii cu fete zâmbăreţe, cu păr lung şi strălucitor, care gătesc *risotto* vegetal, se joacă cu mingea în grădină sau sunt îmbrăcate în costum de judo. Nici nu-i de *mirare* că Minnie e atât de năbădăioasă. E din cauză că nimeni nu face arte marţiale sau sushi cu ea. În tot timpul ăsta, am privat-o de astfel de lucruri. Brusc, a face tarte cu gem în bucătărie cu mama mi se pare absolut jenant. Nici măcar nu facem noi aluatul, îl luăm dintr-un pachet. Trebuie *neapărat* să angajăm o Superdădacă, şi asta cât se poate de repede.

Singura problemă – absolut minoră – e dacă îmi doresc eu oare ca o tipă cu păr strălucitor să danseze la mine în casă în blugi mulaţi şi cu sorţ, în timp ce prepară nişte sushi? Dacă îi cade cu tronc Luke, şi ea lui? Dacă vrea şi el lecţii de „arte marţiale”?

Ezit o clipă şi mâna îmi şovăie pe *mouse pad*. Ei, hai. Trebuie să mă comport ca o adultă. Trebuie să mă gândesc la binele lui Minnie. Trebuie să-mi amintesc că am un soţ iubitor şi fidel şi că ultima oară când am crezut că mă înşală cu o roşcată cu păr strălucitor, al cărei nume nici măcar n-am să mă obosesc să-l ţin minte (vezi, Veneţia? *Atât* de puţin însemni tu pentru mine), a fost vina mea, c-am interpretat lucrurile greşit.

În plus, dacă bona *chiar* e sexy şi are părul unduios, pot să aranjez în aşa fel încât Luke să n-o vadă niciodată. Cât se poate de hotărâtă, completez formularul şi apăs pe „Trimite”. Ăsta e răspunsul! Să apelăm la experţi. Singura persoană pe care va

trebui s-o conving va fi mama. Ea nu se prea dă în vânt după bone. Sau grădiniţă. Şi nici măcar după baby - sitteri. Însă asta doar fiindcă se uită la prea multe drame după cazuri reale, despre dădace psihopate. Vreau să zic, nu *toate* bonele trebuie neapărat să fie nişte psihopate care fură identitatea unor femei moarte, cu FBI-ul pe urmele lor, nu?

Şi oare nu vrea ca nepoata ei să fie o fiinţă reuşită şi echilibrată? Nu vrea ca Minnie să fie un om de succes al zilei de mâine?

Exact.

Când cobor, îi găsesc pe Suze, Luke şi Tarquin în sufragerie. Pe masă văd o cafetieră goală şi un morman impresionant de hârtii – e limpede că a fost o discuţie lungă şi epuizantă.

— Trebuie să te gândeşti la Shetland Shortbread ca la un *brand*, tocmai zice Luke. Ai în mână ceva care ar putea fi un mare succes mondial, dar trebuie întâi să-l faci cunoscut. Să găseşti o poveste, o personalitate, un USP[6], un *unghi*. Să stabileşti care sunt valorile brandului tău.

Pare extrem de ambalat şi de entuziasmat, aşa cum e mereu când vede potenţialul unui nou proiect.

Tarquin, pe de altă parte, arată ca o căprioară bulversată.

— Absolut, zice el stresat. Valorile brandului, îhm… Suze, draga mea, Luke m-a ajutat foarte mult. Îţi mulţumim enorm.

— Pentru puţin, zice Luke şi îl bate pe umăr. Dar trebuie să te pui pe treabă, Tarquin. Să-ţi faci o echipă de business ca lumea, o strategie, şi apoi să construieşti.

Îmi înăbuş un chicotit. Până şi *eu* ştiu că Tarquin nu e genul

---

6 Unique Selling Point, concept de marketing prin care un produs este individualizat faţă de alte produse din aceeaşi categorie.

care face strategii.

— O să citesc contractele alea şi-o să-ţi spun părerea mea despre ele, zice Luke şi îşi ia BlackBerry-ul. Ştiu că oamenii tăi le-au aprobat, dar, cum am zis, cred că poţi face mult mai mult decât atât.

— Serios, Luke, protestează fără convingere Tarquin. Ţi-am consumat şi aşa prea mult timp şi expertiză…

— Nu te prosti.

Luke îi zâmbeşte scurt şi-şi porneşte Blackberry-ul.

Chipul uscăţiv al lui Tarquin se colorează în trandafiriu. Îi aruncă o privire agonizantă lui Suze, îşi răsuceşte mâinile şi-şi drege glasul.

— Luke, ştiu că ai propria ta companie, izbucneşte el brusc. Dar aş fi încântat să-ţi ofer un job. Administrator al tuturor afacerilor legate de proprietatea mea, al tuturor bunurilor mele. Orice salariu. Orice condiţii.

— Un *job?*

Luke pare şocat.

— O, da! bate Suze din palme cu entuziasm. E o superidee! Ar fi incredibil. Şi v-am oferi şi cazare, nu? adaugă ea către Tarkie. Castelaşul din Pertshire ar fi perfect! Adică, nu la fel de extraordinar ca locuinţa voastră din Maida Vale, adaugă ea loială. Dar ca o a doua casă?

— *Orice* condiţii? zice Luke fără grabă.

— Da, răspunde Tarquin după doar un moment de ezitare. Da, sigur că da.

— Accept, în schimbul a şaizeci la sută din toate veniturile, îi trânteşte Luke.

Se lasă o tăcere înmărmurită. Nu-mi vine să cred ce aud. Luke chiar se gândeşte serios să renunţe la Brandon Communications

ca să se ocupe de moşia Cleath-Stuart?

Şi o să locuim într-un *castel*?

O, Doamne. O să fim un clan. Şi ne putem face propriul tartan nebunesc, roz cu argintiu şi negru. O să fie tartanul „McBloomwood of Brandon", şi-o să ţopăim în paşi de dansuri scoţiene, iar Luke o să poarte un *sporran*[7]...

— Eu… îhm… Tarquin îi aruncă o privire înnebunită lui Suze. Îhm. Mi se pare… rezonabil…

— Tarquin! Luke practic explodează. *Sigur că* şaizeci la sută nu e deloc rezonabil! Şi *de-asta* ai nevoie de un nou consilier de afaceri în care să ai încredere, şi *de-asta* îţi fixez o întâlnire cu nişte consultanţi pe care îi recomand cu căldură, şi vin şi eu cu tine ca să mă asigur că înţelegi tot… Luke scrie ceva pe BlackBerry, apoi se opreşte în clipa când acesta bâzâie ca o albină supărată. Scuze, îmi vin nişte mesaje…

Se uită la ecran, tresare mirat şi scrie ceva înapoi.

— Ştiam eu că Luke n-o să accepte niciodată, zice Suze şi face o faţă lungă la mine. N-o să-şi abandoneze el propria afacere.

— Ştiu, încuviinţez eu, deşi în adâncul sufletului mă simt un pic dezamăgită.

În mintea mea, mă mutasem deja într-un castel. Scoţian şi-i pusesem celui de-al doilea copil al nostru numele Morag.

— Ei bine, trebuie să mă laşi să-ţi cumpăr un cadouaş, îi spune Tarquin lui Luke pe tonul ăla al lui aristocrat, cumva preţios. Sau să-ţi fac cinste cu un prânz? Sau să-ţi ofer o partidă de vânătoare în weekend? Sau… sau… o vară la casa noastră

---

7 Mică geantă de piele acoperită cu blană, care se poartă în faţă pe post de portofel, în portul tradiţional masculin scoţian.

din Franţa? Sau…

— Dumnezeule mare, zice Luke brusc, coborând glasul.

Pare şocat de ce citeşte pe Blackberry.

— Ce? zic eu alarmată. Ce-i?

Luke ridică privirea şi, pentru prima oară, pare să-şi dea seama că îl privim cu toţii.

— Nimic, spune el şi îşi reia zâmbetul relaxat, care înseamnă că n-are de gând să discute. Becky, trebuie să plec, şi diseară mi-e teamă că am să ajung târziu.

— Dar nu poţi să pleci! zic eu necăjită. Cum rămâne cu al doilea nostru Crăciun? Şi cu Jess şi Tom?

— Transmite-le dragostea mea.

Luke e deja afară din cameră.

— Ce s-a întâmplat? strig după el. Care e graba?

Însă el nu răspunde, şi o clipă mai târziu aud uşa de la intrare trântindu-se.

— Cine-i la uşă? se aude glasul mamei din capătul holului. E cineva acolo?

— Doar Luke, îi răspund eu. S-a dus la birou, e o urgenţă…

— Ba nu! Aud zăngănitul uşii de la intrare deschizându-se, şi glasul ridicat al tatei. Jess! Tom! Bine aţi venit!

Jess e aici? O, Doamne!

Mă grăbesc pe hol, urmată de Suze, şi o văd. La fel de înaltă, de slabă şi de în formă ca întotdeauna, extrem de bronzată şi cu părul scurt şi decolorat de soare, cu o haină cenuşie cu glugă, peste blugi negri spălăciţi.

— Becky, zice ea şi mă îmbrăţişează, dând drumul rucsacului uriaş. Mă bucur să te văd. Tocmai l-am văzut pe Luke ieşind grăbit. Bună, Suze.

— Bine v-aţi întors! Bună, Tom!

— I-a dat cineva SMS lui Janice? iese mama repede din bucătărie. Janice ştie?

— O strig peste gard, zice tata. E mai rapid decât să-i trimit un SMS.

— Mai rapid decât un SMS? răspunde mama. Vorbeşti prostii! SMS-urile ajung imediat, Graham. Se numeşte tehnologie modernă.

— Crezi că poţi să trimiţi un SMS mai repede decât strig eu peste gard? răspunde tata zeflemitor. Aş vrea să te văd. Până-ţi scoţi tu telefonul…

— Până ajungi tu la gard, eu am şi trimis SMS-ul!

Mama şi-a deschis deja mobilul.

— Janice! strigă tata, grăbindu-se pe alee. Janice, a venit Tom! Vezi? strigă el victorios către mama. Comunicare rapidă, perfectă, tradiţională. Prin viu grai.

— Uitasem cum sunt părinţii tăi, zice Tom amuzat către mine, şi-i întorc zâmbetul.

Arată bine. Mai colţuros decât înainte, nebărbierit, cu obrajii mai supţi. E ca şi cum şi-ar fi găsit, în fine, adevăratul chip. În afară de asta, mestecă gumă, aşa că nici respiraţia nu mai e o problemă.

— Jane, adaugă el, mă duc oricum acasă, aşa că nu cred că are rost să-i scrii SMS maică-mii…

Mama îl ignoră.

— Tu crezi că SMS-urile sunt mai rapide, nu-i aşa, dragă Becky? zice ea fermă, tastând la telefon. Spune-i lui taică-tău să nu mai trăiască în epoca de piatră.

Dar nu-i răspund. Sunt prea magnetizată de mâna stângă a lui Jess, în clipa când îşi desface fermoarul de la haina cu glugă. Poartă un inel! Pe al patrulea deget! OK, nu e chiar un diamant

Cartier unicat. E facut din os sau lemn sau ceva de genul ăsta şi în mijloc are o chestie care arată ca o pietricică gri.

Dar totuşi, e un inel! Pe degetul de logodnă!

Îi surprind privirea lui Suze, şi e limpede că l-a «marcat şi ea. Ce tare. Încă o nuntă în familie! Iar Minnie poate să fie domnişoară de onoare!

— Ce-i? întreabă mama, care se uită alarmată de la Suze la mine. Ce… *Vai!*

Remarcă şi ea, în fine, inelul.

Tom a dispărut, iar Jess se apleacă peste rucsac, fară să fie atentă la noi. Mama începe să murmure ceva lung şi elaborat pe deasupra capului ei. Repetă tir câteva ori, iritată că nu înţelegem. Apoi începe să gesticuleze şi pe mine mă umflă râsul.

— Vino în sufragerie! reuşesc să îngaim către Jess. Şi stai jos. Cred că eşti frântă.

— Mă duc să fac nişte ceai, zice mama, clătinând din cap.

E stilul lui Jess să se logodească pe şest şi să nu sufle un cuvânt. Dacă eram eu, aş fi dat buzna şi aş fi zis: „Ia ghici! Uită-te la inelul meu cu pietricică!”.

— Jess! ne întâmpină glasul strident al lui Janice, când aceasta ajunge la uşa noastră de la intrare.

Are părul proaspăt vopsit într-o nuanţă tare de castaniu-auriu şi e dată cu fard mov la ochi, care se asortează cu pantofii şi cu brăţara ei.

— Iubita mea! Bine v-aţi întors!

Privirea îi cade automat pe inelul lui Jess. *Automat.* Ridică brusc bărbia şi trage adânc aer în piept, apoi îi surprinde privirea mamei.

O să izbucnesc într-un râs dement, dacă nu ies de-aici. O

urmez pe mama la bucătărie, unde toţi copiii stau şi se uită la *Mica sirenă.* Facem ceai şi le pregătim puştilor nişte sendvişuri cu şuncă, în tot timpul ăsta şuşotind despre inel şi întrebându-ne oare când au Jess şi Tom de gând să ne spună.

— Trebuie să ne purtăm *firesc,* zice mama, băgând două sticle de şampanie la frigider, să se răcească rapid. Să ne facem că n-am remarcat. Să-i lăsăm să ne spună ei, când simt că e momentul.

Da-da, vezi să nu. Când intrăm în sufragerie, Jess e pe canapea, pare-se fără să remarce că Janice, Martin, tata şi Suze stau într-un semicerc în faţa ei şi se holbează la mâna ei stângă de parc-ar emana radioactivitate. Când mă aşez, mă uit pe fereastră şi-l văd pe Tarquin cu Ernie în grădină. Tarkie face nişte gesturi ciudate, gen fandare cu braţele, iar Ernie, aflat lângă el, se străduieşte să-l imite. Îi dau un ghiont lui Suze şi-i zic în şoaptă:

— Nu ştiam că Tarkie face Tai Chi! E chiar bun!

Suze se răsuceşte şi se uită pe geam.

— Nu e niciun Tai Chi! Exersează pescuitul la muscă.

Amândoi, şi Tarkie, şi Ernie, par total absorbiţi – adevărul e că sunt adorabili, ca un urs care-şi învaţă puiul să vâneze, într-un documentar TV despre natură. (Dacă facem abstracţie de faptul că încearcă să prindă nişte peşti imaginari. Cu undiţe inexistente.)

— Ştii, Ernie a prins deja un păstrăv în râul nostru! zice Suze mândră. Cu doar foarte puţin ajutor.

Vedeţi? *Ştiam* eu că e talentat. E limpede că e la şcoala greşită. Ar trebui să fie la şcoala de prins peşte.

— Aşa! face mama veselă. Ceai, Jess?

— Da, mersi, încuviinţează ea.

Turnăm ceai şi se lasă o mică pauză. Genul de pauză „Are cumva cineva de făcut vreun anunţ?”, însă Tom şi Jess nu zic nimic.

Janice îşi duce ceaşca la gură, apoi o lasă iar jos, după care începe să respire sacadat, de parcă nu mai suportă tensiunea. Apoi chipul i se luminează.

— Cadoul tău! Jess, ţi-am pregătit ceva… Practic galopează spre pom, ridică un pachet şi începe să rupă ambalajul. Cremă de mâini făcută în casă, zice ea cu respiraţia întretăiată. Ţi-am spus că am început să prepar singură cosmetice, din ingrediente sută la sută naturale… Uite, dă-ţi puţin cu ea!

Janice îi întinde insistentă crema de mâini. Ne uităm cu toţii vrăjiţi cum Jess îşi scoate inelul, îşi dă cu cremă, apoi îşi pune inelul la loc, fără să zică o vorbă.

Frumoasă încercare, Janice, îmi vine să spun. *Un efort lăudabil.*

— E extraordinară, zice Jess şi îşi miroase mâna. Mersi, Janice. Bravo ţie că-ţi faci propria cremă.

— Toţi ţi-am luat numai chestii eco, spune mama cu afecţiune. Ştim cum eşti, cu vopselurile tale, cu clorul şi fibrele naturale. A fost o adevărată educaţie pentru noi, nu-i aşa, Becky?

— Ei bine, mă bucur, spune Jess şi mai ia o gură de ceai. E incredibil cât de uşor se pot lăsa păcăliţi occidentalii, chiar şi în ziua de azi.

— Ştiu, clatin eu din cap cu compasiune. *Habar* n-au.

— Dacă aud de ceva care are în componenţă cuvântul „verde”, imediat cad în plasă, scutură Jess din cap. Se pare că există nu ştiu ce companie abjectă şi iresponsabilă care vinde covoraşe de yoga făcute din componente de computer toxice. Şi

încearcă să le dea drept „reciclate”. Copiii din Guatemala se îmbolnăvesc de astm făcându-le, continuă Jess şi loveşte canapeaua cu palma. Cum poate cineva să fie atât de idiot încât să creadă că asta e o idee bună?

— Dumnezeule, aşa e, înghit eu în sec şi mă înroşesc toată, fără să îndrăznesc să mă uit la mama. Ce cretini sadea trebuie să fie. Scuzaţi-mă un pic, mă duc să aranjez niţeluş cadourile…

Cu un aer firesc, mă duc la pomul de Crăciun şi împing covoraşul de yoga din Guatemala cu piciorul, sub draperii. Asta-i ultima oară când mai cred în ce zice aşa-zisul catalog „verde”. Ziceau că *ajută* oamenii, nu că-i îmbolnăvesc de astm! Şi acum ce-o să-i dau lui Jess?

— Cadoul meu pentru tine n-a sosit încă, îi zic lui Jess când mă aşez la loc. Dar e… sunt… cartofi. Un sac imens. Ştiu cât de mult îţi plac. Şi pe urmă poţi folosi sacul ca valiză organică reciclată.

— A. Jess pare un pic şocată. Mersi, Becky, îmi zice şi ia o gură de ceai. Spune-mi, cum merg pregătirile de botez?

— Splendid, mersi, mă agăţ eu uşurată de noul subiect. Mergem pe o temă rusească. O să avem blinii cu caviar şi vodcă, iar lui Minnie i-am luat cea mai superbă rochiţă…

— V-aţi hotărât la al doilea nume? intervine şi mama. Fiindcă ieri m-a sunat reverendul Parker să mă-ntrebe. Trebuie neapărat să luaţi o decizie, scumpa mea.

— O să luăm! zic eu stresată. Doar că e foarte greu!

N-am reuşit să-i alegem un al doilea nume lui Minnie când ne-am dus s-o declarăm. (OK, adevărul e că ne-am cam certat un pic. Luke nici n-a vrut s-audă de Dior. Şi nici de Temperley. Şi eu n-o să fiu în ruptul capului de acord cu Gertrude, chiar dacă e din Shakespeare.) Aşa că am trecut-o pur şi simplu ca

Minnie Brandon şi am hotărât să adăugăm şi celelalte nume la botez. Însă problema e că, pe măsură ce trece timpul, devine tot mai greu. Iar Luke pur şi simplu râde când îmi aude opţiunile şi zice: „Şi de ce, mă rog, are nevoie şi de alte nume?”, adică mai mult mă-încurcă.

— Ia spune, Tom, ai vreo veste? izbucneşte Janice disperată. S-a întâmplat ceva? Vreun lucru demn de povestit? Mare, mic… orice? Ceva, de orice fel?

Janice se apleacă în faţă în scaun, ca o focă pregătindu-se să prindă un peşte.

— Ei bine, da, schiţează Tom un zâmbet. Întâmplarea face că da. Şi, pentru prima oară, el şi Jess schimbă priviri de genul „Să le spunem?”.

O, Doamne.

E-adevărat! Sunt logodiţi!

Mama şi Janice au încremenit amândouă pe canapea; ba Janice arată de parcă e pe punctul să facă implozie. Suze îmi face cu ochiul, şi îi zâmbesc fericită. Ce-o să ne mai distrăm! O să putem începe să cumpărăm *Brides*, iar eu am s-o ajut pe Jess să-şi aleagă rochia de mireasă, şi n-am să accept să poarte cine ştie ce gioarsă îngrozitoare de cânepă reciclată, chiar dacă e mai ecologică…

— Jess şi cu mine am vrea să vă anunţăm… incepe Tom, uitându-se fericit înjur. Ne-am căsătorit.

Patru

Toată lumea e încă în stare de şoc. Adică, sigur, e nemaipomenit că Tom şi Jess sunt căsătoriţi. E super. Doar că e ca şi cum am fi ratat o etapă.

Chiar aşa, trebuiau să o facă în Chile, în nu ştiu ce oficiu

minuscul de stare civilă, cu doar doi martori, şi să nu ne lase măcar să asistăm şi noi pe Skype? Am fi putut da o petrecere. Am fi putut ţine nişte toasturi pentru ei. Jess zice că nici şampanie n-au avut. Se pare c-au băut nu ştiu ce bere locală.

Bere.

Sunt unele lucruri pe care nu le înţeleg şi n-o să le înţeleg niciodată la Jess. Nu tu rochie de mireasă. Nu tu flori. Nu tu album foto. Nu tu şampanie. Singurul lucru cu care s-a ales din cununia asta e un soţ.

(Adică, fireşte, soţul e cel mai important când te măriţi. Absolut. E de la sine înţeles. Dar totuşi, nici măcar o pereche nouă de *pantofi*?)

Şi biata Janice! Când au anunţat vestea, a făcut feţe-feţe, încercând să nu lase să i vadă *montagne russe*-ul din suflet. Era dar că încearcă disperată să pară fericită şi de acord, ca şi cum în tot timpul ăsta exact la asta sperase, o nuntă la mama naibii în Chile, la care nici măcar să nu fie invitată. Doar că o mică lacrimă din colţul ochiului o tot dădea de gol. Mai ales după ce Jess a zis că nu vor nicio recepţie la clubul de golf şi nicio listă cu daruri de nuntă la John Lewis, şi a refuzat scurt ideea de a îmbrăca o rochie de mireasă închiriată şi de a poza cu Janice şi Martin în grădină.

Janice părea atât de supărată, că puţin a lipsit să nu mă ofer eu voluntară. Sinceră să fiu, ideea mi s-a părut foarte distractivă şi zilele trecute am văzut nişte rochii de mireasă incredibile în vitrina de la Liberty…

În fine. Probabil că n-ar fi fost chiar acelaşi lucru.

Termin cu *gloss*-ul de buze şi mă dau un pas înapoi, ca să mă văd în oglindă. Sper doar că Janice e mai veselă azi. La urma urmei, ar trebui să fie o sărbătoare.

Îmi netezesc ţinuta şi fac o mică piruetă în faţa oglinzii. Port o rochie bleumarin incredibilă, cu tiv de blană artificială, botine lungi cu nasturi şi un hilar de blană artificială. În afară de-asta, am şi o haină lungă, tivită cu bentiţă cu model împletit, şi o căciulă uriaşă de blană artificială.

Minnie e aşezată pe patul meu şi-mi probează toate pălăriile, adică se îndeletniceşte cu ocupaţia ei favorită. Şi ea are tot o rochiţă tivită cu blană, şi nişte cizme albe, care-i dau un aer de patinatoare. Mor după tema asta rusească – de fapt, mă cam bate un pic gândul să-l rog pe reverendul Parker s-o boteze „Minska".

Minska Katinka Karenina Brodsky Brandon.

— Haide, Minska, zic de probă. E timpul să mergem să te botezăm! Dă-ţi jos pălăria.

— A mea, zice ea şi se agaţă de pălăria mea roşie Phillip Treacy, cu pană mare. Pălărie *a mea.*

Arată aşa de haios, că nu mă lasă inima să i-o smulg cu forţa. Plus că i-aş putea rupe pana. Şi ce are dacă poartă pălărie?

— OK, draga mea, mă las păgubaşă. Poţi purta pălăria. Acum hai să mergem.

Îi întind mâna.

— A mea, zice apoi şi se agaţă imediat de geanta Balenciaga de pe pat. A mea. *A meaaa.*

— Minnie, asta e geanta lui mami, subliniez cu bun-simţ. Tu ai gentuţa ta. Ce zici, o căutăm?

— A meaaaaaa! Geanta meaaaaaa! ţipă ea furioasă şi se trage înapoi.

Se ţine de geanta Balenciaga de parc-ar fi ultima vestă de salvare din ocean şi n-are de gând s-o cedeze nimănui.

— Minnie… oftez eu.

Sinceră să fiu, are şi ea dreptatea ei. Geanta Balenciaga e mult mai frumoasă decât gentuţa ei de jucărie. Pe bune acum, dacă aş fi botezată, şi *eu* aş vrea o geantă Balenciaga.

— Bine, OK. Ia-o tu, iar eu am s-o iau pe cea de la Miu Miu. Însă doar azi. Acum dă-mi ochelarii de soare…

— A meeeeei! A meeeeei!

Ţine strâns de ochelarii *vintage* stil anii ’70, pe care i-a şterpelit mai devreme de pe masa mea de toaletă. Sunt roz, în formă de inimă şi-i tot alunecă pe nas.

— Minnie, nu poţi merge la botezul tău cu ochelari de soare. Nu te prosti! încerc eu să-mi iau un ton sever.

Deşi, sinceră să fiu, şi-a cam încropit un look destul de reuşit, cu pălăria, ochelarii de soare roz şi geanta Balenciaga.

— Ei… bine, zic într-un final. Doar să nu-i spargi.

Cum stăm aşa, în faţa oglinzii, în rochiile noastre ruseşti, simt cum creşte inima în mine. Minnie arată de vis. Poate are dreptate Suze. Poate ziua de azi va *reuşi* să-l facă pe Luke să se răzgândească. O s-o vadă cât e de adorabilă, şi o să se îmblânzească pe loc, şi-o să decidă că vrea o liotă de zece copii.

(De fapt, mai bine nu. În ruptul capului n-am să nasc de zece ori. Chiar şi de două ori e mult, iar singurul mod de a mai reuşi încă o dată e con* centrându-mă exclusiv la căciuliţele asortate, cu ciucuri.)

Şi că veni vorba de Luke, pe unde-o fi? în dimineaţa asta a trecut pe la birou, dar a jurat că se întoarce până-n ora unşpe. Şi e deja trecut de zece jumate.

Ce faci? îi trimit repede un SMS. **Spre casă, sper**? apoi arunc telefonul în geantă şi-o iau pe Minnie de braţ.

— Haide, îi zic cu un zâmbet radios. Te declar gata de botez.

În timp ce coborâm scările, îi aud pe cei de la catering

agitându-se şi pe tata fredonând încetişor în timp ce-şi face nod la cravată. În hol sunt aranjamente florale, iar pe masă se aşază pahare.

— Te sun de la biserică… tocmai îi spune mama cuiva, ieşind din bucătărie.

— A, bună, mamă.

Mă uit la ea mirată. Poartă chimonoul japonez pe care i l-a adus Janice de la Tokyo, are părul strâns la spate într-un coc şi în picioare şi-a pus papuci de mătase.

— Ce faci îmbrăcată aşa? N-ar fi trebuit să te schimbi deja?

— Asta am să port, scumpa mea, mă anunţă ea şi-şi netezeşte uşor chimonoul, admirându-l. Janice mi l-a dat, nu mai ştii? Mătase veritabilă. O calitate foarte bună.

Oare mi-a scăpat ceva?

— E drăguţ. Dar e japonez. Iar tema noastră e Rusia, îţi aminteşti?

— A. Mama se uită absentă în jur, de parcă ar fi distrasă de ceva. Ei, nu cred că are chiar aşa mare importanţă…

— Ba da, are!

— Draga mea! se schimonoseşte mama. Ştii bine ca blana îmi irită pielea. De *când* vreau să port asta. Iar Janice are cea mai frumoasă haină de nuntă, o sa-ţi placă…

— Adică ce vrei să spui, că şi Janice se îmbracă tot, în japoneză? o întrerup indignată.

Ar fi trebuit să *ştiu* c-o să se întâmple asta. Mama îi ţine lângă cu Japonia de când s-a întors Janice din vacanţa ei la Tokyo şi a început să organizeze seri cu sushi şi bridge. Dar ideea e că eu hotărăsc aici, iar eu am zis că tema e *rusească.*

— Scuze de întrerupere! Pe lângă noi trece o femeie veselă de la catering, cu o tavă argintie acoperită. Unde să pun

platourile asiatice, Jane?

Poftim?

— Scuzaţi-mă, mă răsucesc pe călcâie spre femeie. Am comandat mâncare rusească! Caviar, somon afumat, prăjituri ruseşti, vodcă…

— Plus platouri asiatice, sushi şi sashimi. Femeia pare alarmată. Nu-i aşa? Şi sake.

— Da, e corect, zice mama repede. Du-le în bucătărie, mersi, Noreen.

Îmi încrucişez braţele şi mă uit furibundă la mama.

— Cine-a comandat sushi?

— Ei, poate c-am adăugat şi eu câte ceva la meniu, zice mama, uşor evazivă. Aşa, pentru varietate.

— Dar tema noastră e *Rusia*!

Îmi vine să bat din picioare. Ce rost are să faci ceva cu temă, dacă lumea o ignoră şi şi-o impune pe-a ei, total diferită, fără măcar să-ţi spună?

— Putem avea *două* teme, draga mea! propune mama veselă.

— Ba nu putem!

— Putem face o combinaţie nipono-rusească, încuviinţează ea victorioasă. Toate celebrităţile merg pe *fusion* în ziua de azi.

— Dar…

Mă opresc în mijlocul propoziţiei.

Fusion nipono-rusesc. Adevărul e că… e destul de cool. Parcă-mi pare chiar rău că nu mi-a venit mie ideea.

— Poţi să-ţi pui şi tu nişte beţişoare în păr. Ţi-ar sta foarte bine!

— OK, zic în cele din urmă, oarecum ofuscată. Bănuiesc că am putea face asta.

Îmi scot mobilul şi le trimit repede SMS lui Suze şi Danny:

Hei. Noua temă de azi e *fusion* nipono-rusesc. Ne ved mai târziu! xxx

Imediat primesc un SMS de la Suze.

Nipon? Cum fac asta??? Sx

Beţigaşe în păr? răspund.

Mama a scos deja nu ştiu de unde nişte beţigaşe negre lăcuite şi încearcă să mi le înfigă în păr.

— Ne trebuie o agrafă, zice ţâţâind din buze. Luke face?

— În niciun caz nu-şi pune beţigaşe în păr, clatin mi din cap. Indiferent care e tema.

— Nu, prostuţo! plescăie mama din limbă. Vreau mii zic, vine sau ce face?

Ne uităm amândouă instinctiv la ceas. Luke a pirat că nu întârzie la botez, de vreo şaizeci şi cinci de ori.

Adică n-o să întârzie. N-ar face aşa ceva.

Dumnezeu ştie ce megacriză mamut mai e şi asta de la serviciu. Nu vrea să zică nimic de ea, nici măcar cine e clientul. Dar ceva trebuie să fi mers rău de tot, fiindcă abia dacă a stat un pic pe acasă în ultimele zile, şi când a sunat a vorbit maximum trei secunde, după care a închis. Îmi scot iar telefonul şi-i trimit SMS:

Ajungi curând? Unde eşti???

O clipă mai târziu, primesc răspunsul, cu un ping:

Fac tot ce pot. L

Face tot ce poate? Ce vrea să spună cu asta? E în maşină sau nu? Să nu-mi spună că nici măcar nu a plecat de la birou. Simt o durere bruscă în coaste. Nu poate întârzia la botezul propriei sale fiice. Nu *poate*.

— Unde-i Luke? întreabă tata, trecând pe lângă noi. A apărut?

— Încă nu.

— Se cam joacă un pic cu nervii noştri, aşa-i? ridică el din sprâncene.

— O să vină! reuşesc eu cumva să arborez un zâmbet încrezător. Mai e destul timp.

Însă el nu vine şi nu vine. Cei de la catering au terminat de aranjat. Totul e pregătit. La douăşpe fără douăzeci mă aflu cu Minnie în hol, cu ochii la alee. I-am scris într-una la fiecare cinci minute, dar acum am renunţat. Parcă e o realitate paralelă. Unde e? Cum poate să nu fie aici?

— Scumpa mea, trebuie să mergem.

Mama a venit lângă mine şi-mi vorbeşte cu blândeţe.

— Cred că lumea a ajuns deja la biserică.

— Dar…

Mă întorc şi-i văd cutele de nelinişte de pe chip. Are dreptate. Nu-i putem dezamăgi pe toţi.

— OK. Hai să mergem.

Când ieşim din casă, îmi scot telefonul şi încep să scriu iar, cu ochii uşor împăienjeniţi.

Dragă Luke, ne ducem la biserică. Ai să ratezi botezul.

O prind bine pe Minnie în scăunelul ei din maşina tatei şi mă strecor lângă ea. Îmi dau seama că mama şi tata aproape se sufocă din cauza cuvintelor pe care le-ar spune despre Luke, dar nu îndrăznesc.

— Sunt sigur că are un motiv întemeiat, zice tata în cele din urmă, ieşind de pe alee.

Se lasă tăcerea, pentru că e dar că niciunul dintre noi nu poate concepe care ar fi acel motiv.

— Ce a zis, draga mea? se aventurează mama. Că e nu ştiu ce criză?

— Se pare că da, spun eu şi mă uit fix pe geam. Ceva de proporţii gigantice. Dar s-ar putea să nu se întâmple. E tot ce ştiu.

Telefonul meu bipăie brusc.

Becky, pare f rău. Nu pot explica. Încă aici. Iau elicopterul imed. Aşteaptă-mă. L

Mă holbez la telefon, destul de bulversată. Elicopterul? Vine cu un *elicopter*?

Mă înveselesc numaidecât. De fapt, aproape îl iert că a dispărut aşa şi a făcut pe misteriosul. Tocmai vreau să le spun mamei şi tatei (în treacăt) despre elicopter, când telefonul îmi bipăie iar.

Poate mai durează un pic. Bomba pe punctul de a exploda.

Ce bombă? scriu înapoi, simţind cum mă ia cu furnicături. **Ce explodează?**

Însă nu primesc niciun răspuns. Aah, ce mă poate enerva. Mereu trebuie să fie el atât de misterios. Probabil e cine ştie ce vechi fond de investiţii plicticos care a făcut un pic mai puţine catralioane de lire decât trebuia. Mare scofală.

Biserica e deja plină de invitaţi când intrăm şi mă plimb în jur, salutându-le pe prietenele mamei de la bridge, dintre care jumătate sunt îmbrăcate în stil japonez. (Să vezi ce-i fac mamei mai târziu.) Mă trezesc spunând de vreo cincizeci de ori „De fapt, tema e un *fusion* nipono-rusesc” şi „Luke vine cu elicopterul, e pe drum”, apoi mama o conduce pe Minnie de mânuţă şi îi aud pe toţi drăgălind-o în fel şi chip.

— Bex!

Mă întorc şi o văd pe Suze, care arată incredibil într-o haină mov brodată, cizme tivite cu blană şi părul strâns în creştet cu

câteva linguriţe de lemn de amestecat cafeaua, de la Starbucks.

— E tot ce-am reuşit să fac, zice ea, arătând spre ele supărată. Ai zis că tema e rusească! De unde şi până unde a apărut Japonia în propoziţie?

— E vina mamei!

Tocmai sunt pe punctul de a mă lansa în povestirea întregii nebunii, când se apropie de noi reverendul Parker, superelegant în odăjdiile lui albe foşnitoare.

— A, bună ziua! îi surâd radioasă. Ce mai faceţi?

Reverendul Parker e super. Nu e genul ăla de preot ultrareligios, care-te-face-să-te-simţi-prost-în- legătură-cu-orice. E mai degrabă genul haide-să-bem- un-gin-tonic-înainte-de-prânz. Nevasta lui lucrează în oraş, iar el e mereu bronzat şi conduce un Jaguar.

— Foarte bine, mulţumesc „răspunde el şi îmi strânge mâna cu căldură. Mă bucur să te văd, Rebecca.

Şi, dacă îmi permiţi să spun, această temă japoneză e o idee strălucită. Eu însumi sunt un mare fan al sushi-ului.

— De fapt, e un *fusion* nipono-rusesc, îl corectez fermă. Avem şi blinii, şi păhărele cu vodcă.

— A, da, îmi zâmbeşte el larg. Am înţeles bine, Luke n-a ajuns încă?

— O să vină în curând, zic eu şi îmi încrucişez degetele la spate. O să pice din clipă-n clipă.

— Bine. Fiindcă adevărul e că sunt un *pic* presat de timp. Şi bănuiesc că v-aţi hotărât deja ce nume îi mai puneţi fiicei voastre? Eşti drăguţă să mi le notezi, te rog?

O, Doamne.

— Aproape, zic eu şi fac o o faţă chinuită. Imediat, mai am nevoie de doar câteva momente de reflecţie…

— Rebecca, zău aşa, zice reverendul Parker uşor agasat. Nu-ţi pot boteza fiica dacă nu-i ştiu numele.

Pe bune acum, ar trebui să nu mă mai streseze atât. Credeam că preoţii ar trebui să fie mai *înţelegători.*

— Intenţionez să le aleg definitiv în timpul rugăciunilor, îi explic eu. În timp ce mă rog, evident, adaug repede când îi văd expresia încremenită. Mă-nţelegeţi. Poate mă inspiră Cartea Sfântă. Iau o Biblie din apropiere, sperând să obţin câteva puncte din oficiu. E o adevărată sursă de inspiraţie. Poate îi zicem Eve. Sau Mary.

Problema cu reverendul Parker e că mă cunoaşte de prea mult timp. Se mulţumeşte să ridice sceptic din sprâncene şi zice:

— Naşii sunt aici? Vi i-aţi ales bine, sper.

— Sigur că da! Iat-o pe naşă.

O împing pe Suze în faţă, iar aceasta îi strânge mâna şi începe să discute imediat cu el despre bolta bisericii, e cumva pictată în secolul XIX?

Suze e absolut nemaipomenită. Întotdeauna ştie exact ce să le spună tuturor. Acum vorbeşte despre vitralii. De unde le-o fi scoţând? Le-o fi învăţat la pensionul de domnişoare, după lecţiile de merengue. Eu, una, nu mă prea omor după vitralii, sinceră să fiu, aşa că răsfoiesc în dorul lelii Biblia.

Aaa. Delilah. Ăsta da nume cool.

— Sfinte Iisuse Cristoase!

Urechea îmi e sfredelită de un accent familiar, american. În spatele meu aud o uşoară zarvă printre prietenele mamei, şi cineva exclamă:

— Cine Dumnezeu mai e şi *ăsta*?

Nu poate exista decât un singur răspuns.

— Danny! strig şi mă răsucesc pe călcâie fericită. Ai venit!

Nu l-am mai văzut de *atât* de mult. Pare mai uscăţiv ca niciodată şi poartă o haină de piele stil căzăcesc, cu spirale brodate, pantaloni negri strimţi de vinii şi bocanci militari. În afară de-asta, are şi un căţeluş alb în lesă, pe care nu l-am mai văzut până acum. Dau să-l îmbrăţişez, însă el ridică o mână de parcă are un anunţ important de făcut.

— Ce temă mai e şi asta? zice nevenindu-i să creadă. *Fusion* nipono-liniuţă-rusesc, alias varză? Câtă inspiraţie îţi mai trebuie? Ce Dumnezeu, noul meu căţel e doar un amărât de shit-zu!

— Mai încetişor, Danny! Brusc, îmi amintesc de reverendul Parker, care stă la o juma' de metru de noi. Ăă… reverendul Parker… acesta este Danny Kovitz. Şi el tot naş.

— O, Doamne, face Danny şi îşi acoperă gura cu mâna. Îmi cer scuze, părinte. Foarte frumoasă biserică, adaugă generos, arătând înjur. Îmi place mult cum e decorată. V-a ajutat cineva să alegeţi paleta coloristică?

— Sunteţi foarte amabil, îi zâmbeşte crispat reverendul Parker. Dar credeţi că aţi putea să vă reţineţi limbajul atât de colorat în timpul slujbei?

— Danny e un celebru designer de modă, intervin şi eu rapid.

— Te roog, râde Danny modest. Nu celebru. Mai degrabă… renumit. *Notoriu.* Unde-i Luke? adaugă către mine, coborând glasul. Am nevoie de el. Jarek mă sună în fiecare zi. Cum să zic, mă ameninţă că *vine peste mine*. Danny ridică glasul, alarmat. Ştii că eu nu suport confruntările.

Jarek e fostul administrator al afacerilor lui Danny. L-am cunoscut anul trecut şi la scurt timp ne-am dat seama că-şi însuşeşte o halcă importantă din banii lui Danny, practic fără să facă nimic, decât să poarte hainele lui Danny pe gratis şi să-şi

deconteze o groază de prânzuri. Luke a fost cel care a aranjat să fie dat afară şi i-a ţinut morală lui Danny să nu mai ofere de lucru oamenilor doar fiindcă îi place cum sunt tunşi.

— Păi nu ţi-ai schimbat numerele de telefon? zic eu perplexă. Parcă nu trebuia să mai răspunzi la niciun apel de la Jarek.

— Păi nu i-am răspuns, zice el stresat. La început. Dar a făcut rost de nişte superbilete la festivalul ăla din Bali, aşa că ne-am dus şi asta înseamnă că i-am dat şi noul meu număr de mobil, aşa că…

— Danny! Te-ai dus la festival cu el? După ce *l-ai dat afară*?

Danny pare prins cu mâţa-n sac.

— OK. Am făcut-o de oaie. Unde-i Luke? întreabă şi se uită posomorit prin biserică. Nu poate să vorbească Luke cu el?

— Nu ştiu unde-i Luke, zic mai iritată decât voiam. E pe drum, cu elicopterul.

— Cu elicopterul, ridică Danny din sprâncene. Uite un om de acţiune, dom'le. Şi ce-o să facă, o să coboare pe frânghie, ca trupele antitero?

— Nu, îmi dau eu ochii peste cap. Nu te prosti.

Deşi, dacă stau să mă gândesc, poate chiar aşa va face. Adică, unde ar putea să aterizeze elicopterul în altă parte?

Îmi scot telefonul şi-i trimit SMS lui Luke:

Eşti deja în elicopter? Unde o să aterizaţi? Pe acoperiş?

— O, Doamne. L-ai văzut pe *înălţimea Sa*? Danny e distras de vederea lui Tarquin. Tovarăşa, pe loc repaus, nu ieşi în faţă.

— Danny! îi dau una peste braţ şi arunc o privire spre reverendul Parker, care din fericire a plecat de lângă noi. Suntem în *biserică,* ai uitat?

Danny a avut mereu o slăbiciune pentru Tarquin. Şi, sinceră să fiu, Tarquin arată extraordinar azi. Are pe el o cămaşă albă

şi largă cu bretele negre, şi deasupra un veston în stil militar. Are părul brunet răvăşit de vânt, ceea ce e un mare pas înainte faţă de nonstilul lui obişnuit, iar chipul lui osos şi alb ca fildeşul pare aproape dăltuit în semiobscuritatea bisericii.

— Iată următoarea mea colecţie, chiar în faţa mea, spune Danny şi schiţează silueta lui Tarquin într-un caiet vechi. Lordul englez se întâlneşte cu prinţul rus.

— E scoţian, subliniez eu.

— Şi mai bine. O să bag şi-un kilt.

— Danny! încep eu să râd când zăresc schiţa. Nu poţi să desenezi asta în biserică!

Portretul ăsta al lui Tarquin *nu e* conform cu realitatea. Adevărul e că e chiar obscen. Deşi, sinceră să fiu, am auzit-o o dată pe mama lui Suze spunând că toţi bărbaţii Cleath-Stuart sunt foarte bine dotaţi. Poate e mai adevărat decât cred eu.

— Şi zi, unde mi-e fina?

Danny rupe foaia, o împătureşte şi începe un alt desen.

— E cu mama, pe undeva pe-aici… Mă uit în jur după Minnie şi o localizez la circa zece metri, într-un grup de prietene de-ale mamei. O, Doamne, ce face oare?

Are cam cinci poşete pe braţ, şi acum trage cu putere de geanta de umăr a unei doamne în vârstă, zbierând „A meaaaa!”.

— Ce drăguţ! o aud pe femeie chicotind amuzată. Poftim, Minnie, draga mea.

Îi aranjează bareta bine pe după gât, iar Minnie se îndepărtează, ţinând strâns de toate genţile.

— Drăguţă Balenciaga, comentează Danny. Accesoriul perfect pentru botez.

Cu asta sunt şi eu de acord.

— De aceea i-am şi împrumutat-o.

— Şi tu te-ai mulţumit cu geanta Miu Miu, pe care ştiu *precis* că o ai de un an, în vreme ce Balenciaga e nouă… oftează Danny melodramatic. Nu-mi pot închipui un exemplu mai frumos de dragoste maternă.

— Termină! îl înghiontesc eu. Vezi-ţi de desenul tău.

În timp ce-l privesc cum face schiţe, mă păleşte un gând. Dacă Danny *chiar* îşi bazează următoarea colecţie pe Tarkie, atunci poate îşi vor uni cumva forţele. Poate ar putea face o promovare comună cu Shetland Shortbread! Doamne, ce creier am pentru afaceri. Luke o să fie atât de impresionat. Tocmai vreau să-i spun lui Suze geniala mea idee, când glasul reverendului Parker răsună în toată biserica.

— Sunteţi, vă rog, amabili să vă aşezaţi? spune şi începe să ne conducă spre strane. Ca să putem începe.

Să începem? Deja?

Când trece pe lângă mine, îl trag neliniştită de roba alba.

— Păi, Luke n-a venit încă. Aşa că, dacă am mai putea amâna un pic…

— Draga mea, am amânat deja cu douăzeci de minute. Zâmbetul reverendului Parker e vag glacial. Dacă soţul tău nu reuşeşte să ajungă…

— Sigur că o s-ajungă! spun eu, simţindu-mă oarecum jignită. E pe drum. O să vină…

— A meaaaaaaaaa!

În biserică răsună un ţipăt strident şi voios, şi simt cum îmi îngheaţă tot corpul de groază. Întorc capul spre partea din faţă a bisericii şi mai să-mi stea inima.

Minnie s-a suit pe balustrada altarului, stă în picioare chiar lângă altar şi răstoarnă pe rând fiecare poşetă, împrăştiindu-i conţinutul pe jos. În spatele meu, aud strigătele stresate ale

prietenelor mamei in clipa când îşi văd toate lucrurile lovindu-se de podea şi rostogolindu-se pe jos.

— Minnie! urlu, năpustindu-mă pe culoarul dintre strane. ÎNCETEAZĂ!

— A meaaaaa!

Tocmai scutură veselă o geantă de umăr Burberry, din care cad monede în cascadă. Întregul altar e un talmeş-balmeş de genţi şi bani şi truse de lard, rujuri şi perii de păr.

— Ăsta e *botezul tău,* îi zic furioasă în ureche. Ar trebui *să te porţi ca o fată bine-crescută.* Sau n-o să ai niciodată un frate sau o soră!

Minnie nu pare să se căiască defel, nici măcar când e înconjurată de prietenele mamei, care încep sa exclame şi să ţâţâie din buze şi să-şi adune de pe jos genţile şi banii.

Partea pozitivă e că debandada asta măcar a mai întârziat un pic slujba. Dar chiar şi aşa, reverendul Parker îi conduce curând pe toţi cei prezenţi către strane.

— Sunteţi drăguţi să vă aşezaţi, vă rog? Trebuie neapărat să începem…

— Păi şi Luke? şopteşte mama stresată, aşezându-se.

— Vine el, zic, încercând să-mi iau un ton încrezător.

Trebuie doar să lungesc un pic lucrurile până ajunge şi el. O să fie o mulţime de rugăciuni şi de vorbe, în mod sigur. O să fie bine.

OK. Îi scriu Arhiepiscopului de Canterbury. După părerea mea, botezurile durează mult, mult prea puţin.

Stăm cu toţii în primele rânduri din faţă. Am spus vreo două rugăciuni şi câteva chestii despre lepădat de Satana. Am cântat cu toţii un imn, iar Minnie şi-a petrecut timpul făcând bucăţi două cărţi de imnuri. (A fost singurul mod de a o face să tacă.

O să dau nişte bani bisericii.) Şi acum, brusc, reverendul Parker ne-a cerut să ne strângem cu toţii în jurul cristelniţei, iar eu m-am panicat.

Nu se poate să fi ajuns deja la faza cu turnat apa în cap. N-o să-l las pe Luke să rateze marele moment.

N-a dat nici cel mai mic semn. Nu mi-a răspuns la niciun SMS. Sper cu disperare că şi-a închis mobilul doar fiindcă interferează cu comenzile elicopterului. Îmi lungesc gâtul, încercând să aud un duduit afară.

— Minnie? îi zâmbeşte reverendul Parker. Eşti gata?

— Staţi! zic disperată când lumea începe să se ridice în picioare. Înainte de botezul efectiv… ăă… naşa lui Minnie, Susan Cleath-Stuart, doreşte să recite o poezie cu prilejul acestei ocazii. Nu-i aşa, Suze?

Suze se întoarce imediat în scaun şi şopteşte:

— *Ce?*

— *Te rog, Suze!* îi şoptesc drept răspuns. Am nevoie să mai amân puţin momentul, ori Luke o să-l rateze!

— Dar nu ştiu nicio poezie! murmură ea ridicându-se.

— Atunci citeşte ceva din cartea de imnuri! Ceva lung!

Suze îşi dă ochii peste cap, ia o carte de imnuri şi se îndreaptă spre partea din faţă a bisericii, după care zâmbeşte spre asistenţă.

— Aş dori să recit… Deschide cartea şi o răsfoieşte. „Noi, cei trei Magi.” îşi drege glasul. Noi, cei trei magi, de la răsărit venim. Cu daruri, de departe…

Suze e o bomboană de fată. Citeşte lent, cu viteza melcului, şi repetă refrenele de câte două ori.

— Foarte frumos, spune reverendul Parker şi îşi înăbuşă un căscat. Iar acum, dacă sunteţi drăguţi să vă strângeţi lângă

cristelniţă…

— Staţi! strig şi mă răsucesc în scaun. Îhm, acum, naşul lui Minnie, Danny Kovitz, va… îl fixez implorator. Va… rosti şi el o poezie? *Te rog,* zic pe muteşte, iar Danny îmi face cu ochiul.

— În cinstea botezului finei mele, voi cânta acum *The Real Slim Shady,* de Eminem, zice el, sigur pe sine.

Of. Sper că reverendul Parker nu va fi foarte în lent la cuvinte.

Danny nu e cel mai bun rapper din lume, dar în clipa când termină, toată lumea bate din palme şi ovaţionează, până şi prietenele de bridge ale mamei. Aşa că Danny le oferă drept bis *Stan,* iar Suze o interpretează pe Dido. Apoi Tom şi Jess pun şi ei umărul, cu o rugăciune sud-americană pentru copii, care e chiar emoţionantă. Şi apoi tata iese şi el la rampă şi cântă *Que Sera Sera,* şi toată lumea i se a latură la refren, iar Martin îi dirijează cu unul dintre beţigaşele lui Janice.

La ora asta, reverendul Parker e deja negru la faţă.

— Vă mulţumesc tuturor pentru contribuţiile atât de interesante, zice el agasat. Iar acum, dacă sunteţi buni să vă adunaţi cu toţii în jurul cristelniţei…

— Staţi! îl întrerup. În calitate de mamă a lui Minnie, aş dori să spun şi eu câteva cuvinte, foarte scurt.

— Rebecca! răbufneşte reverendul Parker. Chiar trebuie să continuăm.

— Foarte pe scurt!

Mă grăbesc în faţa bisericii, aproape împiedicându-mă de atâta grabă. N-am ce face, trebuie să vorbesc până ajunge Luke. E singura cale.

— Bine aţi venit, dragi prieteni şi membri ai familiei. Mă uit înjur, evitând privirea împietrită a reverendului Parker. Azi e o

zi mare. O zi foarte, foarte specială. Minnie va fi botezată.

Fac o pauză, de parcă trebuie să las timp ca toată lumea să se obişnuiască cu acest gând, şi-mi verific rapid telefonul. Nimic.

— Dar ce *înseamnă* acest lucru? Ridic un deget, exact aşa cum face şi reverendul Parker în timpul slujbelor lui. Sau am venit cu toţii doar pentru spectacol?

Asistenţa îmi răspunde cu un murmur, semn că i-am captat atenţia, şi oamenii îşi dau coate unii altora şi şoptesc. Sinceră să fiu, sunt destul de flatată. Nu-mi imaginasem că discursul meu va provoca aşa o rumoare.

— Fiindcă e uşor să treci prin viaţă fără să admiri vreodată florile.

Dau din cap sugestiv, şi observ că sunt tot mai multe şoapte şi ghionturi.

E incredibil de ce reacţie am parte! Poate îmi schimb cariera şi m-apuc să predic! E limpede că sunt dotată din naştere pentru asta şi am idei cu adevărat profunde.

— Te pune pe gânduri, aşa-i? continui eu. Dar ce înţelegem prin *gânduri*?

Acum, toată lumea şopteşte. Oamenii îşi trec Iphone-urile de la unul la altul în strane şi arată ceva. Ce se întâmplă?

— Vreau să spun, de ce suntem cu toţii aici?

Vocea îmi e acoperită de vacarmul tot mai sonor.

— Ce se întâmplă? exclam eu. La ce vă uitaţi?

Până şi mama şi tata privesc ţintă în Blackberry-ul mamei.

— Becky, cred c-ar fi bine să vezi şi tu asta, zice tata cu un glas ciudat.

Se ridică şi-mi dă Blackberry-ul, şi mă trezesc uitându-mă la un prezentator de ştiri de pe site-ul BBC.

— … ultimă oră la buletinul nostru special de ştiri că Banca

Londrei a acceptat să primească fonduri de urgenţă de la Banca Angliei. Această decizie vine după zile întregi de discuţii secrete, în cadrul cărora directorii s-au luptat să salveze situaţia…

Prezentatorul continuă să vorbească, dar nu aud ce spune. Nu-mi pot lua ochii de la imagine. Aceasta înfăţişează mai mulţi bărbaţi la costum care părăsesc Banca Angliei, cu un aer posac. Unul dintre ei e Luke. Luke a fost la Banca Angliei?

O, Doamne. Oare *acum* tot la Banca Angliei e?

Imaginea de pe ecran s-a schimbat şi acum văd un grup de comentatori aflaţi în jurul unei mese rotunde, cu o mină gravă, cu ştirista aia cu ochelari cure mereu întrerupe oamenii.

— Deci, esenţialul e că Banca Londrei *a dat faliment,* corect? zice ea agresiv, cum îi e felul.

— „Faliment” e un cuvânt destul de puternic… începe unul dintre comentatori – dar nu aud ce mai zice, fiindcă în biserică s-a declanşat un adevărat haos.

— E-n faliment!

— Banca Londrei a dat faliment!

— Dar acolo avem toţi banii! Mama pare uşor isterică. Fă ceva, Graham! Scoate-i! Du-te şi ia banii!

— Fondul nostru de vacanţă! se tânguieşte Janice.

— Pensia mea!

Un bătrân se chinuie să se ridice în picioare.

— Sunt convinsă că nu trebuie să intrăm în panică, «pune Jess în mijlocul vacarmului. Sunt sigură că nimeni nu va pierde nimic, băncile sunt garantate…

Însă n-o ascultă nimeni.

— Portofoliul meu!

Reverendul Parker îşi smulge odăjdiile şi se năpustește spre

uşa bisericii.

— Dar nu puteţi pleca, *pur şi simplu*! strig după el uluită. Încă n-aţi botezat-o pe Minnie!

Însă el nici că mă bagă în seamă şi, spre mirarea mea, mama a luat-o la fugă în urma lui.

— Mamă! Vino înapoi!

O înşfac repede pe Minnie de mână, înainte de a-şi lua şi ea tălpăşiţa. Toată lumea pleacă. În câteva clipe, biserica e goală, şi nu mai rămânem decât eu, Minnie, Suze, Jess, Tom şi Danny. Ne privim unii pe alţii – apoi, ca la un semn tacit, ne grăbim spre uşa bisericii. Ne năpustim pe uşa cea mare de lemn – şi rămânem la intrare şocaţi.

— Dumnezeule mare, zice Danny cu respiraţia tăiată. Strada e plină de oameni. Cred că sunt vreo două, poate chiar trei sute. Toţi se îndreaptă pe trotuar în aceeaşi direcţie, spre mica filială a Băncii Londrei, în faţa căreia s-a făcut deja coadă. O văd pe mama făcându-şi agitată loc şi pe reverendul Parker băgându-se cu tupeu la coadă, în faţa unei bătrâne, în timp ce un tip tânăr şi panicat, în uniformă de casier bancar, se chinuie să facă ordine.

Cum stau aşa şi mă holbez la scenă, ceva îmi atrage atenţia. Chiar lângă Banca Angliei, chiar în faţa bisericii, zăresc o siluetă în mulţime. Păr negru ca un coif, piele lividă, ochelari stil Jackie O, taior *houndstooth*[8]...

Mă uit mai bine, şocată. Oare e…

Nu poate fi…

Elinor?

---

[8] Ţesătură elegantă din pătrate imperfecte sau forme abstracte, cu patru colţuri, în general în alb şi negru.

Însă, în timp ce mă străduiesc să focalizez, ea – sau cine o fi fost – dispare în mulţime. Mă frec la ochi şi mă mai uit o dată, dar nu reuşesc să văd decât un poliţist care a apărut ca din senin şi le spune oamenilor să plece de pe carosabil.

Ciudat. Cred că am avut o vedenie.

— Uită-te la poliţist, face Danny încântat. Mai are un pic şi-i sare muştarul. Din clipă-n clipă, o să înceapă să ciomăgească lumea.

— O, Doamne!

Suze ridică brusc privirea, cu respiraţia tăiată.

E ireal. Lumea a început să se suie pe acoperişul băncii. Schimb priviri bulversate cu Suze. N-am văzut de când sunt aşa ceva.

Cinci

Ce să zic, măcar acum totul are o logică. Măcar pot să-l iert pe Luke. Cred că e prima oară când are o „criză majoră” la serviciu şi chiar e o criză veritabilă, în cel mai strict sens al cuvântului. Nimeni nu vorbeşte decât despre asta. Toate canalele de ştiri discută despre ea.

Am vorbit cu Luke la telefon şi o să ajungă acasă când poate. Însă nu ar fi avut nicio posibilitate să plece mai devreme. Se afla la Banca Angliei şi se întâlnea cu tot felul de oameni suspuşi. Şi acum încearcă să „rezolve situaţia” şi să „limiteze pagubele”. Absolut toate filialele Băncii Londrei au fost luate cu asalt. Se pare că însuşi prim-ministrul o să dea o declaraţie şi o să roage lumea să se calmeze. (Ceea ce, dacă mă întrebaţi pe mine, e o mare greşeală. Mama e deja convinsă că toată treaba asta e de fapt o conspiraţie a guvernului.)

— Ceai?

Tata intră în odăiţa unde ne aflăm Danny, Suze, Tarquin, Jess, Tom şi cu mine, încă într-un soi de prostraţie. Televizorul e dat pe ştirile Sky, unde se reia la nesfârşit acelaşi reportaj, cel cu un Luke posomorit şi clienţii lui, bancherii, la fel de amărâţi.

— Deci, zice tata şi lasă tava jos. Ce facem acum? Stabilim altă dată pentru botez?

— Va trebui, cred, încuviinţez şi mă uit în jur, în cameră. Când sunteţi liberi cu toţii?

— Restul lunii ianuarie nu e tocmai fezabil pentru mine. Danny îşi scoate BlackBerry-ul şi mijeşte ochii la ecran. Deşi luna ianuarie *anul viitor* e complet liberă, adaugă vesel.

— Avem atât de multe partide de vânătoare…

Suze scotoceşte în geantă după agenduţa ei Smythson.

— Şi nu uita că noi plecăm la Lake District, intervine şi tata.

Doamne, toată lumea e *atât de ocupată.* În cele din urmă, îi pun pe fiecare să noteze când e disponibil în următoarele câteva luni. Jess face un tabel şi taie cu o cruce toate zilele, şi avem deja nişte variante.

— Sunt trei posibilităţi, zice într-un final. 18 februarie, 11 martie şi 7 aprilie, care cade într-o vineri.

— 7 aprilie? ridic eu privirea. E ziua de naştere a lui Luke.

— N-am ştiut niciodată, zice Suze mirată. Nici măcar n-am ştiut că Luke *are* o zi de naştere.

— Nu se dă în vânt după zilele de naştere, îi explic eu. De fiecare dată când îi organizez aniversarea, o anulează fiindcă are nu ştiu ce de făcut la serviciu.

E unul din lucrurile pe care nu le înţeleg deloc la Luke. Nu e înnebunit să primească daruri; nu presară aluzii despre ce cadou anume şi-ar dori; nu bifează zilele rămase pe calendarul de perete. Într-un an, când am apărut eu cu tava cu micul dejun,

uitase efectiv că e ziua lui. Cum să-ţi *uiţi* propria zi de naştere?

Mai arunc o privire spre ecranul televizorului. Uite-l, din nou, ieşind din Banca Angliei, cu fruntea şi mai încruntată decât de obicei. Mă cuprinde un val de afecţiune pentru el. A avut un an atât de prost, că merită un cadou. Ar trebui să-i organizez o petrecere. Chiar dacă el n-o doreşte. Chiar dacă o să încerce s-o anuleze.

Şi, brusc, îmi vine o idee.

— Hei! Ce-aţi zice dacă i-aş organiza lui Luke o petrecere-supriză? Mă uit în jur surescitată. El o să creadă că e doar botezul lui Minnie, partea a doua… dar, de fapt, o să fie şi petrecerea de ziua lui!

Mi-l şi închipui pe Luke intrând într-o cameră scăldată în întuneric şi o mulţime strigând „La mulţi uni!”. Şi cum îi cade faţa lui Luke, şi cum rămâne mut de uimire…

O, Doamne. Trebuie neapărat să fac asta. *Neapărat.*

— Bună idee, Bex!

Lui Suze îi lucesc ochii de încântare.

— Super idee, spune Danny şi ridică privirea de la SMS-urile lui. Şi care va fi tema?

— Habar n-am. Dar ceva destul de cool. Ceva care i-ar plăcea lui Luke.

N-am dat niciodată o petrecere-supriză, dar nu poate fi chiar aşa de greu, nu? Adică e pur şi simplu o petrecere normală, doar că o ţii secretă. Simplu ca bună ziua.

— Becky, eşti sigură că e un moment bun să dai o petrecere? zice Jess încruntată. Adică, dacă nu-i adevărat ce se spune? arată ea spre televizor, unde continuă să se discute despre Banca Londrei. Dacă ne aflăm la începutul unei catastrofe financiare?

Tipic lui Jess. E exact în stilul ei să lanseze ideea de

„catastrofă financiară” într-o discuţie relaxată despre o petrecere.

— Păi, atunci toată lumea o să aibă nevoie de ceva care să-i ridice moralul, nu? zic eu sfidătoare. Cu atât mai bine.

Jess nici nu clipeşte.

— Tot ce zic eu e că trebuie să fii prudentă, mai ales într-un asemenea moment. Ai bani de petrecere?

Pe bune, acum. Suntem cumva la emisiunea „Vrei să fii sora mai mare şi băgăcioasă?”.

— Poate că am, zic şi ridic din umeri nepăsătoare. Poate că am economisit bani într-un fond special, tocmai pentru un asemenea eveniment.

În încăpere se lasă tăcerea, întreruptă doar de Danny, care pufneşte în râs. Tom zâmbeşte sarcastic, şi-i răspund cu o privire furibundă. Am râs eu de vreunul dintre proiectele lui? Am râs eu când a construit casa aia de vară ridicolă cu etaj, în grădina lui Janice? (Mă rog, poate că am râs. Dar nu asta e ideea. Una sunt casele de vară, alta petrecerile.)

Ca să-mi pună capac, până şi Suze pare cam chinuită, de parcă n-ar vrea să râdă, dar nu se poate abţine. Mă vede uitându-mă la ea şi se colorează la faţă, vinovată.

— Ideea e că nu trebuie neapărat să fie o petrecere costisitoare, nu? zice ea repede. Ai putea să dai o petrecere în cerc restrâns, Bex. O petrecere de criză!

— E adevărat, încuviinţează Jess. Tom poate să facă vin de casă, de piersici. Nu e rău deloc. Iar eu mă ofer să gătesc.

Vin de casă, de piersici?

— Şi ai putea să pui muzică la ipod… sugerează Tom.

— *Eu* mă ocup de ipod, intervine şi Danny.

— Am putea să facem beteală de hârtie…

Mă holbez la ei îngrozită. O singură bancă amărâtă dă faliment şi, brusc, toţi se poartă de parcă e război şi trebuie să facem friptură din conservă de porc şi să ne pictăm picioarele, fiindcă nu ne permitem dresuri?

— Nu vreau să-i organizez lui Luke o petrecere de doi bani, cu vin de piersici făcut în casă şi ipod! exclam eu. Vreau o petrecere *de vis*! Vreau un cort în grădină şi o formaţie, şi firmă de catering, şi lumini uluitoare peste tot… şi numere de divertisment! Jongleri şi înghiţitori de flăcări şi tot tacâmul.

— Dar poţi să dai o petrecere foarte drăguţă şi fără înghiţitori de flăcări, începe Suze.

— Nu vreau ceva „drăguţ", zic cu dispreţ. Dacă dau o petrecere-surpriză pentru Luke, vreau să-l dau pe spate. Vreau să-i iau piuitul. Vreau să între şi să rămână fără grai preţ de… un minut întreg. Cel puţin.

Toţi prietenii mei schimbă priviri între ei.

— Ce? Mă uit la fiecare dintre ei, pe rând. Care-i problema?

— Haide, Becky. Aşa ceva costă o avere, zice Jess tăios. De unde faci rost de bani?

— Nu… ştiu, zic sfidătoare. O să muncesc în plus, poate.

— N-o să reuşeşti să faci în aşa fel încât să nu afle Luke de ea, se bagă şi Tom. Nici într-o mie de ani.

Mă străbate un val de indignare la adresa lui; de fapt, la adresa tuturor, chiar şi a lui Suze. De ce trebuie ei să-mi strice tot cheful?

— Ba da, am să reuşesc! răspund eu furioasă. O să vedeţi. Am să organizez o petrecere fabuloasă şi o să am mare grijă ca Luke să nu afle nimic…

— Ce să nu afle Luke? Vocea lui gravă răsună din hol şi mai sa-mi sară inima din piept. Fir-ar să fie, cum s-a întâmplat asta?

N-au trecut decât două minute de când am făcut planuri de petrecere, şi deja m-am dat de gol.

Am timp doar să-i arunc o privire agonizantă lui Suze înainte ca Luke să apară în pragul uşii. O ţine pe Minnie în braţe şi pare surprinzător de vesel.

— Cum se face că te-ai şi întors? întreb eu, iar el mă sărută. S-a terminat?

— Din păcate, am venit doar ca să-mi iau nişte haine curate, zice el, cu un rictus. O să dureze ceva.

— Îhm, Luke, chestia aia pe care am zis-o mai devreme, despre „Luke să nu afle nimic" … îmi dreg eu glasul. Probabil te întrebi la ce m-am referit.

— Mi-a trecut prin minte întrebarea.

Luke ridică din sprâncene ironic.

— Ei bine, e vorba de faptul că… îhm… n-am vrut să-ţi spun ce nebunie a fost mai devreme. La Banca Londrei. A fost balamuc curat. Am crezut că o să te streseze. Aşa că i-am rugat pe toţi să nu zică nimic despre asta. *Nu?*

Mă uit cu ochii scoşi din orbite la cei din jurul mesei, iar Suze zice îndatoritoare:

— Categoric!

— Nu-ţi face griji, zice Luke cu o grimasă. Am văzut deja ce era mai rău, spune el şi ridică mâna, ciufulind-o pe Minnie. Înţeleg că am ratat marele ei moment?

— Ce să ratezi, că preotul a fugit repede la bancă, odată cu toţi enoriaşii! Dar e OK, adaug prudentă. Fiindcă ne-am gândit să reprogramăm botezul. La o dată ulterioară.

N-am să-i zic ce dată anume, deocamdată.

— Bine, încuviinţează Luke fără prea mare interes. Mai e ceva de mâncare?

— O groază.

Tocmai dau să mă ridic să-i caut nişte blinii, când mama vine în odăiţă, uşor îmbujorată de la sake-ul pe care l-a băut.

— Ascultaţi-mă, dragii mei, ne spune, mie şi lui Luke. A venit reverendul Parker. Vrea să vă vadă. Să-l trimit aici?

— A, da, zic mirată. Sigur!

Nu l-am mai văzut niciodată pe reverendul Parker atât de stresat. Când intră în încăpere, zâmbetul cel plăcut i-a dispărut şi nu are curajul să ne privească pe niciunul în ochi.

— Rebecca şi Luke, îmi cer scuze, zice. E prima oară în viaţă când părăsesc slujba, la jumătatea ei. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Nu vă faceţi griji, spun eu cu mărinimie. Ne-a trecut.

— Bănuiesc că tot mai vreţi să vă botezaţi fiica?

— Sigur că da, zic repede. De fapt, chiar despre asta vorbeam. Am planificat tot.

— Mă bucur, spune el şi se uită în jur. Păi, văd că sunteţi prezenţi cu toţii şi toate condiţiile sunt îndeplinite, aşa că… înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, scoate o sticluţă, îi deşurubează capacul şi o stropeşte pe Minnie pe creştet cu ceva care pare apă. Minnie, te botez în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

— Poftim? zic pierită, însă el nu mă ascultă.

Acum face semnul crucii pe fruntea ei, cu mir.

— Bine ai venit în rândul Bisericii, copila mea. Fie ca Domnul să te binecuvânteze şi să te aibă în pază. Caută în buzunar şi scoate o lumânare, pe care mi-o dă. Felicitări, Rebecca. Apoi se întoarce spre mama: Unde aţi spus că e sushi-ul ăla?

Sunt atât de şocată, c-am amuţit.

Minnie? Doar „Minnie”?

— Adică acum e botezată? îmi recapăt vocea. E *gata*?

— Într-adevăr, spune reverendul Parker mândru. Eu, când încep o treabă, îmi place s-o şi termin. Încă o dată, îmi cer scuze pentru mica întrerupere. Bună seara tuturor.

Iese valvârtej, înainte să apuc să respir, şi mă uit lung în urma lui, ultragiată. Nici măcar *n-a întrebat* dacă vrem să-i mai punem şi alte nume. Şi aproape că mă hotărâsem!

— Minnie Brandon. Luke o ridică vesel şi şi-o pune în cârcă. Un nume foarte frumos, spune el, iar eu îl sfredelesc cu o privire otrăvită. Mă duc să îmbuc şi eu ceva, adaugă apoi. Revin imediat.

Când Luke închide uşa în urma lui, expir ca un balon ce se dezumflă. Ceilalţi par şi ei cam loviţi de trăsnet.

— Măi, măi, asta da expediere, zice Tom.

— Deci faza cu 7 aprilie cade? întreabă Danny.

— Probabil că e mai bine aşa, spune Jess. Becky, îmi pare rău să spun… dar n-ai fi reuşit niciodată să dai petrecerea aia.

— Ba da, *aş fi reuşit.*

O fixez cu ochii scoşi din orbite.

— În fine! zice Suze repede. Acum nu mai contează, fiindcă n-o să se întâmple. Aşa că n-are rost să mai vorbim.

Simt un junghi de indignare. Toţi sunt pur şi simplu convinşi c-o să renunţ la idee, da? Toţi sunt convinşi că nu pot s-o fac. Iar ăştia cică sunt prietenii mei. Cică ar trebui să creadă în mine.

Ei bine, o să le arăt eu.

— Ba are rost să mai vorbim. Şi o să se întâmple. Mă uit în jurul meu, din ce în ce mai hotărâtă. N-o să-l las pe popa ăla idiot să-mi strice planurile. Eu tot am să dau o petrecere-surpriză pentru Luke. Şi o să mă încadrez şi în buget, iar Luke n-o să bănuiască absolut nimic, şi-o să-i iau piuitul.

Mă opresc la fix, înainte să mai adaug şi „Na, *că v-am zis-o"*.

— Bex… Suze aruncă o privire către ceilalţi. Nu e vorba că *nu te-am crede în stare…*

— Ba da! zic eu indignată. Exact asta aţi spus! Ei bine, o să vedeţi voi, toţi.

— Deci care-i situaţia? Danny ridică privirea de la Iphone, la care scrie într-una de vreo cinci minute. Nu cred c-a remarcat nici măcar că Minnie a fost botezată. Se mai ţine sau nu petrecerea?

— Se ţine, zic hotărâtă. Se ţine, categoric.

Oameni care ştiu despre petrecere

Eu
Suze
Tarquin
Danny
Jess
Tom
Total = 6

Şase

Deja stau foarte bine cu petrecerea – sinceră să fiu, sunt chiar mândră de mine, având în vedere că nu sunt organizatoare profesionistă de evenimente sau ceva de genul ăsta. Am cumpărat un caiet special pe coperta căruia am scris, la derută, „Cizme cu toc înalt – opţiuni posibile". Şi deja am o listă extinsă cu lucruri de făcut, care arată în felul următor:

Petrecere – listă cu lucruri de făcut

Cort – de unde se ia? Unde se pune? Cât de mare? înghiţitori de flăcări – de unde se iau??

Jongleri – de unde se iau??

Temă – care să fie?

Mâncare – ce? cum? (fântână de ciocolată?)

Băutură – NU vin de piersici

Dans – nevoie de ring de dans. Lucios? Alb-negru, cu lumini ca în *Febra de sâmbătă seara*?

Invitaţi – cine? Să invit şi vechi prieteni? (NU Veneţia Carter sau Sacha de Bonneville) îmbrăcăminte – rochie neagră cu strasuri Balmain, cu sandale Zanotti cu cristale şi brăţări groase Phillipe Audibert?

Rochie turcoaz Roland Mouret şi pantofi Prada cu barete? Rochie roşie mini Azzaro şi cizme Louboutin negre?

OK, deci câteva puncte nu sunt încă rezolvate. Însă lucrul cel mai *important* e să mă asigur că Luke va fi liber pe 7 aprilie şi nu-şi programează vreo călătorie de afaceri sau altceva. Ceea ce înseamnă că va trebui să-mi găsesc un complice.

Aştept până rămân o clipă singură în bucătărie, după care sun la el la birou.

— Biroul lui Luke Brandon, cu ce vă pot ajuta? aud glasul perfect modulat de la telefon.

Secretara personală a lui Luke se numeşte Bonnie şi lucrează la el de un an. Are patruzeci şi ceva de ani şi păr blond mediu, pe care şi-l aranjează mereu în acelaşi coc perfect. Şi întotdeauna se îmbracă în rochii sobre de tweed şi cu pantofi clasici cu toc, şi vorbeşte pe acelaşi ton plăcut. La petrecerile de la Brandon Communications stă mereu pe margine, trăgând de un pahar cu apă, fericită doar să stea să se uite. Am încercat să pălăvrăgesc cu ea de vreo câteva ori, dar pare destul de rezervată.

În orice caz, am înţeles că e o secretară de nota douăzeci. Luke a avut parte de nişte loaze înainte s-o angajeze pe Bonnie

şi nu-mi amintesc să-l fi entuziasmat vreo altă persoană la fel de tare ca Bonnie, la început. Se pare că e incredibil de eficientă şi de discretă, şi aproape telepatică, judecând după modul în care simte mereu ce-o să aibă el nevoie. Mai că m-aş îngrijora, dacă n-ar fi faptul că nu mi-o pot închipui în ruptul capului pe Bonnie făcând sex cu cineva.

— Bună, Bonnie, zic eu. Becky sunt. Soţia lui Luke.

— Becky! Ce mai faci?

Asta-i cealaltă chestie, mereu pare încântată când mă aude, chiar dacă în minte îşi spune: „Fir-ar să fie, iar sună nevastă-sa".

— Bine, mulţumesc. Tu?

— Foarte bine. Îţi fac legătura cu Luke?

— Sinceră să fiu, Bonnie, cu tine voiam să vorbesc. Vreau să dau… mă opresc şi mă uit în jur cuprinsă brusc de paranoia, în eventualitatea că Luke s-ar fi întors mai devreme de la muncă şi chiar în clipa asta se apropie tiptil de mine, cu braţele larg deschise.

Însă nici urmă de Luke.

Chiar. De ce nu face niciodată asta?

Doar că mă asigur de două ori, mă duc şi închid uşa de la bucătărie şi-i pun un scaun în faţă. Ce suspans tip capă şi spadă. Mă simt ca fetele alea din rezistenţa franceză, din „*Allo Allo"*.

— Becky, mai eşti la telefon? o aud pe Bonnie. Becky? Alo?

— Ascultă-mă cu atenţie, îţi spun o singură dată, şoptesc în telefon, pe un ton lugubru. Dau o petrecere - surpriză de ziua lui Luke. E ultrasecret şi eşti doar a şaptea persoană din lume care ştie despre ea.

Aproape că-mi vine să adaug „Iar acum va trebui să te împuşc".

— Îmi pare rău, Becky… Bonnie pare confuză. Nu te aud. Poţi vorbi mai tare?

Pentru numele lui Dumnezeu.

— O petrecere! zic mai tare. Dau o petrecere pentru Luke pe 7 aprilie. Şi vreau să fie o surpriză, aşa că ai putea să nu-i stabileşti nicio întâlnire în agendă şi să inventezi ceva?

— 7 aprilie. Bonnie pare imperturbabilă. Ar trebui să fie destul de simplu.

Ce vă ziceam? De-asta e o secretară beton. Se poartă de parc-ar fi făcut genul ăsta de lucruri de o mie de ori.

— Şi vreau să-i invit pe toţi prietenii lui de la serviciu, aşa că te-ai putea asigura că sunt şi ei liberi? Dar să nu bată la ochi, dacă se poate. Şi încă nu spune nimănui nimic. Le poţi zice că e un exerciţiu de stingere a incendiilor? Şi ar trebui ca la birou să circule o felicitare de ziua lui, aşa, ca să nu se prindă, adaug lovită de un gând subit. Ştii tu, în apropierea datei. Şi, dacă Luke pomeneşte vreodată de ziua lui de naştere, ceea ce nu va face, dar dacă o face, ar trebui să zici doar…

— Becky… mă întrerupe Bonnie cu blândeţe. Nu vrei mai bine să ne întâlnim să vorbim despre toate astea?

Bingo! închid telefonul, radioasă. Lucrurile încep să se aranjeze. Bonnie s-a oferit deja să facă o listă de invitaţi şi săptămână viitoare luăm prânzul împreună. Acum trebuie doar să mă hotărăsc la o locaţie.

Privirea îmi zboară afară. Grădina ar fi perfectă. Dar n-o să fim în veci în stare să ţinem totul departe de ochii lui Luke.

— Ai auzit ultima noutate? Mama intră grăbită în bucătărie, urmată de Minnie. E congestionată la faţă şi respiră precipitat. Nu e doar Banca Londrei! Toate băncile sunt făcute şvaiţer! Pline de găuri! Ai auzit, Graham? adaugă agitată către tata, care

tocmai intră. Toată structura bancară a lumii se prăbuşeşte!

— Băncile sunt o treabă foarte împuţită, încuviinţează tata, aprinzând focul pentru ceai.

Am încetat să mă mai uit la ştiri fiindcă sunt foarte deprimante, însă criza Băncii Londrei continuă să ocupe prim-planul, de parcă ar fi o telenovelă. Acum nu mai lucrează nici casierii, şi câteva persoane au aruncat cu pietre în geamuri. Prim-ministrul a apărut azi-noapte la TV şi a rugat lumea să nu-şi mai retragă banii. Însă asta n-a făcut decât să-i panicheze şi mai tare pe toţi. (Ştiam că aşa va fi. N-am zis eu? Ar trebui să se simtă şi să mă pună consilier în Downing Street 10.)

— Luke zice că n-o să ne pierdem toţi banii, mă aventurez eu.

— Aşa zice el, nu? face mama înţepată. Şi n-ar vrea Luke să fie amabil să ne spună ce alte instituţii bancare sunt pe punctul de a trage obloanele? Sau i-am cere prea mult?

N-o să-l ierte niciodată, după câte observ.

— Mamă, îi zic pentru a mia oară, Luke *nu ne-ar fi putut spune*. Era o chestiune confidenţială şi foarte sensibilă. Şi tu ai fi anunţat întregul Oxshott!

— Ba n-aş fi anunţat întregul Oxshott! zice ea tăios. I-aş fi avertizat pe Janice şi Martin şi pe alţi câţiva prieteni buni, atâta tot. Iar acum probabil o să pierdem tot.

Îmi aruncă o privire plină de reproş, de parcă ar fi vina mea.

— Mamă, sunt sigură că n-o să pierdem tot ce avem, fac eu eforturi să par încrezătoare şi liniştită.

— În dimineaţa asta am auzit un comentator de la radio care prevedea că o să fie anarhie! Civilizaţia va intra în colaps! E război!

— Haide, hai, Jane, o bate tata pe umăr. Hai să nu exagerăm.

Poate că trebuie doar să mai strângem puţin cureaua. Să fim un pic mai moderaţi. Cu toţii, Becky, zice şi îmi aruncă o privire sugestivă.

Nu pot să nu mă atac un pic. Ce-a fost cu privirea aia? Scuzaţi-mă, sunt om în toată firea. Sunt *mamă.* Te muţi înapoi la ai tăi şi imediat încep să te trateze ca pe o adolescentă care şi-a cheltuit banii de pe cardul de călătorie pe o pereche de jambiere.

Ceea ce n-am făcut decât o *dată.*

— Biata Janice a căzut la pat de atâta supărare, coboară mama glasul cu discreţie, de parcă Janice ne-ar putea auzi de la ea de-acasă. Ca şi cum nu-i ajungea vestea de la Jess şi Tom.

— Biata Janice, zicem tata şi eu la unison, automat.

— Numai la nunta lor se gândea. Vreau să zic, ştiu că generaţiei de azi îi place să facă lucrurile altfel, dar serios acum, e chiar atât de greu să mergi spre altar, cu un voal pe cap? Janice planificase deja şi ornamentele pentru *mese, plus* suvenirele de nuntă. Ce-o să facă biata de ea cu atâta material argintiu?

Mama continuă să vorbească, dar mie tocmai îmi dă târcoale un gând.

Grădina lui Janice. Sigur că da! Am putea să instalăm cortul acolo, iar Luke nu va bănui absolut nimic! O să creadă doar că Martin şi Janice au de gând să dea o petrecere!

— … şi nici măcar o singură fotografie de nuntă pe poliţa căminului… îşi continuă mama indignată tirada.

— Hei, mamă, o întrerup. Ascultă. Nu-i spune lui Luke, dar o să dau o petrecere-surpriză în cinstea lui. Şi mă gândeam – crezi că Janice o să vrea s-o organizez la ea în grădină?

Se lasă tăcerea. Şi tata, şi mama mă fixează într-un mod ciudat.

— O petrecere, draga mea? Mama pare încordată. Adică, să inviţi nişte prieteni?

— Nu! O petrecere de proporţii! Cu cort şi tot tacâmul.

Acum mama şi tata schimbă priviri între ei.

— Ce? zic enervată.

— Sună destul de… impresionant.

— Păi o să fie, zic sfidătoare. Şi extraordinar. O să avem ring din ăla de dans care se aprinde când pui piciorul, şi înghiţitori de flăcări, iar Luke o să fie pur şi simplu dat pe spate.

Mă gândesc la asta în fiecare noapte; adevărul e că am o singură, una şi aceeaşi imagine în minte: Luke făcând ochii mari la cea mai incredibilă petrecere din lume, efectiv incapabil să scoată vreun cuvânt. Abia aştept.

— Înghiţitori de flăcări? mă îngână mama, cu o mină tulburată. Becky, scumpa mea…

— O să fie ca atunci, cu George Michael, murmură tata, negru la faţă, către mama, şi mi se taie respiraţia.

E *împotriva* codului familiei noastre. Nimeni nu trebuia să mai pomenească vreodată de George Michael. Ori de câte ori se dă la radio sau la TV *Careless Whisper,* închidem imediat.

— Am auzit, tată, mulţumesc mult, îl fixez eu furibundă. Şi *n-o să fie* deloc ca atunci.

Incidentul cu George Michael a fost atât de dureros, că abia am putere să-mi amintesc detaliile. Aşa că n-am s-o fac. Ştiu doar că împlineam treişpe ani şi toată clasa mea a crezut că George Michael o să cânte la petrecerea de ziua mea. Fiindcă aşa le spusesem eu. Şi au venit cu toţii, cu albume pentru autografe şi camere de filmat…

Mă ia cu rău la stomac numai când mă gândesc.

Fetele de treişpe ani sunt rele de tot.

Şi nu inventasem, cum a zis toată lumea. Jur. Sunasem la *fan club,* iar tipul mi-a zis că da, e George, şi că i-ar face plăcere să vină, iau eu am… cam înţeles un pic greşit.

— Dar zânele le mai ştii, Graham? Mama îşi dă brusc o palmă în cap. Toate fetele alea isterice, care plângeau.

De ce trebuie părinţii *să-ţi amintească* de diverse tot timpul? OK, poate că n-ar fi trebuit să le spun colegelor mele de şcoală că am zâne adevărate în grădină şi că or să vină la aniversarea mea de cinci ani, şi că tuturor avea să li se împlinească o dorinţă. Şi apoi n-ar fi trebuit să zic că zânele s-au răzgândit pentru că nimeni nu mi-a dat un cadou cu adevărat drăguţ.

Dar aveam *cinci* ani. La cinci ani faci o groază de lucruri. Nu înseamnă că o să le faci şi la douăzeci şi opt.

— Mai vreţi să-mi amintiţi şi altceva din trecut?

Nu pot să-mi reprim supărarea din glas.

— Scumpa mea, zice mama şi îmi pune o mână pe umăr. Spun doar că… petrecerile aniversare n-au fost niciodată punctul tău forte. Zi şi tu, n-am dreptate?

— Ei bine, asta o să fie, răspund, însă mama are aceeaşi nelinişte pe chip.

— Doar să nu faci prea multe *promisiuni,* draga mea.

— Dar de ce nu vrei mai bine să-l inviţi pe Luke la restaurant? sugerează tata. King’s Arms are un meniu a la carte foarte bun.

OK, renunţ oficial la toţi prietenii şi familia mea. King’s *Arms*?

— Dar nu vreau nu ştiu ce meniu a la carte de doi bani, într-un pub prăpădit! Vreau să dau o petrecere pentru Luke. Şi am s-o fac, chiar dacă voi sunteţi convinşi c-o să fie un dezastru…

— Ba nu-i adevărat! zice mama repede, aruncând o privire de control spre tata. Nu asta am zis, şi sunt sigură c-o să te ajutăm

cu toţii…

— Nu e nevoie, zic mândră. Are cine să mă ajute, mersi.

Şi ies cu paşi mari din bucătărie, înainte ca vreunul dintre ei să poată răspunde. Ceea ce ştiu că e imatur şi adolescentin din partea mea. Dar pe bune, acum. Părinţii sunt atât de… *enervanţi.*

Şi oricum, se înşală cu toţii, fiindcă nu-i cine ştie ce mare brânză să dai o petrecere-surpriză. De ce n-o fac mai des? Până seara, am stabilit toate amănuntele. Pe 7 aprilie instalăm un cort în grădina lui Janice. Janice şi Martin sunt absolut de acord şi au jurat să păstreze secretul. (Ca şi instalatorul care le repara robinetul şi ne-a ascultat toată discuţia. A promis că n-o să scoată un cuvinţel nici cu poliţia.)

Partea mai puţin plăcută e că mama e şi mai isterică decât înainte. A auzit la radio nu ştiu ce poveste de băgat oamenii în sperieţi, despre cum datoria publică a Marii Britanii e o mare gaură neagră şi sistemul de pensii o să se prăbuşească, şi că practic n-or să mai existe bani. Sau aşa ceva. Drept urmare, am făcut o şedinţă de familie. Minnie e în pat, am deschis o sticlă de vin şi suntem cu toţii aşezaţi în jurul mesei din bucătărie.

— Deci, începe tata. E limpede că lumea se află… într-o situaţie cam încurcată.

— Tocmai m-am uitat în pivniţă, zice mama, cu un uşor tremur în glas. Încă mai avem toată apa aia îmbuteliată pe care am luat-o pentru virusul mileniului. Şi opt cartoane de conserve, şi toate lumânările. Cred că o să ne ajungă pentru trei luni, deşi ce-o să facem cu scumpa noastră Minnie?

— Jane, nu suntem sub *asediu,* zice tata uşor agasat. Încă e deschis la Waitrose, să ştii.

— Dar nu se ştie niciodată! Trebuie să fim pregătiţi! Aşa

zicea în *Daily World*…

— Dar e posibil să ne aştepte probleme financiare, o întrerupe tata, cu un aer grav. Pe toţi. Aşa că propun ca fiecare dintre noi să vadă cum poate să aplice un pic de RR.

În jurul mesei se lasă o tăcere mormântală. Nimeni dintre noi nu se dă în vânt după RR. E prescurtarea tatei pentru A REDUCE RISIPA, şi nu e niciodată distractiv.

— Ştii bine pe ce ni se duc banii, zice mama tăioasă. Pe nucile alea prăjite, de lux, de la Marks and Spencer, pe care insişti mereu să le cumpărăm, Graham. Ştii cât costă? Şi stai la televizor şi mănânci câte un castron întreg odată…

— Prostii, zice tata înfierbântat. Ştii unde ni se duc banii? Pe dulceaţă. De câte borcane de dulceaţă avem nevoie? Cine are nevoie de… Se duce la bufet şi înşfacă un borcan la nimereală. Agrişe şi floare de soc?

Întâmplarea face că pe ăsta eu l-am cumpărat, de la un târg cu produse tradiţionale.

— Şi ce-ai vrea să fac? sare mama indignată. Să trăiesc doar cu un borcan de pastă clisoasă la preţ redus, făcută cu coloranţi artificiali, şi napi?

— Poate că da! Poate c-ar trebui să ne facem cumpărăturile la magazine din astea, cu preţuri mai mici. Suntem pensionari, Jane. Nu ne mai permitem să trăim pe picior mare.

— Problema e *cafeaua,* zice mama. Capsulele alea… nu ştiu cum le zice, ale lui Becky. Nexpresso.

— Da! se înviorează tata brusc. Sunt total de acord. Risipă inutilă de bani. Cât costă una?

Se întorc amândoi şi mă fixează acuzator.

— Am nevoie de cafea bună! zic îngrozită. E singurul lux pe care mi-l permit!

Nu pot să trăiesc cu părinţii *şi* să beau cafea proastă. Nu e omeneşte posibil.

— Dacă mă întrebi pe mine, e televizorul, ripostez şi eu. Îl daţi prea tare. Consumă energie aiurea.

— Nu te prosti, răspunde mama înţepată.

— Mă rog, dar să ştii că nici *cafeaua* nu el

— Cred că putem face economie la dulceaţă, începând de mâine, zice tata. La toate gemurile, la tot ce e tartinabil…

— Păi, dacă facem asta, atunci să tăiem de pe listă şi mâncarea, nu? răspunde mama ridicând vocea. O să tai complet mâncarea, Graham, fiindcă e limpede că e o risipă inutilă de bani…

— În orice caz, Nexpresso e de un milion de ori mai ieftin decât dacă te duci la cafenea, încerc să argumentez. Şi nici măcar nu-l plătiţi voi, mi-l cumpăr singură de pe internet! Aşa că…

Suntem atât de prinşi cu cearta, că trece un timp până când îmi dau seama că Luke e în pragul uşii şi ne priveşte, mustăcind amuzat.

— A, bună! sar eu în picioare, uşurată să scap. Cum merge? Eşti bine?

— Da, încuviinţează el. Am trecut doar să-i zic noapte bună lui Minnie. Dar dormea deja.

Zâmbeşte trist şi mi se strânge uşor inima pentru el. Abia dac-a mai văzut-o pe Minnie în ultimele zile.

— Iar şi-a luat toate jucăriile în pat, îi zic. Inclusiv casa de păpuşi.

— Iar? râde el.

Ultima chestie a lui Minnie e ca, după ce-i zic noapte bună, să-şi adune toate jucăriile şi să le ia în pat cu ea, până când ei

abia dacă-i mai rămâne loc. În seara asta am urcat la ea mai devreme şi am găsit-o dormind dusă, ţinând strâns la piept poneiul de lemn, cu vreo douăzeci de figurine de pluş şi casa de păpuşi peste pătură, înghesuită ca-n metrou.

— Luke! Mama îl observă şi ea până la urmă şi se opreşte în mijlocul unei tirade despre cum tata nici măcar nu mănâncă pâine prăjită la micul dejun, aşa că ce ştie el? Tocmai discutam pe marginea situaţiei.

— A situaţiei?

Luke ridică din sprâncene spre mine, întrebător.

— Încercăm cu toţii să găsim căi de a mai economisi nişte bani, îi explic, sperând că Luke e posibil să spună: „Ce idee ridicolă, situaţia s-a redresat, hai să deschidem o şampanie”.

Însă el doar aprobă din cap gânditor.

— Nu e o idee rea, la cum merg lucrurile.

— Dar cum merg lucrurile? întreabă mama, cu o voce ascuţită. Luke, tu ştii. Are sau nu dreptate *Daily World*? Fiindcă am auzit un individ la radio, care a spus că o să vedem efectul de domino. Şi pietrele de domino suntem noi!

— Ba nu, face tata, dându-şi ochii peste cap. *Băncile* sunt pietrele de domino.

— Şi atunci noi ce suntem? îl priveşte mama cu ochii cât cepele. Zarurile?

— Jane, o întrerupe Luke cu tact. N-ar trebui să crezi tot ce auzi la radio şi la televizor. Acolo se vehiculează şi păreri extreme. Adevărul e că este prea devreme ca să ştim. Ce pot să-ţi spun e că încrederea în instituţiile bancare e la pământ şi s-a creat multă panică. Nu doar în zona băncilor, ci în toate sectoarele. Dacă e sau nu justificată… asta-i întrebarea.

Îmi dau seama că pe mama n-a mulţumit-o răspunsul lui.

— Dar experţii ce zic? insistă ea.

— Luke e expert! mă bag şi eu indignată.

— Din păcate, specialiştii în economie nu sunt ghicitori în stele, ridică Luke din umeri. Şi nu se pun întotdeauna de acord. Ce aş zice eu e că nu strică niciodată să fii prudent.

— Absolut, încuviinţează tata. Asta zic şi eu. Ne-au cam scăpat de sub control cheltuielile, Jane, criză sau necriză. Uite, borcanul ăsta costă patru lire! zice şi flutură borcanul de dulceaţă de agrişe. Patru *lire!*

— Foarte bine, îl fulgeră mama cu privirea. De acum încolo, o să cumpăr doar de la magazinele cu preţuri sub o liră. Eşti mulţumit, Graham?

— Şi eu la fel! zic, ca persoană de echipă ce sunt.

Adevărul e că n-am fost niciodată la magazinele de o liră, dar n-au de ce să nu fie bune. Adică, în primul rând, totul nu costă decât o liră.

— Draga mea, nu suntem încă la sapă de lemn, zice Luke şi mă sărută pe frunte. Dacă mă întrebi pe mine, cea mai uşoară cale prin care noi putem economisi nişte bani ar fi să porţi unele haine mai mult decât o dată.

Nu pot să cred, iar începe.

— Ba chiar le port mai mult decât o dată, zic ofuscată. Mereu exagerezi…

— De câte ori ai purtat jacheta aia cu nasture roşu? mă întreabă el inocent.

— E… am…

Tac, uşor vexată.

Fir-ar să fie. De ce n-am purtat-o? Nici măcar nu ştiu pe unde-o fi. Oare am uitat-o undeva de Crăciun?

— Parcă de o sută de ori spuseseşi, nu? Luke are aerul că-i

place să facă asta. Nu aşa ai zis?

— *Intenţionez* s-o port de o sută de ori, zic eu sec. N-am specificat şi la ce date anume.

— Dar oricum, câte haine ai înghesuite prin dulapuri?

— Păi… ăă…

— Ai măcar vreo idee?

— Mult prea multe, pufneşte tata. Punem la socoteală şi cizmele care-mi blochează garajul?

— O idee, cât de mică? insistă Luke.

— Eu nu… Nu e…

Amuţesc, băgată în ceaţă.

Oricum, ce fel de întrebare e şi asta? „Câte haine ai?" E total aberantă.

— Dar tu câte ai? întreb eu, iar Luke se gândeşte cam o microsecundă.

— Nouă costume, unele prea vechi să le mai port. Cam treizeci de cămăşi. În jur de cincizeci de cravate. Ar trebui să mai fac o selecţie şi să dau din ele. Pijamale. Nu mai trebuie să-mi cumpăr nimic un an de zile, în afară de ciorapi, spune el şi ridică din umeri. Şi n-o să-mi cumpăr. Nu în climatul actual. Nu cred că ar da un semnal corect dacă aş apărea la serviciu într-un costum nou-nouţ, făcut pe comandă.

Eram sigură că o să aibă un răspuns.

— Mă rog, tu eşti bărbat. E diferit. Eu lucrez în modă, ai uitat?

— Ştiu, zice blând. Tot ce-am vrut să spun e că, dacă ţi-ai purta toate hainele de, să zicem, trei ori, înainte de a-ţi mai cumpăra altele, poate că factura ta pentru haine ar scădea considerabil, continuă el şi ridică din umeri. Ai zis că vrei idei de economisire a banilor.

Nu la genul ăsta de idei mă refeream. Voiam idei legate de lucruri care nu mă interesează, ca benzina şi asigurările. Dar acum sunt un pic agasată.

— Bine! zic şi îmi încrucişez braţele. Înainte de a mă gândi măcar să mă duc la cumpărături, am să port fiecare articolaş din garderoba mea de trei ori. Mulţumit?

— Da, îmi zâmbeşte el larg. Iar eu renunţ la maşină. Pentru moment.

— *Pe bune?*

— Cum am zis, spune el şi ridică iar din umeri. Nu e momentul.

Acum mă simt un pic umilită. Luke voia să-şi ia maşină nouă când se termina povestea cu Arcodas, ca să serbeze momentul. Ca un premiu, cum ar veni. Făcusem şi test cu una, şi tot restul.

Mă rog, dacă el poate să facă asta, pot şi eu să-mi port hainele de trei ori înainte să merg iar la cumpărături. Nu e chiar aşa un capăt de ţară.

Oricum, probabil că n-am *chiar* atât de multe, încerc să-mi vizualizez garderoba. Pe bune, câte pot să fie, câteva bluze şi rochii şi câţiva blugi, nu? Plus câteva lucruri înghesuite în spate. Ajung la ele în vreo două săptămâni.

— Dar tot o să-i putem cumpăra hăinuţe lui Minnie, da? îmi ridic privirea, brusc alarmată. Şi îi dăm şi bani de buzunar, da?

M-am obişnuit destul de tare ca Minnie să aibă bani de buzunar când ies cu ea în oraş. Şi-a cheltuit banii în avans pe şase luni la reducerile de la Bambino şi şi-a luat cei mai *mortali* bocanci cu sclipici, la jumătate de preţ. Plus că învaţă şi cum e cu planificarea financiară, fiindcă am notat totul într-un caiet.

— Sigur că Minnie poate să aibă bani de buzunar! râde Luke. Şi dacă are nevoie de haine noi, asta e. Creşte, e normal.

— Bine, zic, făcând eforturi să nu mă apuce invidia.

Copiii sunt copii. Ce bine-ar fi să-mi rămână şi mie mici toate hainele la fiecare trei luni şi să fiu nevoită să le înlocuiesc.

— În orice caz, Becky, credeam că stilul Bloomwood e „Câştigă mai mulţi bani", îmi întrerupe Luke gândurile. Îşi trage un scaun şi-şi toarnă un pahar de vin. Poate ţi-ai putea relua programul întreg, acum că ne luăm bonă.

Ooof! Nu! E ca şi cum ar fi tras un foc în aer fără niciun avertisment; îmi vine să mă fac mică de tot. De ce trebuia să pomenească cuvântul „bonă" aşa, fără niciun preambul? Voiam s-o frăgezesc mai întâi pe mama, poate plecând de la o discuţie generală, pe un ton relaxat, despre cum e să lucrezi ca *au pair*.[9]

— Bonă? Vocea mamei se ridică brusc cu câteva octave. Ce bonă? Despre ce vorbiţi?

După tonul ei, zici că a rostit „ucigaşă în serie", şi nu „bonă".

Abia dacă îndrăznesc să mă uit la ea.

— Ne-am gândit doar… că ar putea să fie o idee bună, să încercăm să găsim nişte ajutoare specializate… tuşesc eu. Adică…

— Minnie e răzgâiată, o trânteşte Luke direct. Are nevoie de un program şi de un regulament ferm.

Mama pare jignită de moarte.

— Nu e răsfăţată de tine, mamă, evident, adaug grăbită. Doar că… există nişte dădace extraordinare, care se numesc Superdădacele şi te ajută să creşti un copil echilibrat şi realizat. Ştiu şi arte marţiale şi tot restul.

— *Arte* marţiale? repetă mama uluită. Păi şi la ce-i trebuie ei

---

[9] Persoana tanara care locuieste in conditii de egalitate cu o familie dintr-o tara straina,ajutand respectiva familie la ingrijirea copiilor si/sau la treburile domestice

arte marţiale, biata de ea?

— Şi au experienţă în tot soiul de programe şi etape de dezvoltare a copilului…

Îi arunc o privire disperată lui Luke, cerându-i ajutorul.

— Noi suntem de părere că asta îi trebuie lui Minnie, spune Luke ferm. Săptămână viitoare o să intervievăm nişte candidate şi sunt sigur că o să ne înţelegem de minune.

— Bine. Mama pare că a rămas fără grai. Bine, zice şi mai ia o gură de vin. Înţeleg. Schimbări peste schimbări.

— Sigur că vor fi schimbări oricum, începe Luke, având în vedere faptul că o să ne mu… tăăm!

Tace în clipa în care îi dau un şut puternic şi mă uit la el furibundă.

Chiar n-are pic de tact? Ce face, îi spune totul în faţă, în momentul ăsta, aşa, direct?

Nu-i *putem* spune mamei că plecăm. Asta-i mai lipseşte. O să fie ultima picătură. O s-o distrugă. O să pice în depresie şi probabil o să aibă o cădere nervoasă.

— Poftim? Mama se uită cu ochii cât cepele de la unul la altul. Având în vedere faptul că voi o să ce?

— Nimic! zic repede. Îhm, mergem să ne uităm la televizor?

— Becky? Văd chipul mamei traversat de panică. Ce e? Ce îmi ascundeţi?

O, Doamne, acum sunt sfâşiată în două. Dacă nu-i spunem adevărul, o să creadă că s-a întâmplat ceva absolut îngrozitor. Şi, la urma urmei, e consiliu de familie. Poate că ăsta chiar e cel mai bun moment să-i dăm vestea.

— OK, zic şi iau o gură mare de vin, să prind curaj. Uite care-i treaba, mamă. Luke şi cu mine ne-am găsit o casă de familie foarte drăguţă în Maida Vale. Şi oferta ne-a fost acceptată. Iar

asta chiar pare că are şanse. Ceea ce înseamnă că o să… Inspir adânc, rostind cuvintele cu foarte mare efort. Mamă, ne mutăm.

Urmează o tăcere înmărmurită, ca atunci când se spun lucruri greu de crezut. Nimeni nu pare în stare să vorbească.

Îi arunc o privire agonizantă lui Luke. E îngrozitor. Ştiam c-o să fie greu, dar nu m-am gândit niciodată c-o să fie chiar atât de greu.

— Deci… plecaţi? zice mama în cele din urmă, cu glasul uşor frânt. Chiar ne părăsiţi?

E devastată, e limpede. Simt deja cum îmi dau lacrimile.

— Da, plecăm. Cam în patru săptămâni, probabil, spun şi înghit în Sec, cu un nod în gât. Ne trebuie şi nouă propriul nostru spaţiu. Trebuie să ne înţelegi, mamă. Dar o să venim des să vă vizităm, şi o s-o poţi vedea pe Minnie, îţi promit, şi…

Mama nici nu pare să mă asculte.

— Pleacă. *Pleacă,* zice şi îl apucă pe tata de braţ. Ai auzit, Graham?

Ia stai aşa. Nu pare chiar atât de devastată. De fapt, pare… încântată.

— E adevărat? mijeşte tata ochii.

— Aşa se pare, încuviinţează Luke.

— Putem da iar petreceri, zice mama, rămasă fără glas. Putem folosi masa! Putem avea musafiri peste noapte!

— Iar eu am să-mi pot folosi atelierul, intervine şi tata în treacăt. În sfârşit.

— O să am iar şifonier! Şi debara! Mama pare ameţită de atâta bucurie. Vai, Graham! Spre mirarea mea, îl sărută pe obraz. Trebuie neapărat s-o sun pe Janice, să-i dau vestea cea bună!

Vestea cea bună? Cum rămâne cu sindromul cuibului

părăsit? Cum rămâne cu căderea în depresia cea mai cruntă?

— Dar ai zis că nu vrei să plecăm! spun eu indignată. Ai zis că te simţi uşurată că am pierdut toate casele alea, fiindcă v-ar fi fost foarte dor de noi!

— Minţeam, draga mea! spune mama veselă. N-am vrut să vă facem să vă simţiţi prost. Alo, Janice, eu sunt! strigă ea, întorcându-se spre mobilul ei. Pleacă! Da! Patru săptămâni! Spune-le şi celorlalţi!

OK. Acum chiar că sunt jignită. Adică tot *cartierul* abia aştepta să plecăm?

Inventar oficial al hainelor
Becky Brandon (născută Bloomwood)
Pagina 3 (din 15)

Jeansi (cont)

J Brand – tăiaţi J Brand – evazaţi Goldsign – negri mulaţi

7 for all Mankind – stil uzat (cu două numere prea mici) Balmain – negri stil uzat Notify – negri

Notify – negri (încă în pungă, nepurtaţi)

Theory – mulaţi

7 for All Mankind – albastru-cerneală

7 for all Mankind – cu ţinte

7 for all Mankind – trei sferturi

Acne – cu franjuri la genunchi

Acne – *ripped* (cu etichetă) rupţi

Cavalli – cu franjuri şi strasuri (încă în pungă)

Paige Premium Denim – *boyfriend* True Religion – prespălaţi gri *vintage*

Echipament sport

Pantaloni yoga Stella Mccartney
Maiou Stella Mccartney Costum negru de balet (nepurtat)
Balerini roz balet (nepurtaţi)
Colanţi negri – Sweaty Betty
Colanţi gri – Nike (încă în pungă, cu bonul şi eticheta)
Colanţi roz (cu vipuşcă) – Pineapple
Colanţi negri „anticelulită” (nepurtaţi, încă în ambalaj)
Colanţi negri – Gap
Colanţi gri – American Apparel
Pantaloni dans graffiti Hip Hop (nepurtaţi)
Costum dans patinaj cu strasuri
Echipament de fotbal american (pentru petrecere de Halloween)
Rochie tenis Fred Perry (albă)
Rochie tenis Fred Perry (bleu deschis)
Costum profesional de *drag-racing*[10] (încă în cutie)

DEPARTAMENTUL CENTRAL
PENTRU POLITICĂ MONETARA
Etajul 5
Whitehall Place nr. 180
Londra SW1

Doamnei Rebecca Brandon
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott

---

10 Competiţie auto în care vehiculele se întrec pentru a ajunge la linia de finiş plecînd din acelaşi punct şi ambalînd puternic motorul înainte, în linie dreaptă.

Surrey

Data: 18 ianuarie 2006

Dragă Rebecca,

Îţi mulţumesc pentru scrisoarea către Ministrul de Finanţe, care mi-a parvenit..

În numele său, permite-mi să-ţi mulţumesc pentru *feeling*-ul că „ştii ce simte” şi gândurile tale despre cum „să iasă din situaţia asta încurcată”. Principiile tatălui tău, „R.R.” şi „C.M.M.B.”, par foarte de bun-simţ, ca şi sfatul „să se uite înjur şi să vândă unele dintre lucrurile de care nu are nevoie”.

Îţi mulţumesc, de asemenea, pentru gestul amabil de a-i face cadou ministrului cartea *Cum să-ţi tii banii peşin sub control* de David E. Barton – carte pe care nu o cunoşteam. Nu ştiu nici dacă ministrul are cumva un exemplar, însă în mod sigur i-o voi trimite la Trezorerie, însoţită de sfatul tău de „a-şi nota toate cheltuielile”.

Îţi mulţumesc încă o dată pentru interes,

Cu stimă,

Edwin Tredwell,

Director Cercetare, Politică monetară

Şapte

De ce am atâtea haine? De ce? *De ce?*

Într-un sfârşit, am reuşit să le adun de prin toată casa şi să le număr. Şi e un adevărat dezastru. N-am nicio şansă să reuşesc să le inventariez în două săptămâni. În doi ani, poate.

Cum e *posibil* să am atâtea perechi de blugi? Şi tricouri? Şi pulovere vechi, de care nici nu mai ştiam?

Partea bună e că am găsit o haină Whistles de care uitasem complet şi care o să arate super cu o curea. Şi nişte blugi mulaţi True Religion care erau în punga lor de plastic, băgată sub un morman de seturi de cadou Lancome.

Partea nasoală e că am cam optsprezece tricouri gri, toate asimetrice şi fără nicio formă. Nu-mi amintesc în ruptul capului când mi le-am luat. Şi nişte chestii absolut înfiorătoare pe care le-am luat de la reduceri. Şi lucrul cel mai oribil dintre toate e că Luke i-a spus lui Jess că-mi inventariez hainele şi ea s-a hotărât să vină şi să mă ajute. Aşa că n-am putut să fac ce aveam de gând, adică să ascund toate hainele pe care le urăsc într-o sacoşă de plastic şi să le scot pe şest din casă.

Jess a fost neînduplecată. M-a pus să fac o listă cu fiecare articol şi nu m-a lăsat să dau deoparte niciunul. Nici pantalonii sexy ca un vis urât, nici vesta aia înfiorătoare de piele maro (ce-o fi fost în *capul* meu?), nici măcar toate tricourile alea vechi promoţionale şi pantofii pe care i-am primit gratis de la magazine. Şi asta a fost înainte să ajungem la ciudăţeniile indiene pe care le-am cumpărat în luna de miere.

Dacă o să trebuiască să port vesta aia de piele maro în public de trei ori o *să mor.*

Mă uit posomorită în jos, la hainele de pe mine. Sunt îmbrăcată cu unul dintre miliardele mele de tricouri albe nepurtate, cu o pereche de pantaloni negri şi o vestă pusă peste un pulover lung. E singurul mod în care am să supraviețuiesc – purtând una peste alta cât de multe haine cu putinţă, ca să le termin cât mai repede. Chiar şi aşa, după calculele lui Jess, n-o să fie nevoie să merg la cumpărături până pe 23 octombrie. Şi suntem abia în ianuarie, îmi vine să *plâng.* Dracu' să le ia de bănci idioate.

În adâncul sufletului, speram ca toată criza asta financiară să fie una din chestiile alea rapide care vin şi trec, şi toată lumea zice: „Ha-ha, ce proşti am fost, să ne agităm atât pentru nimic!”. Ca atunci când s-a spus că în Oxshott umblă un tigru scăpat de la Zoo şi toată lumea a intrat în isterie, după care s-a dovedit că era de fapt pisica nu ştiu cui.

Însă nimeni nu zice: „Ha-ha, ce proşti am fost”. Toate ziarele continuă să discute subiectul şi toată lumea pare încă îngrijorată. În dimineaţa asta, mama şi-a mâncat ostentativ pâinea prăjită fără gem, fulgerându-l într-una pe tata cu priviri pline de reproş. Eu eram în depresie, făcând eforturi să nu mă uit la reclama Christian Dior de pe ultima pagină a ziarului tatei, şi chiar şi Minnie stătea în banca ei.

Iar când mă duc la serviciu, totul e şi mai deprimant. Conduc departamentul de shopping personalizat de la The Look, care e un magazin universal de pe Oxford Street. N-a mers prea bine iniţial, însă în ultimul timp am avut un rever de invidiat. Am organizat tone de evenimente, am avut parte de multă publicitate în mass-media, iar profiturile au crescut, şi am luat chiar şi prime cu toţii!

Însă azi locul e absolut dezolant. Etajul cu haine pentru femei e cufundat în tăcere absolută şi aproape toate întâlnirile noastre cu clientele departamentului de shopping personalizat au fost anulate. E o privelişte destul de deprimantă, să vezi un rând întreg de rezervări cu „anulat” alături.

— Toate au zis că sunt răcite, îmi spune Jasmine, colega mea, în timp ce eu frunzăresc dezamăgită caietul cu programări. Ai zice că puteau să facă şi ele efortul de a inventa ceva mai original.

— Cum ar fi?

Jasmine bate uşor în birou cu unghiile verde pal, care contrastează puternic cu ochii ei violet, stil leopard. (Lentilele colorate sunt ultima ei obsesie. Propriii ei ochi sunt unul albastru şi altul verde, drept pentru care ea zice că e deja obişnuită ca lumea să se holbeze la ei şi să se întrebe dac-or fi adevăraţi).

— Cum ar fi că trebuie să meargă la dezalcoolizare, zice într-un final. Sau că soţul, dependent de coca, a zvântat-o în bătaie şi a trebuit să fugă şi să se ascundă într-un cămin special pentru femeile în situaţia ei. Asta aş zice eu.

Doamne, Jasmine e ţicnită rău. N-am putea fi mai diferite decât suntem. Jasmine se poartă ca şi cum nu-i pasă de nimic, nici măcar de clientele ei. Le spune că arată ca naiba, că n-au niciun pic de stil, că ar trebui să-şi arunce hainele la gunoi… după care le azvârle din mers nu ştiu ce articol de vestimentaţie, ridicând din umeri, iar femeia în cauză şi-l pune pe ea, arată de vis şi *nu poate* să nu şi-l cumpere. Uneori le buşesc chiar şi lacrimile sau vor s-o îmbrăţişeze, la care ea îşi dă ochii peste cap şi zice: „Iisuse".

— Sau ar putea să fie sincere. Jasmine îşi dă pe spate părul lung, blond decolorat. Ar putea să zică: „Nu mai am niciun ban, nenorocita aia de bancă mi i-a pierdut pe toţi". Îţi dai seama, nu, că locul ăsta o să se închidă curând? adaugă aproape veselă, arătând in jur. De fapt, toată ţara asta e terminată. E un dezastru total. Probabil am să mă mut în Maroc, zice ea şi îmi priveşte tricoul suspicioasă. Ăla nu e de la Chloe, de acum două sezoane?

Putea ea să nu observe aşa ceva? Tocmai ezit dacă să-i zic „Nu, e un brand mai puţin cunoscut, de care probabil n-ai auzit" sau „Da, e *vintage,* când o voce spune timidă: „Becky?".

Auzindu-mi numele, mă întorc şi mă uit mirată. E Davina, una dintre clientele mele, care e în prag şi nu se hotărăşte dacă să intre. Abia dac-o recunosc, cu impermeabilul, baticul şi ochelarii de soare.

— Davina! Ai venit! Mă bucur să te văd!

Davina are treizeci şi ceva de ani şi e medic la spitalul Guys. E expert mondial în oftalmologie şi destul de expertă şi în pantofi Prada, pe care-i colecţionează de când avea optsprezece ani. Azi aveam o întâlnire pentru o nouă rochie de seară – dar, conform caietului cu programări, o anulase.

— N-ar trebui să mă aflu aici, se uită ea în jur stresată. I-am spus soţului meu c-am să anulez. El e... Îngrijorat de cum merg lucrurile.

— Toată lumea e, zic eu înţelegătoare. Vrei să-ţi dai jos haina?

Davina nu se clinteşte.

— Nu ştiu, zice în cele din urmă, pe un ton de om frământat de îndoieli. N-ar trebui să fiu aici. Ne-am certat pe tema asta. Mi-a zis, ce nevoie ai de o rochie nouă? Şi că nu e timpul să aruncăm cu bani aiurea, însă am câştigat o bursă de cercetare Taylor. Iar departamentul meu dă o recepţie în cinstea ei, spune Davina şi glasul îi tremură brusc de emoţie. Bursa asta e ceva uriaş. E o onoare incredibilă. Am muncit pentru ea, e singura pe care am s-o primesc vreodată, şi *am* şi bani pentru o rochie. Am economisit şi totul e în regulă. Nici măcar nu ne ţinem banii la Banca Londrei!

Pare atât de supărată, că îmi vine brusc s-o îmbrăţişez. Chestia cu Davina e că nu face lucrurile cum îi vine. Se gândeşte bine de tot la fiecare obiect pe care şi-l cumpără şi îşi ia haine clasice, bine făcute. Probabil că aşteaptă să-şi ia rochia

asta de nu ştiu cât timp.

Ce meschin mai e şi soţul ăsta al ei. Ar trebui să fie mândru de soţia lui, că a luat un premiu.

— Vrei să intri? mai încerc o dată. Vrei o cafea?

— Nu ştiu, zice iar, cu un firicel de glas. E atât de dificil. N-ar trebui să fiu aici.

— Însă eşti, îi atrag atenţia cu blândeţe. Când e recepţia?

— Vineri seară.

Îşi scoate ochelarii de soare ca să-şi maseze fruntea şi atenţia i se focalizează subit dincolo de mine, pe stativul din camera mea de probă. Aici se află toate rochiile pe care i le-am ales săptămâna trecută. I-am spus lui Jasmine să fie pregătite în dimineaţa asta.

Pe stativul ăla se află câteva ţinute absolut splendide. Davina ar arăta senzaţional în oricare dintre ele.Ii văd deja jindul din priviri.

— Astea sunt…

— Doar câteva variante.

— Nu pot, clatină ea disperată din cap. Nu pot să apar în ceva nou.

— Dar chiar crezi că soţul tău ar şti că e nouă? nu rezist să nu-i spun.

Văd cum cuvintele mele i se întipăresc în minte.

— Poate că nu, zice într-un final. Încruntarea îi mai dispare… apoi îi reapare. Dar nu mă pot întoarce acasă cu o sacoşă de cumpărături. Şi nici să-mi fie livrată acasă. Şi nici la serviciu. Toate rezidentele or să înceapă să vorbească şi or să vrea s-o vadă, şi o să afle şi soţul meu. Ăsta-i dezavantajul când lucrezi în acelaşi spital cu soţul.

— Şi atunci cum poţi să-ţi cumperi o rochie? o trânteşte

Jasmine direct. Dacă nu poţi nici să iei nimic acasă, nici să-ţi fie livrată?

— Nu ştiu. Davina pare distrusă. Of, n-am nicio şansă. Nu trebuia să vin.

— Ba sigur că trebuia! zic eu fermă. Noi nu ne dăm bătuţi. Vino şi bea o cafea şi uită-te la rochii. Şi găsesc eu o soluţie.

În clipa în care Davina îşi ia pe ea Philosophy de Alberta Ferretti, ştim amândouă. Trebuie să fie a ei. E o rochie mulată, neagră cu maro închis de ciocolată amăruie, cu o trenă evantai de şifon, e cinci sute de lire şi merită fiecare penny.

Deci acum mie îmi revine sarcina de a mă gândi cum facem. Şi, în clipa când s-a îmbrăcat la loc şi a mâncat sendvişurile pe care le-am comandat pentru ea, am şi găsit soluţia. Iată-ne, aşadar, inaugurând un nou serviciu special în cadrul departamentul nostru de shopping personalizat la The Look, numit CE (Cumpărături confidenţiale). Până la prânz, am făcut deja toate aranjamentele pentru Davina, plus că am mai venit şi cu alte inovaţii suplimentare. Le-am şi scris clientelor un mail rapid despre asta, care începe cu: „Te simţi vinovată să mergi la cumpărături în aceste vremuri tulburi? Ai nevoie de un nou nivel de discreţie?”.

Nu vreau să mă dau mare, dar sunt destul de mândră de ideile mele. Clientele pot veni la departamentul de shopping personalizat, îşi pot selecta hainele cele noi, şi apoi, pentru a păstra discreţia, pot alege între mai multe variante de livrare:

1. hainele să fie pregătite, gata să fie trimise prin curier cu bicicleta la casa clientei la o anume oră (adică atunci când nu mai e nimeni altcineva acasă)
2. hainele să fie livrate într-o cutie de carton pe care să scrie „Hârtie de imprimantă” sau „Produse sanitare”

3. o membră a personalului (adică eu sau Jasmine) să se dea drept prietenă, să-i facă o vizită acasă şi să-i ofere hainele drept „haine pe care oricum voiam să le dau”
4. o membră a personalului (adică eu sau Jasmine) să se dea drept menajeră, să-i facă o vizită acasă şi să ascundă hainele într-un loc tainic, stabilit în prealabil
5. pentru o taxă mai substanţială, personalul de la The Look (eu şi Jasmine) să înfiinţeze un „stand de binefacere” la o locaţie ce urmează a fi stabilită, unde clienta poate „cumpăra” hainele la preţ de nimic, în faţa soţului sau a partenerului.

* Această opţiune probabil că funcţionează mai bine pentru grupuri de cumpărătoare.

Davina a ales varianta cu „Hârtie de imprimantă”. Când a plecat, ochii îi străluceau de încântare şi m-a îmbrăţişat din suflet, zicând c-o să-mi trimită poze de la recepţie şi că am făcut-o fericită pe ziua de azi. Ei bine, merită. Rochia aia o prinde de milioane şi o să-şi amintească momentul toată viaţa. Când plec să iau prânzul cu Bonnie, mă simt destul de încântată de mine.

Singura mică îndoială ce mi se înfiripă când şi când în minte e că nu i-am anunţat de schema cu „Cumpărături confidenţiale” pe niciunul dintre şefii mei. Cum ar fi, pe directorul general sau directorul de marketing sau pe directorul de operaţii. La drept vorbind, ar fi trebuit ca o asemenea iniţiativă să fie întâi aprobată şi abia apoi prezentată clienţilor. Însă chestia e că ei *sunt bărbaţi.* N-ar înţelege niciodată. Probabil că ar ridica tot soiul de obiecţii stupide şi timpul ar trece, iar noi ne-am pierde toată clientela. Aşa că fac ce trebuie. Da. Sunt sigură de asta. Mă văd cu Bonnie la un restaurant de lângă birourile Brandon Communications şi, când ajung, e deja aşezată la o masă, la fel

de neostentativă ca întotdeauna, într-o rochie din tweed bej şi opincuţe de lac.

De fiecare dată când m-am întâlnit cu Bonnie, mi s-a părut distantă şi impecabilă; aproape inumană. Dar *ştiu* că are ea o latură ascunsă – fiindcă i-am văzut-o. La ultima petrecere de Crăciun de la Brandon C, am văzut-o din întâmplare, când ne aflam cu toţii pe ringul de dans şi cântam cu foc *Dancing Queen.* Bonnie stătea singură la o masă şi, când m-am uitat, am văzut-o cum se serveşte pe şest cu una dintre ciocolatele cu alune rămase pe farfurii. Apoi cu încă una. A înconjurat toată masa, alegând discretă toate ciocolatele cu alune, şi chiar a împăturit frumos ambalajele şi le-a pus în poşeta de seară. N-am spus nimănui despre asta, nici măcar lui Luke – fiindcă am avut sentimentul că ar fi fost îngrozită dacă ar fi ştiut că a văzut-o cineva. Ca să nu mai zic luată peste picior.

— Becky, mă salută ea cu vocea joasă şi frumos modulată. Ce bine îmi pare să te văd. Am comandat nişte apă minerală…

— Super! îi zâmbesc eu radioasă. Şi mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

— A, pentru puţin. Lasă-mă deocamdată să-ţi spun ce-am făcut până acum.

Scoate o mapă de plastic şi începe să împrăştie pe masă diverse hârtii printate.

— Invitaţi… contacte… restricţii legate de dietă…

Mă zgâiesc la foi, minunându-mă. Are dreptate

Luke, Bonnie e uluitoare. A pus cap la cap o listă completă de invitaţi din agenda de business şi din cea personală a lui Luke, cu tot cu adrese, telefoane şi un mic paragraf în care povesteşte cine e fiecare.

— Toţi cei din firmă şi-au blocat seara de 7 aprilie, continuă

ea. L-am luat deoparte pe Gary şi am inventat un seminar de training pentru toţi angajaţii. Poftim…

Mă uit amuţită la hârtia pe care mi-o întinde. E un program detaliat pentru „Seminarul de Training Brandon Communications", care începe la ora 5 după-masa şi durează până seara târziu, cu „băuturi" şi „activităţi de grup" şi „discuţii tematice". Pare cât se poate de autentic! în josul paginii are chiar printat numele nu ştiu cărei „companii partenere".

— E nemaipomenit, zic eu în cele din urmă. Absolut fantastic. Bonnie, îţi mulţumesc atât, atât de mult…

— Ei, asta înseamnă că încă nu trebuie să spui nimănui din firmă adevărul, schiţează ea un surâs.; Lucrurile astea e mai bine să fie ţinute secrete cât de mult timp se poate.

— Categoric, încuviinţez eu ferm. Cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine. Am o listă cu cine ştie şi e bine ţinută sub control.

— Pari să fii cât se poate de stăpână pe situaţie, îmi zâmbeşte ea încurajator. Şi cum merg pregătirile efective pentru petrecere?

— Destul de bine, zic imediat. Adică… încă n-am finalizat *chiar* totul…

— Te-ai gândit să angajezi o firmă de organizat evenimente? Sau un serviciu de *concierge*? Există unul la care au apelat mai mulţi dintre şefii mei, numit The Service. Foarte eficienţi, îi recomand.

Scoate un blocnotes şi notează un număr.

— Sunt sigură că te-ar ajuta cu organizarea, furnizorii, personalul, ce ai nevoie. Dar e doar o sugestie.

— Mersi! Iau hârtia şi o pun în geantă. Poate că nu e o idee chiar aşa de rea, de fapt. Adică nu e vorba c-aş avea nevoie de ajutor. Poate doar de cineva care să rezolve cele câteva lucruri

rămase în aer, dacă e să existe aşa ceva.

Soseşte chelnerul şi comandăm amândouă salate, iar el ne reumple paharele cu apă. În timp ce Bonnie bea cu înghiţituri mici, nu pot să mă abţin să n-o privesc curioasă. Dacă stai să te gândeşti, asta e Cealaltă femeie din viaţa lui Luke. (Nu în stil Camilla Parker-Bowles. Categoric nu. Nu mai cad iar în capcana de a crede că Luke are o aventură şi de a angaja detectivi particulari şi de a mă agita ca proasta pentru nimic.)

— Nu vrei nişte vin, Becky? zice Bonnie brusc. Din păcate, eu trebuie să mă întorc la serviciu şi nu pot să beau… zice ea, zâmbind cu regret.

— Şi eu la fel, clatin eu din cap, încă studiind-o atent.

Petrece mai mult timp cu Luke decât mine. Ştie totul despre zone uriaşe ale vieţii lui despre care el nici nu se oboseşte să-mi spună. Probabil că ar avea multe lucruri interesante de spus despre el.

— Şi… cum e Luke ca şef? nu rezist să n-o întreb.

— Admirabil.

Îmi zâmbeşte şi ia o felie de pâine din coş.

Admirabil. Tipic pentru ea. Discretă, afabilă, fară ca de fapt să spună ceva.

— La ce te referi exact când spui admirabil?

Bonnie îmi aruncă o privire ciudată şi îmi dau brusc seama că dau impresia c-aş cerşi complimente.

— În orice caz, nu poate fi Domnul Perfect, adaug grăbită. Nu se poate să nu fie unele lucruri care te enervează la el.

— N-aş zice asta.

Mai zâmbeşte o dată criptic şi bea din paharul cu apă.

Oare aşa o să-mi pareze fiecare întrebare? Simt un impuls brusc de a-i străpunge armura asta profesională. Poate o

mituiesc cu o ciocolată cu alune.

— Haide, Bonnie! insist eu. Nu se poate să nu te irite *nimic* la Luke. Uite, eu, de pildă, mă enervez când răspunde mereu la Blackberry, în toiul conversaţiilor.

— Serios, râde Bonnie uşor stresată. N-am nimic de zis.

— Ba da, nu se poate să n-ai! mă aplec eu peste masă. Bonnie, ştiu că eşti sută la sută profesionistă, şi respect asta. Şi eu sunt, să ştii. Dar asta rămâne între noi. Ce Dumnezeu, putem vorbi sincer amândouă. Nu plec din restaurantul ăsta până nu-mi spui un lucru care te agasează la el.

Bonnie s-a făcut trandafirie şi se tot uită la uşă, de parcă ar vrea să fugă.

— Uite ce e, îi zic, încercând să-i captez atenţia. Aici suntem doar noi două, cele două femei care petrec cel mai mult timp cu Luke. Îl cunoaştem mai bine ca oricine altcineva. Nu crezi c-am putea să ne împărtăşim experienţele şi să aflăm câte ceva una de la alta? Doar nu crezi că am să-i spun! adaug, dându-mi seama că poate n-am spus-o destul de clar. Rămâne strict între mine şi tine. Jur.

Urmează o pauză lungă. Am sentimentul că e posibil totuşi să fi percutat la mesajul meu.

— Un singur lucru, o linguşesc eu. Un lucruşor minuscul, mic de tot…

Bonnie ia o gură mare de apă, ca pentru a-şi face curaj.

— Mă rog, zice în cele din urmă. Să spunem că situaţia cu felicitările de zilele de naştere e *un pic* frustrantă.

— Situaţia cu felicitările de zilele de naştere?

— Ştii, felicitările pentru zilele de naştere ale angajaţilor, clipeşte ea către mine. Am un morman pentru tot anul pe care trebuie să le semneze, dar nu reuşeşte. Ceea ce e de înţeles, e

foarte ocupat…

— O să-l pun eu să le semneze, zic fermă. Lasă asta în seama mea.

— Becky. Bonnie se albeşte la faţă. Te rog, nu, nu asta am vrut să spun…

— Nu-ţi face griji, îi zic ca s-o liniştesc, o să fiu cât se poate de subtilă.

Însă Bonnie e la fel de tulburată.

— Nu vreau să fii şi tu implicată…

— Dar sunt implicată! Sunt soţia lui! Şi cred că e monstruos că nu catadicseşte să semneze felicitările pentru propriii lui angajaţi. Şi ştii de ce? adaug eu atotştiutoare. Fiindcă nici de ziua lui nu-i pasă, aşa că are senzaţia că şi celorlalți le e indiferent. Nici nu i-ar trece prin *cap* că altcuiva îi pasă.

— A, încuviinţează Bonnie încet. Da. Acum înţeleg.

— Deci, când e următoarea zi de naştere a cuiva din firmă? Cine urmează pe listă?

— Păi, sinceră să fiu… Bonnie se colorează uşor în trandafiriu. Peste două săptămâni e ziua mea…

— Perfect! Ei bine, o să ne asigurăm că până atunci toate felicitările sunt deja semnate… Mă izbeşte un gând subit. Şi ce-o să-ţi ia de ziua ta? De Crăciun ce ţi-a luat? Ceva drăguţ, sper.

— Sigur că da! Mi-a dat un cadou foarte drăguţ! Tonul lui Bonnie e vioi, însă uşor forţat. Brăţara «sta frumoasă.

Îşi scutură braţul şi de sub mânecă îi alunecă o brăţărică de aur. Mă holbez la ea, amuţită. Luke i-a cumpărat aşa ceva?

Vreau să zic, nu e o brăţară rea. Dar e atât de *nepotrivită,* şi cu paleta coloristică, şi cu stilul lui Bonnie, de fapt, cu tot. Nu-i de mirare că o ţine ascunsă sub mânecă. Şi probabil simte că trebuie s-o poarte la serviciu în fiecare zi, biata de ea.

De unde o fi luat-o oare, de la cadourifărăpicdesaresipiperpentrusecretarata.com? De ce nu m-a întrebat *pe mine?*

Lucrurile îmi devin mult mai clare. Trebuie să ne coordonăm, Bonnie şi cu mine. Să lucrăm în echipă.

— Bonnie, zic gânditoare. N-ai vrea să bem şi noi ceva mai *adecvat*?

— A, nu, începe ea.

— Haide, zic rugătoare. Un păhărel de vin la masa de prânz nu înseamnă că nu eşti o angajată model. Promit să nu zic nimănui nimic.

— Bine, cedează Bonnie. Poate am să beau un mic vermut cu gheaţă.

Aşa, fata mea! Ura pentru Bonnie!

În momentul când ne-am terminat salatele şi ne bem cafeaua, suntem amândouă de o mie de ori mai relaxate. Am făcut-o pe Bonnie să râdă, cu poveşti despre Luke făcând yoga în luna noastră de miere, iar ea mi-a spus despre nu ştiu ce fost şef de-al ei care a încercat poziţia lotus şi a trebuit să se ducă la spital. (Fiind atât de discretă, nu mi-a spus şi cine ora. Va trebui să caut pe Google.) Şi, lucrul cel mai important, mi-am clocit deja planul.

— Bonnie, încep eu când chelnerul ne aduce nota şi o înşfac înainte ca ea să apuce să protesteze.

Vreau doar să-ţi mai spun o dată cât de recunoscătoare îţi sunt pentru că mă ajuţi cu petrecerea.

— Serios, nu e nicio problemă…

— Şi mi-am dat seama de un lucru. Ne putem ajuta una pe alta! ridic eu glasul, entuziasmată. Ne putem uni forţele. Gândeşte-te ce putem face dacă lucrăm în parteneriat! Luke nu

trebuie să ştie. O să fie un aranjament al nostru, privat.

Imediat ce am zis „aranjament al nostru, privat”, o şi văd pe Bonnie că începe să facă feţe-feţe.

— Becky, a fost foarte plăcut să petrec puţin timp cu tine, începe ea. Şi apreciez foarte mult oferta ta de ajutor, însă…

— Atunci hai să păstrăm legătura, OK? o întrerup eu. Păstrează-mi numărul pe *speed dial*. Şi, dacă vrei să-l fac pe Luke să urgenteze ceva, e suficient doar să-mi spui. Mare sau mic, nu contează. Am să fac tot ce pot.

Deschide gura, dând să protesteze. *Nu se poate* să dea înapoi acum.

— Bonnie, te rog. Chiar îmi pasă de Brandon Communications, zic eu brusc, cu căldură. Şi e vorba doar de faptul că e posibil ca intervenţia mea chiar să ajute. Dar n-am să o pot face decât dacă mă anunţi! Altfel, sunt complet neputincioasă! Luke încearcă să mă protejeze, dar nu-şi dă seama că în felul ăsta mă ţine departe de multe lucruri importante pentru el. Te rog, lasă-mă să vă ajut.

Bonnie pare luată prin surprindere de micul meu discurs, dar e destul de adevărat – de când nu m-a lăsat să mă duc la proces, Luke m-a cam ţinut departe. (OK, nu *proces*. Audiere. Sau cum i s-o spune.)

— Ei bine, zice ea într-un final. Nu mi-am dat seama. Sigur, mi-ar face plăcere să te anunţ dacă vreodată voi avea sentimentul că ai putea… contribui.

— Super! zic eu radioasă. Şi, în schimb, crezi că ai putea să-mi faci şi tu o mică favoare?

— Sigur că da. Bonnie pare că face eforturi să ţină pasul cu mine. Mi-ar face plăcere. Te-ai gândit la ceva anume?

— Păi da, sinceră să fiu, aş *avea* o mică rugăminte, spun eu

şi iau o gură de cappuccino. Mi-ar fi de mare, mare ajutor dacă m-ai putea sprijini.

— E legat de petrecere?

Bonnie îşi scoate deja blocnotesul.

— Nu, n-are legătură cu petrecerea. E ceva aşa, mai general. Mă aplec peste masă. I-ai putea spune lui Luke că o sală de fitness e mai bună decât o cramă?

Bonnie îmi întoarce privirea bulversată.

— Poftim? zice într-un final.

— Ne cumpărăm o casă, îi explic, şi Luke vrea să transformăm subsolul în cramă, iar eu vreau o sală de fitness. Aşa că ai putea tu să-l convingi că o sală de fitness e o variantă mai bună?

— Becky. Bonnie are un aer tulburat. Chiar nu cred că se cuvine…

— Te rog! mă dau eu bine pe lângă ea. Bonnie, tu ştii cât de mult îţi respectă Luke părerea? Te ascultă de fiecare dată. Îl poţi influenţa!

Bonnie pare că a rămas fără cuvinte.

— Dar… de ce Dumnezeu aş aduce eu vorba vreodată de subiectul ăsta?

— Simplu! zic încrezătoare. Te poţi face că citeşti un articol despre asta şi poţi spune în treacăt că niciodată nu ţi-ai lua o casă ai cărei proprietari au transformat subsolul în cramă, şi că ai prefera de o mie de ori o sală de fitness. Şi ai putea spune că, după părerea ta, se pune mult prea mult preţ pe degustările de vin, care ţi par cât se poate de plicticoase, adaug eu.

— Dar, Becky…

— Şi pe urmă chiar ne-am putea ajuta una pe alta. Ca fetele, îi zâmbesc eu cât pot de fermecător. Ca două surori.

— Păi… o să fac tot ce pot să pomenesc subiectul, zice Bonnie într-un final. Nu-ţi pot promite nimic, dar…

— Eşti o bomboană! Şi orice mai vrei să fac sau să-i zic lui Luke, ajunge doar să-mi trimiţi un SMS. Absolut orice, zic şi îi ofer farfuria cu ciocolăţele de mentă. În cinstea noastră! Pentru echipa Becky şi Bonnie!

Opt

După plecarea de la restaurant, mai că-mi vine să ţopăi pe stradă de fericire. Bonnie e incredibilă. E de departe cea mai bună secretară pe care a avut-o vreodată Luke şi o să formăm un duo formidabil. Plus că am telefonat deja la compania aia de *concierge* recomandată de ea şi am fost direcţionată către departamentul lor de petreceri. Totul merge ca pe roate!

De ce naiba n-am folosit niciodată un serviciu *concierge* până acum? Toţi par cât se poate de drăguţi şi ai zice că nimic nu e prea greu pentru ei. Trebuie *neapărat* să devenim şi noi membri. Conform vocii impersonale care vorbeşte cât aştepţi, pot face orice, de la a-ţi găsi bilete la spectacole de teatru la care nu mai sunt bilete, la a-ţi face rost de un avion *charter* sau a-ţi aduce o ceaşcă de ceai în mijlocul deşertului Navajo.

Înţelegeţi ce vreau să zic. Dacă ai dori aşa ceva.

— Bună! răspunde la telefon un tip cu voce veselă. Becky? Numele meu e Rupert. Harry mi-a explicat, în mare. Vrei să organizezi cea mai tare petrecere - surpriză pentru soţul tău.

— Da! Cu înghiţitori de flăcări şi jongleri, cort şi ring disco.

— OK, hai să vedem. Face o pauză şi îl aud răsfoind nişte pagini. Recent am organizat o petrecere aniversară pentru trei sute de persoane, în mai multe corturi de beduini. Am avut jongleri, înghiţitori de flăcări, trei bufete internaţionale, dans pe ring disco, sărbătorita a sosit pe un elefant, am avut cameramani

premiaţi care au filmat evenimentul…

Mi s-a tăiat respiraţia, doar ascultând lista.

— Asta vreau şi eu, zic. Exact asta. Sună super.

— Bine, râde el. Ei bine, poate ne putem întâlni, pentru a stabili exact detaliile, te-ai putea uita la tot portofoliul nostru de evenimente…

— Cu mare plăcere! zic eu veselă. Mă numesc Becky, îţi dau numărul meu de telefon…

— Un singur mic amănunt, adaugă Rupert afabil după ce îi dictez numărul meu de mobil. Va trebui să te înscrii şi tu în Serviciu. Adică, sigur că putem să-ţi urgentăm procesul de înscriere…

— Mi-ar face plăcere, zic ferm. Oricum mă gândeam s-o fac.

Ce cool. O să avem propriul nostru serviciu privat de *concierge*! O să putem intra la concerte şi la cele mai bune hoteluri şi cluburi secrete. Ar fi trebuit s-o fac cu ani în urmă…

— Deci am să-ţi trimit formulare în după-masa asta… zice Rupert.

— Super! Şi cât costă? adaug, cuprinsă de un gând.

— Taxa anuală e *all inclusive,* răspunde Rupert cu glas melodios. Nu-ţi mai băgăm pe gât şi alte costuri suplimentare, cum fac unii dintre competitorii noştri! Şi, pentru tine şi soţul tău, o să fie şase.

— Aha, zic nesigură. Şase… sute de lire, vrei să spui?

— Mii, râde el relaxat. Mă tem.

Şase mii de lire? Doar taxa anuală? Hait.

Adică, sunt sigură că merită, dar…

— Şi. Înghit eu în sec, abia îndrăznind să întreb. Petrecerea despre care vorbeam. Cea cu corturile şi jonglerii şi tot restul. Cam cât ar costa?

— O să fii încântată să auzi că aceea a venit puţin sub buget… râde Rupert scurt… iar totalul a fost două sute treizeci.

Simt că mă ia cu leşin. Două sute treizeci de mii de lire?

— Becky? Mai eşti pe fir? Evident că putem lucra şi cu bugete mult mai mici decât atât! zice Rupert, părând vesel şi relaxat. Punctul nostru de plecare ar fi o sută de mii…

— Aha! Glasul mi-a devenit un pic strident. Bine! Păi… ştii ce, de fapt… mă mai gândesc… sunt încă într-o fază foarte incipientă, de planificare. Aşa că poate voi reveni cu un telefon şi ne putem întâlni la..; o dată ulterioară. Mersi foarte mult. Pa.

Închid telefonul înainte ca obrajii să-mi ia şi mai tare foc. Două sute treizeci de mii de lire? Pentru o petrecere? Sigur, îl iubesc foarte mult pe Luke şi toate astea, dar două sute treizeci de mii…

— *Becky?*

Ridic privirea şi sar ca lovită de bombe. E Luke. Ce caută Luke aici? Se află cam la trei metri de mine şi mă fixează mirat. Spre spaima mea bruscă, îmi dau seama că am în mână mapa transparentă cu listele de invitaţi, detaliile conferinţei şi tot restul. Sunt pe punctul de a dă de gol toată afacerea.

— Ce surpriză!

Se apropie de mine să mă pupe şi mă trece un val de panică. Încerc să ascund repede mapa, dar din cauza agitaţiei o scap pe trotuar.

— Lasă-mă pe mine.

Se apleacă.

— Nu! ţip eu. E ceva personal! Adică e confidenţial. Detalii de shopping personalizat ale unei membre a unei familii din Arabia Saudită. O treabă foarte delicată. Înşfac grăbită mapa şi foile, strângându-le cât pot şi îndesându-le în geantă. Aşa! Mă

ridic şi-i zâmbesc la comandă. Şi… ce mai faci?

Luke nu răspunde. Îmi aruncă una dintre privirile alea ale lui. O privire de genul „se întâmplă ceva”.

— Care-i treaba, Becky? Veneai la mine?

— Nu! răspund ferm. Sigur că nu!

— Păi şi atunci ce faci în zona asta?

Imediat îmi dau seama ce greşeală crucială am făcut. Ar fi trebuit să spun că *da*, la el veneam.

— Eu… îhm… Mă strofoc să găsesc repede un motiv bun pentru a te afla în cartierul EC2 la ora prânzului. Încerc să cunosc mai bine oraşul. Aşa că am luat-o la rând, după codurile poştale. Ar trebui să vezi şi tu SE24, e super!

Se lasă tăcerea.

— Becky. Luke îşi trece ambele mâini prin părul des şi negru. Fii sinceră cu mine. Ai vreo… problemă financiară? Ai fost să te vezi cu cineva?

Poftim?

— Nu! exclam ofensată. Sigur că nu! Cel puţin… nu mai mult ca de obicei, adaug, simţind nevoia de a fi sinceră. E atât de *tipic* pentru tine, Luke. Dai peste mine pe stradă într-o zi şi imediat pleci de la premisa că am datorii!

Bine, am datorii. Dar nu despre asta e vorba acum.

— Păi şi ce-ar fi trebuit să cred? răspunde el ambalat. Te porţi ciudat, îţi ascunzi hârtiile de mine, e limpede că se petrece ceva…

O, Doamne, o, Doamne, trebuie neapărat să-i deturnez atenţia spre altceva.

— OK! zic eu. M-ai prins. Am fost… Am fost… îmi storc creierii disperată, doar-doar mi-o veni ceva. Să-mi fac Botox.

Lui Luke îi cade faţa şi profit de ocazie ca să-mi trag repede

fermoarul de la geantă.

— Botox? zice nevenindu-i să creadă.

— Da, mă arăt eu sfidătoare. Botox. Şi n-aveam de gând să-ţi spun. De-asta m-am purtat aiurea.

Aşa. Perfect.

— Botox, zice iar. Ţi-ai făcut *Botox.*

— Da!

Îmi dau brusc seama că vorbesc mult prea animată. Încerc să-mi fac faţa rigidă şi holbată, ca a celebrităţilor de vârsta a doua. Dar e prea târziu, Luke se uită deja foarte de aproape la faţa mea.

— Şi unde ţi l-ai făcut?

— Păi… aici, arăt eu încetişor spre tâmplă. Şi… aici. Şi aici.

— Dar… Luke are un aer perplex. Dar n-ar fi trebuit să dispară ridurile?

Poftim? Ia uite ce tupeu pe capul lui. N-am niciun rid! Mă rog, poate că am singur *riduleţ* mic de tot, abia dacă-l vezi.

— E o treabă foarte fină, zic apăsat. E noua tehnică. Mai puţin e mai mult.

Luke oftează.

— Becky, cât ai plătit pentru asta? Şi unde ţi l-ai făcut? Fiindcă am şi eu fete la firmă care şi-au făcut Botox, şi trebuie să spun…

O, Doamne. Mai bine încetez rapid subiectul Botox, ori o să zică: „în clipa asta mergem la clinică şi-ţi iei banii înapoi”.

— Nu mi-am făcut decât un picuţ de Botox, zic grăbită. De fapt, mă aflam acolo pentru… o altă operaţie.

— Altceva? Luke se uită lung la mine. Ce anume, pentru numele lui Dumnezeu?

Am mintea complet goală. Operaţie. Operaţie. Ce-şi face de

obicei lumea?

— Sâni, mă trezesc spunând. Operaţie la sâni.

Judecând după groaza de pe faţa lui, îmi dau seama că poate n-am ales chiar cea mai bună variantă.

— Operaţie la sâni? îngaimă el în cele din urmă. Ţi-ai făcut o…

— Nu! Doar… mă *gândeam* să-mi fac una.

— Iisuse Cristoase! Luke se freacă pe frunte. Becky, trebuie neapărat să vorbim despre asta. Hai să nu mai stăm aşa în stradă.

Mă ia de braţ şi mă conduce către un bar din apropiere, cu braţul strâns încercuindu-l pe al meu. În clipa în care ne aflăm înăuntru, se întoarce şi mă apucă de umeri atât de strâns, că mi se taie respiraţia de uimită ce sunt.

— Becky, te iubesc. Oricum arăţi. Orice *formă* ai avea. Şi gândul că ai simţit că trebuie să te ascunzi de mine şi să… mă ucide. Te rog, te rog, te rog, să nu mai faci niciodată asta.

Nu m-am aşteptat în viaţa mea să aibă o asemenea reacţie. Adevărul e că pare atât de afectat, că mă simt brusc îngrozitor. De ce trebuia să inventez ceva atât de stupid? De ce n-am putut să-i spun pur şi simplu că mă duceam să mă văd cu o clientă, la biroul ei? Acum îmi vin în minte un milion de scuze fezabile, dintre care niciuna nu are legătură cu clinici estetice sau operaţii la sâni.

— Luke, îmi pare rău, zic pierită. N-ar fi trebuit nici măcar să mă gândesc la aşa ceva. N-am vrut să-ţi faci griji…

— Eşti perfectă, zice aproape sălbatic. Nu trebuie să-ţi schimbi nici măcar un fir de păr. Un pistrui. Un deget de la picioare. Şi, dacă eu te-am făcut să crezi că ai nevoie de asta… atunci înseamnă că problema sunt eu.

Cred că e cel mai romantic lucru pe care mi l-a spus vreodată

Luke, în viaţa lui. Simt cum îmi dau ghes lacrimile.

— Tu n-ai nicio vină, zic cu un nod în gât. A fost… ştii şi tu. Presiunea societăţii şi tot restul.

— Dar ştii măcar dacă locul ăla e *sigur*? întinde el mâna spre geantă. Lasă-mă să mă uit. Mulţi dintre aşa-numiţii chirurgi de genul ăsta sunt de fapt nişte măcelari iresponsabili. O să vorbesc cu medicul firmei noastre…

— Nu! îmi trag eu instinctiv geanta la piept. E OK, Luke. Ştiu că e sigur…

— Ba nu ştii! aproape că strigă supărat. Becky, e o operaţie al dracului de importantă! îţi dai seama? Şi ideea că ai fost în stare să te duci acolo în secret, riscându-ţi viaţa, fără ca măcar să te *gândeşti* la mine sau la Minnie…

— Dar nu mi-aş risca viaţa! zic disperată. Nu m-aş fi operat niciodată fără să-ţi spun! E vorba de o clinică de gentil celor la care te duci în timpul orei libere de prânz, unde îţi fac o simplă injecţie.

— Şi crezi că asta face totul OK? sare el, nevrând deloc să se lase păgubaş. Chestia asta sună şi mai dubios. Şi ce anume implică?

Sunt sigură că am citit ceva în *Mărie Claire,* despre o operaţie la sâni făcută în pauza de prânz doar că acum nu-mi mai amintesc detaliile.

— E o chestie ultraminimală. Foarte sigură. Mă frec pe nas, încercând să câştig nişte timp. Îţi marchează zona şi-ţi injectează nu ştiu ce spumă specială în… îhm, capilare. Şi ele… ăă.. Se măresc.

— Adică… se *umflă*?

Luke se holbează la mine.

— Aproximativ, încerc eu să-mi iau un aer încrezător. Doar

un pic. Ştii şi tu. O mărime sau două.

Arăt, sper eu realist, spre pieptul meu.

— Pe ce perioadă de timp?

Îmi storc creierii să găsesc un răspuns convingător.

— Cam… o săptămână.

— Adică sânii tăi se umflă pe parcursul *unei săptămâni!*

Pare efectiv bulversat de idee. Fir-ar. Ar fi trebuit Hă zic o oră.

— Depinde de fiecare corp în parte, adaug repede, şi de… metabolismul personal al sânilor tăi. Unora le ia doar cinci minute. Fiecare femeie e diferită. În orice caz, n-am s-o fac. Ai dreptate, n-ar fi trebuit niciodată să mă duc pe ascuns. Ridic privirea spre ol cu cea mai caldă expresie posibilă. Îmi pare rău, Luke. De dragul tău şi al lui Minnie n-ar trebui să mă supun vreunui risc, şi acum mi-am învăţat lecţia.

Speram că Luke să mă sărute Ei să-mi spună încă o dată ce fiinţă perfectă sunt. Însă mina i s-a cam schimbat. Nu mai pare atât de supărat şi stresat ca înainte. De fapt, mă fixează cu o expresie destul de familiară.

Ceva foarte apropiat de suspiciune.

— Şi cum se numeşte clinica? zice relaxat.

— Nu mai ştiu, tuşesc eu. Oricum, hai să nu mai vorbim despre asta, mă simt atât de aiurea, Luke…

— Poţi să te uiţi în hârtii, zice şi arată spre geanta, mea.

— Mă uit mai târziu, clatin eu din cap. Mai târziu. După ce-mi trece supărarea pentru grijile pe care ţi le-am făcut.

Luke încă mă mai priveşte ciudat.

O, Doamne. S-a prins, nu? Cel puţin, s-a prins că n-a fost vorba de o clinică şi de operaţie la sâni.

— Vrei să bem ceva? zice brusc.

— Ăă… OK, zic, cu inima bubuindu-mi. Ai timp?

— Pot să lipsesc şi eu un sfert de oră. Aruncă o privire spre ceas. Să nu-i spui secretarei mele.

— Sigur că nu, zic şi râd uşor fals. Nici măcar n-o cunosc!

— Ba o cunoşti. Luke îmi aruncă o privire mirată şi se duce la bar. Bonnie. V-aţi întâlnit.

— A, da. Sigur că da.

Mă prăbuşesc pe un scaun şi-mi descleştez degetele din jurul genţii. Toată povestea asta cu petrecerea secretă e îngrozitor de stresantă, şi abia a început.

— Noroc.

Luke s-a întors la masă cu două pahare de vin şi ciocnim.

Câteva clipe, în timp ce ne bem vinul, se lasă tăcerea. Luke mă tot cântăreşte din ochi pe deasupra paharului. Apoi, ca şi cum ar fi ajuns la o decizie, îl pune jos.

— O veste bună. Avem câţiva clienţi noi. *Nu* din zona financiară.

— Aaa! ridic eu privirea cu interes. Cine sunt?

Dă Doamne să fie Gucci, dă Doamne să fie Gucci…

— Primul e o companie de tehnologie climatică, încearcă să-şi găsească investitori pentru un nou proiect de absorbţie a dioxidului de carbon şi vor să-i ajutăm. S-ar putea să fie interesant.

Absorbţia dioxidului de carbon. Îhm.

— Super! zic cu căldură. Bravo! Şi celălalt?

— Cu celălalt chiar am dat lovitura… începe el, cu o strălucire în priviri. Apoi şovăie, se uită la mine şi-şi bea vinul. Sincer să fiu, încă nu e totul semnat şi parafat. O să-ţi spun când e. Nu vreau să cobesc.

— Păi, oricum, felicitări, spun şi înalţ paharul. Bănuiesc că ai

nevoie şi de veşti bune în momentul ăsta.

— Situaţia nu e prea roz, ridică el din sprâncene crispat. Şi cu departamentul tău de shopping cum merge? îmi închipui că n-a mers nici el prea bine în ultimele zile.

— Păi, sinceră să fiu…

Tocmai sunt pe punctul de a-i povesti despre noul meu sistem de geniu, în care clientele îşi pot ascunde cumpărăturile de soţii lor.

Apoi mă opresc. Dacă mă gândesc mai bine, poate că mă abţin.

— Suntem pe baricade, mă mulţumesc să-i zic. Mă-nţelegi.

Luke încuviinţează şi mai ia o gură de vin, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Mă bucur că stăm şi noi aşa amândoi, câteva momente. Ar trebui să vii mai des în zona asta. Deşii, poate, nu lai clinica de chirurgie plastică.

Îmi aruncă iar privirea aia sceptică.

Are de gând să insiste? Sau nu? Efectiv, nu-mi dau seama.

— Zi, ai văzut e-mailul despre bone? schimb rapid subiectul. Nu-i aşa că sunt super?

— Da! încuviinţează el. Am fost impresionat.

Am primit deja tone de CV-uri trimise de cei de la Superdădacele, şi sunt unul mai tare decât celălalt! Una vorbeşte cinci limbi, alta a traversat Atlanticul, iar una are două specializări în istoria artei. Dacă niciuna dintre ele nu poate să facă din Minnie o fiinţă echilibrată şi realizată, nu ştiu cine poate.

— Cred c-ar cam trebui să mă duc. Luke se ridică în picioare şi eu îmi înşfac geanta. Ne îndreptăm către stradă, iar Luke se opreşte să mă sărute. Ne vedem mai târziu, Becky.

— OK.

Am scăpat. O s-o lase cum a picat. Deşi nu există nicio şansă, nici într-o mie de ani, să creadă povestea asta cu măritul sinilor.

Îmi vine să-i transmit telepatic *mersi că ai încredere în mine. Nu făceam nimic rău, promit.*

Îmi ţin respiraţia şi-l privesc până dispare după colţ. Apoi mă prăbuşesc pe o bancă alăturată, îmi scot o pudrieră şi încep să-mi studiez faţa în amănunt.

OK, Luke nu ştie nimic. Aş fi putut foarte bine să-mi fac Botox. Uită-te la zona aia perfect netedă, chiar de lângă păr. Trebuie să fie orb.

Când mă întorc la The Look, Jasmine e călare pe telefon.

— Da, ora două, nicio problemă, o aud că zice. Ne vedem atunci. Pune receptorul în furcă şi-mi aruncă o privire de bucurie şi triumf. (Adică un colţ al gurii i se ridică, fără voia ei, într-un surâs. Am învăţat să o citesc destul de bine pe Jasmine.) Ei bine, planul tău funcţionează. Trei cliente şi-au anulat anulările.

— Super!

— Şi te aşteaptă o clientă, adaugă Jasmine. Fără programare. Zice că vrea să vorbească doar cu tine şi cu nimeni altcineva. Se uită pe aici, aşteptându-te.

— OK, zic mirată. Bine, lasă-mi doar o clipă.

Mă grăbesc la cabina de probă, îmi pun geanta şi-mi împrospătez gloss-ul, întrebându-mă cine o fi. Nu e prima oară când lumea vine neanunţată, aşa că poate să fie oricine. Doamne, sper că nu e fata aia care vrea să arate ca Jeniffer Aniston, fiindcă adevărul e că n-o reuşească nici într-un milion de ani, oricâte bluze cu spatele gol şi-ar cumpăra…

— Rebecca.

Gândurile îmi sunt întrerupte de o voce familiară şi arogantă. Preţ de *o* clipă, nu sunt în stare de nicio reacţie. Am sentimentul că visez. Când mă întorc, într-un final, mi se zburleşte părul pe ceafă… şi iat-o în faţa mea. Imaculată ca întotdeauna, în taiorul ei de culoare fistic, cu părul ei ţeapăn, faţa la fel de imobilă şi poşeta Birkin de crocodil atârnată de un braţ uscăţiv.

Deci EA era, îmi spun. *EA era în faţa bisericii.*

— Elinor! îngaim. Ce… surpriză.

Şoc de proporţii cataclismice ar fi mai corect spus.

— Bună, Rebecca.

Se uită în cabina de probă cu dispreţ, cu aerul ăla gen „Da, mă rog, ăsta e nivelul tău", ceea ce mă umple de spume, fiindcă tocmai am renovat.

— Aă… ce pot face pentru tine? zic într-un final.

— Vreau să…

Se opreşte şi urmează o tăcere lungă, de gheaţă. Mă simt ca şi cum am juca într-o piesă şi amândouă ne-am uitat replicile. *Ce dracu' cauţi aici?* vreau de fapt să-i spun. Sau, pur şi simplu, doar un sincer *Hhhnnnnhh?*

Tăcerea asta devine ridicolă. Nu putem sta aşa, ca două manechine. Elinor i-a spus lui Jasmine că e o clientă. Bine, atunci. Am s-o tratez ca pe o clientă.

— Şi… căutaţi ceva anume? îmi scot caietul, ca şi cum ar fi doar o clientă oarecare. Ţinută de zi, poate? Avem nişte articole noi de la Chanel, care cred că se potrivesc stilului dumneavoastră.

— Prea bine, spune Elinor după o pauză lungă.

Poftim?

O să probeze haine? Aici? Pe bune?

— OK, zic, cu senzaţia că mă aflu în plin SF. Bine. Am să

aleg câteva articole care cred că vi s-ar… ăă… potrivi.

Mă duc să aduc hainele chiar eu, mă întorc la cabina de probă şi i le înmânez lui Elinor.

— Puteţi proba oricât de multe sau puţine doriţi, zic politicoasă. Eu voi fi afară, dacă aveţi nevoie de vreun sfat sau de ajutor.

Închid în linişte uşa şi scot un ţipăt mut. Elinor. Aici. Ce dracu' se întâmplă? Oare să-i spun lui Luke de asta? Toată povestea e mult prea bizară. Îmi doresc brusc să-l fi presat pe Luke să-mi povestească mai în amănunt ce s-a întâmplat exact între ei şi ce odioşenie i-a spus ea. Oare să-i cer lui Elinor, pe un ton teatral, să plece şi să nu mai întunece niciodată uşa de la The Look, cât o trăi?

Dar, dacă aş face asta, probabil că aş fi concediată.

Cam un minut mai târziu, uşa se redeschide şi apare Elinor, cu toate hainele în braţe. Nu se poate să le fi probat, n-a avut când.

— Pot să le iau? mă sforţez să-mi păstrez tonul politicos.

— Da. Sunt satisfăcătoare, încuviinţează ea.

Preţ de un moment, am senzaţia că n-am auzit bine.

— Adică… vreţi să le luaţi? zic uluită. O să le *cumpăraţi*?

— Prea bine. Da.

Se încruntă nerăbdătoare, de parcă discuţia asta a iritat-o deja.

Haine de opt mii de lire? Aşa, ţaca-paca? O să am un bonus cât casa.

— OK! Bine, e nemaipomenit! Mă străduiesc să-mi ţin în frâu bucuria. E nevoie de retuş sau ceva?

Elinor clatină din cap, cu cel mai mic efort posibil. Clar, asta e în mod oficial cea mai bizară întrevedere cu o clientă pe care am avut-o vreodată. Majoritatea oamenilor, dacă au de gând să

cheltuiască opt mii de lire pe haine, ar ieşi cel puţin să facă o piruetă şi să zică: „Cum ţi se pare?”.

Jasmine trece pe lângă noi cu un stativ de haine şi o văd privind-o pe Elinor siderată. Adevărul e că Elinor e o arătare de zile mari, cu faţa ei palidă, întinsă şi superfardată, şi cu mâinile ei pline de vene, doldora de pietre preţioase, şi cu privirea ei imperioasă, de oţel. Arată mai bătrână, îmi dau seama brusc. Pielea îi pare mai subţire şi cumva de hârtie, şi văd câteva şuviţe cărunte la tâmplă, pe care coafeza ei pare să nu le fi remarcat. (Mă aştept să fie împuşcată în zori.)

— Deci, vă mai pot ajuta cu ceva? Ţinută de seară? Accesorii?

Elinor deschide gura. Apoi o închide la loc, după care o deschide iar. Pare că în sufletul ei se dă o luptă grea, dacă să spună sau nu ceva, şi o privesc stresată. O să zică ceva de Luke? Oare vrea să-mi dea vreo veste proastă? Trebuie să existe un motiv pentru care a venit aici.

— Ţinută de seară, murmură ea într-un final.

Da-da. Vezi să nu te cred că asta ai vrut să spui.

Îi aduc şase rochii de seară şi îşi alege trei. Şi apoi şi două poşete. Şi o etolă. Toată povestea a căpătat un aer de farsă. A cheltuit cam douăzeci de mii de lire şi tot nu are curaj să mă privească în ochi şi să spună ceea ce a venit să spună.

— Aţi dori să… beţi ceva? zic până la urmă, încercând să-mi iau un ton normal şi plăcut. Vă pot oferi un cappuccino? O ceaşcă de ceai? Un pahar de şampanie?

Am epuizat toate categoriile de haine. N-are ce să mai cumpere. Nu mai poate amâna la nesfârşit momentul în care va trebui să zică ce-are de zis. Indiferent despre ce e vorba.

Însă Elinor stă pur şi simplu în picioare în faţa mea, cu capul

uşor plecat şi mâinile strânse în jurul minerului poşetei. N-am văzut-o niciodată cu aerul ăsta, de om înfrânt. Aproape că mă sperie. Şi, îmi dau seama cu uimire bruscă, nu m-a insultat nici măcar o dată. Nu mi-a zis că am pantofii scâlciaţi sau că oja mea e vulgară. Ce-o fi cu ea? E *bolnavă*?

În cele din urmă, cu un efort uriaş, ridică uşor capul.

— Rebecca.

— Da? zic agitată. Ce e?

Când mi se adresează iar, vorbeşte atât de încet, că abia o aud.

— Aş vrea să-mi văd nepoata.

O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne. Ce mă fac?

Pe tot drumul spre casă mi se învârte capul. Nici într-un milion de ani nu credeam că se va întâmplă aşa ceva. Nu credeam că pe Elinor o *interesează* Minnie.

Când s-a născut Minnie, nu s-a obosit să ne viziteze cam trei luni. După care a apărut pur şi simplu într-o zi, cu şoferul aşteptând-o afară, s-a uitat în pătuţ, a zis „E normală?" şi, când noi am zis că da, a plecat. Şi în timp ce majoritatea oamenilor îţi dau tot soiul de lucruşoare superbe ca ursuleţi sau ghetuţe mai să le mănânci, nu alta, Elinor ne-a trimis cea mai oribilă păpuşă de la antichităţi, cu zulufi şi ochi ce te băgau în sperieţi, ca dintr-un film de groază. Mama n-a vrut s-o ţină în casă, aşa că până la urmă am vândut-o pe ebay. (Aşa că Elinor ar face bine să nu întrebe unde e sau să ceară s-o vadă.)

Şi toate astea au fost înainte de marea ceartă dintre ea şi Luke, de la care abia dacă i-am mai pomenit numele. Cam cu două săptămâni înainte de Crăciun am testat apele, întrebându-l dacă îi luăm şi ei cadou, iar Luke mai să-mi taie gâtul. De atunci, n-am mai îndrăznit să amintesc de ea.

Sigur că există şi o variantă uşoară. Aş putea să-i arunc pur şi

simplu cardul la gunoi şi să mă fac că n-am văzut-o niciodată. Să şterg toată chestia din mintea mea. Vreau să zic, ce-ar putea să facă?

Însă cumva… nu sunt în stare să fac asta. N-am văzut-o niciodată până acum pe Elinor vulnerabilă; nu aşa, ca azi. În acele câteva momente tensionate când aştepta să răspund, n-am văzut-o pe Elinor, regina-de-gheaţă, ci doar pe Elinor, femeia bătrână şi singură, cu mâini ca de hârtie.

Apoi, imediat ce am zis „OK, am să-l întreb pe Luke", a revenit imediat la temperatura ei normală, sub zero grade, şi a început să-mi spună cum The Look nici nu se compară cu magazinele din Manhattan şi cum englezii nu înţeleg cultura serviciului şi că pe mocheta din cabina de probă sunt pete.

Însă, cumva, a reuşit să-mi între pe sub piele. N-o pot ignora. Nu pot să-i arunc cardul. E adevărat, poate fi o regină-de-gheaţă şi o scorpie, dar *e* bunica lui Minnie. E sânge din sângele ei. (Adică, fireşte, dacă prin venele ei chiar ar circula cu adevărat sânge.)

Şi, la urma urmei, e posibil ca Luke să se fi înmuiat de atunci. Trebuie doar să am grijă să abordez subiectul cu mare grijă. Foarte, foarte delicat, ca şi cum aş flutura o ramură de măslin prin aer. Şi să văd ce se întâmplă.

Aşa că în seara asta aştept până când Luke se întoarce acasă, o pupă pe Minnie de noapte bună, bea un whisky şi se dezbracă, înainte să încerc ceva.

— Luke… în legătură cu mama ta, îmi încerc şi eu norocul.

— Şi eu m-am gândit la Annabel azi, se întoarce Luke, cu chipul îmblânzit. Tata mi-a trimis azi pe e-mail nişte poze vechi cu ea. O să ţi le arăt.

Of, bun început, Becky. Ar fi trebuit să spun clar *care* mamă.

Acum, că e convins că vreau să vorbesc despre Annabel, e imposibil s-o cotesc spre Elinor.

— Mă gândeam la… îhm… legăturile de familie, schimb eu tactica. Şi la trăsăturile de familie, adaug cu inspiraţie subită. Tu cu cine crezi că seamănă Minnie cel mai mult? Personalitatea exuberantă e clar, o are de la mama, şi ochii îi are de la tine… de fapt, mi se pare că seamănă câte un pic cu toţi cei din familie, chiar şi… Şovăi, cu inima bubuindu-mi. Chiar şi cu mama ta biologică, Elinor.

— Sper din suflet că nu, zice Luke tăios şi trânteşte un sertar.

OK. Deci nu pare să se mai fi înmuiat.

— Dar, la urma urmei, e bunica ei, insist eu. Şi, într-un fel sau altul, Minnie o să semene şi cu ea…

— Nu cred că e obligatoriu, mi-o taie el. Contează cine te creşte. Eu am fost mereu fiul lui Annabel, şi niciodată al acelei femei.

Hait. *Al acelei femei.* Lucrurile stau mai rău decât am crezut.

— Aha, zic pierită.

N-am cum să ajung la întrebarea: „Ce-ar fi să mergem cu Minnie în vizită la Elinor?”. Nu acum. Încă nu e momentul.

— Ia zi, ai avut o zi bună? schimb subiectul.

— N-a fost rea, încuviinţează el. Şi tu? Te-ai întors la timp la serviciu?

— Da, totul a fost în regulă, zic nevinovată. Am luat un taxi. Mersi de întrebare.

— Ciudată zonă pentru o clinică de chirurgie plastică, mă gândeam, adaugă el în treacăt. Nu te-ai aştepta, în cartierul financiar.

Fac greşeala de a-l privi în ochi – şi zăresc în ei un licăr cât se poate de elocvent. *Ştiam* eu că s-a prins.

Singura soluţie e să o ţin pe-a mea, până-n pânzele albe.

— Eşti nebun? răspund. E cât se poate de logic. Uită-te şi tu la toţi funcţionarii ăia din City traşi la faţă, care bântuie peste tot. Ştii, un sondaj recent al unei reviste a arătat că cei care lucrează în City îmbătrânesc prematur, mai mult decât cei din orice alt sector, cu douăzeci la sută.

Am inventat pe loc, dar Luke n-are de unde să ştie, nu? Şi pun pariu că aşa şi e.

— Ştii ceva? adaug, cu o sclipire de inspiraţie. Acelaşi sondaj zicea şi că cei care se simt apreciaţi de şefii lor îmbătrânesc mai greu. *Plus* că muncesc mai cu spor.

— Sunt sigur.

Luke îşi verifică BlackBerry-ul.

— Şi zicea că una dintre căi ar fi ca şefii să le ofere angajaţilor lor felicitări personalizate de ziua de naştere, semnate, insist eu. Aşa-i că-i interesant? Tu le dai angajaţilor tău felicitări personalizate?

— Îhîm.

Luke abia dacă încuviinţează.

Ce tupeu pe el. Îmi vine să-i strig: „Ba nu le dai! Zac toate într-un vraf la tine în birou, nesemnate!”.

— A, bine, mă sforţez eu să-mi iau un ton firesc. Fiindcă se pare că oamenii sunt realmente fericiţi când ştiu că şeful lor le-a semnat el însuşi felicitarea şi nu a rugat o secretară sau mai ştiu eu pe cine să facă asta. Le creşte endorfina cu cinşpe procente.

Luke se opreşte din scris. Da! Hai că i-am captat atenţia.

— Becky… citeşti o groază de prostii.

Prostii?

— Dacă vrei să ştii, se numeşte cercetare, zic demnă. Mă

gândeam că poate te interesează cum o chestie atât de minoră ca o felicitare semnată poate schimba totul. Fiindcă o groază de şefi efectiv uită. Mă bucur să aflu că nu şi tu.

Ha. Hai că ţi-am zis-o, Domnule-prea-ocupat-să- semnez.

Preţ o clipă, Luke nu spune nimic.

— Fascinant, zice într-un final.

Însă apoi ia un creion şi-şi notează ceva în carneţelul cu lucruri de făcut pe care-l poartă mereu în buzunar. Mă fac că nu observ, dar în adâncul sufletului zâmbesc uşor, satisfăcută.

OK, conversaţia asta s-a încheiat. Şi chiar nu vreau s-o mai reiau pe cea despre Botox. Aşa că scot un căscat elaborat şi mă întind pe perne, pregătindu-mă să dorm.

Însă, când închid ochii, nu pot să scap de imaginea lui Elinor. Mă simt chiar *vinovată* în legătură cu ea, ceea ce e foarte ciudat, başca o experienţă nouă-nouţă pentru mine. Însă acum nu ştiu ce-aş putea face.

Asta e. O să mă gândesc mâine.

De la: Bonnie Seabright
Subiect: Felicitări
Data: 23 ianuarie 2006
Pentru: Becky Brandon

Luke a semnat toate felicitările! Mersi mult! Bonnie

De la: Becky Brandon
Subiect: Re: Felicitări
Data: 24 ianuarie 2006
Pentru: Bonnie Seabright

Cu plăcere! Să-mi spui dacă te mai stresează cu ceva. Becky

xxx

P.S. Ai reuşit să-i zici ceva de sala de fitness?

DEPARTAMENTUL CENTRAL
PENTRU POLITICĂ MONETARA
Etajul 5
Whitehall Place nr. 180
Londra SW1

Doamnei Rebecca Brandon
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott
Surrey

Data: 6 februarie 2006 Dragă Rebecca, îţi mulţumesc pentru scrisoarea din 1 februarie.

Este adevărat că ministrul de Finanţe a ţinut de curând un discurs în care a subliniat importanţa reţelei de *retail* pentru economia britanică.

Din păcate însă, la ora aceasta, nu există niciun titlu de OBE sau Damehood „pentru cumpărători de excepţie", aşa cum propui tu. Dacă se va introduce însă un asemenea titlu, te asigur că voi propune şi numele tău.

Prin urmare, îţi returnez cu mulţumiri pachetul cu bonuri şi etichete de la magazine, pe care le-am cercetat cu interes şi sunt de acord că ele arată un „veritabil efort de a susţine economia".

Cu stimă,
Edwin Tredwell,
Director Cercetare, Politică monetară

Nouă

O săptămână mai târziu, încă nu m-am hotărât ce să fac în legătură cu Elinor. Adevărul e că abia dacă m-am gândit la ea, atât de ocupată am fost. Ne-a invadat un potop de cliente care doreau să facă uz de serviciul nostru de cumpărături confidenţiale! E incredibil! Pot să repete cât vor principalele buletine de ştiri, pe tonul cel mai lugubru posibil, că nimeni nu mai cumpără nimic şi comerţul stradal a murit… dar să vină la departamentul nostru, care duduie!

Şi sunt şi mai stresată decât de obicei, fiindcă azi începe treaba superdădaca noastră.

O cheamă Kyla şi e nemaipomenită. Are licenţă la Harvard şi masterat în îngrijirea copilului, plus diplomă că poate preda mandarină şi tenis şi flaut şi chitară şi canto şi… încă un lucru, pe care l-am uitat. Poate harfă. Iniţial, a venit în Anglia cu o familie de americani, însă aceştia s-au mutat la Boston şi ea a hotărât să rămână aici, fiindcă pregăteşte o disertaţie *part-time* la Goldsmiths şi are familia aici. Aşa că nu poate să lucreze decât trei zile pe săptămână, ceea ce nouă ne convine.

Şi are nişte dinţi imenşi, de iepure.

Vreau să zic, *imenşi.* Ca de muflon.

Nu că ar conta atât de tare cum arată. Fireşte. Nu sunt o persoană cu prejudecăţi, care se ia după aparenţe. Aş fi angajat-o şi dacă ar fi avut un zâmbet de supermodel, de un milion de dolari.

Şi totuşi. Zâmbetul ei m-a făcut s-o simpatizez imediat. Plus că n-are nici părul unduios, nu, nici pe departe.

Lucru care, apropo, nu se afla pe lista mea de „cerinţe pentru interviu”. Când am scris *Nu păr unduios,* mă refeream la cu totul altceva, iar Luke chiar nu era cazul să facă mişto de mine.

Dar întâmplarea a făcut să remarc părul Kylei – aşa, de curiozitate – şi e scurt, tăiat drept, plicticos şi cu câteva fire albe.

Deci, una peste alta, e perfectă!

— Înţeleg că tre' să pice Julie Andrews, din clipă-n clipă, da? zice mama intrând în bucătărie, unde Minnie modelează plastilină, iar eu mă uit alene pe ebay. Zăreşte pagina şi-şi ţine respiraţia, cu un aer teatral. Ce faci, Becky, cumperi ceva?

— Nu! zic defensivă.

Doar fiindcă mă aflu pe ebay, nu înseamnă c-o să-mi şi iau ceva, nu? E limpede că n-am nevoie de o pereche de pantofi de lac turcoaz Chloe, purtaţi o singură dată, plata doar cu PayPal. Mă ţin doar la curent cu ce mai vinde lumea. Cum te ţii la curent cu evenimentele curente.

— Sper că i-ai pregătit deja pantalonii scurţi de piele lui Minnie, da? adaugă mama. Şi fluierul?

— Ha-ha, zic politicoasă.

Mama e încă atacată pentru c-am angajat o dădacă. A fost şi mai jignită când eu şi Luke n-am lăsat-o să stea cu noi la interviuri. A bântuit pe la uşă, ţâţâind din buze şi plescăind din limbă şi cântărind fiecare candidată din cap până-n picioare cu dispreţ. Apoi, când a citit CV-ul Kylei, cu toate chestiile alea despre chitară şi cântat, asta i-a pus capac. Imediat a botezat-o pe Kyla „Julie Andrews" şi de atunci face glume peste glume, să mori de râs, nu alta. Până şi Janice îi ţine isonul şi a început să-i zică lui Luke „căpitanul Von Trapp", ceea ce e foarte enervant, fiindcă asta înseamnă că eu sunt ori răposata lui soţie, ori baroneasa.

— Dacă vrea să facă rochiţe din draperii, poţi să-i spui să le folosească pe alea din camera albastră? adaugă mama.

O să mă fac că n-am auzit asta. Şi, oricum, îmi sună telefonul.

Văd pe ecran că e Luke – probabil vrea să ştie cum merge.

— Bună! zic răspunzându-i. N-a venit încă.

— Bine. ÎI aud cu întreruperi, ca şi cum ar fi în maşină. Voiam doar să-ţi spun ceva înainte să vină. Becky, trebuie să fii sinceră cu ea.

Ce vrea să spună cu chestia asta?

— Eu sunt mereu sinceră! zic uşor indignată.

— Dădaca asta trebuie să ştie exact dimensiunea problemei, continuă el, de parcă eu n-aş fi zis nimic. Am angajat-o pentru un motiv. N-are rost să ne prefacem că Minnie e o sfântă. Trebuie să-i povestim tot, să-i explicăm ce greutăţi avem cu ea…

— OK, Luke, zic, un pic supărată. N-am nevoie de predica ta. O să-i spun tot.

Asta pentru simplul motiv că nu le-am spus chiar totul despre Minnie la interviu. Ce era să fac, să vorbesc urât despre propria-mi fiică? Aşa că am băgat un pic din top, şi am zis că Minnie a luat premiul pentru cel mai cuminte copil la un grup de copii de vârsta ei, şase săptămâni la rând. Iar Luke a zis că asta ne discreditează tot efortul şi am avut o… discuţie aprinsă.

— Oricum, tocmai a venit, zic când se aude soneria. Tre' să fug. Ne vedem mai târziu.

Când deschid uşa, Kyla se află în faţa mea, cu o chitară în mână, şi mă chinui să-mi înăbuş un chicotit. Pe bune că arată ca Julie Andrews, doar că e în blugi. Mă întreb dacă pe drumul până aici a dansat, cântând „Am încredere în mine".

— Bună ziua, doamnă Brandon.

Şi-a dezvelit deja dinţii de iepure într-un zâmbet amical.

— Te rog, spune-mi Becky! îi zic şi o invit în casă. Minnie abia aşteaptă să te vadă! Se joacă cu plastilina, adaug uşor

încrezută, conducând-o în bucătărie. Îmi place să-şi înceapă dimineaţa cu ceva constructiv.

— Minunat, încuviinţează Kyla ferm. M-am jucat mult cu plastilina cu Eloise, fosta mea elevă, când era foarte mică. Era extrem de talentată. De fapt, chiar a câştigat un premiu la un concurs local de artă, pentru o creaţie de-a ei. Surâde amintindu-şi. Am fost atât de mândri cu toţii.

— Frumos! îi zâmbesc şi eu. Deci iată-ne…

Deschid uşa cu o înfloritură a mâinii.

Fir-ar. Minnie nu se mai joacă cu plastilina. A abandonat formele şi bate veselă în laptopul meu.

— Minnie! Ce faci? râd eu strident. E al lui mami!

Mă grăbesc şi-i iau laptopul – şi, în clipa când ochii mi se focalizează asupra ecranului, îmi îngheaţă sângele în vine. Tocmai vrea să liciteze 2 673 333 333 de lire pentru pantofii Chloe.

— Minnie!

Îi înşfac repede laptopul.

— A meeeeei! zbiară Minnie furioasă. Pantofi a meeeeei!

— Ce face, artă pe computer?

Kyla vine la mine cu un zâmbet amabil, iar eu iau repede laptopul.

— Tocmai lucra cu nişte… numere, zic uşor strident. Vrei nişte cafea? Minnie, o mai ţii minte pe Kyla?

Minnie îi aruncă o privire dispreţuitoare Kylei şi începe să izbească una de alta formele de pus plastilina.

— De acum încolo, dacă n-aveţi nimic împotrivă, doamnă Brandon, am să-mi fac singură propriul aluat de modelat, zice Kyla. Prefer să folosesc fainã organică.

Uau. Plastilină făcută în casă şi organică. Vedeţi, de-asta

angajezi o superdădacă. Abia aştept să mă dau mare cu ea la serviciu.

— Şi când crezi c-o să începi s-o înveţi mandarina? întreb, fiindcă Luke o să vrea să ştie.

Luke e mega încântat că Minnie o să înveţe mandarina. Îmi spune într-una cât de folositoare o să-i fie mai târziu în viaţă. Şi eu cred că o să fie foarte mişto – doar că mi-e uşor teamă. Dacă Minnie o să vorbească fluent în mandarină, iar eu n-o s-o înţeleg? Va trebui să învăţ şi eu? Mi-o tot închipui pe Minnie adolescentă înjurându-mă în mandarină, în timp ce eu stau în faţa ei înnebunită, răsfoind un dicţionar frazeologic.

— Depinde dacă e sau nu dotată, răspunde Kyla. Cu Eloise am început la optsprezece luni, dar, mă rog, ea era un copil de excepţie. Foarte deşteaptă şi receptivă. Şi foarte doritoare să-ţi facă pe plac.

— Pare o fată foarte drăguţă, zic politicoasă.

— A, da, Eloise e un copil minunat, încuviinţează Kyla vehement. Şi acum mă conversez cu ea în fiecare zi pe Skype, facem exerciţii de analiză matematică şi mandarină. Înainte de antrenament, firește. Face şi gimnastică.

OK, deja începe să-mi fie un pic greaţă de Eloise asta. Algebră, mandarină şi gimnastică? Vrea doar să se dea mare, e clar.

— Păi, şi Minnie e foarte inteligentă şi receptivă. De fapt… ieri a scris prima ei poezie, nu rezist să adaug.

— A scris o poezie? (Pentru prima oară, Kyla pare impresionată. Ha. Să crape rânza-n tine, Eloise.) Deja scrie?

— Mi-a zis-o mie şi eu am scris-o pentru ea, explic după o scurtă pauză. A fost o poezie în tradiţia orală.

— Spune-mi poezia ta, Minnie! exclamă Kyla cu entuziasm

către Minnie. Cum era?

Minnie se uită la ea furibundă şi-şi bagă nişte plastilină în nas.

— Probabil nu şi-o mai aminteşte, zic repede. Dar era foarte simplă şi deşteaptă. Era… îmi dreg glasul, pentru efect: „De ce cad picăturile de ploaie?”

— Uau.. Kyla pare plăcut impresionată. Ce frumos. Atât de multe *niveluri.*

— Ştiu, încuviinţez pătrunsă. O s-o punem pe felicitările de Crăciun.

— Bună idee! se entuziasmează Kyla. Ştii, Eloise a făcut foarte multe felicitări de Crăciun minunate şi le-a vândut pentru binefacere. A câştigat premiul Filantropia la şcoală. Ştii şcoala St. Cuthbert’s, din Chelsea?

St. Cuthbert’s, din Chelsea, e şcoala la care se duce Ernie. Doamne, nu-i de mirare că-i aşa de nefericit, dacă e înconjurat doar de Eloise.

— Extraordinar! Dar există vreun lucru pe care Eloise să *nu-l poată face*?

În glasul meu se discerne o foarte uşoară urmă de nervozitate, dar nu sunt sigură că bona remarcă.

— Înţeleg că azi Minnie şi cu mine o să stăm pur şi simplu cât de mult se poate împreună, ca să ne cunoaştem… Kyla o prinde uşor pe Minnie de bărbie. E clar că e superinteligentă, dar mai există vreun lucru pe care ar trebui să-l ştiu despre ea? Vreo meteahnă? Mici probleme?

Îi zâmbesc câteva clipe crispată. Ştiu ce-a zis Luke. Dar nici în ruptul capului n-am să spun: „Da, adevărul e că a fost dată afară din peştera lui Moş Crăciun şi toată lumea crede că e o sălbatică, iar soţul meu, drept urmare, nu mai vrea încă un

copil”. Şi încă n-a auzit de Sfânta Eloise, atunci să te ţii.

Şi oricum, de ce să-i bag eu strâmbe lui Minnie? Dacă dădaca asta e bună de ceva, o să-şi dea singură seama de micile ei metehne şi-o să i le rezolve singură. Vreau să spun, doar asta-i e meseria, nu?

— Nu, zic într-un final. Nicio problemă. Minnie e un copil drăguţ şi iubitor, şi suntem foarte mândri să fim părinţii ei.

— Mă bucur! Kyla îşi dezveleşte dinţii de iepure, într-un zâmbet larg. Şi mănâncă tot? Legume? Mazăre, morcovi, broccoli? Lui Eloise îi plăcea foarte mult să mă ajute să fac *risotto* cu legume din grădină.

Sigur că-i plăcea. Pun pariu că are şi cel puţin o stea în ghidul restaurantelor Michelin.

— Categoric, răspund fără să clipesc. Minnie adoră legumele. Nu-i aşa, draga mea?

Minnie n-a mâncat niciun morcov în viaţa ei. Odată, când am încercat să-i ascund în plăcinta ciobanului, a supt toate fărâmiţele de plăcintă şi a scuipat toate bucăţelele de morcovi, una câte una, prin cameră.

Dar n-am să-i recunosc aşa ceva acestei domnişoare Mi-s Perfectă. Dacă-i chiar aşa o dădacă supersonică, atunci o să fie în stare s-o facă pe Minnie să mănânce morcovi, nu?

— Aşa că, dacă vrei, poţi să pleci şi să ne laşi pe Minnie şi pe mine să ne cunoaştem! spune Kyla, apoi i se adresează veselă lui Minnie: Vrei să-mi arăţi plastilina ta, Minnie?

— OK, zic. Ne vedem mai târziu.

Ies din bucătărie cu cana de cafea şi aproape să dau peste mama, care stă cu o faţă lungă în prag.

— Mamă! exclam eu. Ce faci, ne spionezi?

— A-nvăţat deja *Edelweiss*[11]*?* zice pufnind din nas. Sau e tot la *Doh-a Deer*?

Biata mama. Chiar ar trebui să fac ceva s-o înveselesc.

— Uite ce e, ce-ar fi să mergem noi două la cumpărături sau ceva de genul ăsta? îi propun pe neaşteptate. Kyla vrea să o cunoască pe Minnie, iar tata va fi în casă, în caz că are probleme…

— Nu mă pot duce la cumpărături! face mama ofuscată. Suntem la sapă de lemn, ai uitat? A trebuit să-mi anulez deja toate comenzile de la Ocado, ştii bine. Tatăl tău a fost nemilos. Gata cu tartele *quiche* de lux, gata cu somonul afumat… Avem raţii stricte. Mamei îi tremură uşor glasul. Dacă mă duc undeva, mă duc la magazinul de o liră!

Mi se strânge brusc inima de mila ei. Nu-i de mirare că se simte aşa aiurea de la un timp.

— Păi bine, atunci, să mergem la magazinul de o liră! încerc eu să-i trezesc buna dispoziţie. Haide, o să ne distrăm!

Până îmi pun eu haina, mama i-a şi telefonat lui Janice, care s-a hotărât să vină şi ea cu noi. Şi, când ieşim, o găsesc şi pe Jess aşteptând cu ea, îmbrăcată într-o geacă antică de schi şi blugi.

— Bună, Jess! exclam luând-o la pas. Ce faci?

N-am mai văzut-o de nu ştiu când. Săptămână trecută, ea şi Tom au fost câteva zile în Cumbria, şi nici n-am ştiut că s-a întors.

— O iau razna, zice în şoaptă, pe un ton stresat. Nu mai pot să suport. Ai încercat vreodată să stai cu Janice şi cu Martin?

— Ăă… nu. Nu mi le-am închipuit niciodată pe Janice şi Jess

---

[11] Melodie din musicalul Sunetul Muzicii

înţelegându-se de milioane. Ce s-a întâmplat?

— Mai întâi, ne-a bătut într-una la cap să mai facem o nuntă. Acum, că a renunţat la asta, vrea să facem un copil.

— *Deja?* îmi vine mie să râd. Dar nu sunteţi căsătoriţi decât de vreo cinci minute!

— Exact! Dar Janice face într-una aluzii. În fiecare seară, stă şi tricotează ceva galben şi pufos, dar nu vrea să zică ce e. Jess coboară glasul, lugubru. E o păturică de bebe, sunt sigură.

— Aşa. Uite c-am ajuns, intervine mama în conversaţie exact când ajungem în colţul străzii principale.

Există un magazin de o liră la dreapta, şi unul de 99 de penny vizavi. Preţ de o clipă, le cântărim bine din ochi pe ambele, într-o tăcere îndoită.

— La care să mergem? se aventurează într-un sfârşit Janice. Cel de nouăzeci şi nouă de penny e *un pic* mai ieftin, evident…

Amuţeşte.

Privirea mamei e atrasă ca un magnet de Emma Jane Gifts de peste drum, acel butic superb plin de tricotaje din caşmir şi ceramică artizanală, pe care ne place amândurora să o ţinem în mână şi s-o admirăm în timp ce trăncănim verzi şi uscate. Văd chiar şi câteva amice de-ale mamei de la bridge înăuntru, făcându-ne cu mâna. Însă apoi mama se îmbărbătează de parcă s-ar duce la luptă şi se răsuceşte pe călcâie către magazinul de o liră.

— Am anumite standarde, Janice, spune ea demnă, ca un general care zice că o să îşi ia uniforma cea mai bună la cină, chiar dacă peste tot în jurul lui cad bombe. Nu cred că e cazul să ne coborâm până la a merge la magazinul de nouăzeci şi nouă de penny, cel puţin nu încă.

— OK, şopteşte Janice nervoasă.

— Nu mi-e ruşine să fiu văzută aici, adaugă mama. De ce ar trebui să-mi fie ruşine? Ăsta e noul nostru mod de viaţă, şi va trebui pur şi simplu să ne obişnuim cu el. Dacă tatăl tău zice că trebuie să trăim cu gem de napi, atunci aşa vom face.

— Mamă, tata n-a zis că e musai să mâncăm gem de napi, încep eu, însă ea a intrat deja grăbită în magazin, cu capul sus.

Schimb priviri cu Jess şi o urmez.

Uau. Locul ăsta e mai mare decât credeam. Şi au o groază de chestii! Mama şi-a luat deja un coş şi pune în el cutii rahitice de carton, cu mişcări scurte, bruşte şi pline de frustrare.

— Taică-tău va face bine să-şi ajusteze papilele gustative conform portofelului! zice, trântind cu zgomot încă o cutie. Poate că nu ne mai permitem o nutriţie de calitate! Poate că vitaminele sunt doar pentru cei foarte bogaţi!

— A, biscuiţi de cacao cu cremă de ciocolată! zic, când îi văd. Ia câteva pachete, mamă. Şi nişte Toblerone!

Hei. E un stativ întreg cu bureţei demachianţi aici. Ar fi o prostie să nu-mi fac provizii. Adică, ar fi un gest de bun-simţ economic. Şi au şi aplicatoare de farduri şi chiar şi cleştişori de întors genele! La o liră! Înşfac un coş şi încep să-l umplu.

— Jane! ne întâmpină o voce cu respiraţia tăiată şi o văd pe Janice ţinând la piept o groază de pachete pe care scrie „becuri pentru seră”. Pe-astea le-aţi văzut? Nu se poate să coste doar o liră, în mod sigur.

— Cred că totul costă o liră… încep eu, dar ea o bate deja pe umăr pe o vânzătoare.

— Scuzaţi-mă, zice politicoasă. Cât costă ăsta?

Vânzătoarea o fulgeră cu o privire de dispreţ inefabil.

— O liră.

— Şi ăsta?

Arată spre un furtun de grădină.

— O liră. Totu-i o liră. E un magazin de *o liră,* scrie şi pe uşă.

— Dar… dar… Janice zici că-şi dă duhul de încântare. E incredibil! Vă daţi seama cât ar costa astea la John Lewis?

Din raionul alăturat se aude un icnet şi, când ridic ochii, o văd pe mama fluturând o tonă de cutii de depozitare a alimentelor, din plastic. Aerul de martiră i-a dispărut şi privirea îi sclipeşte.

— Janice! Uite, au cutii Tupperware.

Tocmai sunt pe punctul de a le urma, când zăresc un stativ cu curele scânteietoare din piele de şarpe. E incredibil! Vreau să spun, o liră cureaua! Ar fi criminal să nu-mi iau. Şi mai au şi tone de extensii de păr şi de peruci… Doamne, locul ăsta e un *vis.* De ce n-am venit niciodată aici până acum?

Pun în coş cinci curele şi mai multe peruci şi mai arunc şi câteva farduri *famous brands* (deşi n-am auzit în viaţa mea de niciunul dintre aceste branduri), după care paşii mă poartă spre un raion pe care scrie „Articole second-hand – de la firme de catering, se vând ca atare”.

Uau. Uită-te la astea. O sumedenie de cartonaşe de pus pe mese şi confetti pentru masă şi alte cele. Perfecte pentru o petrecere.

Mă holbez la ele în tăcere preţ de câteva momente, procesând la greu. Evident că nu pot să cumpăr ce-mi trebuie pentru petrecerea lui Luke de la magazinul de o liră. Ar fi o dovadă de prost gust şi de maximă zgârcenie.

Dar nu costă decât o liră. Şi sunt articole de catering autentice. De ce l-ar deranja?

Să mă gândesc. Cu cât cheltui mai puţin pe cartonaşe cu locurile pentru invitaţi şi ornamente… cu atât am mai mulţi bani pentru şampanie. Şi totul e doar o liră. *O liră!*

O, Doamne, nu pot să zic pas. E o ocazie mult prea bună. Încep să îndes grăbită în coş pachete cu cartonaşe, pocnitori, confetti pentru masă şi suporturi de şerveţele. N-o să spun nimănui că le-am luat de la magazinul de o liră. O să zic că le-am făcut pe comandă la o firmă de profil.

— Îţi mai trebuie un coş?

Jess apare lângă mine.

— A, mersi.

Îl iau şi pun în el şi nişte ornamente-evantai pentru lustre, pe care abia acum le-am văzut. Par uşor murdare, dar n-o să remarce nimeni, dacă lumina nu e foarte puternică.

— Sunt pentru petrecerea lui Luke? face ea un semn din cap spre coşul meu, părând interesată. Cum merg pregătirile?

Of, fir-ar al naibii. Nu pot s-o las pe Jess să le spună tuturor că am luat ornamentele de la magazinul de o liră.

— Nu! zic repede. Sigur că nu sunt pentru Luke! Le iau doar… pentru inspiraţie! Tu nu cumperi nimic? adaug, remarcând că n-are niciun coş. Nu-ţi faci provizii de plicuri pentru livrare expres sau ceva?

Aş fi crezut că locul ăsta e exact pe gustul lui Jess. Ea e aia care-mi ţine mereu predici despre faptul că cheltuiesc prea mult şi de ce nu cumpăr angro şi nu trăiesc cu coajă de cartofi?

— Nu, nu mai cumpăr lucruri, zice Jess pe un ton firesc.

Oare n-am auzit bine?

— Cum adică „nu mai cumperi lucruri”? zic, continuând să-mi umplu coşul. Nu se poate să nu cumperi nimic. Toată lumea cumpără.

— Nu şi eu, clatină ea din cap. De când am stat în Chile, eu şi Tom am luat hotărârea de a fi consumatori-zero sau cât mai aproape de asta. În loc, facem schimb.

— Faceţi schimb? Mă întorc şi mă holbez la ea. Cu ce, cu mărgele şi chestii de-astea?

Jess pufneşte în râs.

— Nu, Becky. Cu orice. Mâncare, haine, încălzire. Dacă nu pot obţine lucrul respectiv la schimb, nu-l fac.

— Dar… cu cine? zic uluită. Nimeni nu mai face troc. Sună ca în Evul Mediu.

— Ai fi surprinsă. Sunt foarte mulţi oameni care gândesc ca noi. Sunt reţele, site-uri web… zice ridicând din umeri. Săptămână trecută am dat la schimb şase ore de grădinărit pentru un *voucher* British Rail. Am ajuns cu el până la Scully. Şi nu m-a costat nimic.

Mă uit lung la ea, siderată. Ba chiar, sinceră să fiu, mă simt chiar uşor jignită. Iată-ne pe toate, Virtutea întruchipată, fiindcă ne facem cumpărăturile de la magazinul de o liră. Iar Jess se găseşte să fie mai brează ca noi toate, hotărând să nu mai cumpere nimic, niciodată. E tipic pentru ea. Acum probabil o să inventeze cine ştie ce formă de anti - shopping. Ca antimateria, antigravitatea.

— Şi… aş putea şi eu să fac schimb? zic, lovită de un gând.

— Sigur că ai putea, spuse Jess. De fapt, chiar ar *trebui*. Poţi să obţii orice şi totul. Haine, mâncare, jucării… O să-ţi trimit linkuri la site-urile pe care le folosesc cel mai des.

— Mersi!

— Da!

Termin de umplut coşul, superîncântată. Ăsta e răspunsul. O să obţin tot ce-mi trebuie pentru petrecerea lui Luke făcând *barter*. O să fie uşor. Iar organizatorii ăia fiţoşi, de petreceri de miliarde de lire, pot să se ducă învârtindu-se. Cine are nevoie de ei când există magazinul de o liră şi un site unde poţi face

schimb?

Ooo. Luminiţele din *Războiul stelelor,* două şiraguri la o liră! Şi nişte pahare de whisky cu Yoda!

Mă opresc gânditoare. Poate că petrecerea ar putea avea drept temă *Războiul stelelor.* Adică, nu sunt sigură că Luke *se dă în vânt* după *Războiul stelelor…* dar pot să-l fac eu să se dea, nu? Aş putea să închiriez DVD-urile şi să-i propun să ne înscriem în *fan club,* şi cred că până pe 7 aprilie fac eu din el fan de fan.

Doar că văd acum şi nişte ghirlande mortale de bal, disco. Şi nişte platouri ornate cu pietre semi - preţioase şi cositorite, pe care scrie „Curtea regelui Arthur", cu pocale asortate. O, Doamne, am sufletul sfâşiat.

Şi dacă tema petrecerii o să fie un *fusion* gen anii *'70-disco-Războiul-stelelor-Regele-Arthur*?

— Ai putea să le iei la schimb şi pe-astea, zice Jess, privindumă dezaprobator când vede că apuc o ghirlandă sub formă de stroboscop. Sau, şi mai bine, poţi face decoraţiuni cu materiale reciclate. E mult mai prietenos cu mediul.

— Ştiu, zic eu răbdătoare. Ar fi trebuit să folosesc nişte ghirlande de hârtie vechi şi oribile făcute din ziare.

— Nu vorbesc despre ghirlande făcute din ziare! zice Jess, cu un aer ofensat. Sunt o groază de idei de decoraţiuni creative pe net. Poţi să refoloseşti folie de aluminiu, să decorezi sticle de plastic…

Folie de aluminiu? Sticle de plastic? Ce, crede că am şase ani?

— Uite, Jess! ne întrerupe vocea lui Janice şi, când ridic ochii, o văd venind de după colţ, cu un mic pacheţel. Am găsit nişte vitamine! Acid folie! Ăsta e bun pentru fete tinere, aşa ca voi, nu?

Schimb o privire cu Jess.

— Numai dacă au de gând să facă un copil, zice Jess cu răceală.

— Ei, oricum, le arunc şi pe-astea în coş. Tonul firesc al lui Janice nu păcăleşte pe nimeni. Şi ia uite la asta! E o carte cu nume de copii! O mie de nume, la doar o liră. Şi de fete, şi de băieţi.

— Nu-mi vine să cred, murmură Jess, strângându-şi defensivă braţele în jurul ei.

— Dar ce nevoie ai de o carte cu nume de copii, Janice? o întreb.

— Păi… Obrajii lui Janice se fac trandafirii şi ea se uită când la mine, când la Jess. Nu se ştie niciodată…

— Ba eu ştiu! izbucneşte Jess brusc. Uite ce e, Janice. Nu sunt gravidă. Şi n-o să fiu gravidă. Tom ţi cu mine am hotărât că, atunci când vom dori să avem o familie, o să adoptăm un copil defavorizat din America de Sud. Şi n-o să fie un bebeluş, şi o să aibă deja un nume sud-american. Aşa că poţi să faci ce vrei tu cu nenorocitul ăla de acid folie şi cu cartea cu nume de copii!

Iese ca vijelia din magazin, lăsându-ne pe Janice şi pe mine complet siderate.

— Am auzit eu bine, a zis… că o *să adopte un copil?* zice Janice într-un final, cu glasul tremurându-i.

— Cred că-i o idee foarte bună! zic eu apăsat. Hei, mamă! o strig pe mama, care umple un coş cu fiori uscate. Jess o să adopte un copil sud-american!

— Aaa! Mamei i se luminează ochii. Ce drăguţ!

— Şi cu toate tricotajele mele ce fac? Janice pare pe punctul de a izbucni în lacrimi. Am făcut un întreg trusou de nou-

născut! Galben cu alb, ca să meargă indiferent de sex, şi costumaşe de Crăciun până la şase ani!

OK, e clar, Janice e nebună cu patalama.

— Păi nu ţi-a cerut nimeni, corect? punctez eu. Poate merge să le donezi la o instituţie de caritate.

Parcă încep să semăn tot mai mult cu Jess. Am chiar şi duritatea glasului ei. Dar pe bune, acum! De ce Dumnezeu s-o fi apucat Janice să tricoteze hăinuţe de bebe chiar înainte ca Jess şi Tom să se logodească măcar?

— O să vorbesc cu Tom. Janice pare că a ajuns la o concluzie bruscă. Îi cântă în strună lui Jess cu planul ăsta idiot doar ca să-i facă ei pe plac. Sunt sigură că de fapt îşi doreşte un copil al lui. O să vrea să ne ducă neamul mai departe. Ştii, familia lui Martin se trage din spiţa lui Cromwell. Şi-a făcut arborele genealogic.

— Janice, încep eu. *Chiar* nu vreau să mă implic…

— Uite! Privirea îi cade asupra unui raft din faţa ei. Mănuşi de grădinărit! Căptuşite! La o liră!

Când venim acasă de la cumpărături, toată lumea e foarte binedispusă. A trebuit să luăm un taxi, fiindcă aveam mult prea multe sacoşe de cărat – dar ce contează un drum cu taxiul, când am economisit atât de mulţi bani?

Janice n-a mai zis nimic, nici de copii, nici de dus neamul mai departe, ci scoate într-una diverse articole din sacoşe şi ni le arată.

— O trusă dentară completă, cu oglindă! La o liră! Se uită în jur la noi, ca să fie sigură că toată lumea e la fel de impresionată ca ea. Un joc de minibiliard de masă! La o liră!

Se pare că mama a cumpărat toate articolele de depozitat alimente, tone de ustensile de bucătărie şi caserole uriaşe,

câteva sticle de şampon L'Oreal pe care scrie în poloneză, nişte flori artificiale, o cutie mare de felicitări pentru ziua de naştere şi un mop foarte haios cu mâner cu dungă roz, care lui Minnie o să-i placă foarte mult.

Şi, chiar la final, eu am găsit o groază de umeraşe ca lumea, de lemn. Trei la liră, adică aproape nimic. Oriunde în altă parte ar fi cel puţin două lire unul. Aşa că am cumpărat o sută.

Cu ajutorul taximetristului, intrăm în casă clătinându-ne sub povara cumpărăturilor şi ne lăsăm sacoşele în hol.

— Ei! zice mama. Sunt epuizată după atâta efort! Vrei o ceaşcă de ceai, draga mea? Cu câte un biscuit din ăla cu cremă…

Începe să cotrobăie printr-o sacoşă de la magazinul de o liră, moment în care apare şi tata, ieşind din birou. Preţ de o clipă se zgâieşte şocat la noi, cu faţa căzută.

Adevărul e că şaptesprezece sacoşe pot părea destul de multe. Mai ales dacă nu te aştepţi deloc la ele.

— Ce-i asta? zice într-un final. Ce-s astea?

— Am fost la magazinul de o liră, zic veselă. Şi ne-am descurcat foarte bine!

— Jane… Tata se uită uluit de la o sacoşă la alta. Dacă-ţi aminteşti, trebuia să *economisim.*

Mama ridică uşor capul din sacoşa plină ochi cu mâncare, roşie în obraji.

— *Am economisit.* N-ai auzit? Am cumpărat de la magazinul de o liră!

— Şi ai cumpărat *tot* magazinul? Tata se uită la marea de sacoşe de plastic. Aţi mai lăsat ceva?

Oh. Mama trage aer în piept, o inspiraţie de genul „în-viaţa-mea-n-am-fost-atât-de-insultată".

— Graham, dacă vrei să ştii, fiindcă nu ne mai permitem Ocado, am cumpărat plăcinta ciobanului la conservă şi biscuiţi ieftini! zicea ea şi îi flutură prin faţă biscuiţi cu burbon. Tu ştii cât costă astea? Cinci pachete la o liră! Sunt bani aruncaţi?

— Jane, n-am zis niciodată că nu ne mai permitem Ocado, începe tata înţepat. Am zis doar…

— Dar data viitoare o să mă duc la magazinul de 99 de penny, eşti mulţumit? Vocea mamei devine stridentă. Sau la ăla de 10 penny! Eşti mulţumit, Graham? Sau poate vrei să faci tu cumpărăturile pentru casă. Poate vrei să te chinui tu să hrăneşti şi să îmbraci familia asta cu un buget strict.

— Să hrănesc şi să îmbrac familia? răspunde tata ironic. Şi ăsta ce e, mâncare sau haină?

Ia mopul cu dungă roz.

— Deci acum nu ne mai permitem nici măcar o igienă de bază, da? Mama e congestionată de furie. Nu ne mai permitem nici să dăm cu mopul pe jos?

— Putem să dăm cu un mop din dulapul ăla plin de mopuri *pe care le avem deja*! izbucneşte tata. Dacă mai văd o singură chestie de-asta de curăţat prin casă, pe care n-o foloseşti…

OK. Cred c-ar fi bine s-o şterg pe şest înainte să mă bage şi pe mine în discuţie şi fiecare să spună: „Becky e de acord cu mine, nu-i aşa, Becky?”.

Oricum, *mor* de nerăbdare să văd cum se înţeleg Kyla şi Minnie.

Sunt împreună de două ore bune. Cred că bona şi-a pus deja amprenta profesionistă asupra lui Minnie. Poate a şi început s-o înveţe mandarină sau franceză. Sau să brodeze!

Mă duc tiptil la uşa de la bucătărie, sperând s-o aud pe Minnie cântând un madrigal sau zicând *„Un, deux, trois”* cu accent

perfect, sau poate făcând o socoteală rapidă de aritmetică. Însă în loc de asta, n-o aud decât pe Kyla zicând: „Haide, Minnie. Haide odată!”.

Pare uşor obosită, ceea ce e ciudat. Mi se păruse genul ăla cu energie inepuizabilă, care bea numai i suc de broccoli toată ziua.

— Bună! strig şi dau uşa la perete. M-am întors!

Ce naiba? Ce s-a întâmplat? Kyla şi-a pierdut de tot licărul din privire. Are părul ciufulit, obrajii îmbujoraţi şi o pată de piure pe tricou.

Minnie, pe de altă parte, stă în scaunul ei, cu o farfurie de mâncare în faţă, având aerul că se distrează de milioane.

— Deci! zic veselă. Aţi avut o dimineaţă plăcută?

— Foarte! Kyla zâmbeşte – dar e genul ăla de zâmbet automat care nu se reflectă şi în ochi. De fapt, sinceră să fiu, ochii ei spun: „Scoate-mă de aici, în clipa asta”.

Cred c-o să-i ignor. O să mă fac că nu ştiu limbajul ochilor. Sau al mâinilor împreunate după spătar.

— Şi, aţi început deja să faceţi limbi străine? zic încurajatoare.

— Încă nu. Kyla îşi dezveleşte iar dinţii, într-un rictus. Sinceră să fiu, dacă se poate, aş vrea să stăm un pic de vorbă.

Sunt tentată să zic: „Nu, începeţi să faceţi mandarină”, să închid uşa şi să fug. Dar n-ar fi tocmai un gest de mamă responsabilă, nu?

— Sigur! mă întorc eu cu un zâmbet cuceritor. Ce-i?

— Doamnă Brandon. Kyla se îndreaptă spre mine, coborând glasul. Minnie e un copil adorabil, fermecător şi inteligent. Dar azi am avut câteva… probleme.

— Probleme? repet inocentă, după o foarte scurtă pauză. Ce

fel de probleme?

— Au fost momente azi când Minnie a fost un pic cam încăpăţânată. E o atitudine pe care o are des?

Mă frec la nas, încercând să câştig timp. Dacă recunosc că Minnie e cea mai încăpăţânată persoană pe care am cunoscut-o vreodată, atunci Kyla scapă basma curată. Ea ar trebui să *o vindece* pe Minnie de încăpăţânare. De fapt, de ce n-a vindecat-o deja?

Şi oricum, toată lumea ştie că nu trebuie să etichetezi copiii, asta le creează complexe.

— Încăpăţânată? mă încrunt eu, de parcă vorbele ei m-ar fi bulversat. Nu, Minnie nu prea e încăpăţânată. Cel puţin, nu cu mine, adaug ca să fiu credibilă. E mereu un îngeraş, nu-i aşa, scumpa mea?

Zâmbesc radioasă către Minnie.

— Înţeleg. Kyla s-a îmbujorat şi pare uşor nedumerită. Păi, atunci cred că mai avem de lucru până ne împrietenim, nu-i aşa, Minnie? Celălalt lucru… zice ea şi coboară iar glasul. Nu vrea deloc să mănânce morcovi. Sunt sigură că doar se joacă. Mi-aţi zis că mănâncă morcovi, nu?

— Categoric, spun eu după o foarte scurtă pauză, întotdeauna, haide, Minnie, mănâncă-ţi morcovii!

Mă duc lângă scăunelul ei şi mă uit la mâncarea din farfurie. Aproape tot puiul şi cartofii au dispărut, dar a mai rămas un mic morman de morcovi apetisanţi, pe care Minnie îi priveşte de parc-ar fi Moartea Neagră.

— Nu pricep deloc unde greşesc. Kyla pare de-a dreptul stresată. Niciodată n-am avut genul ăsta de probleme cu Eloise…

— Kyla, eşti, te rog, drăguţă să-mi dai şi mie o cană de sus?

Când Kyla se întinde spre bufet, înşfac un morcov de pe farfurie, îl bag în gură şi-l înghit dintr-o singură înghiţitură.

— Tocmai a mâncat unul, îi zic Kylei, încercând să nu-mi iau un ton prea încrezut.

— A mâncat unul? se răsuceşte Kyla pe călcâie. Dar… eu încerc de vreun sfert de oră!

— O să te prinzi tu, zic amabilă. Îhm, poţi să-mi dai şi o carafă, te rog?

Când ea se întoarce, mai bag un morcov în gură. Trebuie să recunosc, această Kyla găteşte foarte bine, sunt destul de delicioşi.

— A mai mâncat încă unul?

O văd pe Kyla numărând avidă morcovii din farfurie. Ce bine că sunt genul care mestecă repede.

— Da! îmi dreg eu glasul. Bravo, Minnie! Acum mănâncă şi restul, pentru Kyla…

Traversez repede bucătăria şi pun de-o cafea. În spatele meu, o aud pe Kyla, vizibil mai optimistă.

— Haide, Minnie! Uite ce morcovei drăguţi. Ai mâncat deja doi, aşa că hai să vedem cât de repede îi mănânci şi pe restul!

— Nuuuuu! zbiară Minnie la ea şi, când mă întorc, o văd că se apără cu furculiţa. Nuuuu mol-cov!

O, Doamne. Din clipă-n clipă, o să înceapă să arunce cu morcovi prin cameră.

— Ştii ce, Kyla? zic repede. Vrei să fii drăguţă să-mi duci şi mie nişte sacoşe de cumpărături sus? Toate alea din hol. Şi rămân eu cu Minnie.

— Sigur. Kyla se şterge pe frunte. Nicio problemă.

În clipa în care-a plecat, mă grăbesc la scaunul lui Minnie şi-mi îndes toţi morcovii în gură. Pentru numele lui Dumnezeu, de

ce trebuia să facă chiar atât de mulţi? Abia reuşesc să închid gura, ca să nu mai zic să-i mestec…

— Becky? încremenesc îngrozită când aud glasul Kylei în spatele meu. Mama ta a zis să aduc sacoşele astea în bucătărie, e OK?

Nu ştiu ce să fac. Am obrajii umflaţi de la câţi morcovi am în gură.

OK. O să mă uit în altă parte. Nu-mi poate vedea gura.

— Îhm-hm, îngaim nedesluşit.

— Dumnezeule mare! A mâncat toţi morcovii? Kyla lasă jos sacoşele. Dar atât de repede? Ce s-a întâmplat, i-a înfulecat pur şi simplu?

— Îhm-hm.

Cu capul într-o parte, ridic din umeri, sper eu expresiv.

Acum Kyla vine lângă scaunul lui Minnie. Mă trag repede înapoi până ajung la fereastră, ferindu-mi privirea. Doamne, ce oribil. Începe să mă doară bărbia de la chinul de a ţine toţi morcovii în gură, şi începe să-mi ardă faţa de la efort. Mai risc o mestecare uşoară, apoi încă una…

— *Nu pot să cred,* aud glasul Kylei, din senin.

Fir-ar! E cam la o jumătate de metru de mine şi se uită fix la faţa mea. Cum s-o fi strecurat aici fără s-o văd? Arunc o privire furişă către imaginea mea din frigiderul de inox.

O, Doamne. Pe la colţul gurii îmi iese vârful unui morcov.

Preţ de o clipă, Kyla şi cu mine ne uităm pur şi simplu una la alta. Nu găsesc curajul de a mi-l băga înapoi în gură.

— Deci Minnie n-a mâncat niciun morcov, aşa-i? zice Kyla politicoasă, dar cu asprime în glas.

Îi întorc privirea disperată. Oare, dacă vorbesc, o să-mi cadă morcovii pe jos?

— E posibil s-o fi ajutat şi eu, îngaim în cele din urmă. Un pic.

O văd pe Kyla uitându-se de la mine la Minnie şi înapoi, tot mai uluită.

— Încep să am sentimentul că nici poezia n-a scris-o, nu? zice, de data asta cu sarcasm vădit. Doamnă Brandon, dacă e să lucrez eficient cu o familie, am nevoie de o comunicare completă şi deschisă. Am nevoie de sinceritate. Şi e limpede că aici nu voi avea parte de aşa ceva. Îmi pare rău, Minnie. Sper să găseşti o bonă bună pentru tine.

— Dar nu poţi să pleci, pur şi simplu… încep agitată, cu vocea înfundată, şi trei morcovi îmi cad din gură pe jos.

Fir-ar să fie.

De la: cathy@superdadacele.Uk.com
Subiect: Re: Mică favoare
Data: 8 februarie 2006
Pentru: Becky Brandon

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru mesajul telefonic. Ne pare rău că nu v-aţi înţeles cu Kyla.

Din păcate, nu putem să împărţim *post-it-uri* tuturor angajaţilor noştri aşa cum sugeraţi, ca în cazul în care sună soţul dumneavoastră, aceştia să-i spună aceeaşi variantă, şi anume: „Kyla şi-a rupt piciorul". Referitor la înlocuirea imediată a bonei cu o alta „care seamănă tu Kyla", mi-e teamă că nici acest lucru nu e posibil.

Poate că mi-aţi putea telefona, dacă doriţi să discutăm chestiunea mai în amănunt.

Cu cele mai bune urări,
Cathy Ferris,
Director, Superdădacele

OXSHOTTMARKETPLACE.COM
Website-ul oficial al locuitorilor
din Oxshott care doresc
să facă *barter*.
„E distractiv, e gratis, e pentru toată lumea!!!"

GENERALITĂŢI

Ref 10057

Se caută: cort mare pentru 200 de persoane (de închiriat pentru o noapte)

Se oferă: Două poşete Marc Jacobs, foarte mişto, condiţie f.b.

Persoana care face schimb: BeckyB

Clic pentru mai multe detalii, inclusiv poze

Ref 10058

Se caută: ring de dans cu dale luminoase (de închiriat pentru o noapte)

Se oferă: 20 de seturi de cadou asortate, nefolosite: Clarins, Lancome, Estee Lauder etc.

Persoana care face schimb: BeckyB

Clic pentru mai multe detalii, inclusiv poze

Ref 10059

Se caută: sac de dormit şi cort din cânepă organică Se oferă: 16 sticle de vin de piersici făcut în casă Persoana care face schimb: Jess Webster

Clic pentru mai multe detalii. Fără poze.

Ref 10060

Se caută: 100 de sticle de şampanie Se oferă: Aparat Power Plate, nefolosit, netestat, plus *abdominizer* din plastic, *stepper* Supermodel şi DVD cu *Fii în formă în trei zile!* cu coardă de sărit şi manual.

Persoana care face schimb: BeckyB

Clic pentru mai multe detalii, inclusiv poze

Ref 10061

Se caută: foc de artificii (la finalul căruia să scrie pe cer „La mulţi ani, Luke")

Se oferă: Masă originală de cocteil, de la magazin de antichităţi din New York, inclusiv shakere de cocteil Persoana care face schimb: BeckyB

Clic pentru mai multe detalii, inclusiv poze

DEPARTAMENTUL CENTRAL
PENTRU POLITICĂ MONETARĂ
Etajul 5
Whitehall Place nr. 180
Londra SW1

Doamnei Rebecca Brandon
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott

Surrey
Data: 10 februarie 2006

Dragă Rebecca, îţi mulţumesc pentru scrisoarea ta din 8 februarie şi pentru toate sugestiile tale.

Barter-ul este în mod sigur o idee care poate ajuta economia. Cu toate astea, nu ştiu precis cât de practic ar fi ca ministrul de Finanţe să dea la schimb „nişte chestii vechi din muzee, care nu ne trebuie" pentru „tone de brânzeturi franţuzeşti pe care le-am putea împărţi cu toţii". Mă tem, de asemenea, că nu ar fi posibil să facem *barter* cu SUA, dând la schimb „un membru mai puţin important al familiei regale" şi obţinând „haine J Crew pentru toată lumea".

Cu toate astea, îţi mulţumesc pentru interesul tău susţinut pentru economia noastră.

Cu stimă,
Edwin Tredwell,
Director Cercetare, Politică monetară

Zece

Ha. Halal agenţie de bone. Mă gândesc să mă plâng Avocatului Poporului pentru Bone. Agenţiile de bone ar trebui să fie *confidenţiale.* Ar trebui să fie *discrete.* Se pare că povestea cu mama şi morcovii a fost trimisă tuturor agenţiilor de bone din oraş. Suze m-a sunat jenată şi mi-a zis că toată lumea de la St. Cuthbert's vorbeşte despre asta şi că e noua legendă urbană, doar că varianta care circulă se termină cu mine şi cu Kyla aruncând cu morcovi una în alta.

Luke n-a fost impresionat, oricât am încercat să-i explic că oricum Kyla nu era bună pentru noi. Şi se pare că agenţia „e posibil să nu reuşească" să-mi găsească o altă dădacă. Aşa că a

trebuit s-o rog pe mama să mă ajute şi s-a înfoiat toată şi a zis: „Deci acum sunt destul de bună pentru tine, da?”.

Şi, fiindcă un necaz nu vine niciodată singur, aseară m-am uitat şi eu cu atenţie la articolele pentru petrecere de la magazinul de o liră. Am deschis întâi cartonaşele cu locurile la masă, şi erau personalizate cu „La mulţi ani, Mike”. Toate două sute.

O vreme, m-am gândit dacă să încep să-i spun lui Luke „Mike”, ca un soi de poreclă. Vreau să zic, de ce să nu aibă şi el o poreclă? Şi de ce aceasta n-ar putea să fie Mike? M-am gândit că, dacă încep să-i trimit mici e-mailuri în care să-i zic „Mikey” şi reuşesc să-i fac pe mama şi pe tata să-i spună „Mike”, şi poate chiar şi să gâfâi de vreo două ori în timpul sexului „O, Mike, Mike!”, poate că aş putea să-l obişnuiesc cu numele înainte de petrecere.

Dar apoi, am descoperit că pe toate suporturile pentru şerveţele scria „Felicitări, Lorraine”. Aşa că am renunţat la planul ăsta.

Însă am totuşi la activ şi *câteva reuşite.* Aventura mea în lumea trocului e deja un triumf – de fapt, are dreptate Jess, e incredibil! De ce naiba îşi cumpără lumea diverse, când ar putea să facă *barter*? Am primit o groază de răspunsuri la anunţurile mele şi în seara asta am câteva întâlniri. În ritmul ăsta o să organizez petrecerea în timp record, fără să dau niciun ban!

Jess mi-a trimis nişte linkuri la nişte site-uri cu decoraţiuni eco şi, deşi majoritatea ideilor sunt complet tembele, am găsit şi una care era destul de cool. Tai nişte pungi vechi de plastic în fâşii şi faci din ele pompoane de genul celor pe care le agită majoretele – şi arată foarte bine. Şi sunt gratis! Aşa că, ori de câte ori Luke nu e acasă, mai fac câteva. Din fericire, am deja

provizii de pungi de plastic din belşug. Pompoanele Selfridges arată incredibil, galbene şi strălucitoare, iar cele verzi de la Harrods sunt chiar elegante. Acum îmi mai trebuie doar câteva albe. (Poate că va trebui să mă duc să mai cumpăr câte ceva de la Harvey Nichols Food Hali, ca să-mi dea pungi. Sigur, e destul de scump acolo, dar ce să faci, ăsta-i preţul dacă vrei să mergi pe eco.)

Şi celălalt mare plus e noua noastră casă, cu care lucrurile sunt destul de avansate. Am venit cu Suze în ora mea de prânz să i-o arăt – şi arată chiar mai bine decât înainte.

— Îmi place mult, Bex! Suze coboară scările troncănind, cu faţa îmbujorată. E atât de luminoasă! Şi partea de sus e neaşteptat de spaţioasă! Toate dormitoarele alea! Nu te aştepţi deloc la atâta opulenţă!

— E incredibil, nu-i aş a? zic radioasă şi mândră.

— Asta nu face decât să demonstreze de ce e în stare un bun arhitect clatină Suze din cap, minunându-se. Şi, nicio chichiţă? Nicio problemă?

Biata Suze a auzit saga fiecărei case pe care am încercat s-o cumpărăm.

— Nimic! Săptămâna viitoare semnăm contractul şi în două săptămâni terminăm cu totul. Am închiriat şi camion, şi tot, îi zâmbesc eu încântată. Asta e a noastră, o simt.

— Cred că eşti atât de uşurată, zice Suze şi mă îmbrăţişează. Nu-mi vine să cred că o să aveţi în fine şi voi casa voastră!

— Ştiu, spun eu şi o iau de braţ. Hai să vezi grădina!

Ieşim afară şi traversăm peluza spre spatele casei, unde se află un stejar cu crengi uriaşe şi un leagăn şi o tonă de echipament de alpinism pe un strat de aşchii de lemn.

— Toţi copiii tăi pot veni să se joace aici, zic mândră.

— O să le placă!

Suze se suie în leagăn şi începe să se dea huţa.

— Ce face Ernie? îmi amintesc brusc. Cum a fost şedinţa de la şcoală?

— Încă n-a fost. Lui Suze îi cade faţa. Mi-e groază când mă gândesc. Săptămâna viitoare trebuie să mă duc la şcoală la un eveniment, şi ştiu cum o să mă ia de guler directoarea… Se opreşte brusc. Hei, Bex, vrei să vii şi tu? Cum ar fi, pe post de amortizor. Nu se poate lua de mine dacă eşti şi tu de faţă, nu?

— Sigur că vin! Sinceră să fiu, abia aştept să mă-nfig un pic în directoarea asta.

— E o expoziţie de artă. Toţi copiii au pictat câte un tablou şi noi ne ducem, bem câte o cafea şi ne uităm la ele, zice Suze. Şi pe urmă trebuie să facem o donaţie pentru şcoală.

— Credeam că plătiţi taxe, zic mirată. De ce mai trebuie să faceţi şi donaţii?

— Taxele sunt abia începutul, zice Suze, ca şi cum eu nu pricep nimic. Apoi vin strângerile de fonduri şi evenimentele de binefacere ale şcolii şi banii care se strâng pentru profesori. Îmi petrec toată viaţa scriind cecuri.

— Păi şi, după toate astea, mai fac şi pe ai naibii cu tine?

— Da. Suze pare să se întristeze brusc. Dar să ştii că e o şcoală foarte bună.

Doamne, toată tevatura idioată cu şcoala asta de snobi pare un coşmar. Poate am să găsesc o alternativă. Poate o s-o educ pe Minnie acasă. Sau, mă rog, nu *acasă.* Ar fi plicticos. Ne-am putea face lecţiile la… Harvey Nicks! Dumnezeule, da. Perfect. Mă şi văd, stând la o măsuţă, bând un *latte* şi citindu-i lui Minnie frânturi interesante de cultură din ziar. Am putea face aritmetică folosind cuburile de zahăr şi geografie în

International Designer Room. Oamenii or să-mi spună Fata care-şi educă fetiţa la Harvey Nicks şi aş putea lansa un adevărat trend internaţional de pedagogie-în-magazin…

— Hei, Bex. Suze s-a oprit din legănat şi se holbează intrigată la bluza mea de catifea. Aia e bluza mea? E aia pe care ţi-am împrumutat-o când ne-am mutat prima oară împreună? întreabă şi se dă jos din leagăn. Şi ţi-am cerut-o înapoi şi tu ai zis că s-a ars din greşeală la un foc de tabără?

— Ăă…

Mă dau automat un pas înapoi.

Parcă-parcă îmi amintesc ceva. Oare de ce i-am zis c-am ars-o? Nu mai ştiu acum, e atâta timp de-atunci.

— Aia el Se uită cu atenţie la ea. E bluza mea Monsoon! Fenny mi-a împrumutat-o mie, eu ţi-am împrumutat-o ţie şi mi-ai zis că n-o găseşti, după care ai zis că s-a ars! Ai idee ce scandal mi-a făcut Fenny pentru ea?

— Ţi-o dau înapoi, zic grăbită. Scuze.

— Acum n-o mai vreau înapoi, se uită ea la mine nedumerită. Dar îmi spui şi mie ce ţi-a venit s-o porţi?

— Era la mine în şifonier, zic posomorită. Şi am hotărât cu Luke să port toate hainele din şifonier de trei ori înainte să-mi cumpăr altele noi.

— *Poftim?* Suze pare perplexă. Dar… de ce?

— A fost după ce-au dat faliment băncile. Am făcut un pact. Luke nu-şi ia maşină şi eu nu-mi mai iau alte haine. Până în octombrie…

— Dar, Bex. Suze pare de-a dreptul îngrijorată. Nu îţi face rău la sănătate? Adică, nu e *periculos* un asemenea regim de viaţă draconic? Am văzut odată o emisiune pe tema asta la TV. Oamenii încep să se clatine pe picioare şi să leşine. Tu ai simţit

că ţi se taie picioarele?

— Da! O fixez siderată. Ieri am simţit că mi se taie picioarele când am trecut pe lângă reducerile de la Fenwicks!

O, Doamne. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că renunţând la cumpărături mi-aş putea periclita sănătatea. Oare să mă duc la doctor?

— Şi cum stai cu petrecerea lui Luke?

— Şşşş! zic înnebunită, uitându-mă în jur la grădinile pustii, cuprinsă de paranoia. Nu mai vorbi în gura mare, să te audă toţi! Ce-i cu ea?

— Nu-ţi iei o rochie nouă? zice Suze doar din buze.

— Ba sigur că-mi iau…

Amuţesc.

La asta nu m-am gândit. Nu pot să-mi iau o rochie nouă pentru petrecerea lui Luke, nu? Nu atâta timp cât pactul nostru stă în picioare.

— Nu, zic în cele din urmă. Va trebui să port ceva din garderoba mea. I-am promis.

Brusc, m-am dezumflat de tot. Adică, nu e ca şi cum dădeam petrecerea doar ca să-mi iau o rochie nouă. Dar totuşi.

— Şi… cum stai cu petrecerea? întreabă Suze după o pauză.

— Foarte bine! zic imediat, fluturând din mână. Totul e bine. O să-ţi trimit o invitaţie când sunt gata.

— Bine! Şi… n-ai nevoie de ajutor sau ceva?

— Ajutor? zic uşor înţepată. De ce-aş avea nevoie de ajutor? Totul e sub control.

Lasă că-i arăt eu. Stai să vezi când o să-mi vadă pompoanele din pungi de la magazine.

— Super! Păi, ce să zic, abia aştept. Sunt sigură că o să fie nemaipomenită.

Începe să se legene iar, fără să mă privească în ochi.

Nu mă crede, aşa-i? Ştiu că nu mă crede. Tocmai sunt pe punctul de-a o provoca, însă atenţia îmi e atrasă de un strigăt.

— Uite-i! Uite diavolii!

Dinspre casa de alături vine spre noi un tip între două vârste, care gesticulează în direcţia mea.

— Cine-i domnul? murmură Suze.

— Habar n-am, zic în şoaptă. Nu ne-am întâlnit niciodată cu vecinii. Agenţii imobiliari ziceau că acolo stă un tip în vârstă. Ziceau că e bolnav şi nu iese niciodată din casă… Vă pot ajuta cu ceva? ridic eu vocea.

— Să mă ajuţi cu ceva? mă priveşte el cu ochii scoşi din orbite. M-ai putea ajuta explicându-mi ce-ai făcut cu casa mea? Chem poliţia!

Suze şi cu mine schimbăm priviri neliniştite. Mă mut lângă un nebun?

— Nu v-am făcut nimic la casă! îi strig.

— Păi şi atunci cine mi-a furat dormitoarele?

Poftim?

Înainte să pot răspunde, agentul nostru imobiliar se năpusteşte în grădina noastră. Îl cheamă Magnus, poartă costume cu dungă lată şi are o voce foarte joasă şi discretă.

— Mă ocup eu de asta, doamnă Brandon. E vreo problemă, zice el, domnule…

— Evans.

Bărbatul se apropie de Magnus şi poartă o conversaţie peste gardul grădinii, din care eu aud doar frânturi.

Dar, având în vedere că aceste frânturi cuprind şi cuvintele *judecată, strigător la cer* şi *jaf la drumul mare,* am rămas cu gura căscată.

— Nu crezi că s-a întâmplat ceva, nu? îi zic îngrijorată lui Suze.

— Sigur că nu! răspunde ea imediat, pe un ton liniştitor. Probabil e doar o simplă neînţelegere între vecini. Genul de lucruri care se rezolvă la o ceaşcă de ceai. Poate e vorba despre… gardul viu! adaugă grăbită, când domnul Evans începe să-i arate pumnul lui Magnus.

— Şi te superi aşa pentru un gard viu? zic îndoită.

Conversaţia devine ceartă în toată regula şi crâmpeiele sunt mai inteligibile.

— *… iau un baros şi dărâm cu mâna mea… diavolii împieliţaţi trebuie să fie pedepsiţi…*

— Foarte bine. Magnus se grăbeşte spre noi peste peluză, cu o faţă pământie. Doamnă Brandon. A apărut o mică problemă, privind dormitoarele proprietăţii dumneavoastră. Conform acestui vecin, mai multe dintre ele au fost… luate cu japca din proprietatea lui.

— Poftim?

Mă holbez la el fără nicio expresie.

— El e convins că cineva a dărâmat zidul de alături şi… i-a furat dormitoarele. Trei dintre ele, ca să fiu mai exact.

Suze rămâne fără aer.

— Mi s-a părut mie că pare prea mare!

— Dar ne-ai spus că are opt dormitoare! Scria şi în planul casei!

— E-adevărat. Magnus pare tot mai stânjenit. Aşa ne-a spus dezvoltatorul, că e o casă cu opt dormitoare, şi n-am avut niciun motiv să-l chestionăm pe tema asta…

— Deci a dat pur şi simplu iama în etajul de sus ni casei de alături şi a furat toate camerele, şi nimeni n-a verificat?

Mă holbez la el siderată.

Magnus pare chiar şi mai îngrijorat.

— Cred că dezvoltatorul a obţinut autorizaţia da construcţie de la consiliul local…

— Cum? Apare şi domnul Evans, vizibil plictisit de atâta aşteptat. Falsificând documentele şi dând şpăgi peste şpăgi, cum altfel? Vin din State şi mă duc sus să trag un pui de somn şi ce constat? Că-mi lipseşte jumătate de etaj! Şi în faţa mea e un ditamai zidul! Cineva a intrat şi mi-a furat proprietatea!

— De ce n-a observat nimeni? zice Suze ambalată. N-a fost o dovadă de neglijenţă din partea dumneavoastră să-i lăsaţi să facă asta?

— Tata e surd şi aproape orb! Domnul Evans pare şi mai înfierbântat. Îngrijitorii lui vin şi pleacă, dar ce ştiu ei? S-au aruncat ca vulturii asupra celui neputincios, despre asta e vorba.

E aproape vineţiu la faţă şi ochii lui îngălbeniţi sunt atât de ameninţători, că mă fac mică.

— Nu e vina mea! Eu n-am făcut nimic! Nici n-am ştiut! Şi dacă vreţi, vă dăm dormitoarele înapoi, adaug repede. Sau… le putem cumpăra de la dumneavoastră, poate? Cum să vă zic, suntem destul de disperaţi. Locuim cu părinţii mei şi avem un copil de doi ani…

Îl privesc disperată pe domnul Evans, sperând că se va înmuia, însă el pare şi mai hotărât decât înainte să facă moarte de om.

— Îmi sun avocatul.

Se răsuceşte pe călcâie şi intră ca vijelia în casă.

— Ce înseamnă asta? întreb. Ce urmează acum?

Magnus nici măcar nu îndrăzneşte să mă privească în ochi.

— Mi-e teamă că va fi complicat. Va trebui să mergem la

registrul fondului funciar, să ne consultăm cu avocaţii, poate că va fi nevoie ca proprietatea să fie refăcută cum era sau poate se va ajunge la un consens cu domnul Evans… Cred că, dacă îl veţi da în judecată pe vânzător, veţi câştiga procesul şi, într-adevăr, e posibil să fie acuzat de fraudă…

Mă holbez la el tot mai supărată. Nu-mi pasă că va fi acuzat de fraudă. Eu vreau o casă.

— Deci n-o să putem să semnăm contractul săptămâna viitoare?

— Toată afacerea cade pentru moment, din păcate.

— Dar ne trebuie o casă! mă tânguiesc. E a cincea noastră casă!

— Îmi pare rău, zice Magnus şi îşi scoate telefonul. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să-mi anunţ avocaţii.

După ce se îndepărtează, mă uit la Suze. Preţ de o clipă, niciuna dintre noi nu zice nimic.

— Nu-mi vine să cred, zic într-un final. Chiar suntem *blestemaţi*?

— O să fie bine spune Suze cu speranţă. Fiecare o să-l dea pe celălalt în judecată şi în cele din urmă o să obţineţi casa. Partea bună e că, gândeşte-te ce încântată o să fie mama ta dacă chiar va trebui să mai rămâneţi la ei.

— Ba n-o să fie deloc! zic disperată. O să-i cadă cerul în cap! Suze, să ştii că nu suferă de niciun sindrom al cuibului părăsit. Am înţeles noi greşit.

— Poftim? Suze pare şocată. Dar am crezut că o să-i fie foarte dor de tine şi-o să vrea să-şi ia zilele.

— Juca teatru! Abia aşteaptă să ne cărăbănim! Toţi vecinii lor abia aşteaptă asta, strig şi mă iau cu mâinile de cap, disperată. Ce mă fac?

Ne uităm în jur la grădina iernatică şi niciuna dintre noi nu zice nimic.

Poate ar merge să locuim aici ilegal, mă trezesc gândindu-mă. Sau să ne facem un cort mare în grădină şi să sperăm că nu ne observă nimeni. Am putea fi nişte oameni care duc un stil de viaţă non- conformist, şi să locuim într-o iurtă. Eu mi-aş spune Curcubeu, iar Luke ar putea fi Lupul, iar Minnie ar fi Aleargă-pe-iarbă-în-opincuţe-Mary-Jane.

— Deci ce-o să faceţi? îmi întrerupe Suze fantezia, în care stăm lângă un foc de tabără, iar Luke taie lemne îmbrăcat în pantaloni de piele vechi şi are tatuat pe încheieturile degetelor „Lupul".

— Nu ştiu, zic disperată. Va trebui să mă gândesc la ceva.

În ziua respectivă, când mă întorc acasă, le găsesc pe mama şi pe Minnie în bucătărie, amândouă cu şorţuri, punând glazură pe minibrioşe. (Mama a cumpărat setul de glazurat de la magazinul de o liră. Şi minibrioşele.) Preţ de o clipă, sunt atât de absorbite şi de fericite, că nici nu mă văd – şi, din senin, îmi vine în minte în mod ciudat Elinor, cum stătea în cabina de probă, părând bătrână şi tristă şi singură şi întrebându-mă dacă îşi poate vedea nepoata.

Nici măcar n-a văzut-o pe Minnie de când era bebeluş. A pierdut deja atât de mult din viaţa copilei. Ceea ce ştiu e că e vina ei, şi mai ştiu şi că e o otravă de femeie. Dar chiar şi în condiţiile astea…

O, Doamne. Mă simt atât de sfâşiată. Oare ar trebui s-o las pe Minnie s-o cunoască? Nu că aş vedea-o pe Elinor în stare să glazureze nişte minibrioşe. Însă ar putea face altceva împreună. Să se uite prin catalogul Chanel, poate.

Minnie se concentrează atât de tare să pună bombonele

multicolore pe brioşele ei, că nu vreau s-o deranjez. E rozalie la faţă de efort şi are năsucul încreţit tot şi bombonele lipite de obraz cu glazură de unt. O privesc şi mă topesc toată. Aş putea să stau să mă uit aşa la ea toată viaţa, cum scutură cu grijă cutiuţa. Apoi, brusc, mă vede şi i se luminează faţa.

— Mami! Bobo!

Îmi întinde mândră cutia de bombonele.

— Bravo, Minnie! *Ia uite* ce minibrioşe frumoase ai făcut!

Mă aplec spre ea şi-i dau un pupic. Are obrajii pudraţi cu zahăr – adevărul e că toată bucătăria ram pare acoperită cu un strat subţire de zahăr pudră.

— Papă. Minnie îmi oferă cu speranţă o mini - brioşă. Papă bobo.

Începe să mi-o îndese în gură.

— Mmm, ce bună el Nu pot să mă abţin să nu râd când firimiturile îmi cad pe bărbie. Mmm.

— Deci, Becky! zice mama ridicând ochii de la cornet. Cum e casa?

— Ah, revin eu la realitate. Super.

Ceea ce e destul de adevărat. Chiar e super, cu excepţia faptului că jumătate din ea e furată.

— Şi gata, sunteţi pregătiţi să vă mutaţi?

— Păi… Mă frec pe nas, şi bombonelele cad pe podea. S-ar putea să existe o *mică* întârziere…

— Întârziere? în glasul mamei se simte imediat încordarea. Ce fel de întârziere?

— Încă nu sunt sigură, retractez rapid. Poate nu e nimic.

O privesc pe mama circumspectă. I-au înţepenit umerii. Nu e un semn prea bun.

— Ei bine, sigur, dacă ar exista o întârziere, zice ea într-un

final, aţi rămâne aici. Nici nu se discută.

O, Doamne. E atât de generoasă şi altruistă. Nu pot suporta.

— Sunt sigură că n-o să fie cazul! zic repede. Deşi, dacă o să fie… am putea, nu-i aşa, să stăm cu chirie?

Abia dacă îndrăznesc să rostesc cuvântul – şi, cum mă aşteptam, sare imediat la beregata mea, ca un rechin care a mirosit sânge.

— Cu chirie? Nu, Becky, nu staţi cu nicio chirie. Sunt doar bani aruncaţi!

Mama are o aversiune patologică pentru ideea de a sta cu chirie. Ori de câte ori am încercat să sugerez ca Luke şi cu mine să ne mutăm cu chirie, s-a purtat de parcă vrem în mod deliberat să dăm bani unui proprietar, ca să-i facem ei în ciudă. Şi când zic că „O mulţime de oameni din Europa stau cu chirie”, pufneşte pe nas şi zice: „Europa!”.

— Becky, aveţi o problemă? Mama se opreşte din glazurat şi se uită ca lumea la mine. Vă mutaţi sau nu?

Nu pot să-i spun adevărul. Va trebui să ne mutăm pur şi simplu. Cumva.

— Sigur că ne mutăm! zic veselă. Sigur că ne mutăm! Am spus doar că *s-ar putea* să existe o mică întârziere. Dar cel mai probabil nu va exista. În trei săptămâni am plecat.

Şi ies grăbită din bucătărie înainte să mă poată întreba şi altceva.

OK. Deci am trei săptămâni în care să rezolv situaţia cu casa. Sau să găsesc o altă soluţie. Sau să-mi iau o iurtă.

Doamne, ce scumpe sunt şi iurtele astea. Tocmai m-am uitat pe net. Mii de lire una, pentru nişte prelată. Aşa că nu sunt sigură că o să merg pe varianta asta. Nu ştiu *ce* am să fac.

Dar n-am să mă gândesc la asta acum, fiindcă tocmai sunt pe

punctul de a face primul meu *barter*. Mama şi tata sunt plecaţi, Luke e la un dineu de afaceri, iar Minnie e în pat, aşa că am cale liberă. Sunt superîncântată! Azi încep un nou stil de viaţă. Consum zero, eco, schimburi etice în comunitatea locală. Aşa ar trebui să fie viaţa. Probabil n-am să mai merg niciodată la cumpărături. Iar lumea o să-mi spună Fata-care-nu-se-duce-niciodată-la- cumpărături.

Prima persoană cu care fac troc, pe nume Clare, o să vină la ora şapte cu un cort, şi îi dau la schimb două genţi Marc Jacobs, ceea ce mi se pare foarte echitabil, mai ales că nici nu le mai port. Le-am învelit în hârtie cerată, le-am pus în ambalajul lor original şi am adăugat generoasă şi un breloc de chei Marc Jacobs. Singura problemă pe care o estimez e că ar putea fi destul de greu să bag cortul în garaj, fiindcă e destul de masiv. Dar sunt sigură că mă descurc eu cumva.

Apoi mă văd cu un înghiţitor de flăcări pe nume Daryl, care e gata să-şi ofere serviciile pentru o poşetă plic Luella (ceea ce pare un pic ciudat, dar poate o vrea pentru iubita lui sau ceva). Şi un jongler, cure primeşte o pereche de sandale Gina. Şi o femeie care ştie să facă minitartine şi vrea drept plată o haină Missoni. (îmi pare un pic rău s-o dau, dar prima pe care-o oferisem, cea de la Banana Republic, n-a primit nici măcar o ofertă.)

Întâlnirea pe care o aştept cu cea mai mare nerăbdare e cea cu înghiţitorul de flăcări. A zis că o să facă o demonstraţie şi tot tacâmul. Mă întreb dac-o să vină într-un costum cu paiete! Se aude soneria de la uşă şi mă grăbesc să deschid, cu mare emoţie. Cred că mi-a venit cortul!

— Bună!

Deschid uşa larg, pe jumătate aşteptându-mă să văd un cort

mare de nuntă, gata luminat şi înălţat pe peluza din faţă.

— Sal't.

O fătucă subţirică mă fixează pieziş de pe prima treaptă. Are doar vreo şaişpe ani, păr lung şi drept ce-i atârnă de-o parte şi de alta a feţei palide, şi nu pare câtuşi de puţin să aibă un cort la ea, în afara cazului în care l-ar avea strâns şi se face foarte mic.

— Eşti Clare? zic eu sceptică.

— Îhîm, încuviinţează ea şi simt o adiere de gumă mentolată.

— Ai venit să dai la schimb un cort pentru două genţi Marc Jacobs?

Se lasă o pauză lungă, de parcă ar sta pe gânduri.

— Pot să văd genţile? zice.

Nu decurge chiar cum m-am aşteptat.

— Dar eu pot să văd cortul? contracarez. Cât de mare e? Încap două sute de persoane? E cu dungi?

O altă pauză lungă.

— Tata are o firmă de corturi, zice într-un final. Pot să-ţi fac rost de unul, jur.

Poate să-mi *facă rost de unul*? Ce rahat de *barter* mai e şi ăsta?

— Vorbiserăm că-l aduci cu tine! zic indignată.

— Mă rog, n-am putut, ce vrei? face ofuscată. Dar îţi fac rost. Când îţi treb'e? Alea sunt genţile?

Ochii i s-au lipit lacomi de sacoşele Marc Jacobs de lângă picioarele mele.

— Da, zic fără prea mare chef.

— Pot să mă uit?

— Cred că da.

O desface pe prima – o geantă tip sac gri – şi i se taie

respiraţia, apoi i se luminează toată faţa. Nu pot să nu empatizez cu ea. E limpede că e de-a mea, genul înnebunit după genţi.

— Doamne, ce-mi place. Trebuie neapărat s-o am. Şi-a pus-o deja pe umăr şi o suceşte în toate direcţiile. Cealaltă unde e?

— Uite ce e, nu le poţi avea decât dacă-mi dai un cort…

— Hei, Daryl.

Clare ridică o mână spre un alt adolescent deşirat care se apropie pe alee. E un băiat în jeanşi mulaţi, cu păr vopsit brunet şi rucsac în spate.

Ăsta e înghiţitorul de flăcări?

— ÎI cunoşti? zic un pic sceptică.

— Suntem la acelaşi liceu, studiem moda. Clare continuă să-şi mestece guma. Ş-acolo ţi-am văzut anunţurile online.

— Bună. Daryl se apropie târşâindu-şi picioarele şi ridică o mână flască, pe post de salut. Io-s Daryl.

— Chiar eşti înghiţitor de flăcări? mă uit eu la el suspicioasă.

Îmi închipuiam un tip mai macho, cu bronz permanent, dinţi strălucitori şi bretele cu strasuri. Dar nu-i frumos să judeci oamenii după înfăţişare. Poate că Daryl ăsta o fi crescut la circ sau aşa ceva.

— Îhîm.

Încuviinţează de câteva ori, cu un mic tic nervos la ochi.

— Şi vrei la schimb poşeta mea plic Luella?

— Colecţionez articole de la Luella, zice pătimaş. O iubesc pe Luella.

— Daryl e designer de genţi, intervine Clare. E foarte, foarte talentat. De unde ai cumpărat-o?

Tipa e încă hipnotizată de geanta Marc Jacobs.

— De la Barneys, din New York.

— Barneys? zice cu respiraţia întretăiată. Ai fost acolo? Cum

e?

— Sinceră să fiu, am lucrat acolo.

— Nu pot să cred. Acum Daryl e cel care cască nişte ochi cât cepele la mine, plină de admiraţie. Eu strâng bani să merg la New York.

— Amândoi strângem, încuviinţează Clare hotărâtă. De Crăciun aveam deja o sută şaizeci de lire. Doar că dup-aia au început reducerile. Şi m-am dus la Vivienne Westwood, zice ea şi se strâmbă.

— Iar eu la Paul Smith, oftează Daryl. Iar acum nu mai am decât treizeci de lire.

— Iar eu minus optzeci, zice Clare posacă. Îi sunt datoare lu' tata. M-a întrebat: „Da' ce nevoie ai de altă geacă?", la care eu: „Tată! E Vivienne *Westwood".* Şi el doar s-a uitat la mine, şi a zis: „Hă?".

— Ştiu exact cum te simţi, nu pot să nu fiu de acord cu ea. Există oameni care pur şi simplu nu înţeleg. Ce geacă era? Să nu-mi zici că aia roşie superbă, căptuşită?

— Ba da! zice şi i se luminează faţa. Aia era! Şi nişte pantofi de vis… Am o fotografie pe undeva…

Începe să facă *scroll* pe mobil.

E exact ca mine! Şi eu am poze cu hainele mele preferate.

— Pot să ţin un pic Luella? se aventurează Daryl în timp ce eu admir pantofii Westwood ai lui Clare.

— Sigur. Uite-o. Îi dau poşeta plic şi Daryl o priveşte o clipă cu veneraţie. Aşa… acum poate revenim la afaceri. Mi-ai putea demonstra şi mie cum înghiţi tu flăcări? îmi trebuie pentru o petrecerea Vreau să fie un număr ca lumea de tot.

Urmează o mică pauză, apoi Daryl spune:

— Da. Sigur. Îţi arăt.

Îşi lasă geanta-sac pe jos, caută ceva prin ea, apoi scoate un băţ lung de lemn, căruia îi dă foc cu o brichetă Zippo.

Nu mi se pare că nu aduce niciun pic cu un băţ de înghiţitor de flăcări. Mi se pare că arată ca o trestie de bambus din grădină.

— Hai, Daryl. Clare îl priveşte concentrată. Poţi s-o faci.

Daryl îşi dă capul pe spate, dezvăluindu-şi gâtul firav, şi ridică băţul. Apropie flacăra, cu o mână tremurătoare, la vreo zece centimetri de gură, după care tresare şi o îndepărtează stresat.

— Scuze, murmură el. Un pic cam fierbinte.

— Poţi s-o faci! îl încurajează iar Clare. Haide. Gândeşte-te, *Luella.*

— OK. Are ochii închişi şi pare că-şi face curaj. Hai c-o fac. O fac imediat.

Băţul e deja pe jumătate ars acum. OK, m-am lămurit, tipul ăsta e înghiţitor de flăcări din părţi.

— Stai! exclam când ridică iar băţul în flăcări. Ai mai făcut vreodată asta?

— Am învăţat cum se face pe You Tube, zice Daryl, cu faţa năduşită. O s-o fac.

Pe You Tube?

— Expiră, Daryl, intervine Clare, cu o mină îngrijorată. Aduţi aminte, *expiră.*

Ridică iar băţul, cu mâna tremurândă. Flăcările portocalii se umflă ameninţătoare, ca infernul. Din clipă-n clipă o să ne dea foc la toţi.

— Haida, îşi şopteşte pentru sine. *Haida,* Daryl.

— Încetează! strig îngrozită. O să te răneşti! Uite, poftim, îţi dau poşeta Luella, OK? E a ta! Dar nu-ţi arde faţa!

— Pe bune? Daryl coboară băţul, alb precum creta şi

tremurând, după care sare brusc, în clipa când flacăra îi atinge mâna. Au! Băga-mi-aş!

O aruncă pe jos, scuturându-şi mâna, şi ne uităm cu toţii cum băţul se stinge încet.

— N-ai nicio treabă cu înghiţitul de flăcări, aşa-i? zic în cele din urmă.

— Nţ, face el şi îşi scutură târşâind piciorul. Dar voiam foarte tare poşeta. Chiar ai vorbit serios, mi-o dai?

Nu-l pot învinovăţi. Sinceră să fiu, dacă eu aş vedea un anunţ că cineva dă o geantă de designer pentru un înghiţitor de flăcări, probabil că şi eu aş zice că pot să înghit flăcări. Şi totuşi, nu pot să nu mă simt dezumflată. Cum rămâne cu petrecerea lui Luke?

— OK, oftez. Poţi s-o iei.

Mă uit la Clare, la faţa ei plină de speranţă, la felul cum ţine strâns la piept geanta Marc Jacobs. Adevărul e că eu nu mai folosesc niciuna din genţile astea. Şi ceva-mi spune că n-o să-mi dea în veci nimeni un cort pe ele.

— Şi Clare, poţi să păstrezi şi tu genţile Marc Jacobs dacă vrei.

— Meserie! Aproape că explodează de bucurie. Pe bune? Vrei să… îţi spăl maşina sau ceva?

— Nu, mersi!

Nu-mi pot înăbuşi râsul.

Clare s-a luminat toată.

— Ce super. A, uite, a venit şi Julie.

— Nu-mi spune, zic. Altă amică de-a voastră.

Pe alee se apropie o adolescentă blondă, cu trei mingi colorate în mâini.

— Bună! zâmbeşte şovăitoare. Eu sunt jongleriţa? Pentru sandalele Gina?

— Ştii să jonglezi? o iau direct.

— Păi… Se uită stresată la Clare, care îi răspunde cu o grimasă şi clatină din cap. Îhm… E suficient dacă zic că învăţ repede?

După ce Daryl, Clare şi Julie se îndepărtează pe alee, mă prăbuşesc pe prima treaptă şi mă uit în zare, cu genunchii la piept. Nu pot să nu mă simt deprimată. Halal *barter*. Adică nu mă supăr că am dat diverse chestii gratis, ba a fost chiar o plăcere să văd că lucrurile mele se duc la oameni care or să se poarte frumos cu ele. Şi toţi trei mi-au fost extrem de recunoscători.

Totuşi n-a fost chiar o tranzacţie de succes, aşa-i? Dacă mă întrebaţi pe mine, trocul ăsta e o prostie şi nu ştiu ce-o fi fost în mintea mea să mă iau după Jess. Am rămas fără trei genţi de designer şi o pereche de sandale şi n-am primit nimic la schimb. Petrecerea n-a avansat nici cu un milimetru… n-avem casă… şi trebuie să ne mutăm orice-ar fi… Las capul tot mai jos şi durează câteva momente până când aud o voce blândă zicând:

— Rebecca?

Ridic ochii şi văd o femeie într-o jachetă îngrijită şi fustă întinzându-mi o tavă cu mâncare.

— Sunt Erica, zice. De pe Oxshottmarketplace.com? Cu minitartinele pentru haina Missoni? M-am gândit să-ţi aduc o selecţie şi să-ţi alegi tu.

Mă ridic cu greutate şi o fixez o clipă suspicioasă.

— Chiar ştii să găteşti?

Erica râde.

— Gustă puţin, zice arătând spre tavă, şi spune-mi tu.

Mă aplec în tăcere, iau o minitartină şi muşc din ea. E cu crevete şi chilii pe aluat de tartă şi e delicioasă. Aşa cum sunt şi

cea cu avocado şi rulada cu mozzarella.

În clipa când le-am terminat pe toate, mă simt de un milion de ori mai bine. Se pare că Erica se ocupă într-adevăr cu cateringul! Şi o să pregătească o gamă asortată de mini tartine şi o să le servească ea însăşi. Iar haina Missoni îi stă minunat, mai ales când îi dau şi o curea de lac şi nişte cizme Prada lucioase până la genunchi (care mă băteau mereu la fluierul piciorul şi oricum nu le purtam niciodată) şi-i rearanjez părul.

Şi a zis că, dacă vreau să se ocupe de tot cateringul petrecerii, e gata să mai continue *barter*-ul!

Strălucesc de mândrie. A mers! Iată-mă, făcând schimb în comunitatea mea locală, fiind total eco şi etică, folosind resursele planetei aşa cum *trebuia*. Fără bani, fără cărţi de credit, fără risipă. Să vezi când i-oi spune lui Jess!

Intru în casă fericită, parcă plutind, şi mă uit să văd ce face Minnie. Apoi deschid laptopul şi, doar aşa, în treacăt, trec în revistă site-ul de catering al Ericăi. Uau. E foarte impresionant. Şi uite-o şi pe ea, impecabilă şi profesionistă în şorţul ei. Şi uite şi o pagină cu testimoniale… şi o listă de meniuri pentru petrecere… şi…

Poftim?

Mă chiombesc şocată la pagina de web. Nu-mi vine să cred.

Haina Missoni, cizmele Prada şi cureaua pe care le-am dat la schimb fac *cel puţin* o mie şase sute de lire – şi aici zice că tot ce am cerut eu face parte din „Oferta specială de gustări” şi costă o mie două sute.

Am dat cu patru sute de lire mai mult. Nu-i de mirare că era aşa încântată.

Când închid computerul, fierb de furie. Am avut eu dreptate. Trocul e o idioţenie şi o porcărie totală şi a existat un motiv

pentru care a ieşit din uz, iar eu n-am să-l mai practic cât oi trăi. *Banii* ce-au?

Dr. James Linfoot
Harley Street Nr. 36
Londra W1

Rebecca Brandon
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott
Surrey

17 februarie 2006

Dragă Rebecca, îţi mulţumesc pentru scrisoarea ta din ÎS februarie.

Sunt într-adevăr specialist în boli de inimă şi plămâni şi mi-a părut rău să aud de simptomele tale. Cu toate astea, nu sunt prea convins că ele au fost provocate de „regimul drastic antishopping".

Nu sunt de acord cu tine că e imperativ să „îţi cumperi câte ceva pentru sănătatea inimii tale". Şi nici nu-ţi pot prescrie drept medicaţie preventivă „mersul la cumpărături".

Dacă simptomele persistă, îţi sugerez să îi faci o vizită medicului tău de familie.

Cu cele mai bune urări,
James Linfoot

DEPARTAMENTUL CENTRAL
PENTRU POLITICĂ MONETARĂ
Etajul 5

Whitehall Place nr. 180
Londra SW1

Doamnei Rebecca Brandon
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott
Surrey
Data: 20 februarie 2006

Dragă Rebecca, îţi mulţumesc pentru scrisoarea ta din 16 februarie.

Îţi pot înţelege supărarea cauzată de recenta şi nefericita ta experienţă de *bartering.* Te asigur că, dacă am ocazia, îl voi avertiza pe ministrul de Finanţe că „la urma urmei, *barter*-ul nu e totuşi cea mai bună soluţie". Te rog, nu-ţi face griji: nu a iniţiat deja „schimbul dintre chestiile noastre şi ale Franţei".

Dacă te consolează cu ceva, ineficacitatea instrumentelor financiare de a asigura lichidităţile necesare a fost întotdeauna o mare sursă de nemulţumire pentru investitori. Întâmplarea face că în acest moment chiar scriu o teză pentru *The British Journal of Monetary Economics,* cu titlul „O istorie a evaluării şi stabilirii preţului investiţiilor nelichide, de la 1 600 până azi". Cu permisiunea ta, aş dori să folosesc exemplul tău de dezamăgire legată de experienţa *barter*-ului pentru a da „savoare anecdotică". Firește, dacă doreşti, te pot menţiona drept sursă în nota de subsol.

Cu stimă,
Edwin Tredwell,
Director Cercetare, Politică monetară

ALARIS PUBLICATIONS LTD
C.P. 54
Londra E16 4JK

Doamnei Rebecca Brandon
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott
Surrey
27 februarie 2006

Dragă Rebecca, îţi mulţumim pentru CD-ul tău demo: „Discursurile motivaţionale ale lui Becky", pe care le-am ascultat. Sunt categoric foarte pline de viaţă, iar unele dintre anecdote, nemaipomenit de amuzante.

Tu afirmi că „mesajul profund şi spiritual reiese cât se poate de clar şi răspicat". Din păcate, nici după mai multe ascultări atente nu am reuşit să detectăm exact care anume este acest mesaj. În text par într-adevăr să existe mai multe mesaje, însă unele le contrazic pe celelalte.

Prin urmare, nu vom produce o colecţie în douăsprezece părţi şi nici nu-i vom face publicitate la TV, aşa cum propui tu.

Cu consideraţie,
Celia Hereford
Director (Mind-Body-Spirit)

Unsprezece

Se întâmplă. Chiar se întâmplă cu adevărat. Invitaţiile la petrecere au fost trimise! Acum nu mai există cale de întoarcere.

Bonnie mi-a trimis ieri lista finală de invitaţi, pe mailul meu secret, de petrecere. Trecând-o rapid în revistă, m-au apucat ceva emoţii. Uitasem câte relaţii, la cel mai înalt nivel, are Luke. Au fost invitaţi şi oameni foarte importanţi, de marcă, precum preşedintele de la Foreland Investments şi întregul consiliu de administraţie de la Banca Londrei. Există chiar şi cineva care se numeşte Preasfinţia Sa John Gardner-Stone, titlu care m-a făcut să îngheţ şi nu-mi vine să cred că Luke e prieten cu el. (L-am căutat repede pe Google – şi când i-am văzut barba uriaşă, ca un tufiş, mi s-a părut şi mai greu de crezut.)

Două sute de oameni ultraimportanţi vin la petrecerea asta. Şi eu n-am încă nici măcar cort. Nu mi-a mai răspuns nimeni la anunţul pentru schimb şi n-am nicio şansă să-mi permit să angajez o firmă de fiţe. De fiecare dată când mă gândesc, mi se strânge stomacul de spaimă. Dar trebuie să gândesc pozitiv. O să fac eu cumva rost de cort. Pur şi simplu trebuie. Şi am minitartinele şi confetti de la magazinul de o liră şi am făcut deja patruzeci de pompoane…

Oare nu pot să fac eu şi cortul? Din sacoşe de cumpărături?

Îmi şi închipui cortul perfect, făcut din petice ravisante, cu sute de nume de designeri licărind peste tot…

Nu. Hai să fiu realistă. Pompoanele sunt maximumul creativităţii mele.

Partea bună e că tocmai mi-a venit o superidee, cea de a găsi sponsori pentru petrecere. Am trimis tone de scrisori către directorii de marketing ai unor companii ca Dom Perignon şi Bacardi, în care le-am spus ce mare şansă e pentru ei să aibă legătură cu un eveniment atât de spectaculos şi de mare ţinută. Dacă doar câţiva dintre ei ne trimit chestii gratis, ne-am scos. (Şi, evident, i-am pus să jure că păstrează secretul. Dacă

vreunul dintre ei scoate vreo vorbă, e mort.)

Mă uit în jos la hainele mele şi îndepărtez o scamă de pe hăinuţa de tweed roz a lui Minnie. Ne plimbăm pe lângă Piccadilly, şi în viaţa mea n-am fost aşa stresată. La două sute de metri de noi se află Ritzul, şi la Ritz se află Elinor, care aşteaptă în apartamentul ei, şi într-acolo ne îndreptăm şi noi.

Încă nu-mi vine să cred că am făcut asta. Am stabilit o întâlnire secretă cu ea. Nu i-am zis absolut nimic lui Luke. Mi se pare cea mai mare trădare posibilă. Însă în acelaşi timp… simt că nu aş fi putut face altceva. Trebuie să-i dau lui Elinor o şansă de a-şi cunoaşte nepoata. Una singură.

Şi dacă e un dezastru sau Elinor spune ceva oribil, imediat o iau pe Minnie pe sus şi dispar cu ea, făcându-mă că nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta niciodată.

Ritz-ul e la fel de maiestuos şi de frumos ca întotdeauna, şi îmi amintesc fulgerător cum m-am întâlnit o dată aici cu Luke, chiar înainte să devenim un cuplu. În viaţa mea nu mi-aş fi închipuit c-o să ajungem să ne căsătorim şi să avem o fiică. În viaţa mea nu mi-am închipuit că o să-l trădez şi o să mă văd pe ascuns cu mama lui…

Nu. Încetează. Nu te mai gândi la asta.

Când intrăm în Ritz, la câţiva metri de noi se află o mireasă brunetă, îmbrăcată în cea mai extraordinară rochie mulată, cu un voal lung şi strălucitor şi diademă, de mă apucă brusc jindul. Doamne, ce mi-ar plăcea să mă mai mărit o dată.

Cu Luke, fireşte.

— Pin-ţesă. Minnie arată spre mireasă cu degetul ei durduliu şi ochişorii ca nişte farfurii. Pin-ţesă!

Mireasa se întoarce şi-i zâmbeşte fermecător. Ia un mic boboc de trandafir roz din buchetul ei, vine foşnind spre noi şi i-l

întinde lui Minnie, care îi întoarce larg zâmbetul, apoi dă să apuce cel mai mare şi mai apetisant trandafir.

— Nu, Minnie! zic şi o prind exact la timp. Mersi foarte mult! adaug către mireasă. Arăţi superb. Fata mea crede că eşti o prinţesă.

— Pinţ? Minnie se uită în jur. Pinţ?

Mireasa mă priveşte şi râde.

— Uite-l şi pe prinţul meu, draga mea.

Arată spre un bărbat în haine de zi, care se apropie pe mocheta cu model.

Câh. E scund, îndesat, cam chel şi are în jur de cincizeci de ani. Aduce mai mult a broscoi. Îmi dau seama după privirea nedumerită a lui Minnie că nu e deloc convinsă.

— Pinţ? zice iar către mireasă. Unde pinţ?

— Felicitări şi petrecere frumoasă! spun eu iute. Cred că trebuie să plecăm…

Şi o duc repede pe Minnie de acolo, în timp ce glasul ei încă mai comentează piţigăiat „Unde pinţ?”.

Aproape că sper ca bărbatul de la recepţie să-mi zică: „îmi pare rău, Elinor Sherman va fi plecată toată dimineaţa” şi să putem uita totul şi să mergem la Hamleys. Însă e limpede că ea a dat de ştire personalului, fiindcă tipul intră imediat în priză şi zice: „A, da, sunteţi oaspeţii doamnei Sherman”, şi mă conduce el însuşi la lift. Şi astfel, înainte să-mi dau seama, mă aflu într-un hol mochetat elegant şi bat la uşă, cu o mână brusc tremurătoare.

Poate că a fost o idee foarte proastă. O, Doamne. Aşa e, nu? A fost o idee foarte, foarte proastă, absolut stupidă…

— Rebecca.

Elinor deschide uşa atât de grăbită, că ţip speriată.

— Bună.

O strâng pe Minnie şi mai tare de mână şi, preţ de o clipă, ne uităm pur şi simplu una la alta. Elinor e îmbrăcată într-un *boucle* alb, cu perle uriaşe în jurul gâtului. Pare să se fi subţiat şi mai mult, şi ochii îi sunt ciudat de mari, când se uită de la mine la Minnie.

E *speriată,* îmi dau seama subit.

Totul s-a întors pe dos. Altădată ea mă băga pe mine în sperieţi.

— Intraţi.

Se dă la o parte şi o conduc cu blândeţe pe Minnie înăuntru. Camera e frumoasă, cu mobilă impozantă şi vedere spre Green Park, şi o masă e aranjată cu cafea şi o etajeră cu prăjituri, plină de ecleruri minuscule şi altele. O conduc pe Minnie la o sofa rigidă şi o ridic, aşezând-o. Se aşază şi Elinor, şi urmează un moment de tăcere atât de crispată şi stânjenitoare, de mai că-mi vine să ţip. În cele din urmă, Elinor inspiră adânc.

— Doreşti o ceaşcă de ceai? îi zice lui Minnie.

Minnie se mulţumeşte să se uite la ea cu ochii mari. Pare un pic timorată de Elinor.

— E Earl Grey, continuă Elinor către Minnie. Dacă ai altă preferinţă, spune-mi şi comand.

Întreabă un copil *de-doi-ani* ce fel de ceai preferă? N-a avut niciodată în viaţa ei de-a face cu un copil de doi ani?

Mă rog. Adevărul e că probabil nu.

— Elinor… intervin cu blândeţe. Minnie nu bea ceai. Nici măcar nu ştie ce-i ăla ceai. Frige! adaug tăios când Minnie dă să apuce ceainicul. *Nu,* Minnie.

— A.

Elinor pare bulversată.

— Dar poate mânca un biscuit, adaug repede.

Adevărul e că îmi place cum arată biscuiţii ăştia. Şi prăjiturile.

Cu buricele degetelor, Elinor pune un biscuit pe o farfurie aurită şi i-o întinde lui Minnie. E nebună la cap? O farfurie de porţelan foarte scump de la Ritz… şi un copil mic? Mai că-mi vine să-mi acopăr ochii când mi-o imaginez pe Minnie scăpând farfuria, azvârlind-o, făcând biscuitul fărâmiţe, în general făcând haos…

Dar, spre mirarea mea, Minnie stă cât se poate de dreaptă, cu farfuria în poală, biscuitul neatins, şi continuă să se uite ţintă la Elinor. Pare vrăjită de ea. Iar Elinor pare la rândul ei un pic vrăjită de Minnie.

— Sunt bunica ta, Minnie, zice cu un glas fără modulaţii. Îmi poţi spune… bunica.

— Buniga, zice Minnie şovăitoare.

Simt o împunsătură de panică în inimă. Nu pot s-o las pe Minnie să se plimbe prin casă zicând „buniga”. Luke o să vrea să ştie ce sau cine e „buniga” asta.

Nu pot nici măcar să zic că vorbeşte despre mama, fiindcă Minnie îi spune „buni”, ceea ce e cu totul altceva.

— Nu, zic grăbită. Nu-ţi poate spune nici bunica, nici buniga, nici nimic de genul ăsta. Pentru că o să se trezească vorbind aşa şi acasă, şi o să afle Luke. Iar el nu ştie că sunt aici. Simt tensiunea infiltrandu-mi-se în voce. Şi el nu trebuie să afle. OK.

Elinor rămâne tăcută. Îmi dau seama că aşteaptă să vorbesc eu. Se vede treaba că eu fac toate jocurile în ultima vreme.

— Îţi poate spune… Scormonesc prin minte, căutând ceva inofensiv şi impersonal. Lady. Minnie, dânsa e Lady. Poţi să spui „Lady”?

— Lady.

Minnie se uită la Elinor, confuză.

— Eu sunt Lady, zice Elinor după o pauză, şi simt o împunsătură de milă pentru ea, ceea ce e ridicol, fiindcă la urma urmei e vina ei că e aşa o scorpie şi o regină de gheaţă.

Şi totuşi, e un pic tragic să stai aşa într-un apartament de hotel şi să fii prezentată propriei tale nepoate ca „Lady”.

— Am adus un joc.

Elinor se ridică brusc şi se duce în dormitor. Profit de ocazie ca să-i îndrept fusta lui Minnie şi să-mi bag un ecler în gură. Doamne, cât e de delicios.

— Poftim.

Elinor îi întinde ţeapănă o cutie.

E un puzzle al unui tablou impresionist. Două sute de bucăţi.

Pentru numele lui Dumnezeu. Oricât s-ar strădui, Minnie nu poate face un asemenea puzzle. Mai degrabă l-ar mânca.

— Frumos! zic. Poate îl facem împreună!

— Eu mă dau în vânt după puzzle-uri, spune Elinor, şi aproape rămân cu gura căscată. E o premieră. N-am auzit-o niciodată până acum pe Elinor zicând că se dă în vânt după ceva, *orice.*

— Păi… ăă… stai să-l deschid…

Deschid cutia şi răstorn piesele pe masă, ferm convinsă că Minnie o să se şi înfigă în ele şi o să le arunce în ceainic sau mai ştiu eu unde.

— Singura metodă de a face un puzzle e s-o iei metodic, îi zice Elinor lui Minnie. Mai întâi, întoarcem toate piesele cu faţa în sus.

Când ea începe să facă asta, Minnie înşfacă imediat o mână de piese.

— Nu, zice Elinor şi o fulgeră pe Minnie cu o privire din aia îngheţată de-a ei, care odinioară mă făcea să-mi vină să mă bag sub masă. Nu aşa.

Preţ de o clipă, Minnie rămâne nemişcată, încă strângând bine piesele în mânuţa ei, parcă vrând să-şi dea seama dacă Elinor chiar vorbeşte serios. Se uită fix una la alta şi amândouă par cât se poate de hotărâte, de fapt…

O, Doamne, uite ce seamănă una cu alta.

Cred c-o să am un atac de panică sau o să leşin au ceva de genul ăsta. N-am mai văzut asta până acum – dar Minnie are exact aceiaşi ochi, acelaşi fel de a ridica bărbia şi aceeaşi privire fixă şi imperioasă.

Cea mai mare spaimă a mea s-a adeverit. Am dat naştere unei mini-Elinor. Înșfac o mini-merengă şi încep s-o mestec. Am nevoie de zahăr, să-mi revin după şoc.

— Dă-mi piesele, îi spune Elinor lui Minnie şi, după o pauză, Minnie se conformează.

Cum e posibil ca asta mică să se poarte atât de bine? Ce se întâmplă aici?

Elinor a început deja să aranjeze piesele pe masă, cât se poate de concentrată. Fir-ar să fie. Chiar vorbea serios, chiar îi plac puzzle-urile, se pare.

— Ce mai face Luke? zice, fără să ridice privirea, şi încremenesc.

— Face… face… bine.

Iau o gură de ceai, dorindu-mi brusc să fi avut şi nişte coniac să pun în el. Simpla pomenire a numelui lui Luke mi-a dat o stare de nervozitate. N-ar trebui să fiu aici; Minnie n-ar trebuit să fie aici; dacă află vreodată Luke…

— Va trebui să plecăm în curând, zic brusc. Minnie, încă

cinci minute.

Nu-mi vine să cred ce stăpână sunt pe mine. Altădată, Elinor era cea care făcea ce voia, iar noi ceilalţi jucam cum ne cânta ea.

— Luke şi cu mine am avut o… neînţelegere.

Elinor are capul plecat deasupra pieselor.

Sunt un pic şocată. Elinor nu obişnuieşte să aducă în discuţie subiecte delicate, de familie.

— Ştiu, zic sec.

— Luke are anumite laturi pe care le găsesc… Elinor face o altă pauză. Greu de înţeles.

— Elinor, chiar nu pot să mă bag în povestea asta, zic jenată. Nu pot să vorbesc despre asta. A fost între tine şi Luke. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat, în afară de faptul că tu ai zis ceva despre Annabel…

Oare e închipuirea mea sau Elinor se crispează uşor? Mâinile ei încă vântură piesele de puzzle, dar privirea îi e distantă.

— Luke îi era devotat… acelei femei, zice.

Acelei femei, iar. Da, şi aşa îţi spune şi el ţie, îmi vine să-i zic.

Dar fireşte că n-o fac. Îmi beau doar ceaiul, privind-o tot mai curioasă. Cine ştie ce s-o fi petrecând dincolo de părul ăla lăcuit. Oare tot timpul ăsta s-a gândit într-una la cearta ei cu Luke? Oare, în fine, şi-a dat seama cât de tare a făcut-o de oaie? Oare, *în fine,* şi-a dat seama ce-a pierdut în toţi anii ăştia?

N-am cunoscut niciodată vreo persoană atât de greu de citit ca Elinor. Ce mi-ar plăcea să pot intra în mintea ei, doar o dată, şi să văd cum anume îi funcţionează rotiţele creierului.

— N-am întâlnit-o decât o dată, spune Elinor şi ridică uşor capul, cu o expresie interogativă. Nu mi s-a părut cine ştie ce rafinată. Sau elegantă.

— Asta i-ai zis lui Luke? nu pot să nu exclam furioasă. Că Annabel nu e rafinată sau elegantă? Nu-i de mirare că ţi-a întors spatele şi-a plecat. Annabel *a murit,* Elinor! Iar el e *distrus.*

— Nu, zice Elinor, şi acum e clar că are un mic spasm bine definit sub ochi. Trebuie să fie singurul milimetru pătrat unde nu şi-a făcut Botox. Nu asta am zis. Încerc doar să-i înţeleg reacţia.

— Luke nu reacţionează niciodată exagerat! răspund furioasă.

OK, asta nu e chiar adevărat. Trebuie să recunosc că Luke mai sare uneori calul, când şi când. Dar *serios,* acum. Îmi vine să-i dau una lui Elinor în cap cu ceainicul de argint.

— A iubit-o, spune ea, şi nu-mi dau seama dacă e o afirmaţie sau o întrebare.

— Da! A iubit-o! Mă uit la ea furibundă. Sigur c-a iubit-o!

— De ce?

Mă uit la ea bănuitoare, întrebându-mă dacă încearcă să puncteze în vreun fel, însă apoi îmi dau seama că vorbeşte serios. Chiar vrea să ştie de ce.

— Cum adică, *de ce*? mă răstesc la ea, enervată. Cum poţi să mă întrebi *de ce*? Era *mama lui*!

Urmează o tăcere tensionată. Cuvintele mele par să fi rămas plutind în aerul nemişcat. Simt cum mă cuprinde o înfiorare ciudată.

Fiindcă, evident, Annabel nu era mama lui Luke. Strict vorbind, Elinor e mama lui. Diferenţa e că Annabel a ştiut cum să fie mamă.

Elinor n-are nici cea mai mică idee ce înseamnă să fii mamă. Dacă ar fi ştiut, în primul rând nu i-ar fi părăsit pe Luke şi pe tatăl lui, când Luke era încă foarte mic. Dacă ar fi ştiut, nu i-ar

fi întors spatele în ziua când el a venit la New York, la paisprezece ani. N-am să uit. Niciodată, când mi-a spus cum a aşteptat în faţa blocului ei, disperat să-şi cunoască mama cea legendară şi fascinantă, pe care nu o văzuse niciodată. Şi cum, într-un sfârşit, ea a ieşit din bloc, imaculată şi frumoasă, ca o regină. Mi-a spus cum ea l-a văzut peste drum, şi cum trebuie să fi ştiut exact cine e… dar s-a făcut că nu ştie. S-a urcat pur şi simplu în taxi şi a dispărut. Şi nu s-au mai văzut niciodată decât când el era deja un adult.

Aşa că evident că a făcut o mică obsesie pentru Elinor. Şi evident că ea l-a dezamăgit, iar şi iar. Annabel a înţeles perfect situaţia şi a avut o răbdare fără margini şi i-a acordat tot sprijinul ei – chiar şi atunci când Luke a crescut şi a devenit subjugat de Elinor. Ea a ştiut că el e fermecat de mama lui naturală; a ştiut că ea o să-l rănească. Şi tot ce a vrut a fost să-l protejeze cât a putut, aşa cum ar face orice mamă.

În vreme ce Elinor… n-are nici cea mai mică idee despre nimic.

O parte din mine ar vrea să zică: „Ştii ceva, Elinor? Las-o baltă, n-o să pricepi niciodată". Însă cealaltă parte vrea să se ridice la nivelul provocării.

Vreau să încerc să o fac să înţeleagă, chiar dacă se va dovedi un lucru imposibil. Trag adânc aer în piept, încercând să-mi organizez gândurile. Mă simt ca şi cum i-aş explica o limbă străină.

— Annabel îl iubea pe Luke, zic într-un final, impăturindu-mi şervetul. Necondiţionat. ÎI iubea cu toate calităţile şi defectele lui. Şi nu voia nimic în schimb.

De când îl cunosc pe Luke, Elinor n-a fost interesată de el decât atunci când fiul ei a putut să facă ceva pentru ea sau să

strângă bani pentru nu ştiu ce organizaţie de caritate idioată de-a ei, sau s-o ajute să se scalde în gloria obţinută de el. Până şi nunta pe care ne-a organizat-o la Piaza a fost de fapt pentru ea şi poziţia ei în societate.

— Annabel ar fi făcut orice pentru Luke. Mă uit hotărâtă în jos, la şervet. Şi nu s-ar fi aşteptat niciodată la nicio recompensă sau rezultat. Era mândră de succesul lui, sigur că era, dar l-ar fi iubit indiferent ce ar fi făcut el. Indiferent cât de multe ar fi realizat. Era pur şi simplu băiatul ei drag şi îl iubea. Şi dragostea asta a ei pentru el nu s-a stins niciodată. Nu cred că s-ar fi putut stinge vreodată.

Mi se pune un mic nod în gât. Chiar dacă ne vedeam destul de rar, moartea lui Annabel m-a afectat şi pe mine. Uneori efectiv nu-mi vine să cred că nu mai e printre noi.

— Şi, apropo, ca să ştii, era şi elegantă, şi rafinată, nu pot să mă abţin să adaug, un pic prea vehement. Fiindcă, atunci când Luke a început să petreacă mai mult timp la New York şi să te cunoască mai bine, n-a zis niciodată despre tine decât de bine. Îl iubea atât de mult pe Luke, că prefera să facă asta şi el să fie fericit decât să ştie că suferă. E un mod destul de elegant şi rafinat de a te comporta, dacă mă întrebi pe mine.

Spre groaza mea, mi s-au umezit ochii. N-ar fi trebuit să mă bag în povestea asta. Mi-i şterg furioasă şi o iau pe Minnie de mână.

— Trebuie să mergem, Mân. Mersi pentru ceai, Elinor.

Îmi caut geanta. Trebuie să plecăm cât mai repede de aici. Nu mă obosesc să-i pun haina lui Minnie, doar i-o înhaţ din mers şi suntem deja la uşă când aud în urma mea vocea lui Elinor:

— Aş vrea s-o mai văd pe Minnie.

Fără voia mea, mă întorc şi-o privesc. Stă cât se poate de

dreaptă în scaun, cu chipul la fel de palid şi de lipsit de expresie ca întotdeauna. Nu-mi dau seama dacă a auzit ceva din ce i-am zis, ca să nu mai zic dacă a priceput ceva.

— Aş vrea… Pare că se chinuie să vorbească. Ţi-aş fi extrem de recunoscătoare dacă mi-ai aranja altă întâlnire între mine şi Minnie.

Mi-ar fi „extrem de recunoscătoare”. Doamne, cum s-au schimbat sorţii.

— Nu ştiu, zic după o pauză. Poate.

Gândurile mi se învârtejesc în minte. Nu trebuia ca ziua de azi să fie începutul nu ştiu cărui aranjament regulat. Trebuia sa fie o întâlnire unică. Şi simt deja că l-am trădat pe Luke. Şi pe Annabel. Şi pe toată lumea. Ce naiba caut, de fapt, aici?

Însă în acelaşi timp nu pot scăpa de acea imagine: Minnie şi Elinor fixându-se în tăcere una pe alta, cu aceeaşi privire hipnotizată.

Dacă nu le mai dau voie să se vadă niciodată, oare nu las să se repete ce a păţit Luke? Dacă Minnie dezvoltă un complex şi o să mă condamne că n-am lăsat-o să-şi vadă bunica?

O, Doamne, cât de complicat e totul. Nu pot face faţă. Vreau o familie normală şi sinceră, în care bunicile să fie nişte fiinţe blânde care stau lângă şemineu şi tricotează.

— Pur şi simplu nu ştiu, repet. Trebuie să plecăm.

— La revedere, Minnie.

Elinor ridică o mână rigidă, ca regina.

— Pa, Lady, zice Minnie veselă.

Îmi dau brusc seama că buzunăraşul rochiei lui Minnie e înţesat de piese de puzzle. Ar trebui să le scot şi să i le dau înapoi lui Elinor. Fiindcă altfel o să îi ia o veşnicie să facă un puzzle incomplet. Şi asta ar agasa-o şi ar enerva-o la culme, nu?

Şi, ca o persoană matură şi adultă ce sunt, ar fi normal să i le dau înapoi.

— Atunci pa, zic, ies pe uşă şi o închid în urma noastră.

Tot drumul spre casă sunt copleşită de vină şi devin un pic paranoică. Nu pot să spun *nimănui* unde am fost azi. Nimeni n-ar înţelege, iar Luke ar fi distrus. Sau furios. Sau amândouă.

Când pornesc spre bucătărie, mă pregătesc psihic să fiu luată rapid la întrebări de genul unde am fost cu Minnie toată ziua, însă mama doar ridică ochii de pe scaunul ei de la masă şi zice: „Bună, draga mea". E ceva încordat şi strident în tonul ei, care mă face să mă uit mai bine la ea. Are şi obrajii de un trandafiriu suspect.

— Bună, mamă. Totul e OK? Privirea mamei cade pe şoseta bleumarin din mâna ei. Ce faci?

— Ce să fac! E limpede că abia aştepta s-o întreb. Mă gândeam că e evident! îi cârpesc ciorapii lu' taică-tu, având în vedere că suntem prea *amărâţi* să ne permitem haine noi…

— N-am zis aşa ceva!

Tata năvăleşte cu paşi mari în bucătărie, în urma mea.

— … şi acum zice că sunt „de nepurtat"! încheie mama. Spune, Becky, ti se pare că sunt „nepurtabili"?

— Păi…

Mă uit atentă la şoseta pe care mi-o aruncă. Nu vreau să fiu rea cu stilul mamei de a cârpi ciorapii – dar adevărul e că e o cusătură destul de grosolană, şi lâna de un albastru ţipător cu care a cusut îţi cam sare în ochi. Nu mi-aş pune-o în picior nici moartă.

— Dar nu poţi să cumperi nişte şosete noi de la magazinul de o liră? propun eu.

— Şosete noi? Şi pot să te întreb cine le va plăti? întreabă

mama cu o voce piţigăiată, de parcă aş fi sugerat ca tata să-şi ia cele mai fine şosete cu monogramă, făcute pe comandă, pe Jermyn Street.

— Păi… ăă… sunt doar o liră…

— Mi-am comandat câteva perechi de la John Lewis, zice tata cu un aer de finalitate.

— John Lewis! Vocea mamei e mai ascuţită ca niciodată. Deci pentru tine ne permitem John Lewis, da? Văd că o regulă e valabilă pentru tine, Graham, şi alta pentru mine. Ei bine, măcar bine că ştiu cum stăm…

— Jane, nu te prosti. Ştii foarte bine că n-o să sărăcim dintr-o pereche de şosete.

O iau pe şest pe Minnie de mână şi o conduc afară din bucătărie.

Mama şi tata sunt prea cu capsa pusă, mai ales mama. Din fericire, i-am dat lui Minnie să mănânce la Pizza Express în drum spre casă, aşa că nu trebuie decât să facă baie şi să bea nişte lapte. Apoi, când ea o să fie în pat, o să pot intra pe mailul meu secret şi să văd dacă mi-a răspuns cineva…

— Becky.

Glasul lui Luke mă face să tresar ca o pisică opărită. Iată-l, coboară scările. Ce face acasă atât de devreme? Oare ştie de Elinor? Oare bănuieşte ceva?

Încetează, Becky. Stai calmă. Nu bănuieşte nimic. S-a întâlnit doar cu un client în Brighton, atâta tot.

— A, bună! zic veselă. Minnie şi cu mine am fost… plecate.

— Mi se pare destul de logic. Luke mă priveşte ironic. Ce face fata mea?

Se întinde spre capătul scărilor, o ridică pe Minnie în braţe şi o leagănă.

— Lady, zice Minnie serioasă.

— Lady? o gâdilă Luke la bărbie. Ce Lady, scumpete mică?

— Lady? Minnie are ochii mari şi plini de respect. Pu-zzle.

Hait! De când ştie Minnie să zică „puzzle”? De ce trebuie să-şi îmbogăţească vocabularul tocmai acum? Ce alte cuvine o să mai aud brusc de la ea? „Elinor”? „Hotelul Ritz”? „Ştii ce, tati, azi am fost s-o văd pe cealaltă bunică a mea”?

— Pu-zzle.

Scoate brusc piesele de puzzle din buzunar şi i le arată lui Luke.

— Lady.

— Ce haioasă el râd repede. Ne uitam la jocuri de puzzle într-un magazin de jucării şi era şi unul cu Mona Lisa. Probabil de-aia tot zice „puzzle” şi „lady”.

— Ceai, adaugă Minnie.

— Şi am băut ceai, intervin disperată. Doar noi. Doar noi două.

Să nu zici „buniga”, pentru numele lui Dumnezeu, să nu zici „buniga” …

— Sună bine. Luke o lasă pe Minnie jos. Apropo, tocmai am primit un mesaj telefonic de la secretara lui Michael.

— Michael! zic absentă. Super. Ce face?

Michael e unul dintre cei mai vechi prieteni ai noştri şi stă în State. A fost multă vreme partenerul de afaceri al lui Luke, însă acum s-a pensionat, mai mult sau mai puţin.

— Nu ştiu. A fost un pic ciudat. Luke scoate un *post-it* şi se uită la el mirat. Nu se auzea bine, dar *am senzaţia* că secretara zicea ceva despre 7 aprilie? Şi că nu va reuşi să vină la petrecere?

Petrecere?

Petrecere?

Lumea din jurul meu a încremenit. Sunt ţintuită locului şi mă uit la Luke îngrozită. Simt că-mi bubuie inima în cap.

Şi de ce *a sunat* secretara lui Michael? Trebuia să trimită e-mail. Trebuia să fie secret. N-am scris cu litere suficient de mari? N-am fost destul de clară?

— Ne-a invitat undeva? Luke pare perplex. Nu-mi amintesc să fi primit vreo invitaţie.

— Nici eu, îngaim, după un interval care mi se pare cât şase ore. Se pare că a fost o încurcătură.

— „Oricum n-am reuşi să ajungem din State." Luke se încruntă în direcţia mesajului. „Efectiv nu e posibil. Şi cred că am şi ceva în ziua aia. Un seminar de training sau ceva."

— Da, încuviinţez cu ardoare. Da. Păi lasă, că îl lămuresc eu pe Michael. Iau *post-it*-ul de la Luke, făcând mari eforturi să nu-l înşfac efectiv. Lasă-mi-l mie. Oricum, vreau să întreb şi de fiica lui. Uneori, când e în oraş, mai vine pe la The Look.

— Sigur că vine. Unde să se ducă în altă parte?

Luke îmi aruncă un zâmbet dezarmant, însă nu-i pot răspunde la fel.

— Păi… te superi dacă te rog să-i faci tu baie lui Minnie? încerc eu să vorbesc calm. Trebuie să dau un telefon urgent.

— Nicio problemă. Luke porneşte spre scări. Hai, Mân, ora să faci băiţă.

Aştept până au ajuns pe palier, apoi ies repede afară pe alee şi apelez rapid numărul lui Bonnie.

— Dezastru! Catastrofă! urlu, abia aşteptând să zică alo. Secretara unuia dintre invitaţi a sunat în legătură cu petrecerea! Şi i-a lăsat mesaj lui Luke! Mă rog, am reuşit să salvez situaţia… dar dacă nu reuşeam?

— O, Doamne. Bonnie pare şocată. Ce neplăcut.

— Am scris clar pe invitaţie „Nu sunaţi!”. Sunt în pragul isteriei, nu mă mai pot opri. Se poate mai clar de atât? Dacă încep să sune şi alţii? Ce mă fac?

— Becky, nu intra în panică, zice Bonnie. O să mă gândesc. Ce zici să luăm mâine micul dejun împreună şi să ne facem un plan? Am să-i spun lui Luke că ajung mai târziu.

— OK. Mersi foarte mult, Bonnie. Ne vedem mâine.

Încet, pulsul începe să mi se normalizeze. Pe bune, să organizezi o petrecere-surpriză e ca şi cum ai face non-stop sprinturi de o sută de metri, fără avertisment. Ar trebui să se breveteze asta, în loc de training personalizat.

Ooo, poate am să ajung în megaformă fără pic de efort. Ce ca lumea ar fi.

Îmi pun bine mobilul şi tocmai vreau să intru în casă, când îmi dau seama că se aude zgomotul unui motor turat. Pe alee trage o dubă mare, albă, ceea ce e destul de ciudat.

— Bună ziua, mă apropii şovăitoare. Vă pot ajuta?

Un tip în tricou se apleacă pe geamul cabinei.

Are spre cincizeci de ani, barbă neagră de câteva zile şi antebraţul voinic şi tatuat.

— Tu eşti fata cu *barter*-ul? Becky?

— Poftim? mă holbez la el mirată.

Ce se întâmplă aici? Nici măcar n-am mai dat vreun anunţ recent. Dacă nu cumva are ultimii ochelari de soare de la Prada şi vrea să-i dea la schimb pentru o eşarfa albastră Missoni.

Lucru de care mă cam îndoiesc.

— Fiică-mea ţi-a promis un cort? Clare? Şaişpe ani?

Ăsta e tatăl lui Clare? Observ subit o cută urâtă între ochii lui. Fir-ar. Mi se cam face frică de el. Oare a venit să-mi frece

ridichea că fac *barter* cu o adolescentă?

— Da, dar…

— Azi-noapte a ieşit la iveală tărăşenia. Nevastă - mea a vrut să ştie de unde are genţile pe care i le-ai dat. Clare nu trebuia să facă niciodată asta.

— Nu mi-am dat seama că e atât de tânără, zic repede. Îmi pare rău…

— Tu crezi că un cort face cât două genţi? zice ameninţător.

O, Doamne. Ce crede, c-am vrut să trag vreo ţeapă?

— Nu! Adică… nu ştiu! Glasul îmi trădează nervozitatea. Speram doar că e posibil ca cineva să aibă un cort disponibil care nu-i mai trebuie, ştiţi şi dumneavoastră, care mai mult încurcă locul…

Amuţesc când îmi dau seama că vocea mi se poate auzi pe geamul de la baie.

— Putem vorbi în şoaptă, vă rog? Mă apropii mai tare de cabină. Trebuie să fie un secret. Şi, dacă iese cumva soţul meu din casă… cumpăr fructe de la dumneavoastră, OK?

Tatăl lui Clare mă săgetează cu o privire intrigată, apoi zice:

— Păi şi cât costă genţile alea?

— Noi, cam o mie de lire. Vreau să zic, depinde de cât de mult îţi place Marc Jacobs, cred…

— O mie de lire, clatină el din cap uluit. E dusă rău cu pluta.

Nu îndrăznesc să comentez, nici pro, nici contra. Adevărul e că, dacă mă gândesc mai bine, poate că despre mine vorbeşte.

Tatăl lui Clare mă fixează brusc.

— Bine, zice apăsat. Dacă fiică-mea ţi-a promis un cort, o să-ţi dau un cort. Dar nu pot să-ţi ofer şi servicii complete, va trebui să ţi-l instalezi singură. Deocamdată n-am niciunul disponibil. Dar îţi fac rost.

Preţ de o clipă, nu-mi vine să cred ce-am auzit.

— Îmi faci rost de un cort? zic eu şi imediat îmi acopăr gura cu mâna. O, Doamne. Ştii că mi-ai salvat viaţa?

Tatăl lui Clare râde scurt şi-mi întinde o carte de vizită.

— O să ia legătura cu tine un băiat de la mine. Îi spui data, zici că Cliff ştie de asta, te rezolvăm.

După care bagă duba în viteză şi întoarce pe alee.

— Mersi, Cliff! strig după el. Spune-i lui Clare că sper să se bucure de genţi!

Îmi vine să ţopăi. Îmi vine să urlu de bucurie. Am cort! Şi n-a costat mii de lire, şi totul e rezolvat. Ştiam eu că pot s-o fac.

DEPARTAMENTUL CENTRAL
PENTRU POLITICĂ MONETARĂ
Etajul 5
Whitehall Place nr. 180
Londra SW1

Doamnei Rebecca Brandon
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott
Surrey

27 februarie 2006

Dragă Rebecca, îţi mulţumesc pentru răspunsul prompt. E foarte amabil din partea ta să-mi oferi cu atâta largheţe permisiunea de a te cita.

Din păcate, *The British Journal of Monetary Economics* nu e

o revistă periodică ilustrată şi nu are un „foto-editor” sau „stilist”, aşa cum propui. Prin urmare, nu voi avea posibilitatea de a folosi fotografiile cu haina Missoni, centura şi cizmele pe care mi le-ai trimis în plic cu atâta generozitate, drept pentru care ti le returnez cu mulţumiri anticipate.

Cu stimă,
Edwin Tredwell,
Director Cercetare, Politică monetară

Doisprezece

De data asta, ne-am dus la un restaurant din centrul Londrei, aflat destul de departe de biroul lui Luke. Când ajung, o văd pe Bonnie deja aşezată la o masă din colţ, imaculată într-un costum de culoarea coralului şi cerceii din perle de cultură pe care l-am pus pe Luke să îi cumpere drept cadou de ziua ei. Pare să se simtă foarte bine aşa, stând singură la masă, cu capul sus, bând calmă din ceaşca de ceai. Ca şi cum a mai stat de mii de ori singură în felul ăsta în restaurante.

— Ce bine-ţi vin cerceii! zic, strecurându-mă în scaunul de alături.

— Sunt superbi! zice Bonnie, atingând un cercel. Sper că mi-ai primit mesajul de mulţumiri, Becky. Cum naiba ai făcut?

— Am fost foarte subtilă, zic mândră. I-am găsit pe net şi i-am zis lui Luke că mi-i doresc. După care am zis: „Ba mai bine nu! I-ar veni mai bine cuiva cu alt ten şi altă culoare de păr. Cuiva ca secretara ta Bonnie, poate!”.

N-o să-i zic acum şi că a trebuit s-o zic de vreo cinci ori, din ce în ce mai tare, până când Luke a catadicsit să ridice ochii din laptopul lui.

— Eşti foarte abilă, oftează Bonnie. Eu, una, n-am prea avut

cine ştie ce noroc cu sala de fitness, din păcate. Am *încercat* să zic ceva de ea…

— A, nu te mai gândi la asta. Oricum, deocamdată mai stăm cu casa. Iau meniul, apoi îl las jos absentă. Acum mă stresează mai tare petrecerea. Îţi vine să crezi ce s-a întâmplat azi-noapte?

— Oamenii sunt aşa de lasă-mă-să-te-las când vine vorba de invitaţii, ţâţâie Bonnie din buze dezaprobator. Nu citesc niciodată cu atenţie indicaţiile.

— Şi acum ce mă fac?

Sper că Bonnie s-a gândit deja la vreo soluţie deşteaptă şi, aşa cum speram, o văd că dă calmă din cap.

— Am o propunere. Să contactăm personal fiecare invitat, reiterând ideea că e o petrecere surpriză şi eliminând în felul ăsta orice neplăcere ulterioară.

— Da, zic fără grabă. Da, e o idee foarte bună. Iau mâine lista cu mine la serviciu.

— Becky, îmi permiţi să sugerez să sun eu? zice Bonnie cu blândeţe. Dacă o faci tu, vei da impresia că tu eşti persoana de contact. Însă *n-ar trebui* să fii tu persoana de contact. Trebuie să te distanţăm cât putem de invitaţi, pentru a preveni orice scăpări ulterioare.

— Dar e mult prea mult de muncă! Nu-ţi pot cere aşa ceva!

— Nu mă deranjează deloc. Serios, chiar mi-ar face plăcere. Şovăie o clipă, apoi continuă: E chiar distractiv, zău!

— Păi atunci… mersi!

Un chelner se foieşte pe lângă noi şi comand un cappuccino dublu. Am nevoie de cafeină. Petrecerea asta mă consumă mai mult decât am crezut. Mă dor muşchii de la mână de la câte pungi de plastic am tăiat pentru pompoane (sunt la a şapteşdoua) şi sunt în permanenţă stresată de gândul paranoic

că Luke ar putea să dea din întâmplare peste dosarul meu cu notiţe. Azi-noapte am visat că s-a întors acasă tocmai când îi făceam tortul aniversar într-un malaxor uriaş şi a trebuit să mă fac că pregătesc micul dejun, iar el zicea într-una: „Dar nu vreau tort la micul dejun”.

Ceea ce e un vis stupid, fiindcă nici *bătută* n-aş face un tort aniversar pentru două sute de persoane.

O, Doamne. Trebuie să trec şi asta pe listă. *Să comand tort aniversar.*

— Becky, draga mea, relaxează-te, spune Bonnie, de parcă mi-ar citi gândurile. Mereu se întâmplă câte ceva. Dar, dacă mă întrebi pe mine, mi se pare că ţii petrecerea asta foarte bine în frâu. Ştii, Luke are nişte angajaţi extrem de loiali, adaugă încetişor. Şi o să fie încântaţi să-şi poată arăta aprecierea în felul ăsta.

— A! radiez eu de încântare. Păi… asta-i bine, oricum.

— N-am avut niciodată un şef care să ţină partea angajaţilor lui cu atâta hotărâre. Ori de câte ori avem vreun client dificil sau vreo plângere, Luke insistă să se ducă el personal să rezolve. Zice că numele lui e pe uşă şi el trebuie să încaseze şi perdaful aferent. Sigur, treaba asta e cu dus-întors, adaugă gânditoare, bându-şi ceaiul. Eu, una, cred că poate n-ar fi rău să mai delege răspunderea şi altora.

Nu pot să nu mă uit iar la Bonnie cu atenţie. Oare câte observă ea cum stă aşa, în colţul ei, şi se uită la toţi?

— Clientul ăsta nou cu nu ştiu ce chestie cu carbon sună destul de promiţător, zic, sperând s-o fac să zică mai multe.

— A, da. Luke e încântat de rezultat. Sigur că a încercat să nu-şi facă speranţe prea mari… dar îmi dau mereu seama când o anume întâlnire e importantă pentru el, spune Bonnie schiţând

un surâs, fiindcă mereu îşi reface nodul de la cravată.

— Da! exclam încântată, ştiind exact la ce se referă. Şi acasă face la fel!

Ne zâmbim una alteia şi iau o gură de cappuccino. Într-un fel, mă simt cam aiurea să-l vorbesc pe Luke aşa, pe la spate. Însă pe de altă parte e chiar plăcut să ai cu cine să împărtăşeşti lucrurile astea. Nimeni altcineva nu-i cunoaşte micile tabieturi.

— Bănuiesc că mereu ajungi să te împrieteneşti cu nevestele şefilor, nu? nu mă pot abţine să n-o întreb. Sau cu soţii lor, dacă sunt femei.

— Nu chiar, zice ea, părând aproape amuzată. Am senzaţia că nu m-au prea considerat drept… o posibilă prietenă pe gustul lor.

Am văzut poze cu Lady Zara Forrest, soţia fostului şef al lui Bonnie. Are un SPA în Notting Hill şi dă mereu interviuri. N-o văd deloc ieşind în oraş şi pălăvrăgind cu Bonnie.

— Mă rog, bănuiesc că e mai firesc să te împrietenești cu colegii de serviciu, zic repede. Mie, una, mi se pare că e o atmosferă destul de plăcută la voi în firmă…

— Da, zice Bonnie. Deşi, firește, ca secretară personală a lui Luke, mă aflu într-o poziţie destul de ciudată. Există nişte limite de confidenţialitate. Aşa că e firesc să existe o oarecare distanţă între mine şi ceilalţi, zâmbeşte ea. Aşa a fost mereu.

Se simte singură.

Revelaţia mă izbeşte în moalele capului. Sigur că ar putea avea o viaţă socială trepidantă în afara slujbei – dar, cumva, ştiu că nu e aşa. Luke mi-a spus odată că e mereu disponibilă în weekend, că mereu răspunde la e-mailuri în maximum o oră şi cât de mult îl ajută. Pentru el e bine, da. Dar pentru ea?

— Să ştii că mă bucur foarte tare că am ajuns să ne cunoaştem

mai bine, zic cu căldură. Ţi-am spus că o să facem o echipă bună. Apropo, să ştii că acum lucrez la problema cu aerul condiţionat.

Luke ţine aerul condiţionat dat la o temperatură mult prea joasă la birou. Mă mir, sincer, cum de Bonnie nu tremură non-stop.

— Mulţumesc! spune şi îi apar gropiţe în obraji. Eu cu ce te mai pot ajuta?

— Trebuie să fie ceva… Iau câteva guri de cappuccino, meditând. A, da! Ştii noul gel de duş pe care-l foloseşte Luke? Nu-i aşa că miroase groaznic?

— Gel de duş? Bonnie pare sincer şocată. Mă rog, nu e treaba mea să comentez…

— Dar nu se poate să nu-l fi simţit. Cel cu rozmarin şi ginseng? ÎI urăsc din suflet, dar el zice că-l trezeşte. Poate că, dacă ai zice că-l urăşti şi tu, ar înceta să-l mai folosească.

— Becky, draga mea. Bonnie se uită lung la mine. Zău că mi-ar fi imposibil să pomenesc ceva atât de personal ca *gelul de duş.*

— Ba da, ai putea! Sigur că ai putea! Crede-mă, Luke ţine foarte mult la părerea ta, despre absolut orice. Şi nu s-ar supăra. Şi cravata aia albastră, cu maşinuţe. Poţi să-i zici şi de ea, că e oribilă?

— Becky, zău…

— Haide, îi zâmbesc eu fermecător, ca de la nevastă - la-secretară-personală. Nu se poate să nu urăşti şi tu cravata aia.

— Ce să zic…

Bonnie pare stânjenită. Sigur că o urăşte. Desfac biscuiţelul din ambalaj şi încep să-l ronţăi, gânditoare.

Îmi vine un nou gând, radical. Îl mai poate influenţa pe Luke

într-o altă privinţă, una importantă. Poate.

— Bonnie… eşti singură la părinţi? zic într-un final.

— Nu, am un frate.

— Perfect!

— Ce te rog, dacă ai ocazia… crezi că i-ai putea vorbi lui Luke despre fratele tău şi să-i zici cât de important a fost pentru tine să nu fii singură la părinţi? Şi poate să-l întrebi dacă mai vrea şi alţi copii în afară de Minnie şi să-i zici ce frumos ar fi dacă ar vrea? Şi că ar fi bine să nu mai piardă timpul şi să se pună pe treabă?

Bonnie pare ca lovită de trăsnet.

— Becky! Asta *zău* că nu e treaba mea. N-aş putea *niciodată…*

— Ba da, ai putea! zic încurajatoare. Îmi doresc atât de mult încă un copil şi ştiu că în adâncul sufletului şi el îşi doreşte şi te-ar asculta orbeşte.

— Dar…

— Doar dacă se iveşte ocazia, zic pe un ton liniştitor. Dacă vine vorba. Cerem nota?

Când plecăm de la restaurant, o îmbrăţişez, mânată de un impuls subit.

— Mersi mult pentru tot, Bon. Eşti cea mai tare!

Ar fi trebuit să mă împrietenesc cu Bonnie acum mult timp. Data viitoare am să-i spun să-i zică lui Luke că trebuie să mergem în insulele Mauritius.

— Pentru puţin. Pare uşor fâstâcită, dar îmi zâmbeşte. Şi, te rog, nu-ţi face griji în legătură cu petrecerea. Sunt sigură că Luke nu bănuieşte nimic.

— Eu nu sunt aşa de sigură. Mă uit în susul şi în josul străzii, cuprinsă brusc de paranoia. Ţi-am zis că după prânzul nostru

am dat nas în nas cu el? I-am zis că mi-am făcut Botox, dar nu m-a crezut, şi acum se mai uită uneori aşa la mine, de parcă ar şti că pun ceva la cale… Când îi văd expresia lui Bonnie, amuţesc. Ce e?

— Acum înţeleg eu! exclamă ea. Mă trage deoparte de fluxul mulţimii de pe trotuar. Becky, în ziua când ne-am întâlnit, Luke s-a întors la birou şi m-a întrebat dacă s-a deschis cumva vreun magazin de designer în zonă. Am presupus că mă întreabă fiindcă are legătură cu vreun client din domeniu. Dar acum mă gândesc dacă nu cumva credea că vrei să nu ştie el că ai fost să dai o raită prin…

Bonnie tace, plină de tact.

— Magazine? spun uluită. A crezut că m-am dus la cumpărături?

— E posibil, nu crezi? zice şi îmi face cu ochiul. E o acoperire destul de bună.

— Dar… nu înţelegi! I-am promis că nu mai cumpăr nimic! Am făcut un pact, în ziua când banca a dat faliment! Şi mă ţin de el!

Îmi vâjâie creierii de nervi. Oare Luke a crezut că-mi calc cuvântul şi îl mint, inventând o poveste despre Botox? De-asta se tot uita bănuitor la geanta mea?

Îmi vine să mă năpustesc la biroul lui, să-mi arunc geanta ca pe o mănuşă de călărie şi să declam: „Rebecca Brandon, născută Bloomwood, îşi ţine cuvântul, domnule!”. Şi, poate, să-l şi provoc la duel.

— O, Doamne. Bonnie pare tulburată. Becky, e o simplă presupunere…

— Nu, sunt sigură că e adevărat. E convins că am fost la cumpărături. Bine, atunci. Lasă-l să creadă asta, îmi ridic eu

hotărâtă bărbia. Atunci am să mă folosesc de asta, ca să-l duc pe o pistă greşită.

La urma urmei, cu cât Luke e mai convins că mă duc la cumpărături în secret, cu atât mai puţin o să-i treacă prin cap că de fapt îi organizez o petrecere. Pornesc pe stradă, ultrahotărâtă. Dacă Luke crede că sunt la „shopping" … atunci să vezi „shopping". De ce să-l dezamăgesc?

În seara respectivă, când aud cheia lui Luke în broască, sunt mai mult decât pregătită. Port un pulover de culoare lămâie verde aprins, pe care nu l-am purtat niciodată (mare greşeală, ce-o fi fost în capul meu?), care încă mai are eticheta pe el. Pe deasupra lui, am geaca de piele pe care mi-am luat-o de la reduceri, cu eticheta de la Whistles prinsă cu grijă la loc şi iţindu-se. Vizibil, plus o eşarfă, un colier şi o curea portocaliu aprins, pe care nu le-am mai purtat niciodată.

Mă rog, adică aveam de gând să le port odată şi-odată. Înţelegeţi. Când le venea vremea.

Am scos nişte sacoşe de fiţe de pe raftul de sus al şifonierului şi le-am pus sub masa de la bucătărie, taman cât să se vadă un pic. Am îndesat nişte hârtie de ambalaj de la Prada în coşul de gunoi şi cică am ascuns nişte bonuri vechi în spatele cuptorului cu microunde. Minnie se ţine după mine în pijamaua şi hălăţelul ei, mâncând un sendviş cu miere şi privindu-mă mirată. Când îl aud pe Luke îndreptându-se spre bucătărie, îi zic „Şşş!", pentru orice eventualitate.

— Şşş! răspunde imediat şi ea, ducându-şi un deget la buze. Şşş, mami!

Pare atât de serioasă, că nu pot să nu râd. Apoi îmi iau poziţia în bucătărie, verificându-mi reflexia în frigiderul de inox, cu cea mai profi poză de model de care sunt în stare. Când Luke

intră, tresar destul de convingător.

— Vai, ce m-ai speriat, Luke! zic şi-mi dau repede jos geaca, asigurându-mă că eticheta roz de la Whistles sare în ochi. Eu tocmai… îhm… Nu fac nimic. Absolut nimic!

Strâng geaca ghemotoc şi mi-o ascund la spate, în timp ce Luke îmi aruncă o privire intrigată. Se îndreaptă spre frigider şi-şi scoate o bere.

Aa. Ar fi trebuit să pun bonurile în frigider.

Nu. Prea evident.

— Şşş, tati! îi zice Minnie lui Luke cu un aer confidenţial, cu degetul încă la buze. V-aţi ascunselea.

Deci asta crede ea că făceam eu. (De-a v-aţi ascunselea e jocul preferat al lui Minnie. Doar că de-a v-aţi ascunselea al nostru nu e ca al celorlalţi. La noi, numărăm doar până la trei şi trebuie să-i spui unde o să te ascunzi. Şi, când e rândul ei, ea se ascunde de fiecare dată în acelaşi loc, şi anume în mijlocul camerei.)

— Ne jucăm imediat, iepuraş. Luke ia o gură de bere. Interesant pulover, zice, ridicând din sprâncene.

Era şi normal să-l observe, din moment ce arăt ca un jeleu verde-gălbui.

— E vechi! zic imediat. ÎI am de nu ştiu când. Poţi s-o întrebi pe Suze. Sun-o chiar acum, dacă nu mă crezi. Hai, sun-o!

— Becky… Luke râde scurt. N-am zis niciodată că nu te cred. De ce eşti aşa paranoică?

— Din… niciun motiv!

Mă apropii de masă şi dau un şut pe şest, dar foarte vizibil, în sacoşele de sub ea. ÎI văd pe Luke cum coboară cu privirea şi rămâne cu ea fixată asupra lor.

Ha! Punct ochi, punct lovit!

— Şi… ce-ai făcut azi? zice relaxat.

— Nimic! N-am fost nicăieri! Doamne, măi Luke, mereu mă iei la întrebări, parc-ai fi de la poliţie.

Îmi bag colierul în pulover, de parcă aş vrea să-l ascund.

Luke dă să zică ceva, după care se răzgândeşte şi se mulţumeşte să scoată berea din ambalajul de plastic.

Du-o la gunoi… îl îndemn în gând. *Haide, du-o la gunoi.*

Da!

Pe bune c-ar trebui să mă fac coreografă. Exact în clipa când Luke e pe punctul de a scoate coşul afară, traversez bucătăria cu o viteză perfect calculată şi pun mâna pe mânerul bufetului, care acţionează mecanismul culisant, pentru a-l opri.

— O arunc eu, zic exagerat de nonşalantă. Nu-ţi face griji. Mă ocup eu de ea.

— O pun doar la plastic reciclabil, zice Luke, un pic bulversat.

Dă să deschidă coşul, iar eu îl las doar o fracţiune de secundă, cât să zărească un crâmpei de hârtie de împachetat de la Prada, şi îi iau din nou mânerul.

— Am zis că fac. Eu asta! zic ambalată.

— Becky, e în regulă.

Trage tot sertarul cu gunoiul afară, iar hârtia de la Prada se înfoaie de la curent, de parc-ar vrea să zică: „Iată-mă! Ia uite la mine! Prada!”.

Preţ de o clipă, niciunul din noi nu spune nimic.

— Dumnezeule, ce-o fi cu asta aici? zic cu o voce stridentă şi nefirească, şi încep s-o îndes la loc. E veche. Foarte veche. Nici nu mai ştiu de când n-am mai fost la Prada. Sau de când mi-am cumpărat ceva de la Prada. Sau din altă parte!

Mă poticnesc la fiecare cuvânt şi în viaţa mea n-am părut mai

vinovată.

De fapt, chiar încep să mă simt vinovată. Mă simt ca şi cum tocmai mi-aş fi făcut de cap în oraş şi mi-aş fi depăşit limita de creditare şi aş fi ascuns toate chestiile sub pat.

— Becky… Luke îşi trece o mână peste frunte. Ce naiba se întâmplă?

— Nimic!

— Nimic!

Îmi aruncă o privire sceptică.

— Absolut nimic, zic eu pe un ton cât mai ferm şi sigur.

Deşi mă întreb dacă nu cumva am cam sărit un pic calul.

Poate că nu l-am păcălit nicio clipă cu tot teatrul ăsta al meu. Poate că se gândeşte: „Ei bine, e limpede că n-a fost la cumpărături, aşa că ce altceva ar putea ascunde, aha, ştiu, o petrecere".

Preţ de câteva momente, ne uităm pur şi simplu unul la altul. Eu respir precipitat şi am mâna încă încleştată pe mânerul de la sertarul de gunoi.

— Găsit?

Tensiunea e spulberată de glasul lui Minnie. Stă în picioare în mijlocul camerei, cu mâinile acoperindu-i bine ochii, ceea ce înseamnă că acum se ascunde.

— Becky! Tata apare în prag. Draga mea, cred c-ar fi bine să vii. Ai o livrare.

— A, zic, luată prin surprindere. Nu aşteptam nicio livrare. Oare ce poate fi?

— Găsit? Glasul lui Minnie devine uşor tânguios. *Găsit?*

— Te-am găsit! zicem eu şi Luke la unison. Bravo, Minnie! adaug când deschide ochii şi ne zâmbeşte radioasă şi mândră. Foarte bine te-ai ascuns! De la cine e livrarea? mă întorc eu iar

către tata.

— E o dubiţă de la fashionforwardgirl.com, zice tata când îl urmăm în hol. Şi se pare că e destul de voluminoasă.

— Serios? mă încrunt eu. Nu se poate, e o greşeală. N-am cumpărat nimic de pe fashionforwardgirl.com. Mă rog, nu recent.

Îl văd pe Luke cântărindu-mă din ochi ironic şi mă colorez la faţă.

— Nu mi-am cumpărat nimic, OK? E în mod sigur o greşeală.

— Livrare pentru Rebecca Brandon, zice tipul de la livrări când ajung la uşa de la intrare. Dacă sunteţi amabilă să semnaţi aici…

Îmi întinde o agendă electronică şi un creion electronic.

— Staţi puţin! ridic eu mâinile. Nu semnez nimic. N-am comandat nimic de pe fashionforwardgirl.com! Adică, *nu-mi amintesc* să fi comandat ceva…

— Ba, da, doamnă, aţi comandat. Pare plictisit, de parcă nu e prima oară când aude asta. Şaişpe articole.

— *Şaişpe?*

Îmi cade efectiv faţa.

— Dacă vreţi, vă arăt şi chitanţa.

Îşi dă ochii peste cap şi se întoarce în dubiţă.

Şaişpe articole?

OK, nu mai înţeleg nimic. Cum e posibil să fi comandat şaişpe articole de pe fashionforward.com şi nici măcar să nu-mi amintesc? M-am ramolit şi mă paşte Alzheimerul?

Acum un minut mă făceam că sunt vinovată că am fost la shopping, iar acum totul a devenit realitate, ca un fel de vis urât. Cum e posibil să se întâmple asta? Oare eu am provocat toată

debandada?

Îi văd brusc pe Luke şi pe tata schimbând priviri pe deasupra capului meu.

— N-am făcut-o eu! zic enervată. N-am comandat nimic! O fi luat-o razna computerul, naiba ştie.

— Becky, m-am cam plictisit deja de scuza cu computerul, zău, zice Luke obosit.

— Nu e nicio scuză, ăsta e adevărul! N-am comandat chestiile astea.

— E limpede că *cineva* le-a comandat…

— Poate că cineva mi-a furat identitatea. Sau poate am făcut cumpărături în somn! zic cu inspiraţie subită.

O, Doamne. Acum da, totul începe să se lege. Totul e clar. Cumpăr în somn, în secret. Mă şi văd ridicându-mă în tăcere din pat, coborând scările cu o privire sticloasă, logându-mă la computer, tastând codul de pe cartea de credit…

Şi atunci de ce nu mi-am luat şi geanta aia nouă splendidă de la Net-a-Porter după care mi se scurg ochii de atâta timp? Oare sinele meu care cumpără în somn n-are pic de gust?

Oare să-mi fac o notiţă către şinele care cumpără în somn?

— Ai făcut cumpărături în somn? Luke ridică o sprinceană. Asta-i nouă, n-am mai auzit-o.

— Ba nu e nouă deloc, îi răspund. Bănuiesc că ştii, Luke, dar somnambulismul e o boală destul de răspândită. Şi nu văd de ce cumpăratul în somn n-ar fi la fel.

Cu cât mă gândesc mai mult la teoria asta, cu atât mai tare simt că e adevărată. Ea ar explica atât de multe din viaţa mea. De fapt, încep să mă enervez pe toţi oamenii ăia care mi-au făcut viaţa atât de amară atâţia ani de zile. Pun pariu că şi-ar schimba placa, dacă ar şti că sufăr de o afecţiune medicală cu

totul specială.

— E foarte periculos să trezeşti persoana atunci când e în transă, îl informez pe Luke. Poate face infarct. Trebuie efectiv s-o laşi să facă ce face.

— Înţeleg, zice Luke şi începe să mustăcească. Deci, dacă te văd cumpărând de pe net toată colecţia Jimmy Choo şi eşti în pijamale, trebuie să stau pur şi simplu liniştit şi să te las în pace, ca să nu faci atac de cord şi să mori?

— Doar dacă e în toiul nopţii şi am privirea sticloasă, îi explic.

— Draga mea, râde Luke scurt. *Întotdeauna* e în toiul nopţii şi *întotdeauna* ai privirea sticloasă.

Ce mă poate enerva.

— Ba n-am deloc privirea sticloasă! încep furioasă, dar în acel moment revine şoferul dubiţei.

— Poftim, zice şi îmi bagă-n ochi o hârtie. Şaişpe paltoane Miu Miu, pe verde.

— Şaişpe paltoane? strig şi mă holbez la hârtie uluită. De ce naiba aş fi comandat şaişpe paltoane, toate aceeaşi culoare şi mărime?

Sinceră să fiu, m-am *uitat* la haina asta online, ţi chiar mi-am pus-o în coş, dar niciodată n-am…

Încremenesc. Îmi vine în minte o imagine bruscă şi nu tocmai plăcută. Laptopul meu, lăsat deschis în bucătărie. Pagina deschisă. Minnie, căţărându-se pe scaun…

O, Doamne, nu se poate să fi făcut asta.

— Minnie, ai apăsat tu butoanele de pe computerul lui mami?

Mă întorc spre ea îngrozită.

— Glumeşti. Luke pare perplex. Nu se poate să fi făcut asta!

— Ba se poate! Ştie să folosească un *mouse*. Iar la

fashionforward trebuie să apeşi pe buton o singură dată. Dacă s-a jucat la tastatură de suficiente ori şi a clicat de destule ori…

— Adică *Minnie* a comandat toate astea?

Tata pare şi el la fel de şocat.

— Păi, dacă nu eu, şi nici Luke…

— Unde le pun? ne întrerupe şoferul. La uşa de la intrare?

— Nu! Nu le vreau! Trebuie să le duceţi înapoi.

— Nu se poate, clatină el din cap. Dacă vreţi să le returnaţi, luaţi comanda, şi p-ormă completaţi formularul de retur şi le trimeteţi înapoi.

— Păi şi ce rost are să accept comanda? zic enervată. Nu le vreau.

— Păi, data viitoare când nu vreţi ceva, vă propun să nu comandaţi, ce ziceţi? spune tipul şi emite un chicotit grosolan la propria-i vorbă de duh.

Înainte să apuc să-mi dau seama ce face, a şi ridicat o cutie mare din spatele dubiţei. E cam cât tata.

— Astea sunt toate? Hai că nu e chiar aşa de rău cum am crezut…

— Asta-i una, mă corectează tipul. Fiecare vine împachetată separat, pe propriul ei stativ, ca să ştiţi.

Tocmai o scoate pe a doua. Mă holbez la el îngrozită. Ce-o să facem cu atâtea hăineturi în cutii?

— Eşti o fată foarte, foarte rea, Minnie. Nu pot să mă abţin să nu mă iau de ea. Să nu mai comanzi niciodată paltoane Miu Miu de pe internet. Şi să ştii că o să… o să… îţi tai banii de buzunar de săptămâna asta!

— Cutie a meeea!

Minnie se întinde cu jind spre cutii, cu sendvişul cu miere încă în mână.

— Ce-s astea? întreabă mama, apărând în pragul uşii de la intrare. Ce-i cu astea? şi face semn către cutiile masive. Arată ca nişte sicrie răsturnate, cum stau aşa, înşirate.

— A fost o neînţelegere, zic repede. Nu rămân aici. O să le returnez cât de repede pot.

— Şi cu asta opt…

Tipul ridică încă una. Văd clar că situaţia îl amuză nespus.

— Sunt şaişpe cu totul, zice tata. Poate reuşim să găsim loc pentru câteva dintre ele în garaj.

— Dar garajul e plin! zice mama.

— Sau în salon…

— Nu. Mama începe să scuture cu putere din cap. Nu. Nu. Becky, pân-aici. Mă auzi? M-am săturat! Nu mai putem trăi din cauza lucrurilor tale!

— E doar pentru o zi sau două…

— Aşa zici mereu! Aşa ai zis şi când te-ai mutat aici! Nu mai putem! *Nu mai putem să suportăm atâtea troace!*

Pare în pragul isteriei.

— Mai sunt doar trei săptămâni, Jane, zice tata, luând-o de umeri. Hai, linişteşte-te. Doar trei săptămâni. O să reuşim. O să bifăm în calendar fiecare zi care trece, cum am stabilit. Zi cu zi. Da?

E ca şi cum ar învăţa-o cum să facă faţă travaliului sau vieţii într-un lagăr de prizonieri. Chiar aşa e să stea cu noi, ca şi cum ar trăi *într-un lagăr de prizonierii*

Şi, deodată, mi se face înfiorător de ruşine. Nu pot s-o mai supun pe mama la aşa ceva. Trebuie să plecăm. Trebuie să ne mutăm imediat, până nu o ia complet razna.

— Nu mai sunt trei săptămâni! zic repede. Sunt… trei zile! Asta voiam să vă spun. În trei zile ne mutăm!

— În trei zile? repetă Luke după mine incredul.

— Da! Trei zile!

Îi evit privirea.

Cred că ne ajung trei zile să împachetăm. Şi să ne găsim undeva cu chirie.

— Poftim? Mama înalţă capul, pe care şi-l îngropase în pieptul tatei. Trei zile?

— Da! S-a rezolvat cu casa pe neaşteptate, aşa că ne mutăm. Am tot vrut să-ţi spun.

— Chiar plecaţi în trei zile? îngaimă mama, de parcă nu îndrăzneşte să creadă.

— Promit.

— Aleluia, zice şoferul dubiţei. Îmi semnaţi şi mie, doamnă? Privirea i se răsuceşte brusc către dubă. Hei! Domnişorico, ce faci acolo?

Îi urmăresc privirea şi îmi stă inima. Fir-ar. Minnie s-a urcat în cabina dubiţei.

— Conduce! ţipă veselă, cu mâinile pe volan. Conduce a meeeu!

— Scuze! strig şi mă grăbesc s-o dau jos. Minnie, ce naiba…

Îmi acopăr repede gura cu mâna.

Tot volanul e mânjit cu miere. Scaunul, geamul şi schimbătorul de viteze sunt ornate toate cu miere şi firimituri.

— Minnie! zic furioasă, coborând glasul. Fată rea ce eşti! Ce-ai făcut? Mă izbeşte un gând cumplit. Unde ţi-e sendvişul? Ce-ai făcut cu el? Unde l-ai…

Privirea îmi cade pe casetofonul încorporat.

Of… fir-ar să fie de treabă.

Şoferul dubiţei a fost incredibil de drăguţ, având în vedere faptul că tocmai livrase şaisprezece paltoane cuiva care nu le

dorea şi apoi fiica respectivei i-a îndesat un sendviş cu miere în casetofon. Nu ne-a luat decât o jumătate de oră să curăţăm tot şi i-am promis să i-l înlocuim cu unul de ultimă generaţie.

Când duba dispare de pe alee, mama şi tata se duc la bucătărie să facă un ceai, iar Luke mă trage practic după el sus, pe scări.

— Trei zile? mă întreabă în şoaptă. Ne mutăm în trei zile?

— Trebuie, Luke! Uite ce e, m-am gândit la tot. Găsim o casă cu chirie şi îi spunem mamei că ne mutăm în casa de care ştie, şi aşa toată lumea o să fie fericită.

Luke mă priveşte de parcă mi-ar fi sărit o doagă.

— Dar o să vrea să vină în vizită, Becky. La asta nu te-ai gândit?

— N-o s-o lăsăm! O s-o amânăm până când rezolvăm cu casa. O să zicem că vrem mai întâi ca totul să fie perfect. Luke, nu avem de ales, adaug stresată. Dacă mai stăm aici, o trimitem direct la balamuc!

Luke murmură ceva în şoaptă. Parcă e ceva de genul: „Ba eu o să ajung primul la balamuc".

— Ai tu vreo idee mai bună? răspund, la care Luke tace.

— Şi cu Minnie ce facem? zice apăsat.

— Cum adică, cu Minnie ce facem? O să vină cu noi, fireşte!

— Nu la asta m-am referit, plescăie el din limbă. Vreau să zic ce facem cu ea? Bănuiesc că şi tu eşti la fel de îngrijorată de ce-a făcut, ca şi mine, nu?

— Te referi la sendvişul cu miere? zic uluită. Haide, Luke, relaxează-te. Toţi copiii mai fac câte o boacănă…

— Tu nu vrei să vezi adevărul! Becky, e tot mai greu de controlat cu fiecare zi ce trece. Cred că e cazul să luăm măsuri extreme. Nu eşti de acord?

Măsuri extreme? Ce vrea să zică cu asta?

— Nu, nu sunt, zic şi simt cum mă ia un pic cu fiori pe şira spinării. Nu cred că are nevoie de „măsuri extreme”, indiferent ce înseamnă asta.

— Ei bine, eu cred. Luke are o mină serioasă şi nu mi se uită în ochi. O să dau nişte telefoane.

Ce telefoane?

— Luke, Minnie nu e nu ştiu ce copil-problemă, zic, cu glasul tremurându-mi uşor. Şi, oricum, pe cine suni? N-ar trebui să suni pe nimeni fără ca mai întâi să te consulţi cu mine!

— Mi-ai spune să nu sun! ţipă exasperat. Becky, unul dintre noi trebuie să facă *ceva*. O să sondez câţiva experţi în psihologia copilului.

Îşi scoate Blackberry-ul şi verifică ceva, iar mie mi se pune brusc pata.

— Ce experţi? Ce vrei să spui? îl întreb şi îi smulg BlackBerry-ul din mână. Spune-mi!

— Dă-mi-l înapoi! ridică el brusc vocea, care îi devine aspră, şi-mi trage BlackBerry-ul din mână.

Mă holbez la el şocată, şi sângele începe să-mi pulseze brusc în obraji. Chiar a vorbit serios. Chiar n-a vrut să văd. O fi ceva legat de Minnie? Sau… altceva?

— Care-i secretul? zic în cele din urmă. Luke, ce ascunzi?

— Nimic, zice defensiv. E ceva la care lucrez. Chestii brute. Delicate. Nu-mi place să vadă nimeni.

Aha, am priceput. Privirea îi fuge într-una spre Blackberry. Minte. O ştiu.

— Luke, tu îmi ascunzi ceva, înghit eu în sec. Ştiu precis. Dar suntem un cuplu! N-ar trebui să avem secrete unul faţă de altul!

— Tu vorbeşti? Luke îşi dă capul pe spate şi râde. Draga mea, nu ştiu dacă te duci la cumpărături, ai vreo datorie uriaşă sau

chiar îţi faci Botox… dar în mod sigur e un lucru de care nu vrei să ştiu. Am dreptate?

Fir-ar.

— Ba nu e niciun lucru! zic înflăcărată. Absolut niciunul!

Te rog, Doamne, dă să creadă că e vorba de shopping, te rog, Doamne, dă să creadă că e vorba de shopping…

Urmează o pauză ciudată şi încordată, apoi Luke ridică din umeri.

— Bine. Atunci bine… niciunul din noi nu ascunde nimic.

— Bine, ridic eu bărbia. De acord.

Treisprezece

A doua zi dimineaţa, cum mă scol, o şi sun pe Bonnie şi-i las un mesaj urgent, să-mi dea un telefon. O să-mi spună ea ce se întâmplă. Jos, în bucătărie, la micul dejun e o atmosferă încordată, iar Luke îmi tot aruncă priviri circumspecte, de parcă nu ştie sigur cum să procedeze.

— Deci! zice brusc pe un ton fals voios. Zi mare azi. Încerc să-mi fixez o întâlnire cu Christian Scott-Hughes, omul care e mâna dreaptă a lui Sir Bernard Cross. Sperăm ca Sir Bernard să fie receptiv la cauza tehnologiei climatice.

Doamne, cât de uşor e de citit. Nu vrea să-mi spună nimic despre chestia de pe Blackberry… şi, în loc de asta, mă plictiseşte de moarte cu nişte informaţii anoste despre tehnologia climatică, având senzaţia că aşa o să mă păcălească.

— Super, zic politicoasă.

Sinceră să fiu, chiar sunt impresionată. Sir Bernard Cross e mare greucean. (în ambele sensuri: e mereu la ştiri în calitatea lui de miliardar filantrop cu multe păreri radicale, şi cântăreşte cam o sută cincizeci de kile.)

— Christian Scott-Hughes e directorul executiv al lui Sir Bernard şi e extrem de influent, zice Luke. Dacă reuşim să-i câştigăm sprijinul, am făcut un mare pas înainte.

— Dar de ce nu te duci să te întâlneşti direct cu Sir Bernard? zic, la care Luke pufneşte în râs.

— Draga mea, Sir Bernard nu „se vede cu oricine". E ca şi cum ai zice: „De ce nu ne întâlnim cu regina în persoană?". Nu se face asta. O iei etapă cu etapă. O iei de jos şi, într-un final, ajungi şi la vârf.

Eu nu văd deloc lucrurile aşa. Dacă aş vrea să mă văd cu regina, mi-aş fixa drept ţintă o întâlnire chiar cu regina. Însă n-are niciun rost să-i spun asta lui Luke, fiindcă n-aş obţine din partea lui decât o predică despre cum nu înţeleg eu complexităţile afacerii lui, ca atunci când i-am propus să-i cupleze între ei pe clienţii celibatari.

Şi oricum, Sir Bernard Burtă-mare mă lasă mai mult decât rece.

— Şi tu? întreabă, terminându-şi cafeaua. E OK la tine la slujbă?

— Sinceră să fiu, abia dacă mai avem timp să respirăm, zic mândră nevoie mare. Caietul de programări e mai ticsit ca niciodată, iar directorul general tocmai mi-a trimis un e-mail să mă felicite că sunt aşa un geniu.

Luke râde, cu un aer mirat.

— Habar n-am cum faci. Toate celelalte sectoare sunt moarte, şi tu tot reuşeşti să vinzi haine scumpe de designer… I se scurge brusc tot sângele din obraji. Becky, te rog, spune-mi că nu ţi le vinzi, de fapt, ţie.

Rămân fără aer de jignită ce sunt. În primul rând, am făcut o promisiune, pe care o ţin. În al doilea, dacă aş fi făcut asta,

atunci de ce m-aş afla acum în faţa lui într-o fustă cumpărată acum cinci ani de la Barneys?

— Dacă chiar vrei să ştii, zic mândră, noi, cei de la The Look, avem o abordare unică a vânzării de modă, care ne e de mare ajutor în aceste vremuri de restrişte.

N-o să stau acum să-i explic că „unică" înseamnă că „ascundem hainele în cutii de hârtie de imprimantă". Luke n-are nevoie să afle fiece amănunt al muncii mele, nu-i aşa?

— Păi atunci, jos pălăria în faţa ta, îmi aruncă Luke un zâmbet dezarmant. Trebuie să plec. Pup-o pe Suze din partea mea.

Mă întâlnesc cu Suze înainte de serviciu ca să merg să văd expoziţia de artă a lui Ernie de la şcoală şi – sper – să dau ochii şi cu directoarea. (Mi-am pregătit o gamă asezonată de remarci tăioase. O să tremure de frică atunci când o să termin cu ea.) Şi pe urmă mergem amândouă la The Look, pentru marea întâlnire de *cross-promotion.*

Asta e celălalt motiv pentru care sunt aşa mare stea la mine la serviciu în clipa asta: ideea mea de a lega noua colecţie a lui Danny cu Shetland Shortbread a prins! întreaga colecţie porneşte de la ideea de tartan, aşa că e perfect. E o ofertă cu totul specială şi o şansă de a-şi face publicitate comună, şi totul e organizat în parteneriat cu British Wool Marketing Board, iar clipul promoţional a fost filmat la ferma lui Tarkie, cu modele ultrafiliforme printre turmele de oi ale lui Tarkie. Şi partea cea mai bună e că totul a fost ideea mea, iar acum toată lumea e megaimpresionată.

Jasmine a zis zilele trecute că nu-i exclus să fiu numită chiar director! Sigur că am râs imediat cu modestie şi am zis: „Ei, lăsaţi". Dar m-am şi gândit deja cu ce să mă îmbrac la prima

şedinţă a consiliului director – cu jacheta aia incredibilă, galben pal, din noua colecţie Burberry Prorsum, combinată cu pantaloni negri, cu dungi fine. (E firesc să ai voie să-ţi cumperi haine noi dacă eşti numit într-un *consiliu.* Până şi Luke trebuie să ştie asta.)

Pe drum spre St. Cuthbert's, primesc două e-mailuri pe BlackBerry, care mă fac să-mi vină să dansez. Primul e de la Bonnie, şi e clar că mi l-a trimis azi-noapte. Zice că deja au acceptat patruzeci şi trei de persoane. Patruzeci şi trei! Nu-mi vine să cred că Luke a atât de apreciat!

Nu. Hai că nu m-am exprimat bine. Sigur că pot.

Şi totuşi, patruzeci şi trei în două zile! Şi asta fără să punem la socoteală angajaţii de la Brandon Communications, care încă nu au habar de petrecere, ci ştiu că se duc la o conferinţă.

Iar celălalt e de la Kentish English Sparkling Wine. Sunt de acord să ne ofere băuturi pentru petrecere! Şi îmi trimit cincizeci de sticle! Tot ce vor în schimb e să poată să scoată un buletin de presă şi să publice fotografii cu Luke şi invitaţii săi savurându-le produsele de calitate. Sinceră să fiu, n-am băut niciodată Kentish English Sparkling Wine, dar sunt sigură că e foarte bun.

Merg pe stradă cu paşi mari, extrem de mândră de mine. Mă descurc de milioane. Am cortul, am băuturi, am minitartine, pompoanele, plus că am angajat deja un înghiţitor de flăcări profesionist pe nume Alonzo, care, dacă avem nevoie, poate deveni şi cântăreţ country şi western. (Nu cântă melodii country şi western în timp ce înghite flăcări. Se schimbă şi îşi spune Alvin.)

St. Cuthbert's e într-o piaţă din aia albă cu arhitectură impozantă, cu tone de balustrade şi stucaturi, şi aproape am

ajuns la poarta şcolii, când îmi sună mobilul şi văd pe ecran că e Suze.

— Suze! o salut. Sunt chiar în faţă. Unde ne întâlnim?

— N-am ajuns! Sunt la doctor. Suze pare disperată. Ernie are o durere cumplită la ureche. N-am dormit toată noaptea. N-o să pot să vin nici la The Look.

— Vai, bieţii de voi! Păi… ce să fac, să plec pur şi simplu?

— Nu, nu te prosti! Du-te la expoziţie şi ia şi tu o prăjitură. Sunt o nebunie. Jumătate din mame au urmat un curs de gastronomie. Şi, dacă vrei, poţi să te uiţi şi la tabloul lui Ernie, adaugă, de parcă acum i-ar fi venit ideea.

— Sigur c-o să mă uit la tabloul lui Ernie! zic fermă. Şi trebuie să ne întâlnim imediat ce Ernie se simte mai bine.

— Categoric. Suze face o pauză. Şi… tu ce faci? adaugă. Cum merg pregătirile de petrecere?

— Super, mersi, zic surescitată. Totul e sub control.

— Fiindcă Tarkie şi cu mine am avut ideea asta super, dacă serveşti cafea…

Mă străbate un val de enervare. Nimeni nu vrea deloc să creadă că sunt în stare. Toată lumea e convinsă că sunt culmea incompetenţei şi că nici cafeaua nu sunt în stare s-o servesc ca lumea.

— Suze, pentru ultima oară, n-am nevoie de ajutorul vostru! mă trezesc rostind cuvintele fără să-mi dau seama. Pot s-o fac şi singură! Aşa că lăsaţi-mă în pace!

Regret pe loc că. I-am vorbit atât de dur. La celălalt capăt al firului se lasă tăcerea şi simt că mă fac trandafirie la faţă.

— Suze… înghit eu în sec. N-am vrut să zic…

— Ştii ceva, Bex, uneori oamenii chiar vor să te ajute, mă întrerupe Suze, cu vocea brusc tremurătoare. Şi nu e

întotdeauna vorba doar de tine, OK? Nu e din cauză că am crede că nu eşti în stare s-o faci, ci fiindcă Luke nu e doar soţul tău, e şi prietenul nostru şi voiam să facem şi noi ceva drăguţ pentru el. Tarkie a propus ca tipii de la Shetland Shortbread să vină cu o reţetă specială de *shortbread,* doar pentru Luke. Şi ne-am gândit că ar putea s-o servească la petrecere, cu cafeaua. Dar e în regulă, dacă eşti atât de ţâfnoasă, mai bine renunţăm. Uit-o. Hai că trebuie să închid.

— Suze…

E prea târziu. A închis. Încerc să sun iar, dar linia e ocupată.

O, Doamne. Am jignit-o rău. Poate că am exagerat şi m-am atacat aiurea. Dar de unde să visez eu că vrea să vină cu o reţetă specială de *shortbread*?

Preţ de câteva momente, stau aşa, încordată. Oare să-i scriu un SMS?

Nu. E prea supărată pe mine. O să aştept până îi mai trece. Şi poate după ce doarme bine măcar o noapte.

Acum nu pot face nimic. Mai bine să intru şi să mănânc o prăjitură.

Pornesc spre porţile şcolii, trec de mamele care stau la taclale şi urmez indicaţiile, către expoziţie. Se ţine într-o sală aerisită cu parchet pe jos şi văd deja la ce se referă Suze când zice de prăjituri. E o ditamai masa pe capre de lemn plină cu pricomigdale de culoarea acadelelor şi cu mininegrese de ciocolată, şi o mulţime de mămici într-o formă de invidiat şi jeanşi cu talie joasă, care au în mâini ceşti de cafea şi se uită la bunătăţi cu ochi duşmănoşi. Nici măcar una dintre ele nu mănâncă vreo prăjitură – aşa că de ce le-or mai fi adus?

— Bună! Mă apropii de masă, unde serveşte o femeie blondă şi îngrijită. Aş dori o negresă, vă rog.

— Sigur că da! îmi întinde o feliuţă de negresă într-un şerveţel. Cinci lire, vă rog.

Cinci lire? Pentru două înghiţituri?

— Totul e pentru şcoală! ciripeşte cu un râs de gheaţă şi pune bancnota mea de cinci lire într-o cutie de bani acoperită cu fetru, cu bordură de pânză cadrilată. Spuneţi-mi, vă rog, sunteţi cumva o mămică nouă? Fiindcă aşteptăm căsuţele de turtă dulce decorate până marţi, şi răspunsul n-a prea fost pe măsura aşteptărilor…

— Nu, nu sunt mămică, o corectez rapid. Cel puţin, nu aici. Sunt o simplă vizitatoare. Fiica mea nu e încă la şcoală.

— A. Înţeleg. Interesul din ochii ei dispare o clipă. Şi la ce şcoală va merge fiica dumneavoastră?

— Nu ştiu. Vocea îmi e destul de înăbuşită de negresă, care ţi se topeşte efectiv în gură. Are do' 'ni.

— Două luni, încuviinţează femeia plină de înţelegere. Păi, atunci trebuie să vă puneţi patinele…

— Nu, nu două luni, înghit eu negresa. Doi ani.

— Doi ani? Femeia pare perplexă. Păi şi n-aţi început încă?

— Păi… nu.

— N-aţi trecut-o pe nicio listă? Se holbează crispată la mine, cu nişte ochi cât cepele. *Nicăieri?*

OK, femeia asta mă cam bagă în sperieţi, cu dinţii ei superalbi şi felul ei stresant. Evident, ştiu că şcolile se umplu şi tot restul. Dar zău acum, până şi lista aia de aşteptare pentru noua geantă Prada a fost de doar un an. În mod sigur, nicio şcoală nu poate fi mai exclusivistă decât o geantă Prada, ediţie limitată, nu-i aşa?

— Mersi foarte mult pentru negresă! spun şi mă îndepărtez grăbită. Adevărul e că mi-a cam băgat strâmba, ca şi cum aş fi

ratat vaporul, şi nici măcar nu ştiam că există un vapor care pleacă aşa repede. Ar trebui să existe o revistă *Vogue* pentru şcoli. Ar trebui să scrie în ea „De bifat luna asta” şi „Ultimele tendinţe” şi cât durează toate listele de aşteptare. Şi atunci ai şti.

Oricum, n-am să fac o obsesie din chestia asta. O să-i găsim lui Minnie o şcoală superbă, ştiu precis.

Mă întreb oare unde se duc la şcoală copiii Madonnei. Nu că mi-aş trimite copilul la o şcoală doar fiindcă acolo se duc vedetele. Evident că nu.

Şi totuşi. Poate am să caut pe net. Doar aşa, de curiozitate.

Îmi iau o cafea şi pornesc către expoziţia efectivă. Majoritatea tablourilor sunt cu flori şi, când ajung la al lui Ernie, aflat chiar în colţ, sunt un pic şocată. E… altfel. E foarte întunecat şi plin de pete, şi e cu o oaie pe un fundal închis la culoare care ar putea fi o mlaştină…

A. Dacă mă uit mai atentă, cred că oaia e moartă.

Mă rog. Nu te opreşte nimic să pictezi o oaie moartă dacă asta vrei, nu? Şi firicelul ăla de sânge ce i se prelinge din gură e chiar realist. O să-i zic asta lui Suze, când ne împăcăm. Da. Am să-i zic: „Mi-a plăcut mult sângele! Dădea tabloului o anume senzaţie de… dinamism!”.

— … absolut revoltător!

— Oribil!

Deodată devin conştientă de faptul că tabloul e înconjurat de un grup de fetiţe. Una dintre ele are părul blond împletit într-un spic perfect şi o mână dusă la gură.

— Mi se face rău, declară ea. Ştii cine a pictat ăsta? *Ernest.*

— El *mereu* pictează oi, zice alta cu dispreţ. Altceva nu ştie.

Celelalte izbucnesc într-un râs de ofuline şi mă uit lung la ele, lividă la faţă. Toate arată ca nişte versiuni timpurii ale Aliciei,

Scorpia cu picioare lungi. Se aude un clopoţel şi pleacă toate grăbite, ceea ce e un lucru bun, fiindcă altfel le-aş fi zis ceva sub demnitatea mea şi imatur, care conţinea şi cuvântul „vaci”.

Deodată observ o femeie brunetă cu coc şi aer regal, care străbate camera maiestuoasă, zâmbind cu graţie celor din calea ei şi întreţinându-se scurt cu aceştia. O privesc circumspectă cum se apropie de mine.

Da! Mă gândeam eu. Pe reverul jachetei ei e un ecuson pe care scrie „Harriet Grayson, Directoare”. Asta-i tipa care-i face viaţa lui Ernie un chin.

Ei bine, am să i-o fac şi eu ei. Mai ales că încă mă simt vinovată că m-am răstit aşa la Suze.

— Bună ziua, îmi zâmbeşte ea şi-mi întinde mâna. Mi-e teamă că încă nu v-am reţinut numele, sunteţi o mămică nouă?

— A, nu sunt mama nici unui copil de la şcoală, încep eu. Sunt…

Tocmai voiam să mă lansez în „Sunt naşa lui Ernest Cleath-Stuart şi am să-ţi zic vreo două de la obraz”. Dar, brusc, îmi vine o idee şi mai bună. Aici nu mă ştie nimeni, nu?

— Adevărul e că… meseria mea e cea de a descoperi talente în faze incipiente, zic cu răceală.

— Talente în faze incipiente?

Tipa pare luată ca din oală.

— Da, profesor Rebecca Bloomwood de la Departamentul Junior Guggenheim. Îmi pare rău, n-am nicio carte de vizită la mine. Îi strâng mâna în stil sec, profi. Sunt aici cu treabă. Celor din meseria mea ne place să vizităm expoziţiile şcolare de artă incognito şi să evaluăm noile talente care încearcă să iasă la lumină. Şi am găsit ceva, chiar aici.

Arăt spre tabloul întunecat şi plin de pete al lui Ernie, iar

directoarea îmi urmăreşte nedumerită privirea.

— Îi aparţine lui Ernest Cleath-Stuart, zice în cele din urmă. Un copil foarte interesant, Ernest…

— Incredibil de dotat, ceea ce sunt sigură că nu e nevoie să vă explic eu, clatin eu din cap cu gravitate. Priviţi modul subtil în care îşi insinuează mesajul în… în textură. Arăt spre oaie. Priviţi forma. Atât de uşor de subestimat. Dar, ca profesionistă, am văzut-o imediat.

Pe fruntea directoarei apar mai multe cute, în timp ce se uită cu maximă atenţie la tablou.

— Desigur, zice în cele din urmă.

— Sunt sigură că o şcoală excelentă ca a dumneavoastră îl încurajează şi îl susţine pe acest copil unic, îi zâmbesc eu cu ochi sfredelitori. Fiindcă, vă rog să mă credeţi, aveţi în faţa dumneavoastră ceva foarte special. Are bursă pentru artă?

— Ernest? Bursă? Directoarea pare ca lovită de trăsnet, la simplu gând. Păi, nu…

— Prevăd că şi alte şcoli şi-ar dori să se laude cu acest talent extraordinar şi e posibil să vi-l fure. Îi mai zâmbesc o dată sfredelitor şi mă uit la ceas. Din păcate, trebuie să plec acum, dar vă mulţumesc pentru amabilitate…

— Permiteţi-mi să vă arăt şi unele lucrări ale altor elevi! zice directoarea venind grăbită în urma mea, în timp ce mă îndrept spre uşă. Acesta e făcut de o fetiţă foarte talentată pe nume Eloise Gibbons, care acum ne-a părăsit…

Arată spre un tablou cu un câmp de maci, care seamănă foarte bine cu un Van Gogh.

— Lipsit de originalitate, zic indiferentă, abia aruncându-i o privire. Vă mulţumesc foarte mult. La revedere.

Ies grăbită pe poarta şcolii şi pornesc pe trotuar, strângându-

mi bine buzele ca să nu râd. Ha. Poate că acum o să înceapă să-l aprecieze pe Ernie. Şi chiar am vorbit serios! OK, e un tablou un pic ciudat – dar eu aşa zic, că oaia moartă a lui Ernie e cel mai bun tablou din toată expoziţia.

Când ajung la The Look îmi dau seama că Danny a ajuns deja, după limuzina parcată afară şi ciorchinele de fete de la parter, care-şi compară autografele de pe tricouri.

Pornesc spre sala de conferinţe de la ultimul etaj – şi, când intru, marea şedinţă e în toi. Peste tot sunt farfurii cu Shetland Shortbread, pe pereţi sunt imagini cu noua colecţie, iar în jurul mesei e plin de oameni de afaceri. Iar în mijlocul tuturor, ca un fazan în haina lui albastru aprins cu verde peste jeanşi, se află Danny. Când mă vede, îmi face semn şi bate cu palma în şezutul scaunului de alături.

Toţi directorii de top de la The Look sunt aici, plus nişte tipi pe care nu-i cunosc care trebuie să fie de la Shetland Shortbread, plus Damian, amicul lui Luke, care i-a devenit consultant lui Tarkie. Brenda, de la departamentul nostru de marketing, face o prezentare în Power Point, şi tocmai vorbeşte despre nu ştiu ce grafic care arată precomenzile pentru noua colecţie Danny Kovitz, comparativ cu anul trecut.

— E absolut senzaţional, zice. N-am avut niciodată o asemenea reacţie. Aşa că mulţumim, Danny Kovitz, pentru un parteneriat minunat, mulţumim, Shetland Shortbread, pentru că aţi venit în echipa noastră… şi să o ţinem tot aşa!

— Aţi făcut o treabă minunată, zice Danny. Hei, Becky, ar fi trebuit să vii în Scoţia la filmare! Ne-am distrat de milioane! Zâne, mi-au venit cimpoaiele?

Se întoarce brusc spre un băiat cu părul roşu care e pe recepţie în spatele scaunului lui. Trebuie să fie unul dintre cele cinci

catralioane de asistenţi ai lui Danny.

— Îhm… Zane îşi scoate deja telefonul, cu o mină stresată. Pot să verific…

— Ţi-ai cumpărat cimpoaie? întreb şi nu mă pot abţine să nu chicotesc. Păi ştii să cânţi la cimpoi?

— Ca *accesorii*. Crede-mă, ele or să fie noua geantă ultimul răcnet. Hei, ar trebui să aveţi şi voi în vitrină expuse nişte cimpoaie.

Danny se întoarce către Kathy, şefa de la achiziţii, care îşi ia imediat caieţelul, scrie „Cimpoaie" şi subliniază de trei ori.

— Suntem, de asemenea, extraordinar de încântaţi de publicitatea pre-lansare de care ne bucurăm, continuă Brenda. Am fost deja pomeniţi în *Vogue* şi *The Telegraph* şi înţeleg că lordul Cleath-Stuart a dat recent un interviu în revista *Style Central*?

— Tarkie a apărut în *Style Central*?

Mă holbez la ea şi-mi vine să mor de râs. *Style Central* e cea mai elitistă biblie pentru designeri de avangardă şi editori de modă, care trăiesc în locuri ca Hoxton. Iar Tarkie e… mă rog… Tarkie. Vreau să zic, încă mai poartă puloverul de crichet de la Eton.

— L-am dat împreună, se bagă şi Danny, să mă liniştească. Nu te teme, am vorbit aproape numai eu. *Super* pozele, adaugă. Dar amicul tău e genul care nu se teme să forţeze limitele. Tu ştii că Tarquin are şi o latură căreia îi place să experimenteze?

— Serios? zic sceptică.

Oare vorbim despre acelaşi Tarquin? Tarquin, care încă se mai spală pe faţă cu săpun carbolic, indiferent câte sticle cu apă de faţă îi cumpără Suze?

— Ei bine. (Trevor, directorul nostru general, vorbeşte pentru

prima oară, şi toată lumea se întoarce să-l asculte.) Dacă suntem adunaţi cu toţii aici, aş dori să-i mulţumesc personal unui alt om de la această masă. Becky a fost inspirata noastră angajată căreia i-a venit ideea acestei colaborări. În primul rând, ne-a făcut cunoştinţă cu Danny Kovitz, iar acum ne-a intermediat un parteneriat cu Shetland Shortbread. Bravo, Becky!

Urmează un ropot de aplauze şi încep să zâmbesc radioasă şi modestă în jur, însă Trevor ridică o mână, făcând linişte.

— Şi nu doar atât. Aşa cum ştim cu toţii, în acest moment, situaţia economică a ţării nu e deloc de invidiat. Şi totuşi, departamentul lui Becky a înregistrat în ultima lună o creştere a vânzărilor cu şaptesprezece la sută!

Face o pauză de efect, şi cei prezenţi mă săgetează cu o privire, fie de uimire respectuoasă, fie de ură. Gavin, directorul raionului de bărbaţi, are gâtul roşu ca un curcan şi o expresie posacă.

— Iar comentariile clienţilor lui Becky sunt incredibile, adaugă Trevor. Jamie, eşti drăguţă să citeşti câteva dintre ele?

— Sigur că da! Jamie, de la serviciul clienţi, dă din cap cu entuziasm. Iată unul de la Davina Rogers, medic. „Stimate domn, aş dori să vă felicit pentru raionul dumneavoastră de shopping personalizat şi în special pentru Rebecca Brandon. Modul său vizionar şi discret de a aborda domeniul shoppingului în aceste vremuri a însemnat foarte mult pentru mine. Voi reveni de multe ori.”

Nu pot să nu radiez de plăcere. Habar n-aveam că Davina va scrie o scrisoare! Mi-a trimis pe e-mail o poză cu ea la recepţie – şi arăta de-a dreptul spectaculos în rochia aia Alberta Ferretti.

— Iată încă unul, spune Jamie şi ia o altă pagină cu un text printat. „În fine, cineva înţelege ce le trebuie femeilor şi ce

doresc atunci când fac cumpărături! Mulţumesc foarte mult, Chloe Hill."

Mi-o amintesc pe Chloe Hill. Şi-a cumpărat cam zece ţinute din noua colecţie Marc Jacobs şi le-a lăsat în magazin. Am aranjat ca seara următoare Jasmine să se ducă la ea acasă cu hainele într-un sac de gunoi şi să spună că e o vecină care se întoarce din Noua Zeelandă şi care dă de pomană haine care nu-i mai trebuie. Se pare că soţul lui Chloe era acasă şi nu s-a prins absolut deloc. (Singura mică problemă a fost când i-a propus lui Chloe să-i dea câteva dintre aceste haine menajerei lor şi a acuzat-o că e meschină când ea zis „Nici într-o mie de ani".)

— În cinstea acestei realizări, tocmai spune Trevor, am dori să-i oferim lui Becky acest mic semn al aprecierii noastre şi s-o întrebăm: cum naiba ai făcut?

Spre uimirea mea, scoate de sub masă un buchet de flori şi mi-l întinde pe deasupra, în aplauzele tuturor.

— Ştim deja pe cine vom anunţa luna viitoare drept Angajata anului, adaugă Trevor, clipind din ochi. Felicitări, Becky.

— Vai, spun, neputând să nu mă îmbujorez de plăcere. Mersi foarte mult.

Angajata anului! Ce cool! Primeşti cinci mii de lire!

— Iar acum, serios, continuă Trevor, care nu aşteaptă nici măcar o secundă. Cum ai făcut-o, Becky? Ne poţi explica secretul succesului tău?

Aplauzele se sting. Toți cei de la masă aşteaptă cu urechile ciulite răspunsul meu. Îmi îngrop faţa în flori şi le miros, încercând să câştig timp.

Ideea e… că nu sunt sigură că *vreau* să dezvălui secretul succesului meu. Ceva îmi spune că nimeni dintre cei de faţă nu va înţelege cum e cu livratul hainelor acasă la cliente în saci de

gunoi. Şi, chiar dacă ar înţelege, ar începe cu toţii să pună tot soiul de întrebări agasante de genul când am lansat noi o asemenea iniţiativă şi cine a aprobat-o şi cum răspunde ea politicii companiei?

— Cine ştie? în cele din urmă ridic ochii şi zâmbesc. Poate că toate clientele mele încearcă doar să sprijine şi ele economia cum pot.

— Dar de ce se întâmplă doar în raionul tău? întreabă Trevor cu un aer nedumerit. Becky, noi vrem să luăm metodele tale şi să le aplicăm la toate departamentele, indiferent dacă e vorba de un produs anume… de o tehnică de vânzare mai aparte…

— Poate e vorba de designul raionului, sugerează un tip tânăr cu ochelari.

— Da, bună idee! zic repede.

Însă Brenda clatină din cap. Brenda e o tipă destul de brici, asta e problema.

— După părerea mea, cheia e serviciul oferit clienţilor, zice ea. E limpede că, într-un fel sau altul, apeşi pe butoanele potrivite. Pot să vin şi eu şi să asist la activitatea voastră câteva zile?

O, Doamne. În niciun caz nu vrem să-şi bage Brenda nasul pe la noi. S-ar prinde imediat care-i schema şi ne-ar pârî la Trevor.

— Nu prea cred, zic repede. Jasmine şi cu mine lucrăm foarte bine ca echipă, fără nimeni altcineva. Teama mea e că, dacă stricăm formula, am putea periclita succesul de care ne bucurăm.

Văd cum cuvântul „periclita” se lipeşte rapid de creierul lui Trevor.

— Eu zic să lăsăm lucrurile cum sunt pentru moment, zice

apăsat. Voi continuaţi să faceţi ce faceţi. Bravo tuturor. Îşi trage scaunul în spate şi se uită la mine. Danny şi Becky, pot să vă invit la prânz? Am rezervat o masă la Gordon Ramsay, vă convine?

— Da, te rog! zic veselă.

Prânzul la Gordon Ramsay cu directorul general! Angajata anului! E clar, consiliul director scrie pe mine. În timp ce Trevor răspunde la mobil, Danny îşi împinge scaunul lângă al meu.

— Zi, cum stai cu petrecerea?

— Şşş! mă uit la el furibundă. Mai încet!

— Voiam doar să-ţi zic că săptămână trecută am fost la o paradă de modă în Shoreditch şi m-am gândit la tine, spune şi îmi oferă nişte gumă. Nu ştiu ce firmă de securitate ai angajat, dar Fifteen Star Security sunt de comă. Tipii de la pază erau îngrozitor de agresivi, iar valetul care parca maşinile era varză. Aşa că, dacă pe ei i-ai găsit, cred că mai bine renunţi.

Preţ de o clipă, nu găsesc niciun răspuns.

Pază? Parcare cu valet? Nici nu mi-a trecut prin minte că îmi trebuie şi aşa ceva.

— Păi, atunci în mod sigur n-am să apelez la firma aia, zic cât pot de convingătoare.

— Bine. Danny îşi leagănă picioarele, ridicându-le pe un scaun. Cu ce firmă ai vorbit?

— Păi… ăă… în momentul ăsta tocmai cântăresc variantele.

E în regulă. Nu intra în panică. Doar pune şi asta pe listă. *Antamează paznici şi parcare cu valet.*

— Dar toaletele de oaspeţi erau super, totuşi, adaugă entuziast. Erau într-un cort separat, şi ţi se făcea şi masaj la tălpi. Angajezi şi oameni care să facă masaj la tălpi?

Nu pot să-i răspund. Sunt prea încremenită de spaimă.

Toalete. *Fir-ar*. Cum am putut uita de toalete? Oare mă aşteptam ca două sute de persoane să folosească baia din dormitorul lui Janice?

Îmi scriu pe mână cu un pix: „Să închiriez toalete”.

— Sigur că o să avem şi masaj la tălpi. Încerc să-mi iau un aer detaşat. Şi la mâini. Şi… oameni care să facă Reiki.

N-o să las nu ştiu de petrecere idioată de modă din Shoreditch să fie mai tare ca petrecerea mea.

— Excelent, spune Danny, căruia îi lucesc ochii. Şi Luke n-are nici cel mai mic habar?

— Niciunul. Şi vorbeşte mai încet!

— Să ştii că n-o să ai cum. Nu s-a dat niciodată o petrecere-surpriză care să fie pe bune o surpriză.

— Ba da! răspund supărată, însă Danny clatină din cap.

— Ascultă-mă pe mine, Becky. Vreun tembel tot o să se scape. Hei, uite ce i-am făcut finei mele.

Scoate un tricouaş de tartan pe care scrie „Minnie”, cu litere roz aprins.

Aşa se întâmplă mereu cu Danny. Exact în clipa în care îţi vine să-i dai una în cap, cât de enervant poate să fie, face ceva atât de drăguţ, că te îndrăgosteşti la loc de el. Nu pot să nu-mi arunc braţele în jurul lui şi să-l îmbrăţişez.

Dar, o, Doamne. Dacă are dreptate?

Când ajung acasă, îmi sună mobilul, şi în fine e Bonnie, care îmi răspunde.

— Bonnie! Mă trag într-o parte, în tufişuri. Ce faci?

— Bine, mulţumesc. Bonnie pare uşor tensionată, parcă nu e în toate apele ei. Totul e bine.

Mă uit la telefon neîncrezătoare.

— Bonnie, ce s-a întâmplat? Pari foarte afectată.

— Păi, adevărul e… Bonnie oftează. Luke n-a reacţionat prea bine când am încercat adineaori să-i zic ceva de gelul de duş. Ba chiar m-a cam pus un pic la punct.

— Vai, îmi pare rău, zic vinovată. Ştii ce, nu te mai gândi la asta acum. A meritat o încercare. Cum stai cu petrecerea?

— Azi am primit foarte multe confirmări! Am făcut un dosar cu toate detaliile şi cerinţele speciale.

— Cerinţele speciale? repet confuză.

— Păi, unii au cerut mâncare vegetariană, mâncare cuşer, mâncare fără gluten… Bănuiesc că cei de la catering se pot ocupa de asta? În plus, un invitat doreşte un mic spaţiu de aşteptare pentru şoferul lui, alta unul pentru alăptarea unui sugar, un ministru doreşte să-şi trimită în prealabil SPP-iştii să verifice zona…

— Aha! Nicio problemă!

Încerc să par încrezătoare şi sigură pe mine, dar în adâncul sufletului mă simt destul de intimidată. De când au devenit petrecerile aniversare atât de *complicate*?

— Becky?

— Scuze, răspund şi revin la realitate. Bonnie, mai e ceva. Vreau să te întreb un lucru, inspir eu adânc. Luke îmi ascunde ceva?

Se lasă tăcerea şi mi se ridică tot sângele în cap. *Ştiam eu.*

— E ceva legat de Minnie? Fii sinceră.

— Nu, draga mea! zice Bonnie, parcă luată prin surprindere. Nu l-am auzit pe Luke spunând nimic de Minnie!

— A. Îmi frec nasul. Atunci, e ceva legat de slujbă?

Se lasă o altă tăcere. Răspunsul e limpede „da”.

Deodată, mă cuprinde un sentiment rău prevestitor.

— Bonnie, credeam că eşti prietena mea, zic într-un final. De ce nu poţi să-mi spui despre ce e vorba? E chiar aşa de grav? E vorba de vreun alt proces? Prin minte mi se învârt nebuneşte o groază de posibilităţi, toate cumplite. Are probleme Luke? A dat faliment?

— Nu! mă întrerupe Bonnie repede. Te rog, Becky, să nu crezi aşa ceva!

— Păi ce să cred, atunci? ridic glasul stresată. Ştiu că Luke vrea să mă protejeze de toate lucrurile neplăcute, dar cum să-l ajut dacă nu ştiu ce se petrece?

— Becky, te rog, nu te supăra! Nu e nimic grav! E pur şi simplu… un nou client.

— A.

M-a dezumflat de tot. Nu asta aşteptam să aud. Deşi parcă îmi amintesc, Luke mi-a pomenit ceva de un nou client, nu? Dar de ce e aşa mare secret?

— Cine e?

— Nu pot să-ţi spun, zice Bonnie fără tragere de inimă. Luke m-a rugat expres să nu-ţi spun. S-a gândit că ai putea să… te ambalezi peste măsură. Şi voia ca mai întâi să se asigure că totul e în regulă.

— Să mă ambalez peste măsură? întreb şi mă holbez indignată la telefon. Bonnie, trebuie neapărat să-mi spui.

— Nu pot.

— Ba poţi! Suntem o echipă, mai ştii?

— Nu pot. Bonnie pare foarte chinuită. Becky, înţelege-mă, Luke e şeful meu…

— Iar eu sunt prietena ta. Prietenii sunt mai importanţi decât şefii! Toată lumea ştie asta.

Se lasă tăcerea, apoi Bonnie şopteşte:

— Becky, trebuie să las acum. Vorbim mâine.

Închide şi mă uit la telefonul meu, care se stinge.

Mă duc la salcia din mijlocul peluzei şi mă aşez pe vechea bancă de lemn. Sinceră să fiu, mă simt un pic dată peste cap. Ce se întâmplă cu Luke? Şi cum am s-o scot la capăt cu petrecerea lui? Credeam că mă descurc atât de bine; eram atât de încântată de mine. Însă acum simt că mă cuprinde panica.

SPP-işti. Parcare cu valet. Mâncare cuşer. Toalete. Masaj la tălpi. O, Doamne, o, Doamne. Cum am să-mi permit toate astea? De ce am irosit atâta timp făcând pompoanele alea idioate? Oare la ce altceva mai trebuie să mă gândesc?

Suze trebuie să ştie. Suze se duce mereu la petreceri de fiţe. Dar n-o pot întreba. Nu acum.

Cu un impuls subit, îmi deschid Blackberry-ul şi dau *scroll down* pe lista cu confirmările. Cu cât citesc mai multe nume, cu atât mai rău mă simt. De ce nu poate şi Luke să aibă prieteni normali? De ce trebuie cu toţii să fie oamenii atât de pretenţioşi şi importanţi? Oamenii ăştia precis sunt obişnuiţi cu recepţii fastuoase în locaţii elegante. Sunt obişnuiţi cu coloane de marmură, cvartete de coarde şi chelneri în jiletci albe…

— Becky? Mama se uită din uşa de la intrare, cu o privire îngrijorată. Eşti OK, scumpa mea?

— Sunt bine, zic veselă. Pur şi simplu… mă gândesc.

Nici într-o mie de ani n-o să recunosc că sunt îngrijorată în legătură cu petrecerea.

Mama dispare iar şi încep să-mi rod unghia de la degetul mare. Păi, n-am de ales, nu? Va trebui să angajez şi paznici, şi să închiriez toalete şi maseuri şi tot restul. Şi să plătesc pentru toate astea… cumva.

Mă schimonosesc când mă gândesc la starea finanţelor mele.

Nu pot scoate bani din contul comun, fiindcă Luke o să vadă. Şi nu pot scoate bani nici din contul meu personal, fiindcă n-am ce. Şi nicio şansă ca banca să-mi extindă limita de creditare. Nu în momentul ăsta, cel puţin. Şi deja am cheltuit tot ce se putea de pe jumătate din cârduri. Toate companiile de credit sunt aşa de cărpănoase în momentul ăsta.

Oare să-l contactez pe Derek Smeath, directorul băncii mele, şi să-l implor să-mi ofere un credit special şi urgent, pentru petrecere? în mod sigur el ar înţelege. Şi întotdeauna i-a plăcut de Luke, l-aş putea invita şi pe el la petrecere…

Mă ridic brusc în capul oaselor. Nu. Ştiu ce am de făcut. O să-i cer lui Trevor banii pentru titlul meu, de Angajată anului, în avans. Nu mă poate refuza, nu? Nu după ce a spus toate lucrurile alea frumoase despre mine.

De fapt, dacă tot discut cu el… ce-ar fi să-i cer şi o mărire de salariu?

Sunt atât de uşurată, că aproape îmi vine să izbucnesc într-un râs nebun. De ce nu m-am gândit la asta până acum? Pentru numele lui Dumnezeu, mi-a dat flori. Raionul meu e cel mai profitabil dintre toate, de departe. Magazinul practic a renăscut datorită mie. E evident că merit din plin o mărire de salariu. O să solicit o întrevedere între patru ochi şi o să-i cer calmă o mărire mică, dar semnificativă de salariu şi, împreună cu banii pentru Angajata anului, o să-mi ajungă pentru tot.

Poate o mărire medie şi totuşi semnificativă. Şi mai bine.

Şi între timp, o să caut pe Google „detalii de organizare a unei petreceri scumpe, de lux”, doar ca să văd dacă am mai uitat ceva.

Mă ridic de pe bancă, simţindu-mă de o mie de ori mai bine, şi tocmai vreau să intru, când îmi piuie mobilul, semn că am

primit un SMS. ÎI scot şi văd că e de la Bonnie.

Becky, draga mea. Am fost sfâşiată de vină. Cred că ai dreptate. Prietenia ta înseamnă mult pentru mine şi elementul esenţial al oricărei prietenii e încrederea. Prin urmare, o să am încredere în tine şi o să-ţi trimit într-un SMS separat numele noului client pe care nu ţi l-a spus Luke (din motivele cele mai întemeiate, te asigur).

Te rog, şterge textul imediat după ce-l citeşti. Sper şi cred că vei respecta faptul că risc destul de mult divulgându-ţi această informaţie. Te rog, încearcă să nu te dai de gol la Luke că ştii. Poate e nevoie să fii mai reţinută ca de obicei.

Prietena ta care ţine mult la tine, Bonnie

Sunt extraordinar de mişcată când citesc aceste cuvinte. Bonnie chiar îmi e prietenă. Iar eu sunt prietena ei. Şi asta e cel mai important. Aproape că nici nu-mi mai pasă de numele clientului. Adică, sigur o fi cine ştie ce mahăr finanţist plicticos, de care nici n-am auzit.

Cât despre sfatul că să fiu mai reţinută… pentru numele lui Dumnezeu. Uneori am impresia că ăştia din PR încep la un moment dat să vorbească şi acasă în stilul blabla-ului de la serviciu. Apăs pe *Reply* şi încep să-i scriu drept răspuns:

Dragă Bonnie, mersi foarte mult. Eşti o prietenă foarte bună. Nu te teme, n-o să mă dau de gol la Luke că ştiu numele clientului lui, şi chiar nu cred că îmi va fi greu să fiu mai „reţinută” …

Mă întrerupe un piuit. A, trebuie să fie al doilea SMS al lui Bonnie. Poate n-ar fi rău să mă uit rapid şi pe urmă să continui. Dau OK şi aştept ca mesajul să apară pe ecran.

El constă în doar două cuvinte. Preţ de o clipă rămân încremenită, clipind prosteşte, incapabilă să procesez ce văd.

Sage Seymour.

Sage Seymour, steaua de cinema? Ea e noul client? Dar… dar… cum naiba…

Nu. Nu se poate. E ridicol. Luke nu reprezintă stele de cinema.

Dar atunci, de ce ar fi spus-o Bonnie, dacă nu…

Sage Seymour?

Cum s-a întâmplat asta? Cum a trecut de la bănci venerabile şi plicticoase la actriţe? Şi de ce n-a scos un cuvânt despre asta?

Aproape că rămân fară aer. Ridic ochii şi apoi mă uit iar la ecran, apoi încă o dată, doar ca să verific că scrie acelaşi lucru.

Sage Seymour e cea mai tare actriţă de film din toate timpurile. A jucat în filmul ăla despre nazişti. Şi la Oscar a purtat rochia aia incredibilă cu mărgele, stil nud. Întotdeauna, de când mă ştiu, am visat s-o întâlnesc.

Şi Luke s-a întâlnit cu ea? Lucrează cu ea?

Şi mie DE CE NU MI-A SPUS?

Sage Seymour – Căutare Google

Sugestii:
Google earth
Google maps
Google.com
Google wave
Google translate
Google chrome
Google voice

Căutări recente

sage seymour luke brandon
sage seymour luke brandon nou agent de PR
Sage seymour becky brandon
sage seymour modă
jimmy choo cincizeci la sută reducere
madonna copii şcoală
claudia schiffer copii şcoală
detalii organizare petrecere scumpă lux
detalii organizare petrecere lux buget
parcare valet oxshott
alexander wang poşetă
alexander wang reduceri
poşete veneţia carter compromisă şi în faliment
sage seymour piscină roz
sage seymour cea mai bună prietenă

Paisprezece

Nu-mi vine să cred că Luke nu mi-a spus despre Sage Seymour.

Eu niciodată, în viaţa mea, nu aş fi ascuns de el aşa ceva. Sinceră să fiu, sunt chiar şocată. Aşa crede el că funcţionează o căsătorie? Un partener cunoaşte un star de cinema şi nu-i spune asta şi celuilalt?

E limpede că nu-i pot spune că ştiu, fiindcă asta ar însemna să trădez încrederea lui Bonnie. Dar pot să-i arunc din când în când câte o privire tăioasă, de parcă i-aş spune: „Măi să fie, cineva are un mare secret, nu-i aşa?”.

— Becky, s-a întâmplat ceva?

Luke mă priveşte intrigat în clipa în care trece pe lângă mine ducând două sacoşe uriaşe către camionul de transport. Tipii

sunt aici de o oră şi am împachetat aproape tot.

— Nu! zic acră. Ce s-ar fi putut întâmplă?

Luke îmi cercetează chipul un moment, apoi oftează.

— O, Doamne. Înţeleg, spune şi trânteşte jos sacoşele, după care mă ia în braţe. Ştiu că-i o zi grea pentru tine. Sigur, o să fie extraordinar să avem spaţiul nostru – dar am fost fericiţi aici. E sfârşitul unei epoci.

Nu e vorba de niciun „sfârşit al unei epoci”! îmi vine să urlu la el. De ce mi-ar păsa de asta? Ci de „de ce nu m-ai lăsat să mă întâlnesc şi eu cu celebra stea de cinema?”.

Nu-mi vine să cred că am ratat o asemenea şansă incredibilă. La ora asta puteam deja să luăm masa împreună. Probabil ne-am fi înţeles de milioane. Sage şi cu mine am fi făcut schimb de numere de telefon şi am fi devenit cele mai bune prietene, iar ea m-ar fi invitat la casa ei din Malibu, unde are piscina aia cu mozaic roz-gălbui. Arată incredibil.

Ne şi văd, plutind pe saltele gonflabile, bând câte un *shake* de fructe, schimbând păreri despre viaţă. Mi-ar fi putut spune cum reuşeşte să-i iasă culoarea aia incredibilă de melasă la păr, iar eu i-aş fi putut spune cu precizie unde a greşit cu ultimul ei iubit. (Fiindcă nu sunt deloc de acord cu editorialista aia din revista *Heat* – ruptura nu era inevitabilă.) Şi pe urmă ne-am fi putut duce la cumpărături şi am fi fost fotografiate de paparazzi şi am fi început un nou trend cu eşarfe sau ceva.

Însă Luke a decis să mă priveze de toate astea. Dinadins. Nu *merită* o petrecere-surpriză. Sunt atât de cu capsa pusă, că mai că-mi vine să-i spun.

— Becky? Când ridic privirea, o văd pe Jess venind pe alee. Mult noroc cu noua voastră casă, zice fără altă introducere. Uite un cadou de casă nouă.

Îmi întinde o pungă mare şi voluminoasă făcută din hârtie groasă maro şi arunc un ochi înăuntru. Fir-ar să fie. Ce naiba o fi asta?

— Vai, mersi! E… vată de zahăr? zic nesigură.

— Izolare termică, zice Jess. Casele din ţara asta stau foarte prost cu izolaţia. Pune-o în pod. Economiseşti nişte energie.

— Ce frumos! mângâi eu sacoşa cu căldură. Şi tu ce mai faci? Abia dacă te-am mai văzut.

— Am fost în vizită la nişte prieteni. Încerc să nu stau aici mai mult de o noapte, coboară Jess glasul conspirativ. Mă scoate din minţi, şi pe Tom la fel.

— Janice? îi şoptesc cu înţelegere. Tot te mai toacă la melodie că vrea un nepot?

— Şi mai rău! Ştie că nu poate aborda subiectul, fiindcă Tom a pus-o la punct pe tema asta. Aşa că a trecut la alte măsuri.

— Ce măsuri? zic intrigată.

— Zilele trecute mi-a dat să beau un ceai. Mi-a zis că par „la pământ”. Dar n-am avut încredere în ea, aşa că am căutat pe net. Şi am aflat că e un medicament de fertilitate, care creşte libidoul. Jess pare de-a dreptul furioasă. Tom băuse deja trei cești!

— Nu se poate!

Îmi vine să rid, doar că Jess e atât de încrâncenată că nu îndrăznesc.

— Ce mi-aş dori să fim noi în locul vostru şi să ne mutăm la casa noastră.

Se uită cu jind la camion.

— Păi şi de ce nu vă mutaţi?

— Peste câteva săptămâni ne întoarcem în America de Sud, ridică Jess din umeri. N-are niciun rost şi nu avem bani de

aruncat pe geam. Dar îţi spun, un singur lucru dacă. Mai face…

— Vino să stai cu noi! îi spun şi o strâng cu un impuls subit de braţ. O să ne distrăm de milioane şi promit să nu te îndop cu niciun medicament de fertilitate.

— Serios? Jess pare surprinsă. Dar mama şi tatăl tău au zis că nu vreţi să vă viziteze nimeni până când nu e gata casa.

— Aă… cam aşa ceva.

Îmi dreg glasul.

N-am apucat să-i explic situaţia lui Jess. O s-o sun mai târziu, din casa închiriată.

— Gata de plecare? strigă Luke.

Ieri a lăsat maşina la noua noastră casă, aşa că mergem cu camionul. E cea mai cool maşină în care am fost vreodată. Are un şir de scaune în faţă, aşa că avem loc cu toţii, chiar şi Minnie. Ea e deja bine prinsă în scăunelul ei, cu cutia de gustări, şi îi dă stafide, una câte una, şoferului. (ÎI cheamă Alf şi din fericire pare un tip foarte răbdător.)

Ar trebui să ne luăm şi noi un camion atât de mare, mă trezesc gândindu-mă. Vreau să zic că e maşina perfectă de familie. Şi niciodată n-o să-mi mai fac griji că am cumpărat prea multe. Am putea sta aşa cu toţii în faţă, şi lumea ne-ar zice Familia din Camionul Mişto, şi…

— *Becky?*

A. Hait. Toată lumea aşteaptă.

Pornesc spre mama şi o îmbrăţişez.

— Pa, mamă. Şi mersi foarte mult că ne-ai suportat.

— Vai, scumpa mea. Mama flutură din mână. Nu te prosti. Aruncă o privire spre tata. Să…

Tata încuviinţează şi îşi drege glasul cu zgomot.

— Înainte de a pleca, draga mea, aş vrea doar să vă spun

câteva cuvinte, începe el.

Luke coboară din cabina camionului cu o mină interogativă, iar eu îi răspund cu o ridicare din umeri. Habar n-aveam că tata are de gând să ţină un discurs.

— Credeam că nu mai apucăm ziua asta. Glasul tatei reverberează pe întreaga alee. Fata noastră şi-a cumpărat o casă! exclamă el şi face o pauză de efect. Suntem foarte, foarte mândri, nu-i aşa, Jane?

— Ziceam: cine Dumnezeului o să-i dea scumpei noastre Becky un credit ipotecar? intervine şi mama. Eram foarte îngrijoraţi, draga mea! Dar acum ai o casă frumoasă în Maida Vale!

Nu mă pot uita la Luke. Rămân aşa în tăcere, muşcându-mi buza, tot mai stânjenită. Adică, ştiu că vom avea o casă în curând. Aşa că nu e tocmai o minciună. Dar totuşi.

— Aşa că, în cinstea acestei ocazii… Tata îşi drege glasul, şi pare că se sufocă, brusc, de emoţie. Becky, am vrea să-ţi dăm asta.

Îmi oferă un cadou, învelit în hârtie de ambalaj.

— O, Doamne! Nu trebuia!

Desfac hârtia – şi e tabloul cu femeia cu florile. Tabloul ăsta s-a aflat pe palierul de sus de când mă ştiu.

— P… *poftim*? ridic eu ochii şocată. Nu pot să-l iau! Locul lui e aici!

— Vai, scumpa mea. Mamei i s-a înceţoşat subit privirea. Când erai mică, mereu ziceai că vrei tabloul Asta la tine în cameră. Iar eu îţi ziceam: „O să-l ai, când o să fii mare şi-o să ai casa ta”. Se şterge la ochi. Şi iată-ne şi în ziua aceea, draga mea. Eşti mare şi ai propria ta casă.

În viaţa mea nu m-am simţit mai vinovată.

— Păi… mersi, mamă, zic bâlbâindu-mă. Sunt foarte onorată. O să-l punem la loc de cinste.

— Poate pe holul ăla adorabil! sugerează mama. Ar arăta frumos cu şemineul ăla.

— Da, poate.

La ora asta deja ard ca racul.

O, Doamne. E insuportabil. Trebuie să mergem la avocat şi să urgentăm tot procesul. Şi imediat ce-o să devenim proprietari cu acte în regulă ai casei, o să-i invităm şi o să punem şi tabloul şi totul o să fie bine.

— Ne spuneţi voi când putem veni în vizită, zice mama cu jind.

— Păi… o să venim să vă vedem foarte curând, zic, evitând să-i dau un răspuns direct. Te sun mai târziu, mamă.

Ne căţărăm amândoi în cabina camionului şi Alf ne aruncă o privire. E atât de zbârcit, că arată de o sută trei ani, deşi se pare că n-are decât şapteşunu. Ne-a spus deja că are un şold şi un umăr beteag şi pieptul şubred, aşa că ceilalţi colegi îl aşteaptă la destinaţie, ca să-l ajute să care cutiile.

— Gata? zice cu un glas care-ţi zgârie urechea, şi dintele de aur îi luceşte.

— Da, hai să mergem.

— Domnişorica vrea stafidele înapoi?

Remarc brusc că are un pumn de stafide. Unele dintre ele sunt mestecate.

— Minnie! o cert. Îmi pare foarte rău, vi le iau imediat…

Îndes repede stafidele în cutia de gustări a lui Minnie, apoi răsuflu lung, în clipa când camionul iese huruind de pe alee.

— Deci, doamna proprietară, zice Luke ironic. Cred că eşti tare mândră.

— Taci! îmi prind eu capul în mâini. Uite ce e… o să fie OK. Stau câteva zile şi pe urmă îi sun şi le – spun ceva de genul că e nevoie de renovare şi că o să stăm undeva cu chirie. O să fie bine. Şi pe urmă, imediat ce intrăm cu adevărat în posesia casei, dăm o masă mare pentru toţi.

— Masa de Crăciun, poate, încuviinţează Luke. De anul viitor.

— Poftim? mă holbez la el îngrozită. Nu te prosti! N-o să dureze atât să obţinem casa. Avocatul a zis c-o să se rezolve rapid!

— Ceea ce, în limbaj avocăţesc, înseamnă Crăciunul anului viitor.

— Ba nu-i adevărat…

— Aia nu e mama lu' matale? ne întrerupe Alf, băgându-se şi el în seamă.

— Poftim?

— Volvo albastru? Vin după noi.

Arată către oglinda laterală şi mă uit în ea uluită. Uite-i. Sunt chiar în spatele nostru. Ce face mămica, ne urmăreşte?

Îmi scot mobilul şi-i apelez rapid numărul.

— Mamă, ce faci? zic fără alt preambul.

— Of, Becky! îi răsună vocea. Ai stricat surpriza! Graham, ţi-am spus să stai mai în spate! Ne-au văzut!

— Mamă, ascultă-mă. (Ştiu că par nervoasă, dar n-am ce face.) Nu trebuie să vii cu noi. Am zis că îţi spunem noi când suntem gata să veniţi în vizită.

— Becky, draga mea, râde mama. E prima voastră casă! Prima ta proprietate! Nu ne interesează în ce stare el

— Dar…

— Draga mea, ştiu ce-ai zis. Şi, sinceră să fiu, aveam de gând

să vă lăsăm în pace. Dar pe urmă n-am rezistat! N-am putut să vă lăsăm să plecaţi aşa, fără să vă ajutăm. Am adus nişte prăjiturele de ceai şi tata şi-a luat sculele. O să vă ajutăm să vă instalaţi în doi timp şi trei mişcări…

Îmi bubuie inima. În niciun caz nu-i las să vadă că de fapt mergem la nu ştiu ce casă închiriată şi în paragină, din oraş. Nu după discursul tatei.

— Am putea chiar să dăm o raită şi pe la vecini, ca să-i cunoaştem! continuă mama să vorbească cu însufleţire. S-ar putea să-ţi devină buni prieteni, Becky. Uită-te la mine şi la Janice, încă prietene după treizeci de ani. Încă îmi amintesc ziua când ne-am mutat şi Janice a venit pe la noi cu o sticlă de *sherry*... A, uite ce zice tata, îi poţi spune adresa, în cazul că ne pierdem cumva?

Mintea mi se învârte ca un titirez.

— Mamă, nu te aud… te pierd… Frec mobilul de geantă ca să-l fac să pârâie, apoi îl închid şi mă uit la Luke. E OK. Nu ştiu adresa. Mă întorc disperată spre Alf. Trebuie să-i pierdem pe drum.

— Să-i pierdem pe drum?

— Da! Ca în filmele cu poliţişti! S-o virăm pe o alee laterală sau aşa ceva.

— O alee laterală? Pare şocat. Ce alee laterală, draga mea?

— Nu ştiu! Găseşte una. Ştii, ca în urmăririle de maşini! Nu se uită la filme?

— Cred că soţia mea vrea să conduci ca o cometă pe o stradă cu sens unic, dar pe sensul interzis, să dărâmi o căruţă cu fructe, să faci să ţipe mulţimi de oameni, să întorci camionul la 360 de grade şi în felul ăsta să reuşeşti să scapi de socrii mei, zice Luke extrem de serios. Bănuiesc că eşti şofer de transport - cascador,

nu?

— Taci, îi dau eu un ghiont în piept. Îţi dai seama în ce situaţie suntem?

— Dacă era după mine, nu ne aflam în situaţia asta, zice el calm. Fiindcă le-am fi spus părinţilor tăi adevărul în faţă, de la început.

Oprim la un semafor. Mama şi tata opresc lângă noi şi ne fac semn veseli, iar eu le răspund cu o fluturare de mână şi o grimasă chinuită.

— OK, îi dau indicaţii lui Alf. Când se schimbă culoarea, pleci imediat!

— Păpuşă, ăsta e camion, nu Ferrari.

Luminile se schimbă, şi încep să gesticulez „hai, hai”. Alf se mulţumeşte să-mi arunce o privire otrăvită şi bagă în viteză fără grabă.

Pe bune, acum. Îmi vine să mă sui eu la volan.

— Scuze, oameni buni. Tre’ să bag benzină.

Alf opreşte la o staţie peco şi, spre groaza mea,Volvo-ul alor mei ne urmează. Câteva clipe mai târziu, mama iese din maşină, fuge spre noi şi bate în uşa cabinei.

— S-a întâmplat ceva? strigă.

— Nu, nimic! cobor eu geamul şi-i zâmbesc veselă. Facem plinul, atâta tot.

— Voiam doar să vă spun că e Janice la telefon. Nu vă deranjează dacă vine şi ea, nu?

Poftim?

Înainte să pot răspunde, mama a şi revenit la telefon.

— Da, suntem la staţia BP, aia cu cafenea… ne vedem imediat! Janice şi Martin erau deja în maşină, întorcându-se de la Yogacise… zice întorcându-se spre mine. Uite-i!

Mama flutură mâna frenetic în clipa când un Audi negru virează spre intrarea în staţie.

— Iuhu!

— Becky! Janice se apleacă pe geam când Audi-ul se apropie. Nu te superi, nu, draga mea? Maică-ta ne-a spus totul despre casă. E nemaipomenit!

— Veniţi după noi, îi spune mama lui Martin. Iar noi mergem în urma camionului.

Nu-mi vine să cred. Mergem în convoi.

— Caută Maida Vale pe GPS-ul tău, Martin, comandă mama. Aşa, chiar dacă ne pierdem… Becky, care e adresa exactă? mă strigă brusc.

— Păi… ăă… îţi scriu SMS…

Trebuie să-i spun adevărul. Trebuie. Chiar acum.

— Mamă, chestia e…

Înghit în sec şi mă uit la Luke după ajutor, însă el a coborât din camion şi vorbeşte la telefon în curtea din faţa benzinăriei.

— Nu, nu e deloc OK, îl aud că zice.

O, Doamne. Pare mânios de-a dreptul. Ce se întâmplă?

— Becky.

Tresar când Janice apare ca din pământ, clipind spre mine prin geamul cabinei. Poartă un costum roz aprins de yoga, de mă dor ochii doar când mă uit la el, plus şosete lycra trei sferturi şi saboţi. E un look care aproape că ar merge la un model cu nerv, de nouăşpe ani. Coboară glasul, până îi devine o şoaptă.

— E în legătură cu *P.E.T.R.E.C.E.R.E.A.* Citeam ieri în *Hello.* Petrecerea aia „Royal Fashion”. Ai văzut-o?

Încuviinţez absentă, cu ochii la Luke. S-a îndepărtat de cabină, dar sunt destul de sigură că urlă la cineva. Şi sunt destul de sigură că n-aş vrea să-l audă Minnie.

Ce face oare, se ceartă cu Sage Seymour? Se ceartă definitiv cu ea înainte să apuc s-o cunosc şi să devenim cele mai bune prietene? Dacă e aşa, îl omor.

— … şi aveau şi o zonă de refreşat pentru celebrităţi! termină Janice cu o fluturare a mâinii. Înţelegi?

Cred că n-am fost eu suficient de atentă.

— Scuze, Janice, îi zâmbesc în semn de scuză. Nu te urmăream.

— Sunt *make-up artist,* scumpa mea, zice de parcă ar rosti o evidenţă. Şi aş vrea să mă ofer să mă ocup chiar eu de zona de refreşat. Am să fardez eu invitaţii, iar ăsta o să fie darul meu pentru Luke.

Am amuţit. Janice se visează *make-up artist.* A făcut un curs la universitatea populară şi a învăţat cum să aplice fard de obraz piersică şi nuanţator în stil dungă de bursuc pe obrajii unui manechin de plastic. Şi acum vrea să fardeze lumea la petrecerea mea?

— Janice… e foarte frumos din partea ta, zic cât pot de convingătoare. Dar nu se poate să pierzi toată distracţia!

— O să ne organizăm pe ture! zice victorioasă. Am nişte prietene, înţelegi. Am fost împreună la curs, aşa că ştim toate aceleaşi tehnici.

Ideea unei echipe de Janice, toate ţinând bine în mână palete de fard de ochi mătuit, mă face să leşin un pic.

— Aha, îngaim. Păi… ar fi… într-un fel.

OK. Trebuie să trec şi asta pe lista mea, chiar în capăt. *NU o lăsa pe Janice să fardeze niciun invitat.*

— Mai bine plec, zice respirând precipitat. Se apropie Luke, în dreapta.

Înainte să apuc să mai zic şi altceva, s-a şi strecurat în maşină,

exact în clipa când Luke urcă iar în cabina şoferului.

— Incredibil. Respiră precipitat şi are bărbia încleştată. Incredibil.

— Ce e? zic stresată. Şi, te rog, nu înjura în faţa lui Minnie.

— Becky, am veşti proaste. Luke mă priveşte direct. Am pierdut casa din oraş. N-o putem avea.

Preţ de o nanosecundă, am sentimentul că glumeşte. Însă el nici nu clipeşte.

— Dar…

— Nu ştiu ce cretin de la agenţie a închiriat-o altcuiva. Iar omul s-a şi mutat şi agentul nostru abia acum a aflat.

— Dar e a noastră! ridic vocea panicată. Avem nevoie de casa aia!

— Ştiu. Crede-mă, o ştiu şi ei acum. Ne vor găsi o soluţie în maxim o oră sau ne cazăm la un hotel, pe cheltuiala lor, răsuflă Luke. Ce bramburească.

Simt că ameţesc. Nu se poate întâmplă aşa ceva.

— Mă duc să le spun părinţilor tăi…

Luke dă să coboare.

— Nu! aproape ţip. Nu putem!

— Şi atunci ce propui să facem?

O văd pe mama fluturându-şi mâna din Volvo şi o clipă mai târziu îmi vine un SMS pe mobil.

Gata de plecare, draga mea?

— Hai să mergem în Maide Vale, spun şi îmi trec limba peste buze. De ce nu? Şi să sperăm că până ajungem sună şi agenţii. Vedem noi cum o scoatem la capăt.

Alf s-a urcat şi el înapoi în cabină.

— Gata, oameni buni?

— Da, zic, înainte ca Luke să apuce să zică ceva. Condu. Să

plecăm.

Ne ia o oră să ajungem în Maida Vale, mă gândesc. Cel puţin. Şi, între timp, o să ne facă rost de altă casă şi o să ne ducem acolo şi totul o să fie bine. Trebuie să fie.

Atâta tot că facem doar patruzeci de minute până în Maida Vale. Nu-mi vine să cred. Unde-a dispărut tot traficul? Oare e o conspiraţie împotriva noastră?

Mergem pe principalul bulevard de shopping şi încă nu avem o casă. Aparent, sunt ciudat de calmă, deşi inima îmi galopează de panică. Atâta timp cât suntem în camion, e OK.

— Mergi mai încet, îi spun iar lui Alf. Ia-o pe o rută ocolitoare. Uite, pe acolo! arăt spre o străduţă îngustă.

— Nu-i voie la stânga, zice Alf, clătinând din cap.

I-am spus lui Alf toată povestea. Sau cel puţin a priceput-o el însuşi, după ce Luke s-a certat ca la uşa cortului cu agentul. (Din fericire, Minnie a adormit. Copiii de doi ani pică laţi, oriunde ar fi.) Luke a început să sune şi la alte agenţii imobiliare – dar până acum nimeni n-are nicio casă disponibilă, în care să te poţi muta în următoarele douăzeci de minute. Îmi vine să ţip de nervi. Unde sunt toate casele? Şi unde e traficul?

Arunc o privire în oglinda laterală, în eventualitatea că mama şi tata au şters-o ori s-au pierdut – dar iată-i, lipiţi de noi ca ştampila de scrisoare. Luke ascultă un mesaj pe telefon şi mă uit cu speranţă la el, însă el clatină din cap.

— Şi unde vreţi să mergem acum?

Alf opreşte la o intersecţie, îşi lasă braţele pe volanul care vibrează şi se uită la mine.

— Nu ştiu, zic disperată. N-ai putea să… mergi în cerc?

— *Să merg în cerc?* mă priveşte sarcastic. Arăt a taximetrist?

— Te rog. Măcar puţin.

Alf clatină din cap, semnalizează stânga şi întoarce pe o stradă rezidenţială. O luăm de-a lungul canalului, apoi pe altă stradă rezidenţială şi am ajuns aproape în locul de unde am pornit.

— A fost prea repede! zic necăjită.

Şi, evident, o clipă mai târziu, primesc un SMS de la mama:

Draga mea, s-a rătăcit şoferul? Am mai fost pe drumul ăsta. Zice tata să-i spui adresa, s-o bage pe GPS.

— Becky, zice Luke după ce închide telefonul. Nu putem să mergem aşa, de nebuni prin Maida Vale, până facem rost de casă.

— Reuşişi ceva, stimabile? zice Alf.

Respectul lui pentru Luke pare să fi crescut de când l-a auzit înjurându-l pe agent. De fapt, în ciuda micilor lui priviri sarcastice, cred că spectacolul îi face plăcere.

— Nimic, răspunde Luke. Becky, va trebui să le spui adevărul.

— Nu. Nu încă. Hai să… ne oprim să mâncăm de prânz! zic cu inspiraţie bruscă. Să căutăm o cafenea sau ceva. Luke, uite care-i planul. Eu îi ţin de vorbă pe ai mei, tu te duci şi te vezi cu agentul şi îl forţezi să ne dea o casă.

Alf dă ochii peste cap cu indulgenţă şi în câteva momente încearcă să gareze camionul într-un spaţiu de vizavi de Cafe Rouge. Îi văd pe ceilalţi parcând şi ei, iar Janice coboară să-l ghideze pe Martin gesticulând intens şi punctând cu câte un: „Ai grijă, Martin!”.

Îi desfac centura lui Minnie şi ieşim cu toţii, săi ne mai dezmorţim un pic. Mă simt ca şi cum aş fi fost în nu ştiu ce excursie, şi nu ca şi cum aş fi venit doar de la Oxshott.

— Bună!

Îi salut pe ceilalţi, încercând să par relaxată şi veselă, ca şi cum ăsta fusese de la început planul.

— Ce se întâmplă, scumpa mea? Mama e prima care ajunge la noi. Asta e?

Se uită atentă la apartamentele de deasupra magazinelor, de parcă unul dintre acestea s-ar putea transforma ca prin farmec într-o casă de familie, cu subsol şi grădină şi două locuri de parcare.

— Trebuia să-mi închipui că Becky o să-şi ia o casă înconjurată de magazine.

Martin pufneşte în râs la propria lui glumă.

— Nu, nu aici o să stăm! râd eu cât pot de firesc. Ne oprim să mâncăm ceva de prânz.

Se lasă o tăcere perplexă.

— *De prânz,* draga mea? spune Janice într-un final. Dar e doar zece şi douăzeci.

— Da, mă rog. Păi… îhm… Şoferul nostru trebuie să mănânce de prânz. Astea sunt regulile sindicatului, improvizez şi-i arunc o privire cu subînţeles lui Alf. Nu-i aşa, Alf?

— Dar trebuie să fim la doar câteva minute de casa voastră, zice mama. E ridicol!

— Ştiu, zic grăbită. Dar sindicatul face legea. N-avem de ales.

— Nu e vina mea, zice Alf, cântându-mi în strună. Nu eu fac legile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zice tata nerăbdător. N-am auzit de când sunt aşa prostie. Se întoarce către Alf. Uite ce e. Nu poţi s-o laşi pe Becky acasă şi *pe urmă* să-ţi iei prânzul?

— Regulamentul e regulament, zice Alf, clătinând implacabil din cap. Dacă-l încalc, mă trezesc la comisia dă disciplină şi po’

să rămân şi fără servici. Mă duc să-mi iau pauza bine meritată şi îmi spui tu, scumpete, când sunteţi gata de plecare, da?

Îmi face cu ochiul şi intră în Cafe Rouge.

Doamne, mare actor mai e şi Alf ăsta. Îmi vine să-l îmbrăţişez.

— Măi să fie! Mama pare de-a dreptul ultragiată. De-asta merge ţara asta cum merge! Cine a făcut regulamentul ăsta? O să scriu la *Daily World,* şi prim-ministrului…

În timp ce mărşăluim în Cafe Rouge, îi aruncă lui Alf o privire plină de venin, iar el îi răspunde cu un fluturat vesel din mână.

— Puteţi să vă comandaţi cât de multe doriţi, zic eu când ne găsim o masă. Vreau să spun, o să stăm ceva aici, aşteptându-l pe Alf. Luaţi-vă un sendviş, un croasant, un cotlet… fac eu cinste… *Nu,* Minnie.

Iau repede zahărul cubic, înainte să-l înşface pe tot.

— Unde-i Luke? face mama brusc.

— La agenţia imobiliară, zic sincer.

— Ia cheile, bănuiesc, se bagă şi tata, încuviinţând voios. Cred că eu am să-mi iau un *panini.*

Încerc să trag de prânz cât pot. Însă nimeni nu vrea cotlet la zece şi douăzeci dimineaţa, şi câte croisante poţi să bagi în tine, la urma urmei? Am băut fiecare câte două cappuccino, iar Luke încă nu mi-a trimis niciun SMS cu vreo veste bună, şi Minnie e deja plictisită de toate jucăriile din cutia cu jucării. Şi acum, spre neliniştea mea, mama şi tata încep să nu mai aibă stare.

— E ridicol! zice mama brusc, uitându-se la Alf, care îşi mai ia o ciocolată caldă. N-am de gând să aştept ca proasta ca nu ştiu ce şofer care profită de lege să-şi termine de luat prânzul! Graham, tu stai aici, iar Becky şi cu mine mergem pe jos spre

casă.

Se poate merge şi pe jos de aici, nu-i aşa, draga mea?

Mă trece un fior de panică.

— Nu cred că-i o idee bună, mamă, zic repede. Cred c-ar trebui să-l aşteptăm pe Luke şi să mergem cu camionul.

— Nu te prosti! îl sunăm pe Luke şi-i spunem că ne vedem direct acolo. Şi putem lua şi cheile în drum. Care e adresa? E aproape?

Mama şi-a strâns deja lucrurile şi mănuşile fară degete ale lui Minnie. Nu e bine. Trebuie să-i ţin pe toţi aici grupaţi, în Cafe Rouge.

— Nu ştiu precis unde e, zic grăbită. Serios, e mult mai bine să aşteptăm. Hai să mai bem o cafea…

— Nicio problemă! Janice a scos imediat un mic ghid rutier al Londrei legat în piele roşie. Nu merg nicăieri fară el, ne explică veselă. Aşa, cum ziceai că se numeşte strada ta, Becky? O găsesc cât ai clipi!

Fir-ar.

Toţi mă privesc, aşteptându-mi răspunsul. În clipa când am să le zic humele străzii, o să pornească pe jos într-acolo şi o să afle adevărul.

— Păi… îhm… Mă frec la nas, încercând să câştig timp. Nu… mai ştiu.

— *Nu mai ştii?* zice Janice confuză. Nu-ţi mai ştii propria adresă?

— Draga mea, zice mama abia ţinându-şi nerăbdarea în frâu. Nu se poate să nu mai ştii unde stai!

— Pur şi simplu nu mai ştiu numele exact al străzii! Cred că începe cu… B! zic la întâmplare.

— Păi sună-l pe Luke!

— Nu-mi răspunde, zic grăbită. Cred că e ocupat.

Mama şi tata schimbă priviri între ei, de parcă nu le vine să creadă că au o fiică atât de redusă mintal.

— Eu, una, nu mai stau aici! plescăie mama din limbă. Becky, ai zis că e la doar câteva străzi de magazine. O s-o luăm la pas şi nu se poate să n-o recunoaştem când dăm de ea. Graham, tu stai aici şi aşteaptă-l pe Luke.

Se ridică. Nu mai pot face nimic. Îi arunc o privire agonizată lui Alf şi strig:

— Mergem la o plimbare!

— Becky, gândeşte-te, zice mama, când ieşim toţi ciopor pe stradă, în afară de tata. În ce direcţie e?

— Pai… în direcţia aia, cred.

Arăt imediat în direcţia opusă celei în care se află casa şi pornim într-acolo.

— E Barnsdale Road? Janice coboară cu degetul pe indexul de la A la Z. Barwood Close?

— Nu prea cred…

— Becky, draga mea! izbucneşte mama brusc. Cum se poate să nu-ţi aminteşti numele propriei tale străzi? Eşti proprietară. Trebuie să fii un om responsabil! Trebuie să…

— Tati! zice Minnie cuprinsă brusc de voioşie. Tatiiiii!

Arată spre faţada de sticlă din apropiere, de la agenţia imobiliară. Luke e acolo, chiar lângă geam, şi se ceartă cu Magnus, care pare absolut îngrozit.

Fir-ar. De ce am luat-o pe aici?

— Ăsta e agentul vostru imobiliar? ridică mama ochii şi citeşte numele firmei. „Ripley and Co.” Asta el Hai să intrăm, aflăm adresa şi luăm şi cheile! Bravo, Minnie, scumpa mea!

— Luke pare destul de supărat, remarcă Janice, când Luke

face gesturi amenințătoare la adresa lui Magnus. E vorba de dotările și amenajările foștilor proprietari, scumpo? Fiindcă, dacă e așa, sfatul meu e că nu merită. Lasă-i să-și ia perdeaua de la duș înapoi. Nu are rost să ajungeți prin tribunale, ca frate-miu…

— Haide, Becky! Mama e aproape la ușă. Ce-ai păţit?

Sunt pironită locului.

— Mamă… Am glasul uşor sugrumat. Trebuie… să îţi spun ceva. Legat de casă. Adevărul e că… n-am fost sută la sută sinceră.

Mama încremeneşte. Când se întoarce, are mici pete trandafirii pe obraji.

— Ştiam eu. Ştiam eu că e ceva. Știam că ne ascunzi ceva, Becky! Despre ce e vorba? îi cade brusc faţa, de parcă ar fi izbit-o un gând cumplit. E

O casă detaşată?

— Nu, nu e detaşată, dar…

— Nu are parcare stradală?

Îi aud atât pe Janice, cât şi pe Martin ţinându-şi respiraţia. În Surrey, parcarea e practic o religie.

— Nu e vorba de asta. Ci de… Respiraţia mi se precipită atât de tare, că abia dacă pot vorbi. E…

— Doamnă Brandon. Un bărbat în costum, pe care nu-l cunosc, iese grăbit din agenţia imobiliară, pe trotuar. David Ripley, partner în firmă, spune şi îmi întinde mâna. Vă rog, nu staţi aici afară, în frig. Permiteți-mi să vă, ofer măcar o ceaşcă de cafea. Sunt cât se poate de conştient de situaţia nefericită şi credeţi-mă, facem tot ce ne stă în putere să vă găsim o locuinţă, cât se poate de repede.

Nu mă pot uita, la mama. Nu mă pot uita la nimeni. Singurul

lucru care mă mai poate salva acum e o nenorocită de tornadă.

— Să-i găsiţi lui Becky o casă? repetă mama bulversată.

— Regretăm amarnic încurcătura cu proprietatea închiriată, continuă David Ripley. Veţi primi imediat avansul înapoi…

— Proprietatea închiriată?

Tonul tăios al mamei îl face să percuteze şi pe David Ripley, care se întoarce spre ea automat.

— Îmi pare rău, dânsa e mama dumneavoastră? întinde el mâna. Îmi pare bine. Vă rog să mă credeţi, facem tot ce putem pentru a-i găsi o locuinţă fiicei dumneavoastră…

— Dar are deja o locuinţă! zice mama cu o voce care-ţi sfredeleşte timpanul. Şi-a cumpărat o casă! Suntem aici ca să luăm cheile! De ce credeţi că ne aflăm cu toţii aici, în Maida Vale?

David Ripley se uită la mama, apoi la mine, confuz.

— Îmi pare foarte rău… mi-a scăpat ceva?

— Nu, zic, îmbujorată de jenă. Mama nu cunoaşte… toată povestea. Trebuie să vorbesc cu ea.

— A. David Ripley ridică mâinile cu un gest delicat şi se retrage spre birou. Bine atunci, dacă aveţi nevoie de mine, sunt înăuntru.

— Mamă… înghit în sec. Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun…

— Martin, şopteşte Janice şi se îndepărtează amândoi discret, rămânând cu ochii la geamurile agenţiei.

Mama rămâne unde e, cu fruntea încruntată de nedumerire şi dezamăgire.

Deodată, simt că mă apucă plânsul. Părinţii mei erau atât de mândri de mine, de faptul că mi-am cumpărat şi eu prima mea casă. Le spuseseră tuturor prietenilor lor. Şi iată-mă, stricând totul, ca de obicei.

— A fost o mică întârziere cu casa, murmur eu, cu ochii în pavaj. Şi n-am suportat gândul de a-ţi spune, având în vedere că erai atât de afectată de faptul că ţi-am umplut toată casa de troace. Aşa că ne-am închiriat o locuinţă – doar că şi pe-aia am pierdut-o, nu din vina noastră. Aşa că… suntem pe drumuri. Fac un efort şi ridic capul. Îmi pare rău.

— Am bătut atâta drum… şi voi nici măcar n-aveţi casă?

— Da. Adică, o să avem, dar…

— Adică… ne-ai indus în eroare cu bună-ştiinţă? Şi l-ai lăsat pe tata să-şi ţină discursul? Ne-ai lăsat să-ţi dăm tabloul? Şi toate astea au fost nişte minciuni?

— N-au fost tocmai nişte minciuni…

— Şi atunci ce-au fost? Mama explodează brusc, iar eu tresar. Uite-ne pe toţi, bătând ca nebunii toată Maida Vale; Janice şi Martin au făcut ditamai efortul; v-am cumpărat cu toţii daruri de casă nouă…

— V-am spus să nu veniţi! zic stresată, dar mama nu pare să mă audă.

— Becky, tot ce faci devine un fiasco! Totul e doar o fantezie! Ce-o să zică taică-tău? Tu ştii cât de dezamăgit o să fie?

— O să avem casa noastră! zic disperată. O s-o avem, îţi promit! Şi până atunci poţi să iei tabloul înapoi.

— E exact ca atunci cu George Michael…

— Ba nu e deloc! ripostez, jignită. Nu e deloc ca atunci cu George Michael. Îmi şterg furioasă o lacrimă apărută din senin. E doar… o mică problemă.

— Mereu e doar o mică problemă, draga mea! Mama pare absolut şocată. Şi cu petrecerea o să fie la fel…

— Ba n-o să fie! aproape răcnesc. Şi nu v-am cerut eu să

bateţi tot drumul ăsta, aşa-i? Sau să-mi luaţi cadouri. Şi, dacă nu vrei să vii la petrecerea lui Luke, mamă, atunci nu e nevoie să vii! Ştii ce, chiar te rog să nu vii!

La ora asta, lacrimile îmi curg deja şiroaie pe obraji şi îi văd pe Janice şi pe Martin studiind cu maximă atenţie ofertele speciale pentru excursii în Maroc, de parcă n-au văzut de când sunt aşa oferte tentante.

— Nu! mă priveşte Minnie supărată. Nu pânge!

— OK, se aude vocea lui Luke şi, când ridic ochii, îl văd apropiindu-se cu paşi mari de noi. Am rezolvat. O să ne dea… Tace şi se uită de la unul la altul. Ce s-a întâmplat? Ce-aţi păţit?

Mama nu zice nimic, doar îşi încleştează buzele.

— Nimic, mormăi eu cu tristeţe. Discutam… una-alta.

— Aha, zice Luke, evident bulversat. Păi, gata, am obţinut un apartament cu două dormitoare şi serviciu la cameră inclus la The West Place, până ne găsesc altă locuinţă.

— The West Place! Janice se întoarce spre noi, uitând de ofertele marocane. L-am văzut la televizor!

Mai ştii, Martin, hotelul ăla nou, cu SPA pe acoperiş? Cu mozaicul ăla superb?

— Ei, da, nu m-am lăsat până nu mi-au găsit ceva ca lumea, zâmbeşte Luke scurt. Ne putem muta azi, bagajele or să fie puse la păstrare într-o magazie… Tace, simţind din plin tensiunea din aer. Zi… e OK pentru tine? Becky?

— Ar trebui să i-l oferim mamei. Cuvintele îmi ies din gură înainte să fi apucat să procesez efectiv gândul. Ar trebui să-l ia mama şi tata.

— Bi-nee, zice Luke ezitant. Mă rog, se poate şi aşa…

— I-am sufocat atâta timp, şi acum i-am dezamăgit. Ar trebui să-i lăsăm să se bucure ei de apartamentul de lux. Şi pe urmă…

să ne regrupăm.

Mă uit în gol, undeva în faţa mea, pentru că nu am curajul să mă uit la mama. Luke se uită de la una la alta ca la tenis, în căutarea unui indiciu; o văd pe Janice spunându-i ceva pe muteşte.

— Jane? zice Luke în cele din urmă. Îţi convine aşa? Să staţi un timp la The West Place?

— Ne convine foarte tare, spune mama pe un ton sec şi nefiresc. Mersi, Luke. Îl sun pe Graham să-i spun.

E limpede că nici mama nu se poate uita la mine. Ei bine, partea bună e că n-o să mai locuim împreună.

— Mă duc cu Minnie pe la magazine, zic, luând-o de mână. Anunţaţi-mă voi când e timpul să mergem acasă.

Până la urmă, ajungem acasă la ora patru. Mama şi tata s-au întors primii, şi-au împachetat câteva lucruri, iar Luke i-a instalat în apartamentul cu serviciu la cameră inclus, care se pare că e incredibil de elegant. Sincer, nu vreau să aflu prea multe amănunte.

I-am făcut ceai lui Minnie şi i-am pus Peppa Pig, iar acum stau lângă şemineu şi mă uit posomorită la flăcări, când se întoarce şi Luke. Intră în cameră şi mă priveşte lung un moment.

— Haide, Becky. De ce te-ai certat cu maică-ta?

— Şşş! zice Minnie supărată şi arată spre TV. Peppa!

— Nu ne-am certat.

Îmi întorc privirea.

— Ba ceva s-a întâmplat, insistă Luke, aşezându-se pe vine lângă scaunul meu. Nu v-am mai văzut niciodată aşa.

Îl privesc în tăcere, în timp ce mintea îmi e asaltată de răspunsuri.

Crede că nu-ţi pot organiza o petrecere. Crede că o să fie un eşec.

Şi, în adâncul sufletului, mă îngrozeşte ideea că s-ar putea să aibă dreptate.

— De-ale mamelor şi fiicelor, zic până la urmă.

— Aha, ridică el sceptic dintr-o sprinceană. Ei bine, mă bucur că suntem şi noi în fine puţin singuri. Vreau să vorbim despre ceva.

Îşi trage un scaun şi îl privesc uşor îngrijorată.

— Ai avut dreptate, Becky, zice direct. Ţi-am ascuns ceva. Şi îmi pare rău. Dar am vrut să fiu sigur, înainte să-ţi spun.

Mă binedispun pe loc. O să-mi spună despre Sage Seymour! Da! Poate o să ne vedem cu toţii diseară! Poate vrea să ne scoată pe toţi la restaurant, la The Ivy sau aşa ceva! Ştiu că în momentul ăsta ea filmează la studiourile Pinewood, fiindcă am căutat pe Google. (Pentru simplul motiv că mă interesează cariera soţului meu, aşa cum e normal să o intereseze pe orice soţie care îşi sprijină consortul.)

A, şi asta o să compenseze cu vârf şi îndesat pentru ziua oribilă de azi. Şi o să pot purta rochia aia Nanette Lepore pe care n-am purtat-o niciodată, cu pantofii roz Vivienne Westwood.

— Nu-ţi face griji, Luke, îi trag un zâmbet radios. Ştiu că trebuie să fii discret.

Poate că o să mă roage să devin consiliera ei de shopping! Poate că Luke m-a recomandat deja! Aş putea să-i aleg ţinuta pentru Globul de Aur. Poate că am să ajung şi eu la Globul de Aur. Vreau să zic că o să aibă nevoie de cineva care să se asigure că are tivul drept…

— Acum puţin timp am luat legătura cu un tip. Un tip care

reprezintă… celebrităţile, zice Luke măsurându-şi cuvintele.

— Serios? mă sforţez eu să-mi iau un ton firesc. Ce fel de celebrităţi?

— Ai auzit cumva de cineva pe nume…

Dacă am auzit de ea? E nebun? Pentru numele lui Dumnezeu, tipa are un Oscar! E una dintre cele mai celebre femei din lume!

— Sigur c-am auzit! îmi scapă de emoţionată ce sunt, exact când el spune:

— … o femeie pe nume Nanny Sue?

O clipă, ne uităm unul la altul nedumeriţi.

— Nanny Sue? repet într-un final.

— Se pare că e expertă în creşterea copilului, zice Luke ridicând din umeri. Are şi o emisiune TV? Nici eu nu auzisem de ea.

Sunt atât de enervată că îmi vine să-i trag o palmă, în primul rând, evident că am auzit de Nanny Sue, şi el n-a auzit fiindcă nu se uită destul la televizor, în al doilea rând, de ce vorbim despre ea şi nu despre Sage Seymour?

— Da, am auzit, zic înciudată. Am şi cartea ei. Ce-i cu ea?

— Se pare că intenţionează să înceapă o afacere în nume propriu. Un soi de… Şovăie, neîndrăznind să mă privească în ochi. Tabără de management al comportamentului copiilor.

Nu se poate să vorbească serios.

— Vrei să o trimiţi pe Minnie într-o tabără de educare? Aproape că-mi rămân cuvintele în gât. Dar… dar… e ridicol. Are doar doi ani! Nici măcar n-o s-o primească!

— Se pare că, în cazuri excepţionale, acceptă şi copii de vârstă mai fragedă.

Gândurile încep să mi se învârtă în minte, în timp ce sunt încă în stare de şoc. Stăteam şi eu aici fericită, crezând c-o să-mi

spună că în seara asta mergem să bem un cocteil cu o vedetă de cinema. Şi în loc de asta, el îmi spune că vrea să ne trimită fiica să facă una militărie cu ea?

— Şi e… înghit eu în sec. *Cu internat*?

Simplul gând mă seacă la ficaţi. Vrea s-o trimită la un internat pentru copii obraznici. Mi-o şi închipui pe Minnie într-un blazer cu tiv împletit, cu capul plecat, stând în colţ şi ţinând o pancartă pe care scrie: „Să nu mai comand şaisprezece paltoane de pe internet”.

— Sigur că nu! Luke pare şocat. O să fie doar un curs pentru copii cu anumite probleme de comportament. Şi e doar un gând. Se freacă pe ceafă, continuând să nu se uite la mine. Am vorbit deja cu această Nanny Sue. I-am explicat situaţia şi pare foarte înţelegătoare. Dacă vrem, o să vină şi o s-o evalueze pe Minnie, apoi o să ne facă o recomandare. Aşa că am stabilit o întâlnire.

— Ce-ai făcut? Nu-mi vine să cred. Ai vorbit deja cu ea?

— M-am interesat doar ce opţiuni avem. Luke mă priveşte, în fine, în ochi. Becky, nici mie nu-mi place ideea, cum nu-ţi place nici ţie. Dar trebuie să facem ceva.

— Ba nu trebuie! îmi vine să ţip. Şi mai ales nu trebuie să invităm străini la noi acasă, care să ne spună ce să facem!

Dar îmi dau seama că e foarte hotărât. E ca atunci, în luna noastră de miere, când a decis că trebuie să mergem la Lahore cu trenul, şi nu cu avionul. N-o să dea înapoi, orice-aş face.

Atunci bine. Poate să angajeze oricâţi guru în îngrijirea copilului vrea. Nu las pe nimeni s-o ia pe Minnie de lângă mine. Să vină liniştită Nanny Sue şi să fie cât de scorpie vrea cu copilul meu. O pun eu pe fugă. Las’ că vede ea.

Dr. James Linfoot

Harley Street 36
Londra W1

Rebecca Brandon
The Pines
Elton Street nr. 43
Oxshott
Surrey

3 martie 2006

Dragă Rebecca, îţi mulţumesc pentru scrisoarea ta din 1 martie.

N-am auzit niciodată de „cumpărături în somn”. Prin urmare, nu îţi pot spune numele latinesc al acestei afecţiuni şi nici nu-i pot scrie soţului tău, pentru a-l anunţa că trebuie „să îţi respecte boala”.

Dacă simptomele persistă, îţi sugerez să îi faci o vizită medicului tău de familie.

Cu cele mai bune urări,
James Linfoot

Cincisprezece

Aşa că acum nu vorbesc cu mama şi abia dacă mai schimb un cuvânt cu Luke.

A trecut o săptămână. Azi vine Nanny Sue şi sunt cât se poate de pregătită. Mă simt ca un gladiator, gata să intru în arenă cu toate crampoanele mele de metal şi cu toate bâtele. Dar sunt încă lividă de furie pe Luke. De fapt, cu cât trece mai mult timp, cu atât sunt mai mânioasă. Cum a putut să aranjeze toate astea fără să mă consulte? Suntem la micul dejun şi abia dacă ne-am

spus două cuvinte. Niciunul dintre noi n-a adus în niciun fel vorba de Nanny Sue.

— Mai vrei nişte lapte, Minnie? zic eu cu o voce glacială şi mă întind după cană, pe lângă Luke.

El oftează.

— Becky, nu putem continua aşa. Trebuie să vorbim.

— Bine. Hai să vorbim, ridic eu din umeri. Despre ce? Despre vreme?

— Păi… cum merge cu serviciul tău?

— Bine.

Amestec cu zgomot în cafea.

— Excelent! Luke pare atât de voios, că îmi vine să mă fac mică. Şi nouă ne merge bine. Se pare că o să reuşim să ne vedem cu Christian Scott-Hughes, într-una din zilele viitoare. Clientul nostru îşi doreşte de peste un an să facă un parteneriat cu el, aşa că e foarte încântat.

Scârţ, Mariţo. Ca şi cum mă doare mai mult decât în cot de nu ştiu ce întâlnire plicticoasă cu Christian Scott-Hughes.

— Mă bucur, spun politicoasă.

— Din păcate, azi o să cam trebuiască să o pun puţin la punct pe secretara mea. Nu e chiar aşa cum credeam, oftează el. Nu m-am aşteptat la aşa ceva.

Poftim? Ce face?

Ridic capul, nemaifiind în stare să-mi păstrez mina distantă. Vrea să se ia de Bonnie? De ce să se ia de ea? E perfectă! E adorabilă!

— Dar… credeam că-ţi place mult de ea, zic, încercând să par doar temperat interesată. Credeam că e cea mai bună secretară pe care ai avut-o vreodată.

— Şi eu am crezut la fel. Dar în ultima vreme a cam… Luke

şovăie. Nu ştiu cum să-i descriu atitudinea, dar „a cam sărit calul”.

Nu mi-o pot imagina nici măcar un moment pe Bonnie sărind calul.

— Cum adică? Ce-a făcut?

— E destul de ciudat. Luke îşi trece o mână peste frunte, cu un aer perplex. Majoritatea timpului se poartă cu o discreţie şi un tact desăvârşite. După care, din senin, mă trezesc că se bagă în zone care, sincer să fiu, nu o privesc. Auzi şi tu, într-o zi a făcut un comentariu despre *gelul meu de duş.* Luke se încruntă. Chiar consider că e lipsă totală de profesionalism, tu nu crezi?

Simt că mi se urcă sângele în obraji.

— Păi… cred că da…

— Şi nu e singura dată când a făcut comentarii, chiar mai intime şi mai personale. Sincer să fiu, n-am angajat-o ca să-mi spună părerea ei despre familia sau casa mea. Sau despre cravatele mele.

Fir-ar. Fir-ar. E doar vina mea. Dar nu pot să spun asta, nu?

— Sincer, eu cred că ar trebui să îi mai dai o şansă, zic repede. Nu vrei s-o superi, nu? Probabil că doar făcea şi ea conversaţie. Sunt sigură că n-o să se mai bage niciodată unde nu-i fierbe oala. Absolut sigură.

Fiindcă am s-o sun chiar în clipa asta şi-am să-i spun să înceteze definitiv cu apropourile.

Luke îmi aruncă o privire ciudată.

— Dar de ce te ambalezi aşa? ziceai că nici n-o cunoşti.

— Păi nici n-o cunosc, decât din vedere! Dar aşa cred eu, că oamenilor trebuie să li se dea o a doua şansă. Şi cred că trebuie să-i dai şi acestei secretare o a doua şansă. Cum ziceai c-o cheamă, Bobbie? adaug inocentă.

— Bonnie, mă corectează Luke.

— *Bonnie,* încuviinţez eu. Aşa. Am întâlnit-o o dată, adaug pentru siguranţă. Acum o mie de ani.

Îi arunc o privire de control, dar Luke nu pare să bănuiască nimic. Slavă Cerului.

— Trebuie să plec. Se ridică şi se şterge la gură. Păi… sper să meargă bine azi. O sărută pe Minnie. Multă baftă, iepuraş.

— Nu aleargă la Olimpiadă, îi răspund tăioasă. Nu-i trebuie baftă.'

— Mă rog, în orice caz, sună-mă să-mi spui cum a fost, şovăie el stângaci. Becky, ştiu ce părere ai despre… ziua de azi. Dar cred sincer că e posibil ca ea să ne aducă soluţia de care avem nevoie.

Nici măcar nu mă obosesc să-i răspund. Nu văd cum ar putea nu ştiu ce expertă în prinsul copiilor şi în tabere concentraţionare să aibă o „soluţie" pentru familia mea.

La ora zece sunt gata. Casa e pregătită şi eu la fel, chiar şi Minnie e îmbrăcată în sorţuleţul Marie Chantal care-i dă cel mai nevinovat aer posibil.

Mi-am făcut documentarea. În primul rând, am căutat site-ul lui Nanny Sue şi am citit fiecare pagină. (Din păcate, încă nu scrie nimic despre tabăra de reeducare, doar un mesaj care anunţă: „în curând voi lansa noua mea serie de programe de management al comportamentului copiilor şi adulţilor – reveniţi pentru amănunte". Ha. Nu mă miră deloc că e precaută.)

Pe urmă i-am cumpărat toate DVD-urile şi le-am văzut cap-coadă. Şi sunt absolut pe acelaşi tipic. Adică, vezi o familie cu nişte puşti care mişună peste tot şi părinţi care se ceartă şi de obicei şi câte un frigider abandonat în grădină sau nu ştiu ce

prize electrice periculoase sau aşa ceva. Şi apare Nanny Sue, care stă deoparte şi se uită şi zice: „Vreau să văd cum este această familie, familia Ellise”, ceea ce înseamnă: „Faceţi o groază de lucruri aiurea, dar încă n-am să vă spun care sunt alea”.

Părinţii sfârşesc invariabil prin a se certa ca la uşa cortului şi apoi plângând de le sare cămaşa pe umărul lui Nanny Sue şi povestindu-şi viaţa. Şi în fiecare săptămână, ea îşi scoate cutiuţa de şerveţele şi zice grav: „Cred că nu e vorba doar de copii, e mai mult decât atât, nu?”, la care ei încuviinţează şi încep să-i povestească de-a fir a păr despre viaţa lor sexuală sau problemele de la serviciu sau vreo tragedie familială, şi pun muzică tristă, şi sfârşeşti prin a plânge şi tu împreună cu ei.

Adică e o formulă stas, şi doar un idiot n-ar vedea asta şi i-ar cădea în plasă.

Iar acum probabil că o să crească miza şi o să ducă toţi copiii în tabăra aia de reeducare, undeva aiurea rău de tot, ca Utah sau Arizona, şi o să fie audienţă şi mai mare când or să se întoarcă acasă la familiile lor.

Ei bine, aici n-o să-i meargă cu schemele ei de doi bani. Nici într-o mie de ani.

Mă uit în jur în bucătărie, ca să verific dacă toate sunt la locul lor. Am pus un grafic uriaş cu steluţe aurii pe frigider şi am numit prima treaptă a scărilor Treapta pentru copii obraznici, iar pe masă e un morman de jucării educaţionale. Dar, cu puţin noroc, prima variantă de scenariu la care m-am gândit va fi cât se poate de eficace şi nici nu se va ajunge până aici.

Ce *nu poţi face* cu Nanny Sue e să zici „copilul meu nu are nicio problemă”, fiindcă atunci te prinde la cotitură şi găseşte ea ceva. Aşa că am să fiu mai inteligentă decât atât.

Se aude soneria şi încremenesc.

— Haide, Mân, şoptesc. Hai să mergem să scăpăm de tanti cea rea, experta în copii.

Deschid uşa – şi iat-o în faţa mea. Nanny Sue în persoană, cu părul ei blond tuns drept, deja celebru, şi feţişoara ei cu trăsături delicate şi ruj roz. Pare mai micuţă în realitate şi poartă blugi, o cămaşă cu dungi şi o jachetă căptuşită, ca de jocheu. Credeam că o să fie în uniforma şi boneta ei albastră, cum e la televizor. Sinceră să fiu, mai că mă aştept să înceapă muzica genericului şi *voice-over-ul* să spună: „Azi, Nanny Sue a fost chemată acasă la familia Brandon…”

— Rebecca? Sunt Nanny Sue, zice cu accentul ei graseiat familiar, de West Country.

— Nanny Sue! Slavă Domnului! îmi pare atât de bine să te văd! zic teatral. Suntem la capătul puterilor! Trebuie să ne ajuţi, imediat!

— Serios?

Nanny Sue pare luată prin surprindere.

— Da! Nu ţi-a explicat soţul meu cât suntem de disperaţi? Ea e fetiţa noastră de doi ani, Minnie.

— Bună, Minnie. Ce faci?

Nanny Sue se lasă pe vine ca să discute cu Minnie şi aştept nerăbdătoare să se ridice iar.

— N-o să-ţi vină să crezi ce probleme avem cu ea. E o ruşine. Mor de jenă. Aproape că mi-e nu ştiu cum să-ţi spun, îmi las eu vocea să-mi tremure uşor. Refuză să înveţe să-şi lege şireturile la pantofi. Am încercat şi eu… a încercat şi soţul meu… toată lumea a încercat. Dar ea nu vrea şi nu vrea!

Urmează o pauză, în timpul căreia îmi păstrez intactă mina de mamă îngrijorată. Nanny Sue pare uşor luată prin

surprindere. Ha.

— Rebecca, zice. Minnie e încă foarte mică. Nu te poţi aştepta ca un copil de doi ani să-şi lege singur şireturile.

— A! exclam eu şi mă luminez imediat la faţă. Aha, înţeleg. Păi atunci e foarte bine! Alte probleme cu ea nu mai avem. Mersi foarte mult, Nanny Sue, te rog, trimite-i factura soţului meu, nu vreau să te mai reţin, la revedere.

Şi îi trântesc uşa în faţă, înainte să apuce să zică ceva.

Bingo! Bat palma cu Minnie şi tocmai pornesc spre bucătărie pentru a-mi regala victoria cu un Kitkat binemeritat, când se aude iar soneria.

Ce face asta, n-a plecat?

Mă uit pe vizor şi o văd aşteptând răbdătoare lângă uşă.

Ce mai vrea? Ne-a rezolvat problemele. Poate să plece.

— Rebecca? îi aud glasul de dincolo de uşă. Eşti acolo?

— Cine e? strigă Minnie.

— Şşş! şoptesc. Taci!

— Rebecca, soţul tău m-a rugat să fac o evaluare a fiicei voastre şi să vă comunic amândurora rezultatul. Nu prea cred că pot face asta pe baza unei interacţiuni de un minut.

— Dar n-are nevoie de nicio evaluare! strig prin uşă.

Nanny Sue nu reacţionează, doar aşteaptă cu acelaşi zâmbet răbdător. N-o avea şi ea nevoie de-o zi liberă?

Sinceră să fiu, sunt un pic bulversată. Credeam c-o să-şi ia imediat tălpăşiţa. Dacă îi spune lui Luke că nu i-am dat drumul în casă? Dacă ajungem iar să ne certăm la cuţite?

O, Doamne. Poate că ar fi mai simplu să o las pur şi simplu să între, să-şi facă aşa-zisa „evaluare” şi pe urmă să scap de ea.

— Bine, zic şi dau uşa de perete. Intră. Dar să ştii că fiica mea n-are nicio problemă. Şi ştiu pe dinafară ce-ai să faci şi ce-ai să

spui. Şi avem deja o „Treaptă pentru copiii răi”.

— Dumnezeule, spune ea şi în ochi îi zăresc un uşor licăr. Mi-ai luat-o înainte, bag seamă, după care intră şi îi zâmbeşte lui Minnie, apoi mie. Te rog, nu te speria şi nu-ţi face griji. Tot ce vreau e să vă văd într-o zi normală. Purtaţi-vă natural şi faceţi ce faceţi de obicei. Vreau să văd cine sunt cu adevărat cei din familia Brandon.

Ştiam eu! Ne-a pus deja prima capcană. La televizor, fie familia respectivă n-are niciun plan pentru ziua respectivă, fie copilul refuză să închidă televizorul şi încep să se certe cu toţii. Dar sunt mult înaintea ei. M-am pregătit pentru acest moment, în caz de orice – ba chiar l-am repetat, cu Minnie.

— Dumnezeule, nu ştiu, zic pe un ton visător. Ce zici, Minnie? Facem o prăjitură? întreb eu şi plescăi din limbă. Dar tocmai mi-am amintit, ni s-a terminat făina organică, măcinată la mori de piatră. Poate să facem nişte căsuţe din cutii de carton şi tu să le pictezi cu vopsea fără plumb.

Mă uit sugestiv la Minnie. Acum e rândul ei. Ar trebui să spună: „Plimbare! Natură!”. Am repetat cu ea totul, în detaliu. Însă, în loc de asta, ea se uită cu jind spre televizorul din sufragerie.

— Peppa Pig, începe. Peppa Pig *a meu*…

— Nu putem vedea un porc adevărat, draga mea! o întrerup grăbită. Dar hai să mergem la o plimbare prin natură şi să vorbim despre mediu!

Sunt destul de mândră de ideea asta cu plimbatul prin natură. Nu se poate spune că nu sunt un părinte bun şi e şi simplu de pus în practică. Nu trebuie decât să te plimbi şi să zici din când în când: „Uite o ghindă! Uite o veveriţă!”. Iar Nanny Sue va trebui să-şi recunoască înfrângerea. Va trebui să ne dea zece

puncte din zece şi să spună că n-are ce îmbunătăţiri să aducă acestei familii perfecte, iar Luke o să vadă că totul a fost doar în mintea lui.

Îi pun ghetuţele lui Minnie (Uggs minuscule, roz, scumpe foc), apoi caut în geantă şi scot patru panglici de catifea cenuşie, cusute în formă de fundă şi cu scai pe spate. Le-am făcut azi-noapte şi arată destul de bine.

— Să luăm cu noi şi „Panglicile pentru copiii răi", zic ostentativ.

— „Panglicile pentru copiii răi"? întreabă Nanny Sue politicoasă.

— Da, am văzut în emisiunea ta că nu foloseşti „Treapta pentru copiii răi" când eşti afară. Aşa că am creat nişte „Panglici pentru copiii răi". Sunt foarte simple, dar eficiente. Pur şi simplu le prinzi cu scai de haina copilului, atunci când e obraznic.

— Înţeleg.

Nanny Sue nu emite nicio opinie, dar e limpede că fierbe de gelozie şi-şi doreşte să se fi gândit ea la asta înaintea mea.

Zău că aş putea să mă fac şi eu expert în copii. Am mult mai multe idei decât Nanny Sue, plus că aş putea să dau şi sfaturi de modă.

O conduc afară din casă şi pornim pe alee.

— Uite, Minnie, o pasăre! exclam eu şi arăt spre nu ştiu ce vietate care flutură din aripi, luându-şi zborul dintr-un pom. Poate e o specie aflată în curs de dispariţie, adaug solemn. Trebuie să protejăm creaturile sălbatice.

— O vrabie? zice Nanny Sue pe un ton temperat. E o specie în curs de dispariţie?

— Vorbesc aşa, în jargon eco, zic eu şi o privesc cu reproş.

Oare chiar nu ştie nimic despre mediu?

Ne plimbăm o vreme şi arăt spre câteva veveriţe. Acum ne apropiem de lanţul de magazine din capătul străzii alor mei, şi nu pot să nu mă uit spre dreapta, doar ca să văd ce-au mai adus la antichităţi.

— Magasin! zice Minnie, trăgându-mă de mână.

— Nu, Minnie, nu mergem la cumpărături, îi zâmbesc eu cu indulgenţă. Mergem la o plimbare în natură, îţi aminteşti? Ne uităm la natură.

— Magasin! Taxi!

Ridică mâna, sigură pe ea, spre şosea şi strigă şi mai tare: „TAXI! TAXIIII!". O clipă mai târziu, primul taxi din şirul celor parcate porneşte către noi.

— Minnie! Nu ne urcăm în taxi! Nu ştiu de ce-a făcut asta, adaug repede către Nanny Sue. Doar nu umblăm toată ziua cu taxiul…

— Minnie! răsună o voce veselă şi asurzitoare. Ce mai face clienta mea preferată?

Fir-ar să fie. E Pete, cel care ne duce de obicei în Kingston, când mergem la cumpărături.

Adică, nu că am merge atât de des.

— Pete ne duce uneori la… la… centrul educaţional de *softplay,* îi zic repede lui Nanny Sue.

— *Taxiiii!*

Minnie are obrajii roşii şi privirea aia de taur furios. O, Doamne. Nu pot să risc să facă un scandal în faţa lui Nanny Sue. Poate mai bine am luat taxiul şi am merge undeva.

— Ia spuneţi, ni se adresează Pete, coborând geamul. Unde vă duc azi, frumoasele mele?

— Sta-bucks, enunţă Minnie cu grijă, înainte să apuc să zic

ceva. Magasin Sta'bucks.

— Ca de obicei, atunci, da? zice Pete vesel. Hopa, sus!

Simt că mă colorez la faţă.

— Minnie, nu mergem la Starbucks! zic pe un ton tăios. Ce… idee nebunească! Pete, ne duci, te rog, la centrul educaţional de *softplay*? Cel din Leatherhead, la care mergem tot timpul?

Îl ţintuiesc cu o privire disperată, transmiţându-i telepatic ca să nu cumva să zică: „Despre ce vorbeşti, drăguţă?".

— Bioşă? Minnie se întoarce plină de speranţă spre mine. Bioşă Sta'bucks?

— Nu, Minnie! mă răstesc la ea. Fii fetiţă cuminte sau primeşti o „Panglică pentru copiii răi".

Iau „Panglica pentru copiii răi" din geantă şi i-o flutur ameninţătoare prin faţă. Minnie întinde instantaneu ambele mâini.

— A mea! A meaaaa!

Nu trebuia *să vrea* „Panglica pentru copiii răi".

— Poate mai târziu, zic fâstâcită şi o bag înapoi în geantă.

E numai vina lui Nanny Sue. Mă scoate din minţi femeia asta.

Ne suim în taxi, îi prind centura lui Minnie, iar Pete demarează.

— Rebecca, zice Nanny Sue amabilă, dacă ai comisioane de făcut, te rog, fă-ţi-le liniştită. Îmi face plăcere să merg cu tine la cumpărături sau oriunde mergi de obicei.

— Aici merg de obicei '. Încerc eu să-mi iau un ton firesc. Asta e programul nostru obişnuit! Joacă educativă! Ia o gustărică, draga mea, adaug către Minnie şi scot un biscuit de secară albă, pe care l-am luat de la magazinul bio.

Ea îl priveşte cu neîncredere, îl linge, apoi îl aruncă pe jos şi urlă:

— Bioşă! Bioşă STA’BUCKS!

Am faţa în flăcări.

— Starbucks e… numele pisicii unei prietene, improvizez disperată. Iar Muffin[12] e cealaltă pisică. Minnie iubeşte mult animalele, nu-i aşa, scumpa mea?

— Aţi văzut elefantul ăla mare şi alb? auzim vocea veselă a lui Pete. L-au deschis, în fine!

Am ajuns la intersecţia unde drumul nostru se întâlneşte cu o şosea cu bandă dublă, şi aşteptăm în şirul maşinilor din trafic. Deodată, văd ce îmi arată Pete. E un banner uriaş alb cu negru, pe care scrie:

SATUL HEATHFIELD!
NOU MALL DE LUX SE DESCHIDE AZI!

Uau. De nu ştiu cât timp se vorbeşte despre deschiderea noului mall. Privirea îmi alunecă pe panou.

OFERTE SPECIALE, DOAR AZI!
CADOURI PENTRU FIECARE CLIENT!
LA URMĂTOAREA IEŞIRE
DE PE AUTOSTRADA!

Cadouri pentru fiecare client?

Mă rog, probabil nu e cine ştie ce. O fi vreo lumânărică parfumată sau o ciocolăţică sau aşa ceva. Şi probabil că nici mallul nu e cine ştie ce. Oricum, nu mă interesează niciun nou mall, fiindcă n-am plecat la cumpărături, nu? Am plecat să facem lucruri educative şi să cimentăm legătura dintre noi.

— Ia uită-te la nori, îi zic lui Minnie şi-i arăt stângace către geamul opus. Tu ştii cum se fac norii, draga mea? Se fac din… ăă… apă.

---

12 Brioşă (engl.)

Oare vapori de apă? Sau aburi?

— Burberry, zice Pete cu respect. Ăştia-s destul de tari. Gineri-miu aduce unele contrafăcute din Hong Kong, şi el zice…

Burberry? îmi întorc repede capul şi văd alt banner – de data asta cu toţi designerii prezenţi în acest *outlet.*

Burberry. Matthew Williamson. Dolce e Gabbana. O, Doamne.

Anya Hindmarch. Temperley. Vivienne Westwood. *Alexander McQueen?* Cu discount? *La câţiva metri de mine?*

Taxiul ţâşneşte iar în faţă şi simt un fior de nelinişte. Într-o clipă trecem de ieşire. O să fie prea târziu.

OK, hai să cântăresc bine situaţia. Să o iau raţional. Ştiu că ar trebui să mergem la Leatherhead şi să o privesc părinteşte pe Minnie sărind bezmetic într-o groapă mare plină de mingiuţe colorate. Dar ideea e… Nanny Sue a zis că n-o deranjează dacă mergem la cumpărături. Chiar astea au fost cuvintele ei.

Nu că mi-aş cumpăra ceva pentru mine. Evident, îmi ţin promisiunea. Dar e un centru de shopping nou-nouţ, de ultimă generaţie, cu reduceri şi cadouri. Nu putem să trecem efectiv pe lângă el. Ar fi… ar fi… o greşeală. Ar fi o dovadă de lipsă de recunoştinţă. Ar fi împotriva legilor firii. Şi am voie să cumpăr pentru Minnie, nu? E datoria unei mame să aibă grijă ca odrasla ei să fie bine îmbrăcată.

Mă uit iar la listă. Petit Bateau. Ralph Lauren Girls and Boys. Funky Baby. Urban Kid. Mi se cam taie respiraţia. Nu ai cum să te lupţi cu aşa ceva.

— Ştii, tocmai mi-am amintit, trebuie să-i cumpăr lui Minnie nişte şosete, zic eu străduindu-mă să sun iau cât mai detaşată. Aşa că, în loc să mergem la centrul de *softplay,* am putea să

trecem un pic pe la mallul ăsta. Zic şi eu. Ce părere ai?

— Cum vrei tu, zice Nanny Sue şi-şi înalţă mâinile. Tu hotărăşti.

— Auzi, Pete, ne poţi duce mai bine la mall? ridic vocea. Mersi mult!

— Păi, atunci să fac loc în portbagaj, zici? se întoarce el repede şi-mi trage un zâmbet cât casa. Ca să încapă toate sacoşele.

Îi răspund cu un zâmbet stins. O să-i spun mai târziu lui Nanny Sue că tipul are un umor mai ciudat.

— Să-nţeleg că ai o pasiune pentru mersul la shopping, Rebecca? zice Nanny Sue pe un ton amical.

Fac o pauză, de parcă aş cugeta intens la întrebare.

— Nu o pasiune, zic într-un final. N-aş zice pasiune. Adică, trebuie să faci şi chestia asta, nu? Să ai în dulap tot ce-ţi trebuie, ridic eu din umeri în semn de „asta e". Orice mamă responsabilă trebuie s-o facă, fie că-i place, fie că nu.

Oprim la intrarea principală, care are uşi masive de sticlă ce duc într-un atrium imens şi aerisit. Sunt palmieri şi o fântână arteziană care curge pe un perete de oţel şi, cum intrăm, văd imediat „Valentino" şi „Jimmy Choo" licărind în depărtare şi chemându-mă. Ne întâmpină o aromă plăcută de foietaje cu scorţişoară şi aparate de cappuccino folosite din plin, amestecată cu mirosul de piele scumpă şi parfumuri de designer şi, pur şi simplu, mirosul de *nou.*

— Deci unde vrei să mergi? zice Nanny Sue, uitându-se în jur. Parcă şosete ziceai, nu?

— Păi… îhm…

Nu prea pot gândi limpede. Mulberry e chiar în faţa mea şi am văzut în vitrină cea mai senzaţională geantă din lume. Păi…

Fac un efort să mă concentrez. Da. Şosete.

Şosete pentru copii. Nu Valentino. Nu Jimmy Choo. Nu Mulberry. O, Doamne, mă întreb cât o costa geanta aia…

Încetează. Nu te uita. Nu mai cumpăr nimic pentru mine. Nici nu mă mai gândesc la asta.

— A mea! Păpuşa a meaaaa!

Vocea lui Minnie mă readuce brusc la realitate. Stă în faţa magazinului Gucci şi arată spre un manechin.

— Nu e o păpuşă, draga mea, e un manechin. Hai, o iau eu cu un gest ferm de mână şi o conduc către ghidul mallului. O să-ţi luăm nişte şosete.

Ne îndreptăm către Kids Zone, locul unde sunt grupate toate magazinele pentru copii. Un clovn întâmpină clienţii, standurile sunt pline de jucării şi toată zona pare un parc de distracţii.

— Calte! Minnie a pornit-o ca din puşcă spre unul dintre standuri şi a înşfăcat o carte mare şi roz cu zâne pe copertă. Calte a mea.

Ha! Mă uit mândră la Nanny Sue. Fiica mea a ales cartea educativă, nu vreo porcărie de plastic!

— Sigur că îţi poţi cumpăra o carte, Minnie, zic tare. O să ţi-o luăm din banii tăi de buzunar. O învăţ cum să-şi planifice cheltuielile, adaug către Nanny Sue. Îi notez toate cheltuielile făcute din banii ei de buzunar.

Îmi scot agenduţa roz Smythson, pe care scrie „Banii de buzunar ai lui Minnie”. (Am făcut-o pe comandă. A fost destul de scumpă, dar ce să-i faci, e o investiţie necesară pentru ca fiica mea să înveţe ce înseamnă responsabilitatea financiară.)

— Băiat! Minnie a înşfăcat şi o păpuşă, în afară de carte. Băiat a meu! A meeeu!

— Ăă… fac eu şi mă uit nehotărâtă la păpuşă. E destul de

dulcică şi nu avem nicio păpuşă. Bine, OK. Dar doar dacă o iei din banii de buzunar. Înţelegi, draga mea? îi vorbesc eu cât pot de răspicat. Trebuie să ţi-o iei din *banii de buzunar*.

— Dumnezeule! zice Nanny Sue când ne îndreptăm către casă. Câţi bani de buzunar are Minnie?

— Cincizeci de penny pe săptămână, răspund, scoţându-mi portofelul. Dar avem un sistem în care ea primeşte un avans şi va da banii înapoi. Ca să înveţe ce e acela un buget.

— Nu pricep, insistă Nanny Sue. Care-i legătura cu bugetul?

Pe bune, acum. Pentru o aşa-zisă expertă, e destul de înceată la minte.

— Totul e notat în agendă. Trec preţul cărţii şi al păpuşii, spun eu, după care închid agenda şi îi zâmbesc radioasă lui Minnie. Hai să-ţi găsim nişte şosete, draga mea.

Doamne, îmi place la nebunie Funky Kid. În fiecare sezon schimbă decorul şi azi magazinul e făcut să arate ca un hambar, cu grinzi de lemn şi baloţi de fin artificial. Are haine nemaipomenite pentru copii, cum ar fi nişte jachetuţe tricotate demente, cu glugă, şi pardesiuri căptuşite cu petice aplicate. Găsesc nişte şosete adorabile cu cireşe şi banane la tiv, la jumătate de preţ, adică patru lire şi nouăzeci şi nouă de penny, şi pun câte două perechi din fiecare în coş.

— Aşa, zice Nanny Sue grăbită. Bravo. Mergem la casă?

Nu răspund. Atenţia mi-a fost atrasă de un stativ cu şorţuleţe minuscule. Mi le amintesc din catalog. Sunt verde-mentă, din reiat fin, cu bordură cusută de mână. Sunt absolut superbe şi sunt reduse cu 70! Mă uit repede pe stative, dar nu există niciunul pentru doi-trei ani. Firește că nu există. S-au dat ca pâinea caldă. Fir-ar să fie.

— Scuzaţi-mă, o abordez pe o vânzătoare care trece pe lângă

mine. Aveţi aşa ceva şi pentru 2-3 ani?

Aceasta se strâmbă automat.

— Îmi pare rău. Nu cred că mai avem nicio mărime. S-au vândut foarte bine.

— Dar chiar îi trebuie lui Minnie şorţuleţ? vrea să ştie Nanny Sue, venind în spatele meu.

Încep să mă cam satur de Nanny Sue asta şi de întrebările ei fară rost.

— Sunt foarte rentabile, zic calmă. Eu gândesc mereu ca un părinte responsabil, trebuie să cauţi chilipiruri, nu eşti de aceeaşi părere, Nanny Sue? De fapt… Mă păleşte brusc inspiraţia: Cred c-o să-i iau unul pentru la anul.

Înşfac un şorţuleţ pentru grupa de vârstă trei - patru ani. Perfect! De ce nu m-am gândit până acum la asta? Iau şi unul roşu şi pornesc spre un stativ cu trenduri roz pal, cu glugă înflorată. Nu au nicio mărime mică – dar găsesc unul pentru şapte-opt ani. Lui Minnie o să-i trebuiască o haină la şapte ani, nu-i aşa?

Şi mai e şi o jachetă adorabilă de catifea, pentru doişpe ani, la doar douăzeci de lire, redusă de la o sută douăzeci! Ar fi o mare greşeală să n-o iau.

Nu-mi vine să cred cât de vizionară sunt, în timp ce-mi umplu coşul cu tot mai multe haine. Practic, i-am cumpărat lui Minnie articole de bază pentru următorii zece ani, aproape la preţuri de nimic! Şi n-o să mai trebuiască să-i cumpăr nimic!

Când plătesc pentru toate, mă cuprinde un sentiment de mulţumire. Cred c-am economisit *sute de lire.*

— Măi să fie! Nanny Sue pare că a cam rămas fară grai când vânzătoarea îmi întinde trei sacoşe uriaşe. Ai cumpărat mult mai multe decât o pereche de şosete!

— M-am gândit în perspectivă, îmi iau eu un ton înţelept şi matern. Copiii cresc aşa de repede că trebuie să fii pregătit. Mergem să bem o cafea?

— Sta'bucks? sare şi Minnie imediat. M-a urmărit cu mare atenţie şi a insistat să poarte trenciul roz pal pentru şapte-opt ani, deşi îl târâie pe jos. Sta'bucksbioşă?

— Cred că va trebui să ne mulţumim cu o cafenea obişnuită, încerc eu să par uşor dezamăgită regret. S-ar putea să nu aibă mâncare bio.

Consult harta şi, ca să ajungi în zona cu mâncare, trebuie să treci pe lângă toate magazinele de designer.

Ceea ce e în regulă. O să fie bine. Pur şi simplu n-o să mă uit în vitrine.

Când pornim tustrele, îmi ţin privirea în faţă, concentrată asupra acelei sculpturi modeme de metal ce atârnă din tavan. E în regulă. E bine. De fapt, m-am obişnuit să nu mai cumpăr. Aproape că nici nu-mi lipseşte…

O, Doamne, e haina aia Burberry cu franjuri, pe care am văzut-o la prezentarea de modă. Chiar aici, în vitrină. Mă întreb cât…

Nu. Mergi înainte, Becky. *Nu te uita.* Închid ochii până când îmi ajung cât două fante prin care abia mai văd. Da. Aşa e bine. Dacă nu văd efectiv magazinele…

— Eşti bine? mă observă Nanny Sue brusc. Ce-ai, Rebecca, ai păţit ceva?

— Sunt bine!

Glasul îmi sună un pic sugrumat. E atâta timp de când n-am mai fost la cumpărături. Simt cum îmi creşte în suflet tensiunea, un soi de disperare ce se umflă ca un balon.

Inspiră… expiră… inspiră… O, Doamne, e o rochie

Temperley.

Picioarele mele nu mai vor să mă asculte. E o rochie de seară alb cu auriu Temperley, într-un magazin numit Fifty Percent Frocks. Are la gât o broderie uluitoare şi atârnă până la podea şi arată ca şi cum ar fi fost făcută special pentru covorul roşu. Şi lângă ea e şi un anunţ care zice „Azi, reducere douăzeci la sută”.

Mă uit ţintă la vitrină, cu degetele încleştate pe sacoşe.

Nu pot să cumpăr rochia asta. Picioarele mi s-au pironit locului, pe pardoseala de marmură lustruită.

— Rebecca? se opreşte Nanny Sue ea lângă mine. Se uită la rochie şi plescăie din limbă dezaprobator. Rochiile astea sunt groaznic de scumpe, nu crezi? Chiar şi la reducere.

E tot ce poate spune? Are în faţă cea mai frumoasă rochie din lume, la un preţ mult mai mic decât cel original şi, dacă nu i-aş fi făcut promisiunea aia idioată lui Luke…

O, Doamne. Am găsit răspunsul. De fapt, ăsta ar putea fi răspunsul la foarte multe lucruri.

— Minnie, mă întorc eu brusc spre ea. Drăguţa şi scumpa mea fetiţă. Mă aplec spre ea şi-i iau căpşorul fraged între palme. Draga mea… ce-ai zice dacă ai primi cadou o rochie Temperley la aniversarea ta de douăzeci şi unu de ani?

Minnie nu zice nimic, însă asta e din cauză că nu înţelege ce-i ofer. Cine nu şi-ar dori o rochie Temperley când împlineşte douăzeci şi unu de ani? Şi, la ora când va avea ea douăzeci şi unu de ani, rochia va fi şi mai valoroasă, fiindcă va fi deja *vintage*! Şi toate prietenele ei or să crape de ciudă! Or să zică: „Vai, Minnie, ce păcat că nu mi-a luat şi *mie* mama o rochie de-asta când aveam doi ani”. Lumea o să-i spună „Fata cu rochie *vintage* Temperley”.

Şi aş putea s-o împrumut şi eu pentru petrecerea lui Luke. Doar ca să-i fac o probă, să văd cum te simţi în ea.

— Bioşă? spune Minnie cu speranţă.

— Rochie, zic fermă. E *pentru tine,* Minnie! E cadou de ziua ta!

O conduc hotărâtă în magazin, ignorând privirea bulversată a lui Nanny Sue. Îmi ia fix zece secunde să străbat magazinul şi să-mi dau seama că rochia Temperley e piesa de rezistenţă a ofertei lor. Ştiam eu că e un chilipir.

— Bună! îi zic cu respiraţia tăiată vânzătoarei. Aş dori rochia Temperley, vă rog. Adică… e pentru fiica mea. O cumpăr în avans, fireşte, adaug, râzând uşor. Pentru când va face douăzeci şi unu de ani.

Vânzătoarea se holbează la Minnie. Se uită la mine. Apoi se uită la colega ei, de parcă i-ar cere ajutorul.

— Sunt sigură că, atunci când va creşte, va avea aceeaşi mărime ca mine, adaug. Aşa că am s-o probez eu pentru ea. Îţi place rochiţa, Minnie? Aşa-i că-i frumoasă?

— Nu rochie, se încruntă, împreunându-şi sprâncenele.

— Draga mea, e o rochie *Temperley,* spun eu şi îi arăt materialul. O să arăţi superb în ea! într-o zi.

— Nu rochie!

Fuge în colţul opus al magazinului şi începe să se caţăre pe un sertar deschis.

— Minnie! strig eu. Pleacă de-acolo! îmi cer scuze… adaug peste umăr către vânzătoare.

— Bioşă! ţipă când încerc s-o trag cu forţa. Veau bioşă!

— O să luăm brioşe după ce luăm *rochia,* zic pe un ton împăciuitor. Nu durează mult…

— *Nu* rochie! Reuşeşte cumva să-mi scape din mâini şi se

urcă în vitrină. Păpuşa! Păpuşa a mea!

Acum a înşfăcat un manechin gol.

— Minnie, draga mea, te rog să încetezi, îi zic eu, încercând să nu las să mi se citească enervarea din glas. Vino aici!

— Păpuşa mea! Minnie trânteşte cu zgomot manechinul de pe podium şi îl ia în braţe. A meaaaa!

— Potoleşte-te, Minnie! zic. Nu e o păpuşă! Crede că-i o păpuşă, adaug către vânzătoare, sperând să obţin drept răspuns un râs relaxat. Doamne, ce haioşi pot să fie copiii ăştia, nu?

Însă vânzătoarea nu râde, nici măcar nu zâmbeşte.

— Sunteţi drăguţă s-o daţi jos, vă rog? zice ea.

— Sigur! Scuze…

Roşie la faţă ca racul, încerc să o trag pe Minnie de acolo, cu toată forţa, însă ea rezistă pe poziţie, ca bătută în cuie.

— Haide, Minnie! încerc eu un ton destins şi linguşitor. Haide, scumpa mea. Hai la mama.

— Nu! zbiară ea. Păpuşaaa mea!

— Ce se întâmplă aici? zice o voce enervată de femeie, în spatele meu. Ce face copilul ăsta aici? Chiar nu poate nimeni s-o controleze?

Mi se strânge stomacul. Cunosc vocea asta plângăcioasă şi otrăvită. Mă răsucesc pe călcâie – şi, aşa cum mă temeam, e spiriduşa care ne-a dat afară din Peştera lui Moş Crăciun. Are unghiile la fel de mov şi un decolteu ridicol ce-i expune bronzul de solar, dar acum e îmbrăcată într-un costum negru, cu un ecuson pe care scrie „Director adjunct”.

— *Tu!* mijeşte ea ochii spre mine.

— A, bună, zic eu agitată. Mă bucur să te revăd. Ce mai face Moş Crăciun?

— Eşti, te rog, drăguţă să-ţi iei copilul de aici? îmi ordonă ea

pe un ton arţăgos.

— Ăă… OK. Nicio problemă.

Mă uit la Minnie, care continuă să se agaţe de manechin de parcă viaţa ei ar depinde de asta. Singurul mod de a o lua de acolo e desfăcându-i fiecare deget în parte de pe manechin. O să am nevoie de zece mâini.

— N-ar fi posibil… să cumpăr manechinul?

Judecând după expresia spiriduşei bronzată la solar, îmi pare rău că am pus întrebarea.

— Haide, Minnie. Hai la mama. Încerc să-mi iau un ton voios şi optimist, ca al unei mame dintr-o reclamă la detergent. Pa pa, păpuşico!

— Nuuuuuuuuuuuuu!

Se agaţă şi mai strâns de manechin.

— Dă-te jos!

Cu toată forţa, reuşesc să-i desfac o mână, însă ea se prinde şi mai bine cu cealaltă.

— A meaaaa!

— Dă-ţi fata jos de pe manechin! se răţoieşte la mine spiriduşa. Ne goneşte clienţii! Dă-o jos!

— Încerc! zic disperată. Minnie, o să-ţi cumpăr o păpuşă. Îţi cumpăr două păpuşi!

Un grup de fete cu sacoşe de cumpărături s-au oprit să ne privească, iar una dintre ele începe să râdă.

— Minnie, o să primeşti o „Panglică pentru copiii răi”! Mi s-a urcat tot sângele în cap şi sunt roşie ca o ridiche. Şi o să te pun şi pe „Treapta pentru copiii răi”! Şi n-o să mai primeşti deloc dulciuri! Şi Moş

Crăciun o să se mute pe Marte, ca şi Zâna Măseluţă… O apuc de picioare, dar îmi trage una în tibie. Au! Minnie!

— Păpuşăăă! se jeluieşte.

— Ştii ceva? izbucneşte brusc spiriduşa. Poţi să iei manechinul! Ia nenorocitul ăla de manechin şi dispăreţi!

— Pot să-l iau?

Mă holbez la ea perplexă.

— Da! orice! Numai plecaţi! PLECAŢI DE-AICI!

Minnie stă întinsă cât e de lungă pe manechin, ţinându-se de el de parcă ar fi viaţa ei. ÎI ridic stângace cu ambele mâini, trăgându-l între picioarele mele, ca şi cum ar fi un cadavru. Cumva, gâfâind de efort, reuşesc să-l scot afară – apoi îi dau drumul şi ridic privirea.

Nanny Sue ne-a urmat cu cele trei sacoşe de cumpărături. Acum se mulţumeşte să ne privească în tăcere pe mine şi Minnie, cu o expresie impenetrabilă.

Şi brusc, e ca şi cum aş fi ieşit din transă. Deodată, văd tot ce s-a întâmplat prin ochii lui Nanny Sue. Înghit în sec de câteva ori, încerc să mă gândesc la un comentariu posibil, de genul: „De, copii, ce să le faci?”. Dar nu îmi vine nimic şi, oricum, am gura iască de la nervi. Cum am putut să las să se întâmple aşa ceva? în emisiunea ei n-a fost niciun episod în care cineva să fie dat afară dintr-un magazin. Sunt *mai rău* decât toate familiile alea cu frigidere în grădină.

Ce-o să scrie oare în evaluarea ei? Ce-o să-i spună lui Luke? Ce-o să ne recomande?

— Ai terminat cu cumpărăturile? zice ea pe un ton normal şi plăcut, de parcă lumea din jur nu s-ar holba la noi ca la nebuni.

Încuviinţez tăcută, cu faţa arzând.

— Minnie, zice Nanny Sue. Cred că o doare pe biata păpuşă, dacă stai aşa călare pe ea. N-ai vrea să te dai jos de pe ea şi să-ţi cumpărăm o gustărică? Şi-i putem lua una şi păpuşii.

Minnie îşi răsuceşte capul şi o priveşte câteva momente pe Nanny Sue neîncrezătoare, apoi se dă jos de pe manechin.

— Eşti o fată foarte bună, zice Nanny Sue. O să lăsăm păpuşa aici, la ea acasă, ridică ea manechinul şi-l sprijină de uşă. Acum hai să-ţi luăm un suc, ceva. Zi: „Da, Nanny Sue”.

— Ta, Nanny Sue, repetă Minnie după ea ascultătoare, ca un papagal.

Poftim? Cum a făcut asta?

— Rebecca, vii şi tu?

Reuşesc cumva să-mi pornesc picioarele şi merg alături de ele. Nanny Sue începe să vorbească, însă nu aud niciun cuvânt. Sunt prea îngrozită. O să ne facă un raport draconic şi o să spună că Minnie are nevoie de tratament special, într-o tabără de reeducare. Şi Luke o s-o asculte. Ce mă fac?

În aceeaşi seară, la ora nouă, sunt un pachet de nervi şi mă plimb agitată prin casă, aşteptându-l pe Luke să se întoarcă.

E cel mai groaznic moment al căsniciei noastre. Dintotdeauna. De departe. Fiindcă, dacă o să ajungem în punctul de care mă tem, am să fiu forţată să fug cu Minnie în lume şi să ne ascundem într-un adăpost sigur, să nu-l mai văd niciodată pe Luke, să ne schimbăm numele la primărie şi să încerc să uit totul cu droguri şi alcool.

Zic şi eu. În cazul cel mai rău.

Când îi aud cheia în uşă, înţepenesc.

— Becky? zice el, în uşa de la bucătărie. Aşteptam să mă suni! Cum a mers?

— Bine! Ne-am dus la cumpărături şi am… ăă… băut o cafea.

Cuvintele îmi sună total fals şi neconvingător, însă Luke nu pare să bage de seamă, ceea ce nu face decât să demonstreze ce

spirit de observaţie nemaipomenit are.

— Şi ce-a zis despre Minnie?

— Nu prea multe. Ştii şi tu. Cred c-o să ne scrie mai târziu. După ce ajunge la o concluzie.

— Hmm, încuviinţează Luke, lărgindu-şi nodul de la cravată. Se duce spre frigider, apoi se opreşte lângă masă. Vezi că-ţi pâlpâie BlackBerry-ul.

— A, da? zic cu mirare jucată. Doamne. Cred că am un mesaj! Poţi să-l asculţi tu? Sunt foarte obosită.

— Dacă vrei tu.

Luke îmi aruncă o privire ciudată, ia Blackberry-ul şi apelează mesageria vocală în timp ce-şi ia o bere din frigider.

— Ea e, ridică el ochii, brusc alertat. E Nanny Sue.

— Da? încerc să par mirată. Păi… pune-o pe *speaker*!

În timp ce vocalele familiare de West Country umplu bucătăria, ascultăm amândoi nemişcaţi.

— … vă voi face şi un raport complet. Dar voiam doar să vă spun, Minnie e un copil încântător. A fost o plăcere să petrec puţin timp cu ea şi cu mama ei. Becky are calităţi materne de invidiat şi mă bucur să vă spun că în familia dumneavoastră nu există nicio problemă. Bravo! Acum trebuie să vă las, la revedere.

— Vai! exclam când vocea de la telefon se opreşte. Ce mă bucur! Acum putem lăsa în urma noastră tot acest episod şi ne putem vedea de viaţa noastră.

Lui Luke nu i s-a clintit niciun muşchi. Acum se întoarce spre mine şi mă priveşte lung şi sever.

— Becky.

— Da?

Îi trag un zâmbet stresat.

— Asta nu era cumva Janice, vorbind cu accent West Country?

Poftim? Cum poate măcar să spună aşa ceva?

Mă rog, OK, era Janice, dar a făcut vocea perfect. Am fost efectiv impresionată.

— Nu! mă burzuluiesc la el. Era Nanny Sue, şi sunt chiar jignită că întrebi aşa ceva.

— Bine. Atunci o sun ca să vorbim despre asta.

Îşi scoate propriul Blackberry.

— Nu, nu face asta! scâncesc eu.

De ce e atât de neîncrezător? Ăsta e un mare defect al lui. O să i-o zic într-una din zilele astea.

— O s-o deranjezi, improvizez eu. Şi nu se cade să suni atât de târziu.

— Asta-i singura ta grijă, nu? ridică Luke din sprâncene. Că nu se cade să sun la ora asta?

— Da, zic eu sfidătoare. Sigur că da.

— Atunci bine, am să-i scriu un e-mail.

O, Doamne. Nu merge deloc cum am plănuit. Credeam că o să reuşesc cel puţin să mai câştig nişte timp.

— OK, OK! Era Janice, zic disperată când el începe să scrie mesajul. Dar n-am avut de ales! Luke, a fost îngrozitor. A fost un dezastru. Minnie a fost dată afară dintr-un magazin şi a furat un manechin, iar Nanny Sue n-a zis nici pâs, doar ne-a aruncat *privirea aia a ei*, şi ştiu deja ce o să ne recomande, dar nu pot s-o trimit pe Minnie la nu ştiu ce tabără de reeducare din Utah, pur şi simplu nu pot. Şi, dacă o să mă obligi, atunci o să te dau în judecată şi-o să ajungem prin tribunale şi o să fim un fel de Kramer contra Kramer, şi ea o să fie speriată pe viaţă, şi-o să fie numai şi numai vina ta!

Fără veste, lacrimile au început să-mi şiroiască pe obraji.

— Poftim? mă fixează Luke uluit. *Utah?*

— Sau Arizona. Sau unde o fi. Nu pot s-o fac, Luke. Mă frec la ochi, simţindu-mă exact ca Meryl Streep. Nu-mi cere asta.

— Dar cine ţi-a cerut aşa ceva? Iisuse! strigă Luke, părând efectiv blocat. Cine naiba a pomenit de Utah?

— Păi… ăă… Acum nu mai ştiu. Dar cineva a pomenit.

— Am angajat-o pe femeia asta fiindcă am crezut că ne poate da nişte sfaturi ca s-o mai temperăm pe Minnie. Dacă ne e de folos – bine, dacă nu, nu.

Luke pare atât de sigur pe el, că mă trezesc clipind spre el mirată.

N-a văzut niciodată emisiunea, îmi amintesc brusc. Nu ştie cum intră Nanny Sue în viaţa ta şi schimbă tot şi te trezeşti plângând pe umărul ei.

— Eu cred că e bine să asculţi profesioniştii, zice Luke calm. Acum a văzut-o pe Minnie şi ar trebui să auzim ce ne recomandă. Atâta tot. De acord?

Cum poate să ia o situaţie care pare o plasă uriaşă şi foarte încurcată de păianjen şi s-o reducă la un singur fir? Cum reuşeşte?

— Nu pot s-o trimit pe Minnie departe de mine, îmi tremură vocea. Şi oricât te-ai chinui, nu vei reuşi să ne desparţi.

— Becky, dar eu nu vreau să vă despart, zice Luke răbdător. O s-o întrebăm pe Nanny Sue ce putem face, dar fară să o trimitem nicăieri. OK? Gata cu tragedia?

Mă simt un pic prinsă pe picior greşit. Sinceră să fiu, mă pregătisem psihic pentru un pic mai multă dramă.

— OK, zic în cele din urmă.

Luke îşi desface berea şi-mi zâmbeşte. Apoi se încruntă

intrigat.

— Ce-i asta? Dezlipeşte un cartonaş de pe fundul sticlei. „La mulţi ani, Mike!” Cine-i Mike?

Fir-ar. Cum o fi ajuns ăla acolo?

— Habar n-am! i-l înşfac repede şi-l mototolesc. Ciudat. L-oi fi luat de la magazin. Ce zici… vrei să ne uităm la televizor?

Avantajul faptului că avem casa la dispoziţia noastră e că nu mai trebuie să ne uităm non-stop la biliard. Sau la documentare despre crime. Sau despre Războiul Rece. Ne cuibărim pe canapea, cu şemineul cu gaz licărind în apropiere, iar Luke butonează telecomanda, când se opreşte brusc şi se întoarce spre mine.

— Becky… doar n-ai crezut sincer că aş trimite-o vreodată pe Minnie de-acasă, nu? Vreau să zic, doar nu crezi că sunt genul ăla de tată!

Pare destul de tulburat şi mă simt brusc un pic vinovată. Fiindcă adevărul e că aşa am crezut.

— Păi… N-apuc să răspund, pentru că îmi sună telefonul. E Suze, zic neliniştită. Mai bine răspund… după care ies valvârtej din cameră şi trag adânc aer în piept. Bună, Suze!

I-am trimis mai multe SMS-uri de la mica noastră ceartă, dar n-am vorbit până acum. Oare încă mai e supărată pe mine? Oare să îndrăznesc să abordez subiectul cu reţeta specială de *shortbread*?

— Ai văzut *Style Central*? îi răsună vocea asurzitoare la capătul firului, luându-mă prin surprindere. Ai văzut-o? Tocmai am primit un exemplar, prin curier. Nu mi-a venit să cred.

— Poftim? A, te referi la interviul lui Tarkie? E mişto? Danny a zis că Tarquin are o latură experimentală nebănuită…

— Experimentală? Aşa se numeşte acum? Interesantă alegere

semantică. Eu, una, aş fi ales o cu totul alta.

În glasul ei e o notă ciudată, sarcastică. Ce s-o fi întâmplat? Suze nu e niciodată sarcastică.

— Suze… eşti OK? zic stresată.

— Nu, nu sunt OK! N-ar fi trebuit să-l las niciodată pe Tarkie să se ducă la şedinţa aia foto fără mine! N-ar fi trebuit să am încredere în Danny. Ce-o fi fost în mintea mea? Unde erau consilierii lui Tarkie? Cine a editat posterul din revistă? Fiindcă oricine ar fi, am să-l dau în judecată de nu se vede…

— Suze! încerc eu să-i întrerup şuvoiul de cuvinte. Spune-mi. Ce s-a întâmplat?

— L-au îmbrăcat pe Tarkie în haine de piele, sado-maso! izbucneşte ea. Asta s-a întâmplat! Arată ca un model gay!

O, Doamne. Ideea e că Tarquin… are aşa un aer de metrosexual. Iar Suze e destul de sensibilă la subiectul ăsta.

— Haide, Suze, zic pe un ton liniştitor. Sunt sigură că nu arată deloc ca un gay…

— Ba da! Şi e intenţionat! Şi nici măcar n-au pomenit de faptul că e căsătorit şi că are copii! Nu scrie decât despre lordul Tarquin cel sexy şi despre „pectoralii lui lucraţi” şi despre „ce-o avea oare sub kilt?”. Şi au folosit tot soiul de obiecte de recuzită sugestive… Aproape că o aud cum se cutremură revoltată. O să-l omor pe Danny! auzi, îl omor!

Cred că exagerează ea. Dar, pe de altă parte, Suze poate fi destul de sălbatică atunci când vine vorba de omul pe care-l iubeşte.

— Sunt sigură că nu e chiar aşa de rău cum ţi se pare ţie… încep eu.

— A, da, eşti sigură? zice furioasă. Bine, atunci stai să vezi şi tu! Şi nu ştiu de ce îl aperi, Bex, având în vedere ce porcărie

ţi-a făcut şi ţie.

Cred că Suze a luat-o un pic razna. Ce porcărie să-mi fi făcut mie Danny într-un interviu despre noua lui colecţie?

— OK, Suze, zic răbdătoare. Ce porcărie mi-a făcut mie Danny?

— Petrecerea lui Luke. A vorbit despre ea.

Niciodată n-am urcat scările cu aşa viteză. În treizeci de secunde sunt *online* şi clichez înnebunită până ajung la pagina corectă. Şi iată articolul, chiar sub poza alb-negru cu Tarkie tăind lemne într-un tricou alb mulat, cu kiltul lăsat obscen de jos. (Chiar are muşchi abdominali de invidiat Tarkie ăsta. N-am ştiut niciodată.)

„Kovitz se află în prezent în tratative privind lansarea unei linii de mobilă şi a unui site de *lifestyle,* citesc în interviu. Oare acest turbion al modei îşi ia vreodată un moment de respiro? «Îmi place să petrec. Plec în Goa pentru două săptămâni, după care mă întorc pentru o petrecere-surpriză. În cinstea lui Luke Brandon, soţul Rebeccăi Brandon, cea care a făcut posibilă această colaborare.» Aici se încheie acest mic periplu al nostru în lumea modei.”

Îl citesc de trei ori, respirând tot mai precipitat.

Îl omor pe Danny. Îl *omor*.

De la: Becky Brandon
Subiect: MESAJ URGENT!!!!!
Data: 13 martie 2006
Pentru: Abonaţi@stylecentral-magazine.com

Dragă cititor ale revistei *Style Central*,

Citind ultimul număr din *Style Central,* ai remarcat poate o

mică referire făcută de Danny Kovitz despre o petrecere - surpriză pentru soţul meu, Luke Brandon.

Pot să te rog, din suflet, să UIŢI ACEASTĂ INFORMAŢIE şi SĂ ŢI-O SCOŢI COMPLET DIN MINTE? Dacă se întâmplă să îl cunoşti cumva pe soţul meu, te rog, nu-i pomeni de petrecere. Ar trebui să fie o SURPRIZĂ.

Ar fi şi mai bine dacă ai putea rupe şi distruge pagina.

Cu cele mai sincere mulţumiri,

Rebecca Brandon (născută Bloomwood)

Oameni care ştiu de petrecere

Eu
Suze
Tarquin
Danny
Jess
Tom
Mama
Tata
Janice
Martin
Bonnie

Cele trei femei de la masa de alături, care trăgeau cu urechea Gary

Instalatorul lui Janice

Rupert şi Jamie de la The Service

Directorii de marketing de la Bollinger, Dom Perignon, Bacardi, Veuve Clicquot, Party Time Beverages, Jacob’s Creek, Kentish English Sparkling Wine Cliff

Manichiurista (am fost aşa stresată că a trebuit să vorbesc cu cineva, şi mi-a promis că rămâne între noi)

165 de invitaţi (în afară de angajaţii de la Brandon C)

500 de cititori ai revistei *Style Central*

Total= 692

O, Doamne.

Şaisprezece

De ce a trebuit să zică asta? *De ce?*

Şi are dreptate Suze, una dintre pozele alea cu Tarkie e *de-a dreptul* indecentă.

I-am lăsat lui Danny cam douăzeci de mesaje, din ce în ce mai furibunde, până a catadicsit în fine să mă sune aseară „tocmai când îi făceam baie lui Minnie, şi mi-a lăsat un mesaj prin care încerca să se scuze. Are un tupeu ieşit din comun.

„Becky, OK, fii atentă. Tipul ăla a fost complet deplasat. I-am spus asta între patru ochi! Stăteam şi noi un pic de vorbă după interviu! Şi oricum, ce contează? Nimeni nu citeşte *Style Central*. În orice caz, nicio cunoştinţă de-a lui Luke."

Adevărul ăsta e. Şi ăsta e singurul lucru care mă mai linişteşte un pic: *Style Central* are cam cinci sute de cititori. Mă rog, toţi sunt foarte cool şi importanţi şi influenţi în modă şi design, dar ideea e că nu-l cunosc pe Luke.

A doua zi dimineaţă, primul lucru pe care-l fac e să iau legătura cu redactorul-şef şi să-l rog să mă lase să-i contactez pe abonaţi, iar până la urmă e de acord să le scriu un e-mail prin care să-i rog să nu transmită informaţia mai departe. Au trecut două săptămâni de atunci şi se pare că nu s-a sifonat. Cred c-am evitat dezastrul. Dar încă nu mă pot relaxa.

De fapt, sunt într-un hal fără de hal. Nu dorm bine, şi părul

îmi stă ca naiba. Pe de o parte, am avansat destul de bine cu petrecerea, fiindcă am antamat toate lucrurile la care nu mă gândisem iniţial, cum ar fi radiatoare şi toalete şi mochete. Dar totul costă atât de mulţi bani. Toate cărţile mele de credit mai au un pic şi ating limita maximă de creditare şi cam încep să mă sperii. Ieri am avut o discuţie destul de nasoală cu tipa de la Portaloo (trebuie să am mai mare grijă când răspund la telefon), care voia să ştie de ce n-a primit încă avansul, şi n-a prea fost impresionată de obturaţia mea urgentă de canal.

Pur şi simplu nu mi-am dat seama… adică nu m-am gândit că…

În fine. Azi e ziua cea mare. O să intru pe uşă încrezătoare, îmbrăcată în cel mai elegant costum al meu, de viitor-membru-în-consiliul-de-conducere, şi cu nişte tocuri mortale. Trevor s-a întors din vacanţă şi am întâlnire cu el la ora unsprezece. Şi o să-i cer banii ce mi se cuvin ca Angajata anului, plus o mărire. Care să fie onorate imediat.

Când ajung la serviciu, mă simt destul de agitată. E prima oară în viaţa mea când cer o mărire de salariu. Dar Luke zice mereu că e perfect normal şi adecvat. Zice că el respectă oamenii care-şi evaluează corect valoarea. Ei bine, eu îmi evaluez valoarea la un plus de şapte mii două sute de lire peste ce primesc în acest moment. (Atâta am socotit că îmi trebuie pentru petrecere. Poate o să cer opt mii, pentru siguranţă.)

N-o să fac mare tărăboi pentru asta. O să mă mulţumesc doar să fiu fermă şi la obiect. Am să zic: „Trevor, am cercetat piaţa şi am calculat că un consilier de shopping de calibrul meu merită să primească în plus opt mii de lire. Pe care aş dori să-i primesc în avans chiar azi, dacă se poate”.

Mai bine… hai să zicem zece mii. Ca să fie o sumă rotundă

şi frumoasă.

Şi ce sunt zece mii în marea schemă a lucrurilor? The Look e un magazin universal uriaş, cu un profit exorbitant şi îşi poate permite cu uşurinţă să dea zece mii de lire pentru o angajată valoroasă, potenţială membră în consiliul de conducere. Adică Elinor a cheltuit mult peste 10 000 de lire în raionul meu în circa cinci minute. Lucru pe care s-ar putea să-l amintesc, dacă discuţia ajunge într-un punct mort.

În timp ce mă îndrept spre scara rulantă, BlackBerry-ul meu bâzâie de două ori, semn că am primit două e-mailuri. Mi-au răspuns, în fine, şi compania de iluminat, şi firma de securitate. Citesc pe rând sumele pe care mi le cer şi, când termin, mă clatin atât de tare că aproape mă împiedic de ultima treaptă a scării rulante. Amândouă vor sume cu patru cifre începând cu 4, cu un avans de cincizeci la sută plătibil imediat, din cauza faptului că i-am contactat cu atât de puţin timp înainte de eveniment.

Deci hai să fac socoteala. Acum am nevoie de…

OK. Nu intra în panică. E foarte simplu. Ca să pun petrecerea asta pe roate cum trebuie, am nevoie de… cinşpe mii.

Cinşpe mii? Chiar am de gând să-i cer şefului meu cinşpe mii de lire? Cu o mină serioasă?

Îmi vine să râd isteric – sau poate să fug. Însă nu pot. E singura mea opţiune. Trebuie să rămân pe baricadă şi să-mi cer drepturile. Trebuie să cred că merit încă cinşpe mii de lire. Da. Chiar merit.

Când ajung la raionul nostru, mă ascund repede într-o cabină de probă, încui uşa, inspir adânc de trei ori şi mă privesc în oglindă.

— Trevor, zic cât pot de sigură pe mine. Am făcut o cercetare

a pieţei şi am calculat că o consilieră de shopping de calibrul meu merită încă cinşpe mii de lire. Pe care i-aş dori chiar azi, dacă se poate. Cec sau cash, e bine oricum.

Hai că m-am descurcat destul de bine. În afară de faptul că îmi tremura vocea. Şi de nodul care mi s-a pus în gât când am ajuns la „cincisprezece mii".

Poate că ar trebui să încep prin a cere zece mii. Şi pe urmă să zic: „Ba de fapt am vrut să spun cincisprezece", tocmai în clipa când el se apucă să completeze cecul.

Nu. E o idee proastă.

Mi se întoarce stomacul pe dos. În momente din astea mi-aş dori să am şi eu „prieteni" cum are Danny. El n-are nevoie să ceară nimănui bani, ba chiar se poartă ca şi cum banii nici n-ar exista.

— Becky, mă strigă Jasmine, bătând la uşă. Ţi-a venit clienta.

OK. Va trebui să mă descurc eu cumva. Sau să sper că cineva îmi dă un bacşiş imens, ba chiar exorbitant.

Partea bună e că am parte de o dimineaţă foarte plină. La zece jumate, când îmi iau din mers o cafea, abia mai avem timp să respirăm. Şi Jasmine, şi eu suntem fiecare cu câte o clientă, şi au mai venit şi câteva fară programare. Întotdeauna le lăsăm pe clientele noastre obişnuite să vină şi să folosească liniştite cabinele noastre de probă, chiar dacă nu s-au programat înainte. Avem aparat de cappuccino, canapele, castronaşe cu dulciuri, şi atmosfera e foarte plăcută. Am chiar câteva cliente care preferă să se vadă în mod regulat aici, şi nu la o cafenea.

Când mă uit în jur, ascultând zgomotele familiare de umeraşe, fermoare, taifas şi râs, nu pot să nu mă simt mândră. Poate că restul magazinului se târâie de pe azi pe mâine, dar raionul meu e fericit, primitor şi merge ca pe roate.

Jasmine împachetează mai multe cămăşi Paul Smith şi, când le bate pe casă, ridică din sprâncene spre mine.

— Uite ce mi-am luat de pe net, zice şi scoate un şorţ din plastic gen tunică, pe care scrie „OFFICESUPPLIES.COM”. O port când livrez hainele.Nu mă bagă-n seamă nici naiba.

— Oho, zic impresionată. Te-ai gândit bine.

— Când livrez marfa, mă cheamă Gwen, încuviinţează ea. Am chiar o a doua personalitate pe cale de a se contura. Gwen nu fumează. Şi e în zodia Peştilor.

— Ăă… super! Uneori mă îngrijorează faptul că Jasmine plusează cam tare pe partea cu suspansul tip capă şi spadă. Bună, Louise!

Clienta lui Jasmine a ajuns la casă. E Louise Sullivan, care are trei copii şi propria companie de livrare *online* de alimente şi mereu se stresează dacă să-şi facă liposucţie la abdomen sau nu, ceea ce e ridicol. Arată super. Nu e vina ei că bărbată-su n-are pic de tact şi face glume de doi bani.

— Îţi iei hainele acum sau vrei să ţi le livrăm discret? zice Jasmine trecând cardul Louisei prin aparat.

— Cred că aş putea să iau o sacoşă acum, zice Louise şi-şi muşcă buza. Dar nu mai mult de una.

— Nicio problemă, încuviinţează Jasmine în stilul ei profi. Şi… restul îl livrăm într-o cutie de hârtie de imprimantă?

— De fapt… Louise caută în sacoşa ei. Am adus asta. E o cutie făcută pachet, ştanţată cu „Ligurian Olive Oil”.

— Îmi place. O văd pe Jasmine privind-o pe Louise cu şi mai mult respect. Atunci Olive Oil rămâne, continuă şi ia cutia. Mâine seară?

— Care din voi e Becky? auzim vocea unui bărbat şi tresărim toate.

Nu prea vin bărbaţi la etajul ăsta, dar un tip cu geacă de piele şi faţă cărnoasă se apropie cu paşi mari de noi. Are în braţe o cutie pe care scrie „Hârtie de imprimantă” şi faţa îi e schimonosită.

Simt că mă ia cu rău de la stomac. Sper din suflet că e doar o cutie cu hârtie de imprimantă.

— Eu! zic veselă, în timp ce Jasmine bagă cutia cu Olive Oii sub tejghea şi Louise se evaporă rapid. Pot să vă ajut?

— Ce dracu’ se întâmplă aici? întreabă şi îmi arată cutia cu „Hârtie de imprimantă”. Ce-i asta?

— Păi… o cutie? Doriţi o întrevedere cu un consilier de shopping, domnule? adaug grăbită. Să ştiţi că îmbrăcămintea de bărbaţi e de fapt la etajul doi…

— Nu caut îmbrăcăminte de bărbaţi, zice ameninţător. Caut răspunsuri.

Trânteşte cutia pe tejghea şi desface capacul. Jasmine şi cu mine schimbăm priviri între noi. E rochia Preen pe care i-am vândut-o săptămâna trecută lui Ariane Raynor. O, Doamne, ăsta trebuie să fie soţul Arianei. Cel care se pare că fost pe vremuri star rock, dar n-a mai avut niciun hit de ani de zile. Cel care a încercat să se dea la bona studentă şi-şi tunde părul pubian uitându-se la *Neveste disperate.* (Am discutat despre multe lucruri cu Ariane.)

— „Cumpărături confidenţiale.” Scoate o foaie de hârtie din buzunar şi citeşte cu glas tare, plin de sarcasm. „Hainele vă vor fi livrate discret într-o cutie de carton pe care scrie *Hârtie de imprimantă* sau *Produse sanitare”.*

Fir-ar.

— A fost la cumpărături, aşa-i? trânteşte el broşura cu zgomot. Cât a cheltuit?

Îmi bipăie mobilul şi o văd pe Jasmine arătându-mi din cap spre el. Îl deschid pe şest şi văd un mesaj de la ea.

Ariane e aici pentru retuş!!!! Cât erai tu cu Victoria, am dus-o în cabina trei. S-o previn?

Îi fac semn din cap finuţ lui Jasmine că da şi mă întorc la soţul clientei.

— Domnule…

— Raynor.

— Domnule Raynor, mi-e teamă că nu pot face niciun comentariu, zic amabilă. Trebuie să respect intimitatea clientelor mele. Poate aţi dori să reveniţi altă dată?

— Jasmine? răsună glasul distinct al Arianei din cabina de probă. Vrei să te uiţi la tivul ăsta? Fiindcă nu cred că…

Amuţeşte brusc, de parcă cineva i-ar fi spus să tacă, dar e prea târziu. Soţul ei tresare, recunoscând-o.

— Ariane e aici? E atât de uimit, că parcă nu-şi poate reveni. A venit iar la cumpărături?

Nu, n-a venit, dobitocule ce eşti, îmi vine să-i răspund, *i se face un retuş la o rochie pe care şi-a luat-o acum doi ani. Şi oricum, cum rămâne cu sistemul audio Bang and Olufsen care tocmai a fost înlocuit în casa voastră de la ţară, la insistenţele tale? Ăla a costat de o mie de ori mai mult decât o rochie.*

Însă în loc de asta, îi zâmbesc dulce şi zic:

— Întâlnirile noastre cu clienţii sunt confidenţiale. Acum, dacă asta e tot…

— Nu e tot! Tipul ridică vocea, începând să răcnească. Ariane, ieşi imediat de acolo!

— Domnule, sunteţi, vă rog, amabil să nu ţipaţi la noi în magazin? zic calmă, în timp ce-mi iau mobilul şi-i scriu lui Jasmine: **Soţul Arianei f.nervos. Scoate-o, prin spate.**

— Ariane, ştiu că eşti aici! strigă el ameninţător. Ştiu că m-ai minţit!

Porneşte spre intrare, dar mă pun în calea lui.

— Mi-e teamă că nu vă pot lăsa să intraţi, îi zâmbesc eu. Doar clienţii au voie să între în zona de shopping personalizat. Sunt sigură că înţelegeţi.

— Că înţeleg? îşi îndreaptă el furia asupra mea. O să-ţi spun eu ce înţeleg. Că sunteţi toate înţelese, ca nişte oafe ce sunteţi. Auzi, hârtie de imprimantă, urlă el şi dă un pumn în cutie. Ar trebui să fii după gratii.

Nu pot să nu tresar. Are ochii albaştri injectaţi şi mă întreb brusc dacă nu cumva e beat.

— E doar o opţiune de ambalare discretă, fac eu eforturi să-mi stăpânesc vocea. Nu toată lumea vrea să fluture etichete de designer în ziua de azi.

— Cred şi eu că nu, mă ţintuieşte cu o privire duşmănoasă. Nu în faţa cretinilor lor de soţi, în orice caz. Ce-i aici, concurs cu „Cine îl jupoaie mai mult pe bărbatu-său?”.

Sunt atât de oripilată, că mi se taie efectiv respiraţia.

— Dacă vreţi să ştiţi, majoritatea clientelor mele au propriile lor venituri, răspund, făcând eforturi să rămân politicoasă. Şi cred că e treaba lor cum şi le cheltuiesc, nu? Din câte ştiu, firma de mobilă a Arianei merge destul de bine în acest moment, corect?

Nu pot să mă abţin să nu-l împung un pic. Ştiu că se simte ameninţat de succesul ei. Ea ne-o spune ori de câte ori vine la noi. Şi pe urmă zice că o să-l părăsească. Şi pe urmă, la sfârşitul întrevederii, plânge şi zice că nu poate, fiindcă îl iubeşte cu adevărat.

Părerea mea sinceră e că mersul la cumpărături bate orice

terapie, garantat. Te costă la fel, dar te alegi şi cu o rochie la final.

— Ariane!

Tipul dă să treacă pe lângă mine.

— Staţi! ÎI apuc de braţ, enervată la culme. V-am spus, doar clienţii au voie să…

— Dă-te din calea mea!

Îmi aruncă braţul într-o parte, de parc-aş fi o păpuşă.

OK. Acum e o chestiune de principiu. Nu permit nimănui să între la mine în raion şi să dea buzna aşa.

— Nu! Nu vă las să intraţi! îl apuc de umeri, dar e prea puternic. Jasmine! ţip luptându-mă cu el. Ai grijă de cliente, să fie în siguranţă!

— Ai face bine să mă laşi să intru!

— E o zonă de shopping personalizat…

Gâfâi de la efortul de a-l opri pe loc.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Chiar în spatele meu răsună o voce profundă şi îi dau imediat drumul individului. Mă întorc pe călcâie, ştiind deja că e Trevor. Gavin pândeşte în urma lui, cu ochi strălucitori de parcă s-ar uita la nu ştiu ce spectacol de teatru care se joacă în mijlocul publicului. Trevor mă priveşte în ochi sever, cu o expresie de genul: „Sper că ai o explicaţie foarte bună pentru asta”, iar eu ridic din umeri, încercând să-i transmit „Da, am”.

Când Trevor se întoarce către domnul Raynor, expresia i se schimbă subit într-una de respect şi admiraţie.

— Dumnezeule! Sunteţi… *Doug Raynor?*

Trebuia să m-aştept să cunoască nu ştiu ce star rock de pe vremea lui Pazvante, de care n-a auzit nici dracu’.

— Mda. Doug Raynor se înfoaie tot. Eu sunt.

— Domnule Raynor, suntem extrem de onoraţi să vă vedem aici, la The Look. Trevor intră pe programul director-sluj complet. Cu toţii suntem mari fani ai dumneavoastră. Dacă vă pot ajuta cu ceva…

— Întâmplarea face că puteţi, i-o taie Doug Raynor. Îmi puteţi spune ce dracu' e chestia asta? i-oţi spune voi shopping discret, eu, unul, îi spun minciună pe faţă. Trânteşte broşura pe tejgheaua de la recepţie. Şi mâine sun la *Daily World*. Şi vă dau în gât pe toţi.

— Ce-i asta? zice Trevor, intrigat. „Cumpărături confidenţiale"? Eu ştiu de asta?

— E… îhm… Brusc, parcă am vată în gură. Voiam să-ţi spun…

Simt cum mi se urcă tot sângele în cap în timp ce Trevor citeşte broşura în tăcere. În cele din urmă, când ridică privirea, ochii lui sunt două găuri negre de dezaprobare.

Nu. Mai rău decât dezaprobare. Arată de parcă ar vrea să mă ucidă. Acum citeşte şi Gavin, peste umărul lui.

— Vă daţi drept femei de serviciu? pufneşte el brusc în râs. Dumnezeule, Becky…

— Aşa credeţi voi e că normal să procedaţi? intervine şi Doug Raynor, furios. Aşa credeţi că e normal să se poarte un mare magazin universal? E caz penal de înşelăciune şi fals, asta el

— Gavin. Trevor intră imediat în acţiune, pentru a minimaliza pagubele. Fii, te rog, amabil şi du-l pe domnul Raynor la îmbrăcăminte de bărbaţi şi oferă-i un costum nou, împreună cu complimentele noastre. Şi, domnule Raynor, poate că după ce terminaţi cumpărăturile, vă pot oferi un pahar de şampanie la un local cu stridii, şi îmi puteţi spune mie direct

orice alte probleme mai aveţi?

— Da. Păi să ştii că o s-auzi multe de la mine, de asta să iii sigur.

Doug Raynor e clar sfâşiat între dorinţa de a rămâne şi a mai face scandal şi cea de a primi un costum moca – dar în cele din urmă se lasă escortat de Gavin. Jasmine s-a făcut şi ea nevăzută înapoi în cabinele de probă.

Am rămas doar eu cu Trevor şi o tăcere de rău augur.

— Tu… tu ai zis că vrei să ştii secretul succesului nostru, îngaim cu greutate. Ei bine, ăsta e.

Trevor nu zice nimic, însă mai citeşte o dată atent broşura şi degetele lui înşfacă strâns hârtia. Cu cât tăcerea durează mai mult, cu atât simt mai tare că-mi fuge pământul de sub picioare. E limpede că e furios… dar oare nu e şi un pic impresionat? Oare n-ar putea să spună că ăsta e genul de curaj - de-a-ţi-asuma-riscuri, de care avem nevoie în vânzarea cu amănuntul? Oare n-ar putea să spună că asta îi aminteşte de nu ştiu ce demenţă pe care a făcut-o el când abia se lansase în meserie şi ce-aş zice să fiu protejata lui specială?

— Becky.

Ridică în fine capul şi sufletul mi se umple de speranţă. Ochii nu-i mai sunt două găuri negre. Pare destul de calm. Cred că o să fie bine!

— Despre asta voiai să vorbim azi? De-asta ţi-ai stabilit întâlnirea cu mine, la ora unşpe?

Pare atât de rezonabil, că mă relaxez.

— Sincer, nu. Despre altceva voiam să discutăm.

Intre noi se aşterne o nouă tăcere. Oare e un moment bun să aduc în discuţie o mărire de salariu? mă întreb brusc. Adică, da, sigur, e supărat pe faza cu broşura, dar asta în mod sigur n-are

de ce să-mi afecteze viitorul, nu? Mai ales dacă am să devin protejata lui numărul unu.

Aşa. Hai că-mi iau inima în dinţi.

Doar că n-o să-i cer cinşpe mii. O să-i cer zece.

Nu, douăşpe.

Inspir adânc şi-mi strâng pumnii pe lângă corp.

— Trevor, am cercetat piaţa şi am calculat că o consilieră de shopping de calibrul meu…

— Becky… Vorbeşte peste mine, de parcă nici nu m-ar fi auzit. Aşa-zisa iniţiativă a ta nu a fost aprobată de conducere, a fost total deplasată şi necinstită.

Pare atât de rece şi de distant, că simt un fior de panică. OK, să uităm mărirea de salariu pentru moment. O să-i cer doar banii pentru titlul de Angajata anului. Adică, nu-mi poate lua şi asta, în mod sigur, oricât ar fi de supărat pe mine.

— Îhm, Trevor, ştii cum ai zis că eu am să fiu Angajata anului? îmi încerc iar norocul, precipitată. Ei bine, mă întrebam…

— Angajata anului? Glumeşti?

Glasul îi devine de oţel, aşa că fac stresată un pas înapoi.

Observ brusc cât de tare şi-a încleştat buzele. O, Doamne, m-am înşelat. Chiar e furios. În felul ăla oribil, tăcut, care te bagă în sperieţi. Simt că mi se umezesc subit mâinile.

— Te-ai purtat într-un mod care a adus mari deservirii magazinului The Look. Vocea lui e implacabilă. Ne-ai indus în eroare, şi pe mine, şi pe ceilalţi directori. Ai încălcat întregul regulament şi protocol al acestei organizaţii şi ai făcut scandal în faţa clienţilor. Este un comportament inacceptabil pentru o angajată a noastră. Ca să nu mai spun că ne-ai făcut de râs tot magazinul în faţa lui Doug Raynor, o celebritate de prim rang.

Crezi c-o să mai vină vreodată să cumpere ceva de la noi?

— Ştiu că ar fi trebuit să obţin mai întâi permisiunea voastră, zic grăbită. Şi îmi pare foarte rău. Dar de-asta mi-au crescut vânzările! Datorită „Cumpărăturilor confidenţiale”! Toate clientele mele sunt superîncântate. Ai zis şi tu că ţi-au scris scrisori prin care ţi-au spus cât de mult le place. Nu ne vedem capul de treabă, toată lumea e fericită, toată lumea cumpără…

Trevor nu ascultă niciun cuvânt.

— Becky, mi-e teamă că din acest moment eşti suspendată pentru o perioadă nedeterminată, îmi spune şi mă priveşte ca pe ultima rimă. Te rog, ia-ţi lucrurile şi pleacă.

Şaptesprezece

Stau aşezată pe un scaun în metrou, împietrită de şoc. Săptămână trecută eram marea vedetă a magazinului. Urma să fiu invitată să fac parte din consiliul de conducere. Mi se ofereau drept mulţumire flori.

Iar acum sunt suspendată din funcţie şi în dizgraţie.

Or să facă o anchetă internă. Or să trateze chestiunea „foarte serios”. Jasmine arăta ca lovită cu leuca în timp ce mi-am strâns lucrurile din dulap, însă Trevor stătea chiar lângă noi, ca să nu-mi poată spune nimic decât un „Sună-mă!”, murmurat în timp ce ieşeam.

Iar apoi Trevor m-a condus până la uşa personalului, de parcă s-ar fi temut să nu fur ceva din mers sau aşa ceva. În viaţa mea n-am fost atât de umilită.

Ba, dacă stau să mă gândesc mai bine, am mai fost. Şi ziua de azi în mod sigur egalează toate celelalte dăţi.

Nu tu bani pentru Angajata anului. Nu tu mărire de salariu. Poate am rămas şi fără slujbă. Ce-o să mă fac? Cum am să

plătesc pentru petrecere? Va trebui să gândesc lucrurile cu calm, dar îmi simt pieptul sfâşiat de spasme de frică.

Poate ne-am putea descurca şi fără toalete, şi dacă le spun tuturor să se ducă la veceu înainte să vină? Şi dacă îi rog pe tata şi pe Martin să stea ei de pază? Nu mă deranjează ideea de face eu pe valetul de parcare, la o adică. O, Doamne.

Când îmi zăresc reflexia în geamul metroului, am ochii mari şi holbaţi. Arăt ca o dementă. Poate că aşa înnebuneşte lumea. Se hotărăşte să dea petreceri - surpriză şi pe urmă clachează din cauza stresului şi îşi distruge complet viaţa. Poate că petrecerile - surpriză sunt cauza principală a bolilor mintale. Nu m-aş mira.

Am stabilit cu Janice să mă întâlnesc cu ea şi cu Minnie la Waterloo şi, când mă apropii de ele, am o grimasă. Par aşa de fericite şi fără griji.

— Am avut o dimineaţă superbă! spune Janice cu însufleţire când ajung lângă ea. Nu-i aşa, Minnie? Am făcut toate prăjiturile pentru Paşte şi le-am pus la congelator.

— Mersi foarte mult, Janice, reuşesc cu greu să schiţez un surâs chinuit. Îţi sunt foarte recunoscătoare.

Janice a fost de milioane – imediat ce a auzit că ai mei s-au dus la The West Place, s-a oferit voluntară să aibă grijă de Minnie cât sunt eu la muncă. A cumpărat un dulap întreg plin de jucării, deşi am implorat-o să nu facă asta, şi a învăţat-o pe Minnie tot felul de poezioare pentru copii. Partea proastă e că se pare că a început să facă remarci şi mai transparente faţă de Jess despre nepoţi şi să ofteze din rărunchi când agaţă desenele lui Minnie făcute cu degetul pe perete.

— A fost plăcerea mea. Oricând ai nevoie, îmi spui. Ia zi… ai mai vorbit cu maică-ta? adaugă şovăitoare.

— Nu. Tu?

Janice încuviinţează.

— Cică se distrează pe cinste! Se pare că apartamentul e foarte drăguţ. Şi au fost de două ori la teatru şi o dată la împachetări cu nămol. Amândoi, simultan!

— Super! zic şi cobor privirea în pământ. Păi… mă bucur că se simt bine.

— Tot nu vorbiţi, scumpa mea?

Janice pare îngrijorată.

— Cre' că nu.

E prima oară când nu vorbesc cu mama. Nu ştiu care sunt regulile, dar dacă nu mi-a zis de împachetările cu nămol, atunci bănuiesc că încă o fi valabilă chestia asta cu nevorbitul.

— Păi, să te las să pleci… Janice îmi întinde mănuşile lui Minnie. Mă duc la un târg de meşteşuguri, ca să-mi încep cumpărăturile de Crăciun. Tu şi Minnie unde mergeţi?

— În Green Park, zic după o pauză.

Ceea ce nu e departe de adevăr. Hotelul Ritz e chiar lângă Green Park.

Când ieşim din metrou la Piccadilly, nori cenuşii aleargă pe cer, de parcă abia aşteptau, şi începe o rafală bruscă de ploaie. Îi ridic gluga lui Minnie şi îmi târăsc picioarele fără niciun chef. Printre lucrurile care m-ar putea binedispune, nu se numără, în mod sigur, şi perspectiva de a lua ceaiul cu Elinor.

Ne aşteaptă în acelaşi apartament grandios de data trecută, într-o rochie de zi albastru-gheaţă şi pe masă sunt trei jocuri noi de puzzle.

— Ei, Minnie, z*ice* stângace, aproape tăioasă. Ai face bine să stai jos.

Minnie e încă agăţată de ea şi Elinor o bate, foarte ţeapănă, pe umăr. Mă întreb dacă o mai fi îmbrăţişat odată vreun copil

mic.

Mă rog, probabil că pe Luke. Înainte să-l părăsească. Simplul gând îmi face stomacul să mi se strângă într-un ghem dureros.

Masa e aranjată pentru ceai somptuos, ca şi data trecută, dar sunt prea distrusă ca să mănânc. Vreau doar să scap de calvarul ăsta şi să plec.

— Stai aici, Minnie, zice Elinor când Minnie se cocoaţă lângă mine, pe canapea. Ţi-am cumpărat un tort special.

Se duce la o servantă din apropiere. Când se întoarce, ţinând în mână o tavă de argint cu capac stil cupolă, obrajii i s-au colorat într-un trandafiriu abia sesizabil şi… oare să fie un surâs abia schiţat? Oare Elinor e… *emoţionată*?

Pune platoul pe masă şi ia capacul de argint.

O, Doamne. Cât o fi costat?

E un tort în formă de inimă, acoperit cu glazură fondantă de un roz perfect, cu trufe roz şi cireşe glasate aranjate simetric în jurul marginii, iar în centru e scris, cu o glazură fără cusur, un nume: *Minnie*.

— Ai văzut? Elinor se uită la Minnie, aşteptând o reacţie. Îţi place?

— Tolt! zice Minnie şi îi strălucesc ochii de poftă. Tolt a meeeu!

— Nu e un simplu tort, spune Elinor uşor tăioasă. E un tort cu numele tău pe el. Nu vezi?

— Elinor… nu ştie să citească, îi explic cu blândeţe. Nu e destul de mare.

— A. Elinor pare dezumflată. Înţeleg.

Stă aşa acolo, încă ţinând capacul de argint în mână, şi văd limpede că e dezamăgită.

— Dar e splendid, zic repede. Şi mulţumim pentru gest.

Sunt sincer mişcată de efortul pe care l-a făcut, de fapt, mai că-mi vine să-i trag o poză cu telefonul. Dar cum i-aş putea explica asta lui Luke?

Elinor taie o felie şi i-o întinde lui Minnie, care îşi îngroapă faţa în ea, mânjind cu cremă şi făcând firimituri peste tot. Înşfac grăbită câteva şerveţele şi încerc să ţin dezastrul sub control – dar spre mirarea mea, Elinor nu are niciun rictus, aşa cum mă aşteptam. Nici nu clinteşte când o cireaşă glasată se rostogoleşte pe mocheta imaculată de la Ritz.

— Să ştii că ţi-am cumpărat nişte puzzle-uri, zice, sorbind din ceai. Unul dintre ele, foarte interesant, e cu Notre Dame.

*Notre Dame?P*entru un copil de doi ani? E nebună? Dar Maisy Mouse ce-are?

Însă, în mod uimitor, Minnie ascultă ca vrăjită când Elinor începe să-i spună despre diferitele nuanţe de gri şi de faptul că trebuie să începi de la margine. Când Elinor răstoarnă piesele, o priveşte cu ochi imenşi şi abia ia timid câte o piesă, atunci când îi spune Elinor. Se tot uită la mine de parcă m-ar invita să mă alătur şi eu, dar nu am stare să fac nu ştiu ce puzzle idiot. Sunt încordată ca o sârmă de oţel care e strânsă tot mai tare. Ce mă fac? Ce mă fac?

Îmi sună brusc mobilul şi sunt atât de nervoasă, că practic sar de pe canapea. Dacă sunt cei de la The Look, să-mi spună că au făcut ancheta şi sunt concediată? Dacă e Luke şi-i aude vocea lui Elinor?

Însă, când îmi scot telefonul, văd pe ecran că e Bonnie.

— Elinor, scuză-mă o clipă, zic repede şi mă duc în capătul opus al livingului uriaş. Bună, Bonnie, ce e?

— Draga mea, nu pot să vorbesc mult. Bonnie pare de-a dreptul tulburată. Dar tare mi-e că avem o problemă majoră:

— Problemă majoră? întreb şi simt că-mi stă inima. Ce vrei să spui?

Dă, Doamne, să fie ceva minor. Dă, Doamne, să fie vorba de alt invitat alergic la nuci. Nu pot face faţă unei alte situaţii grave…

— Nu ştiu dacă ştii că Luke încearcă de ceva timp să stabilească o întâlnire cu Christian Scott-Huges? Lucrează cu Sir Bernard Cross, e…

— … mâna lui dreaptă, o completez. Da, numai despre asta vorbeşte.

— Ei bine, au stabilit data. Singura zi în care Christian poate. Iar această dată e 7 aprilie.

Mă apucă o presimţire de rău augur.

— La ce oră?

— La prânz.

Respir uşurată.

— Păi, ar trebui să fie OK…

— La Paris.

— *La Paris?*

Mă holbez la telefon îngrozită.

— Şi au de gând să rămână acolo peste noapte. Luke mi-a cerut să-i rezerv avion şi hotel.

Nu. Nu. Nu pot să ascult aşa ceva.

— Dar nu se poate duce la Paris! Spune-i că are agenda deja făcută! Sau sună la biroul lui Christian Scott-Hughes şi spune-le…

— Becky, nu înţelegi. Bonnie pare la fel de stresată ca şi mine. Christian Scott-Hughes e un om foarte ocupat. A fost un mare noroc că a reuşit să găsească până şi fereastra asta. Dacă reprogramăm, mai durează câteva luni. Pur şi simplu nu pot

face nimic…

— Dar cum rămâne cu falsa conferinţă pe care ai stabilit-o?

— Luke o să lipsească. Zice că oricum nu e prea importantă.

Mă uit în gol la un tablou cu ramă aurie, înfăţişând o fată cu pălărie roşie. Mi se învârte capul. Luke nu se poate duce la Paris în ziua petrecerii lui. Pur şi simplu nu se poate.

— Va trebui să-l pui să reprogrameze, zic disperată. Inventează ceva. Orice!

— Am încercat! Bonnie pare la capătul răbdării. Am încercat, crede-mă! I-am zis că după părerea mea chiar ar trebui să fie şi el la conferinţă, am inventat un prânz cu investitorii lui… I-am amintit chiar şi că e ziua lui. A râs. N-a vrut să asculte nimic. Becky… răsuflă Bonnie. Ştiu că ai vrut să-i faci o surpriză. Dar cred că va trebui să-i spui adevărul.

— Nu!

Mă holbez la telefon, îngrozită.

— Dar e singura cale…

— Ba nu el

— Draga mea, e chiar atât de importantă surpriza asta?

— Da! strig, aproape în pragul lacrimilor. Este! Ştiu că acum crede că sunt nebună şi iraţională. Şi poate că şi sunt. Dar n-am de gând să mă las păgubaşă tocmai în momentul ăsta.

Când las jos telefonul, tremur. E ca şi cum linia de tensiune pe care mă aflu ar fi fost încărcată cu o sarcină dublă; abia dacă pot să respir. Aproape fără să ştiu ce fac, mă întorc la canapea, iau o chiflă cu zahăr şi mi-o bag în gură. Apoi încă una. Poate că zahărul o să mă ajute să gândesc.

Cum îl împiedic pe Luke să se ducă la Paris? îi fur paşaportul? îl răpesc? Găsesc nu ştiu ce motiv genial, de necontestat, care o să-l împiedice să se ducă?

Deodată, îmi dau seama că Elinor a încetat să mai caute piese de puzzle şi ochiul ei îngheţat e fixat asupra mea. Dacă-mi spune că am pantoful scâlciat, pe cuvântul meu că-i dau cu chifla asta în cap.

— Rebecca, ai păţit ceva? Ai primit vreo veste proastă?

Deschid automat gura, vrând să zic: „Sunt bine, nu-ţi face griji”. Dar îmi dau brusc seama… că efectiv nu pot. Nu sunt suficient de puternică să-mi păstrez faţada asta fericită. Nu în prezenţa cuiva care nici măcar nu contează.

— Drept să spun, mi-a fost şi mai bine.

Cu o mână tremurândă, îmi torn o ceaşcă de ceai şi amestec trei bucăţi de zahăr în ea, făcându-l să se verse pe farfurie.

— Vrei un coniac? Sau un cocteil tare?

Mă uit la ea bănuitoare. Elinor? îmi oferă un cocteil? îşi bate joc de mine?

Nu. Pe chipul ei nu e nici urmă de zâmbet. Cred că vorbeşte serios. Şi, dacă stau bine să mă gândesc, cred că e cea mai binevenită sugestie pe care mi-a făcut-o cineva de foarte mult timp.

— Da, te rog, zic după o pauză. Mi-ar plăcea un cocteil tare.

Elinor îmi oferă lista de băuturi de la room-service şi comand un martini de mere, care se şi materializează după o nanosecundă. Îl sorb cu recunoştinţă, alcoolul îmi ajunge în sânge şi imediat mă simt un pic mai bine. Pe la jumătatea paharului, nu mai tremur. Doamne, ce bine mi-ar prinde vreo trei din astea.

Elinor continuă să aranjeze calmă piese de puzzle, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, dar după o vreme ridică privirea şi zice, destul de sec:

— Ai primit vreo veste proastă?

— Cam aşa ceva.

Mai iau o gură de martini de mere. Încăperea asta are ceva care te vrăjeşte. Parcă nu ai mai fi în lumea reală, ci într-o bulă de aer. Nimeni nu ştie că sunt aici. E ca şi cum nimic nu ar mai exista.

Şi, fără veste, îmi vine un chef copleşitor să spun tot. Adică, dacă-i spun lui Elinor, ea cui o să-i spună? Nimănui.

— Îi organizez o petrecere lui Luke de ziua lui, spun şi amestec în martini. O petrecere-surpriză, cu mulţi invitaţi. E peste două săptămâni.

Elinor nici nu clipeşte, deşi nu poate să fie prea uşor să auzi că unicului tău fiu i se organizează o petrecere-surpriză şi tu nici măcar nu ştii de ea, ca să nu mai zic să fii invitată.

— N-am putut să te invit, adaug sec. Ştii bine că n-am putut.

Nici dacă aş fi vrut, mă abţin să nu adaug.

Elinor îşi mişcă uşor capul, cam un milimetru, fără să zică nimic, şi eu continui.

— Am avut probleme peste probleme, spun, scărpinându-mă pe faţă. Care m-au stresat maxim. Iar acum tocmai am aflat că Luke şi-a fixat o întâlnire cu un tip, Christian Scott-Hughes, chiar în ziua petrecerii, la Paris. Şi nu-l pot face să se răzgândească. Vrea de nu ştiu cât timp să se vadă cu Christian Scott-Hughes. Secretara lui nu ştie ce să mai facă, şi eu la fel. Fie îi subtilizez paşaportul şi-l las să facă apoplexie, fie mutăm cumva toată petrecerea la Paris sau mă las păgubaşă şi-i spun adevărul…

Tac, neagră de supărare. Nu vreau în ruptul capului să-i spun lui Luke. Dar am sentimentul îngrozitor că s-ar putea să fiu nevoită.

— Am păstrat secretul tot timpul ăsta, continui eu şi ronţăi

felia de măr din martini. Luke habar n-are ce i-am pregătit. Nu suport ideea de a renunţa tocmai acum. Dar ce altceva pot să fac?

Bate cineva la uşă şi un chelner intră în tăcere cu un martini de mere. Îmi ia paharul gol, mi-l înlocuieşte cu unul plin şi iese cu paşi la fel de uşori cum a intrat.

Casc ochii mari şi tâmp. Oare aşa se petrec mereu lucrurile aici? Sau doar cu Elinor?

— Te referi la Christian Scott-Hughes, care lucrează pentru Sir Bernard Cross? vrea să ştie Elinor, care n-a făcut niciun comentariu despre al doilea pahar de martini.

— Exact. Luke e disperat să ia legătura cu Bernard Cross pentru nu ştiu ce client de-al lui, care are nu ştiu ce megaproiect ecologic.

Iau o gură din cocteilul neîncepput, care e la fel de delicios ca şi primul, după care ridic privirea să văd dacă ceea ce am spus şi-a găsit vreun ecou în inima lui Elinor. Dacă ar fi vorba de cineva normal, mi-ar fi zis deja: „Vai, biata de tine!” sau chiar m-ar fi îmbrăţişat. Însă chipul ei e la fel de rigid şi de distant ca întotdeauna.

— Îl cunosc pe Bernard, zice într-un final. Ne-am cunoscut la St. Tropez, pe iahtul lui. Un bărbat încântător.

Super. Tipic pentru ea. Eu mă dau de ceasul morţii, povestindu-i toate problemele mele, şi tot ce poate face ea e să se dea mare cu relaţiile ei de la cel mai înalt nivel. Şi apropo, oare Elinor cunoaşte măcar sensul cuvântului „încântător”? Poate îl confundă cu „bogat”. Asta ar explica multe.

— Sunt sigură că-l cunoşti, zic sec. Mă bucur.

Ştiu că sunt nepoliticoasă, dar nu-mi pasă. Chiar crede că mă interesează pe ce iaht idiot a fost? Pescuiesc felia de măr din cel

de-al doilea martini şi mi-o bag în gură, dar nu înainte să o vadă Minnie.

— Măl! Măl a meeeu!

Încearcă să-mi bage mâna în gură şi să-l scoată.

— Nu, Minnie, reuşesc să spun şi-i scot degeţelele din gura mea. Nu e mărul tău. Era un măr pentru oameni mari şi acum s-a dus.

— Suc a meu! Acum privirea i s-a fixat pe cocteilul meu. Suc a meeeeu!

— Aş putea vorbi cu Bernard. Vocea calmă a lui Elinor îmi izbeşte urechile. I-aş putea explica situaţia şi aranja să schimbe data întâlnirii. Nu e nevoie ca Luke să ştie cine a făcut toate astea posibile.

Îi surprind privirea, blocată. Pare atât de detaşată, că abia dacă îmi vine să cred că am auzit bine. Chiar se oferă să mă ajute? îmi poate rezolva problema, aşa, în două secunde?

Ceva îmi pâlpâie în stomac. Parcă ar fi un licăr de speranţă.

Dar ştiu deja că ar trebui să-l înăbuş din faşă. Nu pot să mă las purtată de val. Nu pot să sper, nu pot să… Vreau să spun, e vorba de Elinor. *Elinor*. Luke m-ar ucide dacă ar şti măcar că eu şi Minnie suntem aici, ca să nu mai zic că-i dăm ei informaţii despre afacerile lui şi, mai mult decât atât, că am cerut ajutor…

— Nu. Nu se poate să-ţi cer ajutorul. Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu pot să accept. Dacă află vreodată Luke măcar că am vorbit cu tine… Mă trece un val familiar de îngrijorare şi mă ridic în picioare, trântindu-mi cocteilul pe masă. Am stat deja prea mult. Trebuie să plecăm. Minnie, spune „Pa, pa, Lady”.

— Ladiiiiiii!

Minnie se aruncă la picioarele lui Elinor.

— Şi ce-ai să faci?

Se încruntă, cu un soi de interes lipsit de orice patimă, de parcă aş fi una dintre piesele ei de puzzle şi vrea să vadă cum iese.

— Nu ştiu, zic fără nicio speranţă. Va trebui să găsesc eu o soluţie.

Când ajung acasă, e pustiu şi tăcere, iar pe masă se află un bilet cu scrisul lui Janice. *A sunat secretara lui Nanny Sue. Te roagă să suni ca să fixaţi o întâlnire referitoare la Minnie.*

Cu un gest reflex, mototolesc biletul şi-l arunc la coş, după care îmi fac o ceaşcă de ceai, încercând să mă binedispun. Haide, Becky. Gândeşte pozitiv. Nu pot lăsa problemele să mă doboare. Va trebui să mă gândesc la o soluţie.

Dar, deşi îmi umplu ceaşca mai mult cu zahăr decât cu ceai şi mă aşez cu o hârtie şi-un creion în faţă, nu-mi vine în minte nicio soluţie. Mă simt fără nicio idee, pustiită şi înfrântă. Mă întreb doar dacă mi-aş putea pregăti un alt cocteil calmant, când se aude soneria. Ies în hol mirată şi deschid uşa, iar în faţa mea se află un tip în vârstă, grizonat, îmbrăcat în salopetă. Are mâinile murdare şi cam trei dinţi în gură, iar în spatele lui, pe alee, e parcată o dubă.

— Cort? zice fără altă introducere.

Preţ de un moment, mă holbez la el confuză.

— Păpuşă, hei, face el şi îmi flutură o mână prin faţă. Vrei un cort?

— Da! îmi revin. Da, vă rog!

În fine, şi o veste bună. E un semn! Totul o să fie bine. Deja, gândul unui cort care să fluture în grădina lui Janice mă umple de entuziasm.

— Eşti de la firma lui Cliff? zic în timp ce el deschide uşile din spatele dubiţei.

— Îşi cere scuze. Aproape toţi băieţii sunt pe teren, au o urgenţă în Somerset. Parc-au înnebunit cu toţii.

— Credeam că nu prea e chiar aşa de multă treabă, zic mirată.

— Au fost şi unii care au renunţat, încuviinţează el. Pe urmă, ştiţi cum e, oamenii se răzgândesc. Destul de mulţi. Am dat aproape toate corturile în West Country, dar Cliff a zis că ţi-l putem da pe ăsta.

Descarcă un morman de prelată albă pe alee, şi mă uit la ea un pic confuză. Nu e chiar aşa de mare cum m-am aşteptat.

— E un cort?

— Un cort tip foişor, nu aşa aţi vorbit? E un pic umed într-o parte, dar dacă dai cu puţin clor, se curăţă. S-a şi urcat înapoi în cabină şi a pornit motorul. Pa, păpuşă.

— Stai! strig. Şi unde îl aduc?

Chipul individului e străbătut de o privire amuzată.

— Neah, nu-i nevoie să-l aduci. Nu mai avem nevoie de el.

Duba dispare de pe alee şi fac câţiva paşi către maldărul de prelată albă. Poate e mai mare decât pare.

— Pătulă!

Minnie iese în fugă din casă în urma mea, sare pe prelată şi începe să ţopăie pe ea.

— Nu e o pătură! E un… cort. Dă-te jos, scumpa mea. Hai să ne uităm la el.

Ridic cu grijă un strat de prelată şi mă trece un fior de dezamăgire. Dedesubt, e verde de mucegai. Mai ridic un strat – şi e sfâșiat tot.

Simt că mi se taie un pic picioarele. Asta era singurul lucru din toată petrecerea care credeam că e rezolvat. O să-mi ia ore întregi să-l curăţ şi să-l cos.

Şi nici măcar nu e un cort adevărat. E micuţ. Cum o să între

două sute de oameni în chestia asta?

Îmi pulsează tot corpul de la panica pe care încerc disperată să mi-o ţin în frâu. Dar n-am nicio altă opţiune. E ăsta sau nimic.

— Aşa! îi zic lui Minnie, cât pot de veselă. Păi… Mami trebuie să cureţe ăsta, nu-i aşa? Nu pune mâna!

Îi îndepărtez repede mânuţa de pata verde de mucegai.

— Jeleeu! se tânguie supărată. A meeeu!

— Nu e jeleu! E câh!

Găsesc sub chiuvetă nişte mănuşi de cauciuc, clor şi o perie de spălat, şi după ce o parchez pe Minnie în siguranţă în faţa televizorului, încep să frec. Credeam că clorul o să îndepărteze ca prin farmec pata verde de jeg, ca în reclama de la TV. Însă nu se întâmplă asta. Mucegaiul e bine infiltrat în prelată şi, pe alocuri, acoperit cu noroi. Cred că e acolo de ani de zile. Îmi ia zece minute de frecat la greu ca să îndepărtez cam cinşpe centimetri pătraţi de crustă, după care mă aşez pe călcâie, epuizată.

Nu pot să curăţ tot ăsta.

Dar trebuie. Nu-mi pot permite altceva.

Mai frec vreo zece minute, după care bag peria în găleata cu apă şi clor, care e acum neagră de mizerie. Mă doare spatele. Îmi zvâcneşte capul. Cum stau aşa pe călcâie şi-mi îndepărtez părul de pe faţă, mă cuprinde spaima cea mai pură. Pentru prima oară, mă izbeşte în plin realitatea situaţiei, cel-mai- rău-scenariu, gata-cu-iluziile. Cum am crezut că aş putea vreodată să dau o ditamai petrecerea de oameni mari, de una singură? Mă simt total depăşită.

Îmi vine să plâng.

Nu. N-am să plâng.

Aproape automat, fără să mă gândesc, mă trezesc băgând

mâna în buzunar şi scoţându-mi mobilul. Şi formând numărul lui Suze pe apelare rapidă, cu degetul mare.

N-am să-i cer ei ajutor. Nu pot să merg până într-acolo. Dar, dacă se mai oferă încă o dată… atunci am să accept.

— Bună, Bex! îmi răspunde imediat.

— Suze? zic cu un tremur în glas. Ce mai faci?

N-am să aduc direct vorba de subiect. O să aştept doar până zice ea ceva de petrecere şi văd pe urmă.

— Sunt încă nervoasă, asta fac! răspunde Suze furioasă. Tu ştii ce-am făcut azi? I-am convocat pe toţi cei din echipa lui Tarkie la o şedinţă şi am zis: „De ce n-aţi fost acolo? De ce n-a fost nimeni dintre voi la şedinţa foto?”. Şi ştii ce e mai rău? Că unul dintre ei a fost! ridică vocea ea indignată. A zis că i s-a părut lui că e un pic aiurea, dar a crezut că asta o fi ultima chestie în modă şi că nu vrea să se bage. Îţi spun, Bex, am să mă fac eu managerul lui Tarkie. Ştii ceva de Danny? adaugă ea. Fiindcă îl tot sun şi nu mă sună înapoi.

— Nu, nici mie nu-mi răspunde.

Aud un ţipăt brusc în spatele meu şi un zgomot de lovitură surdă.

— Wilfie! Termină! Bex, trebuie să te las. Tu ce faci?

Nici măcar n-a pomenit de petrecere.

Şi, deodată, simt o împunsătură de umilinţă. Nu-i pot spune. Nu pot să recunosc că sunt afundată până la genunchi într-un cort jegos, că n-am bani, nici slujbă, şi nicio idee despre cum am să pun cap la cap petrecerea asta.

— Fac… bine! vorbim mai târziu, Suze…

Închid şi rămân o clipă într-o tăcere totală. Pe alee s-a făcut întuneric şi răcoare. Văd o lumină aprinzându-se acasă la Janice şi îmi vine un gând subit. Dau *scroll down* în agendă şi apăs pe

„Jess”.

O s-o invit la un ceai şi o să vadă cortul şi-o să se ofere să mă ajute să-l curăţ. Ştiu că aşa va face. Ar fi trebuit s-o rog de la început. Doar e sora mea, ce Dumnezeu!

— Bună, Jess! zic optimistă imediat ce răspunde. Eşti prin zonă? Vrei să bem un ceai sau ceva?

— Sunt cu Tom în Staffordshire, zice şi glasul i se aude cumva înfundat. Am venit să fac o documentare la muzeul de aici. N-am putut s-o mai suport pe Janice nici măcar o clipă. N-o să-ţi vină să crezi ultima ei găselniţă!

— Ce anume?

— Ne-a furat chestiile contraceptive! Le-a luat pur şi simplu! Ea neagă, dar ştiu că ea a făcut-o. De ce ar fi fost prezervativele noastre în sertarul de la baia ei? I-am zis: „Să nu-mi spui că sunt ale tale, Janice, fiindcă n-am să te cred”. Vreau să zic că nici măcar nu cred c-a auzit de prezervativele făcute şi vândute în comerţ echitabil, ca să nu mai zic să le cumpere. Ne-am certat îngrozitor. Martin s-a dus şi s-a ascuns în căsuţa din copac, atât de jenat a fost.

În ciuda supărării, nu pot să nu pufnesc uşor în râs, încercând să mi le închipui pe Jess şi Janice certându-se cu mâinile în şold despre prezervative.

— Aşa că a trebuit să plecăm de acolo câteva zile, continuă Jess. Becky, nu pot s-o suport. Ce mă fac? Eşti aşa de norocoasă, că n-ai treabă cu soacră-ta.

— Âă… da, înghit eu în sec. Cred că da.

— Auzi, vezi că mi se termină bateria. Pot să te sun eu mai târziu?

— Sigur! încerc să-mi iau un ton lejer. Pupă-l pe Tom din partea mea!

Când lumina telefonului meu se stinge, aleea pare mai întunecoasă ca oricând.

Îmi las capul pe genunchi. Mă simt sfârşită. Toată energia care-mi mai rămăsese a fost consumată de aceste două telefoane. Nu mi-a mai rămas nimic. Nu mai am nici speranţe, nici planuri, nici răspunsuri. Nu ştiu de ce-am crezut că aş putea să dau o petrecere. Cred c-am fost nebună.

O lacrimă mi se prelinge pe vârful nasului, urmată de încă una. Va trebui să-mi recunosc înfrângerea. Va trebui să anulez petrecerea. Nu văd altă cale. E ceva care pur şi simplu mă depăşeşte. N-am nicio şansă s-o duc la bun sfârşit.

Hohotind de plâns, îmi îngrop capul în mâini. Nu-mi vine să cred că mă las păgubaşă. Dar ce altceva pot să fac?

O s-o sun pe Bonnie şi-o s-o rog să le scrie ea câte un mail tuturor invitaţilor. O să inventăm o scuză oarecare. Iar Luke se poate duce la Paris. N-o să ştie niciodată ce planuri îmi făcusem. Viaţa îşi va urma cursul. E cea mai simplă soluţie. E singura soluţie.

— Rebecca?

Ridic brusc capul şi clipesc spre silueta înaltă ce stă în penumbra din faţa mea.

— *Elinor*? întreb şi simt cum mă sufocă o senzaţie de panică. Ce faci aici? Nu poţi veni aici! Aici stau! Dacă te vedea Luke sau părinţii mei…

— Luke nu e aici, răspunde Elinor calmă. E îmbrăcată în pardesiul Chanel gri-porumbel pe care i l-am vândut, strâns cu curea în jurul taliei înguste. Nu e nimeni aici în afară de tine şi de Minnie. Şoferul meu a avut grijă să se asigure înainte să cobor.

Şoferul ei? De unde l-a luat, de la M15?

— Voi fi scurtă. Are privirea fixată undeva în zare, departe de mine. Doresc să îţi ofer încă o dată sprijinul meu. Cred că l-ai refuzat mult prea pripit, din motive pe care nu le pot decât bănui. Cu toate astea, am sentimentul clar că ai nevoie de un contact personal cu Sir Bernard Cross. Îl pot ruga să reprogrameze întâlnirea lui Luke şi sunt sigură că o va face. Dacă doreşti să fac asta, atunci te rog să mă anunţi, încheie Elinor, părând să şovăie.

— Mersi, zic sec. Dar acum nu mai contează. Anulez petrecerea.

Pentru prima oară, Elinor mă priveşte direct, şi văd în ochii ei un licăr de surpriză.

— *O anulezi?* De ce?

— Fiindcă nu pot s-o fac. O altă lacrimă mi se prelinge pe nas. E un dezastru. Am făcut un *barter* pentru cortul ăsta, dar e mucegăit tot şi n-o să-l curăţ în veci la timp, plus că nu e destul de mare. Şi pe urmă am rămas fără bani, aşa că voiam să cer o mărire de salariu, dar am fost suspendată din funcţie, iar Luke oricum se duce la Paris… Mă şterg la ochi. Ce rost mai are? Ce rost mai are să mă agit?

Privirea lui Elinor trece impasibilă peste cort.

— Dar nu are cine să te ajute la toate astea? Poate prietena ta, Susan?

Doamne, habar n-am avut că ştie cum o cheamă pe Suze.

— Păi, sincer… Tac şi mă colorez la faţă. Le-am cam spus tuturor prietenilor mei că n-am nevoie de ajutorul lor.

S-a făcut destul de întuneric acum şi abia dacă o văd pe Elinor. Îmi fac curaj să o întreb dacă vrea o ceaşcă de ceai, sperând că va zice nu, când ea vorbeşte din nou, de data asta şi mai băţoasă şi mai stângace decât de obicei:

— În ultimele câteva săptămâni, mi-am amintit şi m-am gândit de multe ori la conversaţia pe care am avut-o. Eşti o tânără foarte perspicace, Rebecca. Nu i-am dat niciodată nimic lui Luke pur şi simplu. De fiecare dată… au existat anumite aşteptări în schimb. Acum aş vrea să îi dau ceva. Necondiţionat. Şi de-asta mi-ar plăcea să te ajut.

— Elinor… spun eu, cu faţa schimonosită într-o grimasă. E foarte amabil din partea ta. Serios. Dar, cum am zis, n-are niciun rost. Chiar dacă Luke nu se duce la Paris, nu pot să organizez petrecerea asta la timp. Ridic un colţ mucegăit al cortului şi-l las să cadă. Crezi că am să reuşesc să fac din chestia asta un cort pentru două sute de persoane?

— Deci renunţi, pur şi simplu?

Tonul ei mă răneşte. Ce-i pasă ei? Nu e petrecerea ei. Nici măcar nu e invitată.

— Cred că da, ridic eu din umeri. Da, renunţ.

— Nu-mi place ce aud, spune şi mă fixează cu o privire împietrită. Din câte te cunosc eu, n-ai renunţat niciodată la niciun proiect. Ai fost prost direcţionată, da. Necizelată, da. Impulsivă, da. Ai fost nesăbuită, da.

Ce face, încearcă să mă facă să mă simt mai bine?

— OK, mersi, o întrerup. Am priceput mesajul.

— Dar ai fost întotdeauna tenace, continuă Elinor de parcă n-aş fi zis nimic. Întotdeauna ai refuzat să cedezi, indiferent cine şi ce ţi se punea împotrivă. E unul dintre lucrurile pe care le-am admirat mereu la tine.

Pe care *le-a admirat mereu la mine*? Hai că nu credeam c-o s-o aud şi pe-asta.

— Ei bine, poate că de data asta mi-am asumat mult mai mult decât pot duce, OK? zic obosită. Poate că nu sunt SuperWoman.

— Dacă există voinţă, orice se poate realiza cu resurse adecvate.

— Da, păi asta e toată chestia! izbucnesc enervată. Tu nu pricepi? Am fost suspendată de la serviciu! Mi-am epuizat toate cărţile de credit! Nu am niciun nenorocit de…

— Am eu resurse, mă întrerupe Elinor.

Mă holbez la ea confuză, preţ de câteva momente. Zice… Nu poate să…

— Am eu resurse, repetă. Am putea… să o facem împreună.

O, Doamne.

Împreună? Vrea să fie o a doua gazdă a petrecerii?

— Elinor… Ideea e atât de ridicolă, că aproape-mi vine să râd. Nu poţi vorbi serios. Luke ar… Ar fi…

— Luke n-ar şti. Luke n-ar şti niciodată.

Pare atât de hotărâtă, că mă uit lung la ea, bulversată. Chiar vorbeşte serios, aşa-i?

— Mami! Minnie iese ca o rachetă din casă, apoi se opreşte pe loc, mirată. Ladiiii!

Se aruncă asupra lui Elinor încântată.

— Elinor, mă frec pe frunte. Nu poţi pur şi simplu… Tu ştii cât de groaznică e situaţia? Tu ştii ce ar face Luke dacă…

— Ştiu. De-asta te şi rog să-mi dai această şansă.

Chipul îi e la fel de împietrit ca întotdeauna, dar observ brusc micul tremur al ochiului ei, pe care l-am remarcat şi data trecută.

Doar dacă nu e lumina chioară a amurgului.

— Îmi e imposibil să-i dau ceva lui Luke, spune şi în glasul ei nu există nicio undă de autovictimizare. M-a scos complet din viaţa lui. Nu are încredere în mine. Orice cadou pe care aş încerca să i-l fac mi-ar fi returnat instantaneu. Dacă îmi accepţi

oferta, atunci îmi dai ocazia de a-i face lui Luke un cadou necondiţionat. Poate chiar să repar răul făcut, spune Elinor, după care tace un pic. Genul de dar… pe care mama lui adevărată i l-ar fi făcut.

Poftim? A numit-o pe Annabel *mama lui adevărată*?

Înghit în sec de mai multe ori. Toate astea încep să fie prea mult pentru mine. Nu sunt sigură că pot să fac faţă. Era mult mai uşor când Elinor era doar maştera cea rea, pe care n-o vedeam niciodată.

— Dacă îmi refuzi oferta, adaugă, la fel de sec ca întotdeauna, atunci îmi răpeşti acest privilegiu.

— Puzzle? Minnie atinge cu speranţă geanta lui Elinor. Puzzle?

— Poftim, Minnie.

Elinor caută în geantă, scoate unul dintre jocurile de puzzle pe care le-a avut mai devreme la Ritz şi i-l face cadou lui Minnie. Apoi mă priveşte în ochi:

— Te rog.

Mintea îmi aleargă înainte şi înapoi, ca o bilă de *pinball*. Nu pot… Nu trebuie… aş putea…

Luke n-ar şti niciodată…

Nu, nu pot…

Dar nu va mai trebui să anulăm… Luke va avea parte de petrecere…

— Poate că ai nevoie de timp, să te gândeşti, zice Elinor şi ridic ochii şi o privesc, parcă pentru prima oară.

Aşa cum stă în faţa mea, ţinându-şi geanta scumpă cu două mâini înmănuşate, pare palidă, bătrână şi ca o umbră. Şi aproape… umilă.

Asta e aproape cel mai uluitor lucru dintre toate. O dată-n

viaţă, Elinor Sherman, cea mai snoabă şi încrezută femeie din lume, nu m-a pus la punct, nu m-a luat de sus şi nu mi-a făcut morală, aşa cum s-a purtat de când o ştiu. Din contră, m-a rugat ceva. Şi acum aşteaptă umilă un răspuns.

Sau cel puţin cât de umilă poţi fi când eşti îmbrăcată din cap până-n picioare în Chanel şi ai un şofer care te aşteaptă.

— OK, zic încet şi-i trag un zâmbet brusc. OK, Elinor. S-a făcut.

— Mulţumesc, şovăie Elinor. Rebecca, aş mai dori să-ţi spun ceva. Ştiu că ai fost hotărâtă să organizezi petrecerea asta singură. Ştiu că îţi face plăcere să fii independentă. Dar nu trebuie să subestimezi plăcerea pe care le-o va face altora să-i ofere un cadou lui Luke, în orice mod consideră ei că ar putea.

— Şi prietena mea Suze mi-a zis ceva de genul ăsta, spun eu, rostind cuvintele fără grabă. Mi-a oferit ajutorul ei, dar nu l-am acceptat.

Nu pot să-mi reprim un rictus când îmi amintesc glasul rănit al lui Suze, zicând: „Nu e întotdeauna vorba despre tine, OK? Nu e vorba că am crede că nu poţi s-o faci. Ci că Luke nu e doar soţul tău, e şi prietenul nostru, şi voiam să facem şi noi ceva drăguţ pentru el”.

Chiar voia să se implice. Şi eu am fost prea mândră ca s-o las. Nici măcar acum n-am rugat-o efectiv, nu? Am aşteptat ca ea să se ofere voluntar. Ei bine, nu-i de mirare că n-a făcut-o.

Deodată, mă simt cea mai mare vacarină care-a existat vreodată.

— Elinor, scuză-mă o clipă…

Fac câţiva paşi, îmi scot mobilul şi formez numărul lui Suze, pe apelare rapidă.

— Bex? Pare surprinsă. Eşti OK?

— Ascultă Suze, zic precipitată, cu glasul tremurându-mi. Îmi pare rău. Îmi pare rău că nu te-am rugat să mă ajuţi cu petrecerea, în tot timpul ăsta. Îmi place ideea ta cu reţeta aia specială de *shortbread,* Luke va fi foarte mişcat. Şi voiam doar să-ţi spun… înghit eu în sec. E prea târziu? Vrei să mă ajuţi?

Se Iasă o tăcere mormântală preţ de un moment, după care Suze spune:

— Fii sinceră, Bex. Eşti în rahat până la gât?

— Da! îi răspund, jumătate râzând, jumătate hohotind. Ai ghicit.

— Atunci Tarkie îmi e dator cinci lire, zice cu satisfacţie. OK. Când, unde şi ce vrei să fac?

KENTISH ENGLISH SPARKLING WINE
SPANDINGS HOUSE
MALLENBURY KENT

Doamnei Rebecca Brandon
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott
Surrey

3 aprilie 2006

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc foarte mult pentru scrisoarea dumneavoastră din 27 martie.

Mă bucur că transportul nostru de cincizeci de sticle de vin spumant a ajuns cu bine la dumneavoastră şi că, gustându-l, aţi

fost „impresionată” de aroma sa viguroasă şi aparte. Suntem foarte mândri de ea!

Cu toate astea, înţeleg perfect faptul că, aşa cum spuneţi, aţi descoperit recent mişcarea Temperance şi aţi decis ca la petrecerea dumneavoastră să nu se consume alcool. Vom aranja ca sticlele să fie ridicate fără întârziere şi sperăm că petrecerea va merge ca unsă (chiar şi pe uscat)!

Cu stimă,

Paul Spry,

Director de marketing

P.S.: în curând vom lansa un vin spumant nonalcoolic şi vă voi trimite cu mare plăcere zece sticle, cu complimentele noastre.

Optsprezece

S-au întâmplat atât de multe. Nu mai sunt decât trei zile. Nici nu-mi vine să cred. Şi în fine, în fine, totul decurge cum trebuie.

Elinor are cele mai incredibile relaţii din lume. Pur şi simplu, poate face lucrurile să se întâmple. Arată cu degetul ei uscăţiv şi imediat lucrul respectiv e aranjat. Mă rog, arată cu degetul ei uscăţiv spre un asistent. Iar el face imediat lucrul respectiv.

OK, nu e chiar parfum să lucrezi cu ea. Nu batem palma fericite ori de câte ori avem câte o reuşită. Şi nu prea pare să priceapă rostul ciocolatei, ca să nu, mai zic să împartă cu mine câte un Kitkat. Dar partea bună e că: 1. Vrea ca petrecerea lui Luke să fie senzaţională; 2. A mai organizat un milion de petreceri elegante înainte; 3. Are tone şi tone şi tone de bani.

Vreau să zic că banii nu mai sunt o problemă. Până şi Suze a făcut ochii mari când a văzut cum aruncă Elinor cu chiţineii, fără să clipească. Jess, firește, aproape leşină de fiecare dată. Îşi

duce mâinile la urechi şi zice „nu vreau să ştiu”. Şi pe urmă şi le ia şi începe să-i ţină o predică lui Elinor despre economia durabilă şi gestionarea responsabilă a resurselor. Spre mirarea mea, Elinor o ascultă de fiecare dată cu seriozitate – şi de câteva ori chiar a fost de acord cu sugestiile lui Jess. (Sigur, nu cu cea referitoare la tricotarea de căciuli din lână reciclată, pe care să le împărţim invitaţilor, ca să nu avem nevoie de radiatoare. Slavă cerului.)

Pe bune, petrecerea o să fie efectiv…

Adică o să fie cea mai…

Nu. N-am să mai zic nimic. Nu vreau să cobesc.

A fost destul de distractiv să ne întâlnim toate cinci la şedinţele noastre strict secrete. (Eu, Suze, Jess, Bonnie şi Elinor.) Elinor pleacă mereu prima, iar noi celelalte aşteptăm cu respiraţia tăiată până nu ne mai poate auzi şi izbucnim într-un râs isteric legat de ceva ce a zis sau a făcut. Adică şi acum a rămas aceeaşi regină de gheaţă, în majoritatea timpului. Dar chiar şi aşa, aproape că începem să o considerăm – într-un mod ciudat – drept una de-a noastră.

Singura chestiune încă nerezolvată e întâlnirea cu Christian Scott-Hughes. Bernard Cross e în nu ştiu ce reşedinţă privată din Suedia, unde nu poate fi contactat. Dar se întoarce azi. Elinor a declarat că în dimineaţa asta o să-l sune şi n-o să accepte niciun refuz. Şi o cred.

Însă cea mai mare provocare e să ţinem petrecerea secretă pentru Luke, de acum până vineri. Dar am ajuns până aici” o să ajungem şi la ziua de vineri, în mod sigur. Azi, Bonnie le va spune în fine angajaţilor lui Luke că nu e nicio conferinţă, ci o petrecere- surpriză. O să fie mare agitaţie, aşa că am decis ca eu să-l ţin cu un pretext oarecare pe Luke departe de birou. Aşa că

în dimineaţa asta o să mergem să vedem o posibilă şcoală pentru Minnie. (I-am spus lui Luke că e deja foarte târziu şi că trebuie să vină şi el, fiindcă altfel n-or să creadă că suntem nişte părinţi dedicaţi şi nu, nu aş putea să-i spun eu după cum a fost.)

— Gata?

Luke coboară grăbit scările, arătând impecabil într-un costum bleumarin şi paltonul lui foarte scump de caşmir de la Milano.

— Da, gata.

Termin să mă dau cu ruj şi mă privesc în oglinda din hol. Şcoala la care mergem azi are uniformă roşu cu bleumarin, aşa că m-am îmbrăcat şi eu tot în roşu cu bleumarin, ca să le arăt cât de doritori suntem. (Am fost la un pas să cumpăr şi şapca de pe site-ul lor, dar pe urmă m-am gândit că poate e prea mult.)

— Tocmai a sunat Nanny Sue, adaugă Luke. Vine la ora şase.

— Bine, zic după o pauză.

N-are niciun rost să încerc să-l conving pe Luke să uite de Nanny Sue. Am încercat deja.

— Baftă cu şcoala! zice Janice, care a venit să aibă grijă de Minnie. Nu vă faceţi griji, o să ne descurcăm de minune, doar noi două!

Îi arunc o privire şi îmi face abia perceptibil cu ochiul.

De la micul dejun până acum am schimbat deja zece SMS-uri secrete cu Janice. În dimineaţa asta vin tipii de la cort ca să pregătească grădina, dar niciuna dintre noi nu pomeneşte de asta, normal.

Când pornesc spre uşă, Janice mă trage înapoi şoptindu-mi cu stringență:

— Scumpa mea, ieri am vorbit cu maică-ta.

— A, da?

Agenţii imobiliari se dau de ceasul morţii să ne găsească o

locuinţă cu chirie, aşa că mama şi tata sunt tot la The West Place, făcând împachetări cu nămol şi bând cocteiluri cu şampanie în fiecare zi, bănuiesc.

— Mi-a spus că nu e invitată la petrecere, mă priveşte Janice stresată. Nu cred că e adevărat, Becky, draga mea.

Tipic pentru mama. Încearcă să-i câştige pe toţi de partea ei. Şi oricum, nu e adevărat. A primit invitaţie.

— Şi, până la urmă, de ce vrea să vină?

Ştiu că par înciudată, dar n-am ce face. A zis că o să fie un fiasco.

— Dar, Becky, o să fie o petrecere minunată. Janice pare total bulversată. N-o poţi lăsa să piardă aşa ceva.

— Poate să vină, dacă vrea. Ştie unde sunt.

Primesc un SMS şi deschid telefonul.

Am reuşit să obţin un scurt interviu cu Bernard azi. Te ţin la curent. Numai bine. Elinor.

Cred că Elinor e singura persoană din lume care scrie „Numai bine" în SMS-uri. Dar trebuie să remarc, „Numai bine" e mult mai acceptabil decât „Cu aceeaşi dezaprobare dintotdeauna", cum şi-a încheiat o dată o scrisoare către mine.

Ms! îi răspund. **Abia aştept să ne auzim!**

Pornesc spre alee şi îmi ia doar o clipă să înţeleg ce face Luke. Descuie garajul. Fir-ar. Fir-ar! De unde o fi găsit cheia? Am *ascuns-o bine,* exact în ideea ca el *să nu poată deschide* şi să găsească acolo cortul jegos, plus o sută treişdouă de pompoane din pungi de plastic. (Pe care n-am să le arunc, orice-ar zice Elinor. Le-am făcut pentru petrecere şi mi-a luat ore întregi să le fac şi o să le folosesc, orice-ar fi.)

— Nuuuu! Reuşesc cumva să ies din maşină şi să traversez cu viteză supersonică aleea, la timp pentru a mă interpune între

el şi uşa de la garaj. Nu face asta! Adică… ce-ţi trebuie de acolo? Îţi aduc eu. Tu porneşte motorul. Încălzeşte maşina.

— Becky… Luke pare mirat. Ce s-a întâmplat?

— Nu… cred că vrei să te murdăreşti pe paltonul tău atât de frumos!

— Păi nici tu nu cred că vrei să ţi-l murdăreşti pe al tău, îmi atrage atenţia cu bun-simţ. Nu vreau decât să iau ghidul rutier. Nenorocitul ăsta de GPS îmi face probleme.

Dă să apese pe clanţa uşii, dar eu îi blochez calea.

— Dar putem să cumpărăm unul din drum.

— Să cumpăr un ghid? se uită el lung la mine. De ce aş face aşa ceva?

— Păi, întotdeauna e bine să ai un ghid rutier în plus. Am mâna încleştată pe clanţa garajului. O să ne distrăm. Îl putem alege împreună!

— Dar avem deja unul, zice răbdător. Nu trebuie decât să mă laşi să intru în garaj…

OK, trebuie să iau măsuri extreme.

— *Tu ştii cât de disperată sunt să cumpăr ceva?* strig dramatic, cu glasul vibrant ca al unei actriţe shakespeariene. Nu mă laşi să-mi cumpăr nicio haină. Acum nu mă laşi nici să cumpăr un ghid rutier! Am nevoie să cheltuiesc nişte bani, ori o să înnebunesc!

Mă opresc, gâfâind. Luke pare atât de speriat, că aproape mi se face milă de el.

— OK, Becky. Bine, se retrage el, aruncându-mi mici priviri circumspecte. Ne putem opri la o benzinărie. Nicio problemă.

— Bine, îmi eu fac vânt, de parcă aş fi copleşită de emoţie. Îţi mulţumesc pentru înţelegere. Apropo, de unde ai găsit cheia de la garaj? arunc în treacăt. Credeam că s-a pierdut.

— A fost o chestie foarte ciudată, zice Luke clătinând din cap. O căutam şi am zis tare: „Unde o fi cheia aia?”, şi Minnie m-a condus la ea imediat. Cred că o ascunsese chiar ea!

Pe bune, acum. E *ultima* oară când o mai las pe Minnie să asiste la pregătiri. Niciun secret nu e în stare să păstreze.

— N-o să ghiceşti unde era, adaugă Luke pornind maşina. În trusa ta de machiaj. Îţi vine să crezi?

— Incredibil! încerc eu să-mi iau o voce mirată. Ce pezevenghe mică!

— Apropo, vrei să vii vineri cu mine la Paris? adaugă Luke în treacăt dând cu spatele.

Sunt atât de bulversată, că nu pot să-i răspund nimic. Mă uit la el cu o privire goală şi-mi stă mintea în loc. Oare ce să zic? Care ar fi reacţia cea mai firească?

— Paris? îngaim într-un sfârşit. Cum adică?

— Mă duc la Paris la întâlnirea aia, nu mai ştii? M-am gândit că poate ai vrea să veniţi şi tu, şi Minnie. Şi am putea rămâne acolo peste weekend. Ştii că-i ziua mea?

Cuvintele „ziua mea” sunt ca o grenadă ce explodează în maşină. Ce să zic? Să mă fac că am uitat? Să mă fac că nu l-am auzit?

Nu. Poartă-te normal, Becky. *Poartă-te normal.*

— Îhm… da? înghit eu în sec. A, da, normal că-i ziua ta! Păi ce să zic, sună foarte bine.

— Seara de vineri va trebui să ne-o petrecem cu clienţii mei, dar cel puţin o să avem motiv de sărbătoare. Adică, odată ce ne vedem cu Christian, putem spera că-l vom întâlni şi pe Sir Bernard în persoană! Luke pare exuberant. O pun pe Bonnie să aranjeze tot. Zi, eşti de acord?

— Super! schiţez un zâmbet chinuit. Trebuie să-i trimit un

SMS lui Suze despre o chestie…

Îmi iau telefonul şi-i scriu repede lui Bonnie: Luke vrea să mergem şi noi cu el la Paris vineri! NU ne rezerva bilete!

Pe bune acum, dacă o mai ţin mult aşa, o să cedez psihic.

Ba nu. Totul e în regulă. O avem pe Elinor lângă noi. Inspiră adânc.Mai sunt doar trei zile.

Şcoala Harde House e mult mai drăguţă decât St. Cuthbert's, hotărăsc pe loc. În primul rând, secretara care ne întâmpină are un colier foarte mişto Pippa Small. Şi nu există nici o elevă pe nume Eloise. (Am întrebat.) *Şi* îşi fac singuri biscuiţii de casă.

În timp ce ne bem cafeaua şi mâncăm biscuiţii, vedem pe fereastră terenul de joacă, înconjurat de castani. Mă uit la fetiţele care aleargă şi sar şi mă cuprinde brusc un soi de jind. O şi văd pe Minnie alergând cu ele. Ar fi perfect.

— Crezi că o să găsim loc aici pentru Minnie? mă întorc îngrijorată spre Luke.

— Sunt sigur că da, îşi ridică el privirea de la Blackberry. De ce n-am găsi?

— Fiindcă sunt asaltaţi de înscrieri!

Îmi mai arunc o privire la foaie de hârtie pe care am primit-o, cu titlul „Proceduri de înscriere la şcoala noastră". Există şase etape, începând cu completarea unui formular şi sfârşind cu „Evaluare finală şi petrecere cu ceai". Deodată, îmi dau perfect seama de ce toată lumea e aşa stresată cu şcolile. Sunt deja îngrozită. Dacă Minnie înşfacă toate prăjiturile şi zbiară „a meeeeu!", n-or s-o primească aici în veci.

— Luke, nu te mai tot uita în Blackberry! şoptesc. Trebuie să facem impresie bună!

Iau o broşură despre punctajele obţinute la fiecare etapă şi încep s-o răsfoiesc, moment în care se deschide uşa şi apare iar

secretara.

— Domnul şi doamna Brandon? Poftiţi, vă rog. Ne conduce pe un holişor ce miroase a ceară de albine. Aici e biroul directoarei, zice, conducându-ne direct într-o cameră cu lambriuri, cu birou de mahon şi scaune cu tapiţerie verde. Doamna Bell, directoarea noastră actuală, va pleca la sfârşitul trimestrului, iar viitoarea directoare se află cu noi pentru câteva zile, aşa că ne-am gândit că ar fi mai logic să vă vedeţi cu ea. Vine imediat.

— Mulţumim, zice Luke fermecător. Şi îmi permiteţi să fac un compliment şcolii pentru delicioşii biscuiţi făcuţi în casă?

— Vă mulţumim! îi zâmbeşte ea. Mă întorc imediat cu noua directoare. Se numeşte doamna Grayson, adaugă în timp ce iese. Harriet Grayson.

— Aşa, murmură Luke. Facem o impresie perfectă.

Nu pot spune niciun cuvânt. De fapt, am îngheţat. Nu ştiu numele ăsta de undeva?

OK. S-ar putea să iasă prost. Trebuie să plec de aici sau să-l previn pe Luke sau…

Însă uşa se deschide iar – şi e ea. E Harriet Grayson, îmbrăcată în acelaşi taior tricotat. Vine spre noi cu un zâmbet profesional, apoi chipul îi e străbătut de un licăr de recunoaştere.

— Doamnă profesoară Bloomwood! zice mirată. Sunteţi profesoară, am reţinut corect, da?

N-am cum să scap din povestea asta. Nicio şansă.

— Îhm… da! zic în cele din urmă, iar sângele îmi invadează faţa. Bună ziua!

— Vai, ce surpriză! îi zâmbeşte radioasă lui Luke. Doamna profesoară Bloomwood şi cu mine ne-am mai întâlnit. Brandon

e numele dumneavoastră de căsătorie, înţeleg?

— Da… aşa e.

Înghit în sec.

Risc o mică privire spre Luke, după care regret. Expresia lui mă face pe jumătate să-mi vină să pufnesc în râs, pe jumătate să ies instantaneu din cameră.

— Şi dumneavoastră sunteţi tot în domeniul artei, domnule Brandon? zice amabilă în timp ce-i strânge mâna.

— Lumea artei? face Luke după o pauză destul de lungă.

— Nu, el nu e, intervin grăbită. Câtuşi de puţin. Oricum, revenind la subiectul cu adevărat important, am dori să o înscriem aici pe fiica noastră, Minnie. Îmi place foarte mult terenul dumneavoastră de joacă. Şi ce copaci frumoşi aveţi!

Sper că vom trece mai departe, însă Harriet Grayson are un aer perplex.

— Înţeleg că vă mutaţi înapoi în Anglia, de la New York?

— Îhm… da, zic după o pauză. Nu-i aşa, dragul meu?

Îl săgetez pe Luke cu o privire scurtă şi disperată.

— Dumnezeule! Dar ce faceţi cu munca dumneavoastră la Guggenheim, doamnă profesoară Bloomwood?

— La Guggenheim? o îngână Luke, cu un glas uşor strangulat.

— Da, la Guggenheim. Absolut, încuviinţez de câteva ori, încercând să câştig timp. Evident că îmi va lipsi foarte mult Guggenheim. Dar… mă voi concentra asupra propriei mele opere.

— Sunteţi şi dumneavoastră artistă? Harriet Grayson pare dată pe spate. Ce minunat! Sunteţi pictoriţă?

— Nu tocmai, tuşesc eu. Opera mea e… destul de greu de definit…

— Becky se exprimă într-o formă de artă unică, intervine brusc şi Luke. Creează., lumi ireale. Un tărâm al fanteziei, s-ar putea spune.

ÎI săgetez cu o privire scurtă şi, chiar atunci, bate cineva la uşă.

— Domnul Brandon? Secretara bagă uşor capul. Aveţi un mesaj urgent, să sunaţi la birou.

— Îmi pare rău. Luke pare surprins. Trebuie să fie foarte important dacă mă deranjează. Scuzaţi-mă.

După ce iese din cameră, iau broşura şi încep s-o răsfoiesc la întâmplare.

— Deci! zic grăbită. Când spuneţi că toţi copiii citesc în fiecare zi, la ce vă referiţi exact?

Slavă cerului. Preţ de vreo cinci minute, doamna Grayson vorbeşte despre scheme de lectură, iar eu dau din cap cu un aer inteligent. Apoi pun o întrebare despre clădirea de ştiinţe şi se mai duc încă trei minute, şi tocmai vreau să trec la *netball,* când se deschide uşa.

Mă holbez la Luke siderată. Efectiv radiază. Zici c-a câştigat la loterie. Ce Dumnezeu…

O, Doamne. Elinor a reuşit!

OK, acum chiar că mor să-mi verific mesajele.

— Îmi pare foarte rău, îi spune Luke politicos doamnei Grayson. Trebuie neapărat să mă întorc la birou, pentru o chestiune ce nu suportă amânare. Însă Becky poate sta, ca să facă tot turul.

— Nu! Sar în picioare, de zici că m-a opărit cineva. Adică… aş prefera să-l facem împreună, dragul meu. Îmi pare rău, doamnă Grayson…

— E în regulă, spune ea zâmbitoare. Dacă-mi permiteţi,

doamnă profesoară, vreau să mai spun o dată ce mare plăcere mi-a făcut să vă revăd? Ştiţi, sfatul dumneavoastră referitor la Ernest Cleath-Stuart a fost nepreţuit.

Îl simt pe Luke, aflat lângă mine, ciulindu-şi urechile.

— Despre ce este vorba? zice politicos.

— Ei, a fost o evaluare pe care am făcut-o în treacăt, zic grăbită. Nu merită să vorbim atâta despre asta…

— Ba permiteţi-mi să nu fiu de acord! Doamna profesoară Bloomwood a observat cu mare intuiţie potenţialul unuia dintre elevii mei de la St. Cuthbert's, îi spune Harriet Grayson lui Luke. Un băiat care avea câteva… dificultăţi, să le spunem. Însă de când i-am dat premiul pentru desen, e cu totul altul. Zici că e un alt copil!

— A, încuviinţează Luke, pricepând brusc cum stau lucrurile. Înţeleg. Privirea lui mă fixează cu mai multă blândeţe acum. Păi, soţia mea e foarte pricepută la aceste lucruri.

Străbatem culoarele şi ieşim din şcoală fără să vorbim, ne suim în maşină şi ne privim o clipă în tăcere.

— Deci, ridică Luke din sprâncene întrebător. Doamnă profesoară.

— Luke…

— Să nu-i spun lui Suze, zice el. Am priceput. Şi Becky… bravo ţie. Doar că îţi dai seama că acum n-o s-o putem înscrie în veci pe Minnie la şcoala asta.

— Ştiu, zic cu părere de rău. Şi chiar îmi plăcea.

— O să-i găsim alta. Îmi strânge genunchiul, apoi îşi ia mobilul şi sună pe cineva. Bună, Gary? Vin chiar acum. Ştiu, e o veste incredibilă!

Îmi deschid şi eu pe şest Blackberry-ul şi acesta bipăie pe măsură ce mi se încarcă mesajele, primul fiind de la Elinor.

Am vorbit cu Bernard. Numai bine, Elinor.

Pur şi simplu. Tranşant, scurt, fără nicio problemă. Cu cât o cunosc mai mult pe Elinor, cu atât îmi dau mai tare seama că e o femeie incredibilă. Cred că Luke i-a moştenit o parte din gene. Pe cele care ţin de hotărârea de oţel, nu-există-obstacole. Nu că i-aş spune-o vreodată.

— Zi… ce s-a întâmplat? întreb inocentă când Luke porneşte maşina. Care e marele motiv pentru care e aşa trepidaţie la tine la birou?

— Îţi aminteşti de excursia la Paris? Luke se uită peste umăr, dând înapoi. Mi-e teamă că s-a anulat. Până la urmă nu ne întâlnim cu Christian Scott-Hughes – ci chiar cu şeful lui, în după-masa asta. Sir Bernard s-a hotărât aşa, din senin, să ne ofere o jumătate de oră! Sir Bernard Cross în persoană!

— Uau! (Ce bine că sunt aşa un talent actoricesc.) Incredibil!

— Nu s-a mai auzit aşa ceva, încuviinţează Luke, cu privirea la şosea. Toată lumea e în stare de şoc.

— Păi, felicitări! O meriţi!

Ms. Elinor, îi răspund. **Eşti un GENIU!!!!!!!**

— Însă părerea mea… Luke tace, negociind un sens giratoriu dificil… E că cineva a tras nişte sfori pentru noi. Genul ăsta de lucruri nu se întâmplă niciodată aşa, din senin, zice şi se uită la mine. Cineva, undeva, se află în spatele acestei chestii. Cineva influent.

Mai să-mi sară inima din piept. Preţ de o clipă, am un nod mult prea puternic de panică în gâtlej ca să pot răspunde.

— Serios? zic în cele din urmă. Cine ar face aşa ceva?

— Nu ştiu. Greu de spus. Se încruntă un moment gânditor, după care îmi zâmbeşte scurt, cu toată gura. Dar oricine ar fi, îl iubesc.

Tot restul după-amiezii sunt ca pe piuneze. Totul merge conform planului – atâta timp cât flecare părticică a planului funcţionează. Atâta timp cât întâlnirea decurge bine; atâta timp cât Luke se hotărăşte să nu mai meargă la Paris; atâta timp cât nimeni de la birou nu trădează secretul…

Încerc să mă gândesc cum să aşez lumea la masă, dar, pe bune, e mai greu decât Sudoku şi sunt prea stresată ca să mă pot concentra. Janice vine într-una peste mine şi se tot agită în legătură cu locul exact unde se va afla cortul, iar Minnie bagă un creion în DVD player, pe la jumătatea lui *În căutarea lui Nemo*. Deci, ideea e că s-a făcut ora cinci şi sunt abia la masa trei, când se aude zgomotul unei chei băgate în broască. Îmi adun repede diagramele cu mesele şi le bag în bufet, în spatele colecţiei de CD-uri ale lui tata, *Sounds of the Seventies*. Când intră Luke, sunt aşezată pe canapea şi citesc o carte pe care am înhăţat-o repede de pe jos.

— Bună, cum a fost? îmi ridic eu privirea.

— Bine. Chiar bine. Luke e şi mai radios decât era dimineaţă. Sir Bernard e un tip pe cinste. Era cât se poate de prezent, voia să audă tot, era interesat, a pus o groază de întrebări colaterale interesante…

— Mă bucur!

Îi zâmbesc, dar încă nu mă pot relaxa complet. Trebuie să fiu sigură.

— Şi… atunci în mod sigur nu mai e nevoie să mergi vineri la Paris?

— Mi-e teamă că nu. Deşi am putea să mergem noi, dacă vrei? adaugă Luke.

— Nu! Din cauza uşurării, mă trezesc ţipând de s-aude până la vecini. Dumnezeule, nu! Hai să… stăm pur şi simplu aici. Să

ne relaxăm. Fără să facem nimic. Nu-mi găsesc cuvintele, dar n-am ce face. Deci ai avut o zi bună, îi zâmbesc radioasă. Ar trebui să deschidem o şampanie.

— Da. Cu o singură excepţie. Luke se încruntă un moment. A trebuit să-i dau un avertisment verbal secretarei mele. Nu e cel mai bun mod în care voiam să-mi închei după-amiaza. S-ar putea să trebuiască s-o concediez până la urmă.

Poftim? îmi dispare zâmbetul.

— Te referi la Bonnie? Dar… *de ce*? Ai zis că nu-i spui nimic. Ce-a făcut?

— Of, sunt foarte dezamăgit, oftează Luke. Luni de zile mi s-a părut că e secretara perfectă. Nu i-am găsit niciun cusur. Însă pe urmă a început cu comentariile alea deplasate de care ţi-am zis. Şi în ultima vreme am remarcat că pare cu mintea aiurea. Iar acum sunt sigur că dă nişte telefoane suspecte pe la spatele meu.

O, Doamne, o, Doamne. Toate astea sunt din cauza mea şi a petrecerii.

— Toată lumea are voie să mai dea câte un telefon, zic repede, dar Luke clatină din cap.

— E mai mult decât atât. Am bănuielile mele. În cel mai bun caz, mai lucrează şi în altă parte; în cel mai rău, fură informaţii confidenţiale din firmă.

— Nu cred c-ar face aşa ceva! zic îngrozită. Am întâlnit-o. E genul absolut onest.

— Draga mea, ai prea mare încredere în oameni. Luke îmi zâmbeşte cu căldură. Dar mă tem că te înşeli. Se petrece ceva. Am surprins-o cu un maldăr de hârtii care era limpede că n-au nimic de a face cu Brandon Communications. Şi nu doar asta, când am apărut, avea o mină foarte vinovată şi a ascuns nişte

hârtii sub birou. E limpede că nu se aştepta să mă întorc aşa curând. Aşa că a trebuit să mă iau de ea. N-a fost plăcut pentru niciunul dintre noi, dar asta e.

— Te-ai luat de ea? zic îngrozită.

Îmi şi închipui cum a fost. În după-masa asta, tocmai trecea în revistă lista de invitaţi cu mine. Asta trebuie să fi ascuns sub birou. Mi s-a părut mie că mi-a cam trântit telefonul.

— Şi ce anume i-ai spus exact? îl întreb. S-a supărat?

— Are importanţă?

— Da!

Mă trece un val de enervare. *Idiotule!* îmi vine să-i strig. *Nu ţi-a trecut nicio clipă prin cap că poate da. O mână de ajutor la petrecerea-surpriză de ziua ta?*

Vreau să spun că, firește, mă bucur că nu i-a trecut prin cap asta. Dar totuşi. Sper doar că Bonnie e OK. E o tipă atât de manierată şi de drăguţă, că nu pot suporta gândul că Luke a supărat-o.

— Becky… Luke pare perplex. Care-i problema?

Nu pot să spun nimic altceva. M-aş da de gol.

— Nu, clatin eu din cap. Nicio problemă. Sunt sigură că aveai dreptate. Doar că… e mare păcat.

— OK, zice Luke fără grabă, aruncându-mi o privire ciudată. Păi, mă duc să mă schimb. Din clipă-n clipă tre' să pice şi Nanny Sue.

În clipa în care pleacă, mă năpustesc în vestiarul de jos, apelez rapid numărul lui Bonnie şi îmi întră mesageria vocală.

— Bonnie! exclam. Mi-a zis Luke că ţi-a dat nu ştiu ce avertisment verbal. Îmi pare foarte rău. Ştii că el nu înţelege. O să se simtă groaznic când o să afle. În orice caz, vestea bună e că gata, s-a marcat, nu mai mergem la Paris! Aşa că, în fine,

totul merge conform planului. Le-ai spus celor de la Brandon C? Sună-mă imediat ce poţi.

Când închid, aud soneria de la uşă.

Super. Trebuie să fie Nazi Sue.

Azi, Nanny Sue e îmbrăcată în uniforma ei oficială albastră. Cum stă aşa pe canapea, cu o ceaşcă de ceai şi laptopul deschis lângă ea, arată ca o poliţistă venită să ne aresteze.

— Deci, începe ea, uitându-se de la mine la Luke şi pe urmă zâmbindu-i lui Minnie, care stă pe podea cu un puzzle. A fost o plăcere să petrec puţin timp cu Becky şi Minnie.

Nu răspund nimic. Nu mă fraiereşte ea pe mine cu introducerile astea aşa-zis amicale. Aşa-şi începe mereu emisiunea. Se dă cu ni-ni-ni pe lângă tine şi pe urmă tabără asupra ta ca un taifun, iar la sfârşit toată lumea îi plânge pe umăr şi-i zice: „Nanny Sue, cum putem să fim nişte oameni mai buni?”.

— Aşa. Apasă pe un buton al laptopului şi pe ecran apare o imagine video, cu titlul: „Minnie Brandon”, scris cu litere negre deasupra ei. Aşa cum ştiţi, şi cum fac de obicei, am filmat dimineaţa petrecută împreună. Pentru propria mea bază de date, înţelegeţi.

— *Poftim*? întreb şi mă uit şocată la ea. Vorbeşti serios? Unde era camera?

— Pe reverul meu. Nanny Sue pare la fel de surprinsă şi se întoarce către Luke. Credeam că ai informat-o pe Becky.

— Ştiai? Nu mi-ai zis nimic! îi bat obrazul lui Luke. Am fost filmată tot timpul şi tu nu mi-ai spus?

— M-am gândit că e mai bine să nu ştii. M-am gândit că, dacă ştii, ai putea… şovăie el. Să te porţi nefiresc. Să joci teatru.

— Eu niciodată nu joc teatru, răspund mânioasă.

Nanny Sue trece în revistă imaginile, oprindu-se când şi când, şi zăresc o imagine cu mine vorbind teatral despre aluat organic.

— Asta nu e câtuşi de puţin relevant, zic repede. Eu aş da pe repede înainte.

— Deci, ce părere ai, Nanny Sue? Luke se apleacă neliniştit în scaunul lui, cu mâinile împreunate pe genunchi. Ai găsit vreo problemă majoră?

— Din păcate, da, am remarcat un lucru care m-a cam îngrijorat puţin, spune Nanny Sue serioasă. O să vă arăt acum… vedeţi amândoi ecranul?

Ce-a remarcat? Orice ar fi, s-a înşelat. Ard de indignare. Ce-i dă ei dreptul să vină în casa noastră şi să ne filmeze şi să spună ce probleme are fiica noastră? Şi, oricum, cine-a zis că ea e expertă?

— Staţi! exclam şi Nanny Sue opreşte filmul mirată. Foarte mulţi copii au personalitate, Nanny Sue. Dar asta nu înseamnă că sunt răsfăţaţi. Nu înseamnă că au probleme. Natura umană e variată şi e un lucru minunat. Unii oamenii sunt timizi, iar alţii sunt jucăuşi! Fiica noastră e o fiinţă umană minunată şi n-am să accept ca spiritul ei să fie zdrobit în nu ştiu ce… tabără de reeducare care s-o distrugă pe viaţă! Şi Luke e de acord cu mine!

— Şi eu sunt de acord.

Glasul lui Nanny Sue mă ia prin surprindere.

— Poftim? zic cu glasul stins.

— Cred că Minnie n-are nici cea mai mică problemă. I-ar prinde bine mai multă structură şi disciplină în viaţa ei, dar în afară de-asta e doar un copil de doi ani, plin de viaţă şi normal.

— Normal?

Mă holbez tâmp la Nanny Sue.

— Normal? exclamă Luke. E normal să împroşti lumea cu ketchup?

— Pentru un copil de doi ani, da. Nanny Sue pare amuzată. Cât se poate de normal. Pur şi simplu, testează limitele. Spuneţi-mi şi mie, când a împroşcat ultima oară pe cineva cu ketchup?

— Păi… Luke mă priveşte confuz. Sincer… nu mai ştiu. A trecut ceva timp de atunci.

— E încăpăţânată. Şi există momente când pare să aibă câştig de cauză. Îţi propun să petrec o zi cu tine şi să-ţi dau nişte sfaturi despre cum să-i controlezi pornirile sălbatice. Dar chiar nu vreau să crezi că aveţi un copil cu probleme. Minnie e un copil normal. Chiar un copil adorabil.

Sunt atât de şocată, că nu găsesc nimic de răspuns.

— E foarte inteligentă, adaugă Nanny Sue, ceea ce va fi o provocare când va mai creşte. Copiii inteligenţi îşi pun adesea la încercare părinţii…

Începe să vorbească din nou despre limite, dar sunt prea mulţumită ca s-o mai ascult cum trebuie. Minnie e inteligentă! Nanny Sue a zis că fetiţa mea e inteligentă! Un expert veritabil, de la televizor!

— Deci n-o să ne recomanzi nicio tabără de reeducare? îi întrerup discursul cu bucurie.

— A, stai că n-am zis asta. Nanny Sue îşi ia o mină mai serioasă. Cum am menţionat deja, am nişte observaţii de făcut. Nişte lucruri care m-au îngrijorat. Priviţi.

Apasă butonul şi începe filmul – dar, spre mirarea mea, pe ecran nu e Minnie, ci sunt eu. Sunt în taxi, pe drumul către mallul cu reduceri, iar camera îmi focalizează mâinile.

— Unde eşti? se uită Luke mai bine la ecran, într-un taxi?

— Am… ieşit în oraş. Chiar e nevoie să vedem asta?

Dau să închid imaginea, însă Nanny Sue îndepărtează laptopul de mine, să nu-l pot ajunge.

— Am putea să dăm o raită la pe mallul ăsta nou în loc să mergem la centrul de *softplay*, mă aud zicând pe ecran.

— Becky, aş vrea să te uiţi la mâinile tale. Nanny Sue îmi arată cu un creion. Tremură. Uită-te ce spasm nervos au degetele tale. Au început când am văzut primul panou cu mallul, şi nu cred că au încetat decât când ai cumpărat ceva.

— Aşa am eu degetele, nervoase, scot eu un chicot scurt.

Însă Nanny Sue clatină din cap.

— Nu vreau să te alarmez, Becky… Dar te-ai gândit vreodată că s-ar putea să fii dependentă de shopping?

Luke pufneşte brusc în râs, însă nu-l bag în seamă.

— Shopping? repet într-un final, de parcă n-aş fi sigură ce înseamnă cuvântul. Păi… nu prea cred…

— Fii atentă la cât de încordată îţi ţii bărbia, îmi arată ea spre ecran. Uită-te cum te foieşti în scaun.

Zău, acum. Ce, nu mai are voie omul să se foiască în scaun?

— Ai un anume aer de disperare, insistă Nanny Sue. Din punctul meu de vedere, e o reacţie total disproporţionată.

— Ba nu el îmi dau seama că am fost prea defensivă şi retractez imediat: Uite ce e. N-am mai fost de an timp la cumpărături, e un mall nou, cu reduceri, sunt şi eu un simplu om! Dădeau cadouri! Şi aveau Jimmy Choo cu reducere cincizeci la sută! Şi Burberry! *Oricine* ar fi agitat!

Nanny Sue mă priveşte un moment de parcă aş vorbi în dodii, apoi se întoarce spre Luke.

— Încep o nouă serie de programe pentru adulţi. Şi ne gândim să abordăm tot soiul de tulburări de comportament, de

la dependenţă la mânie…

— Stai aşa, o întrerup uluită. Zici că vrei să mă înscriu eu într-un asemenea program? îţi vine să crezi, Luke?

Mă întorc spre el, aşteptând ca el să râdă şi să spună: „Ce idee ridicolă”. Însă el e încruntat şi îngrijorat.

— Becky, parcă ziseseşi că n-ai să mai cumperi nimic o vreme. Credeam că am făcut o înţelegere.

— N-am cumpărat pentru mine, zic nerăbdătoare. N-am cumpărat decât câteva haine esenţiale, pentru Minnie. Şi erau la reduceri!

— Fireşte, ce faci cu viaţa ta te priveşte, zice Nanny Sue. Grija mea e însă ca nu cumva Minnie să îţi preia apucăturile. Are deja cunoştinţe foarte avansate despre numele brandurilor şi pare să aibă sume nelimitate de cheltuit, ca bani de buzunar…

Asta e ultima picătură.

— *Nu-i adevărat!* exclam indignată. Nu-şi cheltuie decât banii de buzunar. Şi toţi sunt trecuţi în agenda ei specială, pe care ţi-am arătat-o! Caut în geantă şi scot agenda lui Minnie, cu banii de buzunar. Mai ştii? zic şi i-o bag în ochi. Da, sunt de acord, uneori mai primeşte câte un avans, dar i-am explicat că va trebui să-i dea înapoi.

Nanny Sue răsfoieşte un moment agenda, apoi îmi aruncă o privire ciudată.

— Şi câţi bani de buzunar are pe săptămână?

— Cincizeci de penny, spune Luke. Pentru moment.

Nanny Sue a scos un calculator din geantă şi bate la el.

— Atunci, conform calculelor mele… îşi ridică ea privirea calmă. Minnie şi-a cheltuit „banii de buzunar” până în anul 2103.

— Poftim?

Mă holbez la ea jenată.

— *Poftim*? Luke îi înşfacă agenda şi începe s-o răsfoiască. Ce naiba a cumpărat?

— Nu cine ştie ce…

Anul *2103*? Poate fi adevărat? încerc să fac adunări frenetice în minte, în timp ce Luke verifică intrările din agenda lui Minnie ca la Gestapo.

— Şase păpuşi? bate el nervos cu degetul pe pagină. Într-o singură zi?

— Erau set, zic defensivă. Şi aveau nume franţuzeşti! O s-o ajute la limbi străine!

— Ce-i asta? Luke e deja la altă pagină. Cizme Junior Dolce?

— Le-a purtat ieri! Alea micuţe, din antilopă. Ai zis că-i stau foarte bine!

— N-am ştiut că au costat două sute de lire! izbucneşte el. Dumnezeule, Becky, e doar un copilaş. Ce nevoie are de cizme de designer?

Pare efectiv şocat. Sinceră să fiu, şi eu sunt un picuţ şocată. Poate ar fi trebuit să-mi dau mai bine seama cât cheltuieşte.

— Uite ce e, OK, o să-i opresc banii de buzunar pentru moment.

Luke nici măcar nu mă ascultă. S-a întors iar către Nanny Sue.

— Spui că, dacă n-o vindecăm pe Becky, s-ar putea ca şi Minnie să devină dependentă de cumpărături?

Nu l-am văzut în viaţa mea aşa stresat.

— Din păcate, se ştie că dependenţa se moşteneşte.

Vorbesc între ei de parcă eu nici n-aş fi aici.

— Nu sunt dependentă, zic furioasă. Şi nici Minnie! îi înşfac agenda cu banii de buzunar. Cred că Nanny Sue n-a adunat cum

trebuie. Nu se poate să fi cheltuit atât de mult.

Minnie şi-a croit drum eficient printre biscuiţii din aluat fraged de pe măsuţa de cafea, însă acum observă agenda cu banii de buzunar.

— Bani de busunal? i se luminează privirea; începe să mă tragă de mână. Sta'bucks-magasin?

— Nu acum, zic grăbită.

— Magasin! Magasin! trage Minnie agitată de mâna mea, cu sentimentul că, dac-aş înţelege, aş face ce vrea ea.

E aceeaşi privire de care a avut tata parte în Franţa, atunci când a vrut să-şi ia ventilator electric, iar vânzătoarele franţuzoaice s-au uitat cu privirea goală la el, care striga: „Ventilator! *Ventilator! Electrique!* şi îşi rotea mâinile în jur.

— Magasin.

— Nu, Minnie! mă răstesc. Te rog, taci!

Minnie arată de parcă s-ar chinui, înnebunită, să spună ce are de spus cu alte cuvinte – apoi i se luminează faţa.

— *Visa?*

Luke îşi întrerupe conversaţia şi se holbează la ea, blocat.

— Am auzit bine, a zis „Visa"?

— Aşa-i că e deşteaptă? râd exagerat de vesel. Ce pot să spună copiii ăştia…

— Becky… e rău. Rău de tot.

Pare atât de supărat, că mi se pune un junghi în piept.

— Ba nu e rău! zic disperată. Nu e… nu sunt… Tac, neajutorată. O clipă, nimeni nu zice nimic, în afară de Minnie, care mă trage de braţ, strigând „Visa!".

În cele din urmă, trag adânc aer în piept.

— Chiar crezi că o problemă, aşa-i? Bine, atunci. Dacă tu crezi că ar trebui să mă înscriu în vreun centru de tratare a

dependenţelor, atunci am să mă înscriu şi gata.

— Nu-ţi face griji, Becky, râde Nanny Sue. N-o să fie chiar aşa de rău. O să fie pur şi simplu un program de discuţii şi modificare a comportamentului, care se ţine la sediul nostru din Londra, unde cei veniţi de departe pot fi şi cazaţi. Vom avea seminarii, discuţii între patru ochi, vom interpreta roluri… cred că o să-ţi placă!

O să-mi placă?

Îmi întinde o broşură, la care nici măcar nu mă pot uita. Nu-mi vine să cred că am fost de acord să mă duc la centrul ei. Ştiam eu că n-ar fi trebuit niciodată s-o reprimesc pe Nanny Sue în casă.

— Ideea de bază e că Minnie e OK, zice Luke expirând. Am fost foarte îngrijoraţi.

Nanny Sue ia o gură de ceai şi se uită la el, apoi la mine.

— Aşa, de curiozitate, ce v-a făcut să credeţi că are probleme?

— Eu n-am zis asta niciodată, sar imediat. Luke a zis. A zis că nu putem să mai facem un copil fiindcă n-o putem controla pe Minnie. A zis că e prea sălbatică.

În timp ce vorbesc, mă izbeşte brusc revelaţia. Nu mai are nicio scuză! Bingo! Mă răsucesc pe călcâie spre Luke.

— Deci o să te răzgândeşti apropo de ideea de a avea încă un copil? Trebuie să te răzgândeşti.

— Nu… ştiu. Luke pare încolţit. Becky, nu poţi să te avânţi efectiv cu capul înainte în chestiile astea. E un mare pas…

— Totul în viaţă e un mare pas! ripostez. Nu fi o pisică speriată. Tu crezi că Minnie ar trebui să aibă un frate, nu? fac eu apel la Nanny Sue. Tu crezi că ar fi bine pentru ea.

Ha. O să vadă Luke. Şi eu pot să joc jocul Atrage-o- pe-

Nanny-de-partea-ta.

— E o decizie foarte personală, rămâne ea pe gânduri. Însă uneori e bine să discuţi lucrurile astea. Luke, există un motiv anume pentru care nu-ţi mai doreşti un alt copil?

— Nu, zice Luke după o lungă pauză. Nu neapărat.

Pare destul de stânjenit, îmi dau brusc seama.

De ce îl afectează atât de tare asta?

— Sigur că bebeluşii îţi cam dau un pic viaţa peste cap, începe Nanny Sue.

— Minnie nu ne-a dat-o! o apăr imediat. Mă rog, poate doar un pic… Mă opresc, brusc supărată. E din cauza hârtiilor pe care le-a mozolit atunci? Fiindcă îi dădeau dinţii, Luke, şi n-ar fi trebuit să le laşi pe pat, şi ar fi trebuit să-ţi faci copii la ele…

— Nu e vorba de asta! mă întrerupe Luke cu patimă subită. Nu fi ridicolă. Ăsta nu poate fi un motiv. Nu poate fi…

Tace abrupt, şi în aer răsună tonul ciudat şi descumpănit al vocii lui. Îşi fereşte privirea, dar îi văd încordarea tot mai mare din gât.

Ce-i cu el?

— Cred că aici e vorba de mai mult decât de comportamentul lui Minnie, aşa-i, Luke? zice Nanny Sue încetişor şi mă uit la ea cu ochii căscaţi – e exact ca în emisiunea TV! Nu te grăbi, adaugă, în timp ce Luke inspiră adânc. Nu e nicio grabă.

Se lasă tăcerea, in care nu se aude decât Minnie molfăind alt biscuit. Nu îndrăznesc să-mi mişc niciun muşchi. Întreaga atmosferă din cameră s-a schimbat şi a devenit mai liniştită. Oare ce-o să zică?

— A fost minunat s-o avem pe Minnie, spune Luke într-un final, cu glasul uşor răguşit. Însă pur şi simplu nu cred că aş putea să-i ofer sentimente la fel de intense unui al doilea copil.

Şi n-aş putea să risc asta. Ştiu cum e pentru un copil să se simtă părăsit şi neiubit şi n-o să-i fac niciodată asta copilului meu.

Sunt atât de bulversată, că nu pot articula niciun sunet. Habar n-am avut că Luke simte asta. Nici n-am bănuit. Absolut deloc.

— Dar de ce te simţi părăsit, Luke?

Nanny Sue apelează la vocea blândă şi plină de compasiune pe care o foloseşte mereu la finalul emisiunii.

— Mama m-a părăsit când eram foarte mic, zice Luke sec. Ne-am întâlnit ulterior, dar nu am… comunicat niciodată, cum s-ar putea spune. Recent, am avut o dispută majoră şi, drept urmare, sunt destul de sigur că n-o să mai vorbim niciodată.

— Înţeleg. Nanny Sue nu pare deloc tulburată. Ai făcut o încercare de împăcare? Sau a făcut ea?

— Mama nu se gândeşte niciodată la mine. Luke zâmbeşte scurt, un zâmbet trist. Crede-mă.

— Becky, tu cunoşti această situaţie – Nanny Sue se întoarce către mine. Tu simţi că mama lui Luke nu se gândeşte niciodată la el?

Am faţa în flăcări şi scot un mic zgomot nearticulat, care nu înseamnă nimic.

— Becky o urăşte pe mama chiar mai mult decât mine, intervine Luke cu un râs scurt. Nu-i aşa, draga mea? Sunt sigur că, în adâncul sufletului, eşti cât se poate de uşurată de faptul că nu mai trebuie să ne vedem niciodată.

Îmi dau pe gât ceaiul, cu faţa arzându-mi. E insuportabil. Am cam două sute de SMS-uri pe telefonul meu, toate de la Elinor, toate legate de Luke. Toată săptămână n-a făcut nimic altceva decât să se dedice trup şi suflet dorinţei de a-i dărui cea mai frumoasă petrecere din lume.

Însă nu pot să spun nimic. Ce-aş putea spune?

— Am fost crescut de o mamă vitregă minunată, vorbeşte Luke iar. Ea mi-a fost cu adevărat mamă. Dar chiar şi aşa, sentimentul că ai fost abandonat nu te părăseşte niciodată. Dacă aş mai avea un copil, şi el s-ar simţi abandonat… N-aş putea face asta, spune el şi faţa i se strâmbă într-o grimasă.

— Dar ce să se simtă părăsit? întreabă Nanny Sue cu blândeţe. Ar fi copilul tău. L-ai iubi.

Se lasă o tăcere lungă, apoi Luke clatină din cap.

— Asta-i problema. Teama mea, dacă vrei. A coborât foarte tare glasul, care îi e acum răguşit. Nu văd cum aş putea avea suficientă afecţiune de împărţit. O iubesc pe Becky. O iubesc pe Minnie. Îmi e de ajuns. Se întoarce brusc spre mine. Tu nu simţi asta? Nu ţi-a fost niciodată frică că poate n-o să ai suficientă dragoste de oferit pentru încă un copil?

— Sincer, nu, zic, un pic uimită. Din punctul meu de vedere… cu cât mai mulţi, cu atât mai vesel.

— Luke, e o teamă foarte firească, zice Nanny Sue. Ştiu mulţi părinţi care şi-au exprimat îngrijorarea asta înainte de a face un al doilea copil. Se uită la primul, pe care îl adoră, şi nu simt decât vina că poate dragostea lor nu va ajunge şi pentru cel de-al doilea.

— Exact, se încruntă Luke. Despre asta e vorba. Despre vină.

— Însă fiecare dintre aceşti părinţi, fără excepţie, mi-a zis după aceea că nu-i aşa, că *are* suficientă dragoste de dăruit. Chiar din belşug. Glasul i se îmblânzeşte şi mai tare. Există dragoste din belşug.

Simt că mă ustură brusc ochii.

A, nu, în niciun caz. N-am s-o las pe Nanny Sue să mă facă să plâng.

— N-ai ştiut dinainte cât de mult ai s-o iubeşti pe Minnie, nu-

i aşa? îi spune Nanny Sue încetişor lui Luke. Însă asta nu te-a oprit atunci.

Se lasă o pauză lungă.

Îmi dau brusc seama că am degetele încleştate. Şi mâinile. Şi picioarele.

— Păi… cred că nu, zice Luke într-un final. Cred că, la urma urmei, trebuie să ai pur şi simplu încredere că o să fie bine.

Ridică ochii spre mine şi încearcă un surâs chinuit, iar eu îi răspund cu un zâmbet radios.

Nanny Sue e cea mai inteligentă expertă din lume, şi o *iubesc*.

O oră mai târziu, ne-am luat pentru ultima oară la revedere de la Nanny Sue, am promis c-o să păstrăm legătura cu ea cât om trăi şi am băgat-o pe Minnie în fine în pat. Luke şi cu mine ieşim în vârful picioarelor din dormitorul ei, ne rezemăm de perete şi ne privim un moment în tăcere.

— Deci, zice Luke în cele din urmă.

— Deci.

— Crezi că o să avem fată sau băiat? Mă trage spre el şi mă cufund în braţele lui. Crezi că Minnie vrea un frate sau o soră cu care să facă pe şefa?

Nu-mi vine să cred că spune asta. Nu-mi vine să cred că e atât de *relaxat* în legătură cu asta. Nanny Sue e un geniu. (în afară de faza cu înscrisul în programul care tratează dependenţele, care nu mă-încântă deloc şi am hotărât deja că trebuie să mă fofilez eu cumva să scap.)

Închid ochii şi mă reazem de pieptul lui Luke, simţindu-mă brusc copleşită de căldură şi fericire. Petrecerea e în grafic. Luke vrea încă un puşti. Minnie e un copil adorabil şi inteligent. *În fine,* mă pot relaxa.

— Ne aşteaptă atâtea lucruri bune, zic fericită.

— De acord, îmi zâmbeşte şi el, moment în care sună telefonul.

Văd că apelantul e Bonnie şi mă ridic din braţele lui ca să răspund.

— A, bună! zic pe un ton amical, dar circumspect. Sunt cu Luke…

— Are Blackberry-ul la el? mă întrerupe Bonnie, deloc în stilul ei.

— Ăă… sinceră să fiu, tocmai în clipa asta şi-l deschide, zic, întorcându-mă să mă uit la el.

(L-a oprit cât era aici Nanny Sue, ceea ce nu face decât să arate cât de mult îi respectă părerea.)

— Ia-i-l. Găseşte o scuză! Nu-l lăsa să-l vadă!

Pare înnebunită, aşa că reacţionez pe loc.

— Dă-mi-l puţin! înşfac Blackberry-ul din mâna lui Luke exact când începe să bâzâie şi să pâlpâie. Scuze! îmi acopăr repede gestul cu un chicot. E… colega mea de serviciu, care vrea să vorbim despre diverse modele de Blackberry. Nu te superi, nu?

— Nu-l lăsa să se uite nici la computer! Glasul lui Bonnie îmi sfredeleşte urechea. Fără e-mail!

— Luke, ai vrea să-mi faci un ceai? zic cu glas ascuţit. Chiar acum? Nu ştiu ce-am… mi-e un pic rău. Poate mi l-ai putea aduce în pat? Şi nişte pâine prăjită?

— Păi… OK. Luke îmi aruncă o privire uşor ciudată. Ce s-a întâmplat?

— Baie! zic fără suflu, îndepărtându-mă grăbită. Tu doar fă-mi ceaiul! Mersi!

Mă grăbesc în dormitorul nostru, îi înhaţ laptopul de pe birou şi îl ascund în şifonier, după care mă întorc cu respiraţia tăiată

înapoi la telefon.

— Ce s-a întâmplat, Bonnie?

— Becky, mi-e teamă că acum puţin timp… respiră ea precipitat. Am făcut o greşeală destul de gravă.

O greşeală? *Bonnie*?

O, Doamne. A ajuns-o şi pe ea stresul. A încurcat nişte iţe, iar acum vrea s-o ajut să le descurce. Poate o să mă roage să inventez nişte dovezi sau să-l mint pe Luke sau să-i şterg nişte mailuri din computer. Mă simt deopotrivă mişcată că are suficientă încredere în mine să mă roage asta… şi plină de remuşcări pentru halul în care am adus-o.

— Eşti supărată pentru ce ţi-a zis Luke? o întreb. De-asta ai făcut greşeala?

— Am fost un pic bulversată după-masa asta, zice şovăitoare, da.

— Ştiam eu! Mă iau cu mâinile de cap. Bonnie, mă simt foarte aiurea pentru ce s-a întâmplat. A fost foarte dur cu tine?

— N-a fost de neînţeles, date fiind împrejurările, dar trebuie să mărturisesc că am fost dată peste cap…

— Bonnie, opreşte-te chiar în clipa asta. Îmi tremură glasul de hotărâtă ce sunt. Orice ai fi făcut, orice greşeală ai fi făcut, orice pierderi ar suferi drept rezultat Brandon Communications… nu e în niciun caz vina ta. N-o să-l las pe Luke să te dea afară. Am să te apăr cu toate puterile mele!

Mă şi închipui brusc luptându-mă cu Luke în biroul lui, ţinând-o pe Bonnie de încheietura mâinii şi zicând: „Tu îţi dai seama ce comoară e femeia asta? Tu îţi dai seama cât de nepreţuită e?”.

— Becky, draga mea, nu-ţi face griji! N-am făcut nicio greşeală care să implice Brandon Communications. Glasul lui

Bonnie îmi sfâşie reveria. Din păcate, are legătură cu petrecerea.

— Cu petrecerea? Mă ia brusc cu tremurici. Ce s-a întâmplat?

— Aşa cum ştii, azi le-am spus colegilor mei despre surpriza pe care i-o pregătim lui Luke. Am trimis un e-mail colectiv şi totul a fost bine. Lumea e foarte incitată şi încântată.

— Aşa, încerc eu să-mi înăbuş panica tot mai mare. Şi… ce s-a întâmplat?

— Apoi mi-am dat seama că am uitat să amintesc de felicitarea colectivă. Şi am pregătit un al doilea mail, prin care îi informam pe destinatari că felicitarea e la recepţie şi că ea îi va fi înmânată lui Luke la petrecere. Tocmai verificam textul când am auzit vocea lui Luke. În vria în care eram, am expediat rapid emailul şi am închis fereastra de pe ecran. Face o pauză. Nu mi-am dat seama de greşeală decât mai târziu.

— Greşeală? îmi bubuie inima nebuneşte. 0, Doamne. Să nu-mi zici că i l-ai trimis lui Luke!

— Ba da, mi-e teamă că a ajuns la Luke, spune Bonnie după o foarte scurtă pauză.

Mă trece o undă de şoc, de parcă mi s-ar fi aprins scântei în creier. Inspiră… expiră…

— E în regulă. Sunt uimită cât sunt de calmă, zici că sunt un paramedic experimentat. Nu-ţi face griji, Bonnie. O să i-l şterg eu de pe computer şi de pe Blackberry. Nu s-a întâmplat nimic grav. Slavă cerului că te-ai prins, o să remediem situaţia imediat…

— Becky, nu înţelegi. Luke l-a primit fiindcă se află pe lista noastră generală de contacte. *Acolo* l-am trimis din greşeală.

— La contacte generale? o îngân confuză. Păi… şi ce-i asta? Cine e pe lista asta?

— Cam zece mii de analişti din City, oameni de cultură şi presa naţională. Mi-e teamă că a ajuns la toţi aceştia.

Mă trece un alt val de şoc – însă acum nu mai sunt doar mici scântei. E un veritabil tsunami de groază, care mătură şi zdrobeşte totul în calea lui.

— *Zece mii de oameni?*

— Sigur că am trimis imediat o retractare şi am cerut discreţie totală. Dar mi-e teamă că nu e chiar atât de simplu. Lumea a început deja să răspundă. Au început să sosească mesaje de felicitare pentru Luke. Are *inbox-ul* plin. Are deja 56.

Cu degetul mare tremurându-mi, apăs stresată *inbox-ul* lui Luke de pe Blackberry. Când se deschide, ecranul se umple de o listă de e-mailuri necitite.

La mulţi ani, bărbate!

Să ai un an bun

La mulţi ani şi toate cele bune de la echipa de marketing de la HSBC

Îl aud pe Luke păşind pe scări. Îmi vine să bolborosesc aiurea de panică. Trebuie neapărat să ascund BlackBerry-ul. Trebuie să ascund tot, să distrug totul imediat.

— O să se prindă imediat! şoptesc îngrozită, ascunzându-mă repede în baie. Trebuie să le ştergem! Trebuie să le oprim!

— Ştiu. Bonnie pare la fel de disperată ca şi mine. Dar văd că lumea a început deja să dea *forward* la e-mail. Primeşte e-mailuri de peste tot. Nu ştiu cum le-am putea opri.

— Dar e un secret! mai că mă tângui. Chiar nu-şi dau seama?

— Becky, oftează Bonnie. Poate că ai păstrat destul timp secretul. Petrecerea e peste două zile. Nu crezi că e momentul să-i spui lui Luke?

Mă holbez complet şocată la telefon. Crede că ar trebui pur şi

simplu să mă dau bătută? După toate astea?

— Categoric nu! răspund sălbatic, în şoaptă. În niciun caz! îi ofer o petrecere-surpriză, OK? O *surpriză.* Va trebui doar să-i distrag atenţia ca să nu vadă mailurile sau altceva.

— Draga mea, nu ai cum să-i distragi atenţia de la e-mailuri două zile întregi…

— Ba pot! Pot să-i pierd Blackberry-ul şi văd eu ce fac şi cu laptopul… Pune-i pe cei de la tehnică să-i şteargă toate mailurile, dacă pot. Şi ţine-mă la curent. Bonnie, trebuie să închid…

— Becky? strigă Luke din dormitor. Draga mea, eşti OK?

Închid, mă uit lung la Blackberry-ul lui Luke preţ de o fracţiune de secundă, cu inima bubuindu-mi în piept, apoi sar pe el, călcându-l în picioare pe gresie. Na, poftiţi, voi ăştia zece mii de oameni care vor să-mi trădeze secretul.

— Becky?

Deschid uşa şi îl văd în faţa mea, cu o cană şi o farfurie pe care se află două felii de pâine prăjită.

— Eşti bine? mă fixează îngrijorat, apoi întinde mâna. Poţi să-mi dai Blackberry-ul, te rog?

— L-am… spart. Scuze.

— Dumnezeule! Se holbează şocat la aparatul făcut bucăţi, de pe jos. Cum naiba ai făcut asta? Se uită înjur în cameră. Ai idee unde-i laptopul meu? Trebuie să-i scriu un mail lui Bonnie…

— Nu! ţipătul meu e atât de asurzitor că tresare uimit, vărsând puţin ceai. Lasă laptopul! Lasă tot! Luke… Mă uit în jur disperată… Sunt… la ovulaţie!

Da!

— *Poftim?* Mă fixează cu o privire goală.

— Chiar acum! încuviinţez cu putere. În clipa asta.Tocmai mi-am făcut un test. Sunt foarte precise în ziua de azi. Aşa că trebuie să nu mai pierdem niciun moment! Hai, repede! Minnie doarme, suntem doar noi doi în toată casa… Mă lipesc de el sugestiv, îi iau cana şi farfuria din mâini şi le trântesc pe un raft. Haide, dragul meu. Îmi cobor glasul, care îmi devine răguşit. Hai să facem un copil.

— Nu e o idee rea, ce să zic. Îi strălucesc ochii când încep să-i desfac nasturii şi să-i scot cămaşa din pantaloni. Să nu lăsăm pe mâine ce putem face azi.

— Categoric. Închid ochii şi-mi cobor mâna pe pieptul lui, în modul cel mai lasciv cu putinţă. Am un chef nebun să facem asta.

Adevărul e că nu mint deloc. Toată adrenalina care îmi pompează în corp mă înfierbântă şi mă agită maxim. Îi prind cămaşa de pe el şi-l trag mai aproape de mine, adulmecându-i mirosul abia perceptibil de transpiraţie şi after-shave. Mmmm. A fost o idee foarte bună.

— Vin imediat, murmură Luke lângă urechea mea. E clar că şi el e la fel de stârnit ca şi mine, bine de tot. Super. Am salvat câteva ore. N-o să-i mai fie mintea nici la laptopuri, nici la BlackBerry-uri. Ba chiar, dacă îmi joc cărţile cum trebuie, pot să-l ţin ocupat până dimineaţă. Şi pe urmă…

O, Doamne. N-am nicio idee. Va trebui să găsesc altceva. Am suficient timp să-mi încropesc un plan.

Ştiu un singur lucru. Vineri seară o să aibă o surpriză, şi de-ar fi să mor pentru asta.

Nouăsprezece

OK, mai am un pic şi mor de-adevăratelea. E şapte jumate a

doua zi dimineaţa şi n-am dormit niciun pic fiindcă de fiecare dată când voiam să aţipesc, Luke murmura ceva de genul: „Mă duc să-mi verific mailurile” şi trebuia s-o iau iar de la capăt cu schema de nimfomană înfierbântată.

Lucru care, cum să zic, are anumite avantaje. Însă acum am ajuns saturaţie, amândoi. Adică, pe bune. Ne-a ajuns. (Cel puţin pentru moment.) Şi ştiu că lui Luke o să înceapă să-i zburde mintea la altele. Până acum, am reuşit să-l ţin în dormitor. Am adus micul dejun în pat, şi acum tocmai îşi bea a doua ceaşcă de cafea, în timp ce Minnie mănâncă o felie de pâine prăjită. Însă în orice clipă o să înceapă să se uite la ceas şi să zică: 1

— Mi-ai văzut laptopul? ridică el privirea.

Ştiam eu.

— Îhm… L-ai pierdut? mă eschivez eu.

— Trebuie să fie pe undeva pe aici…

Îşi ridică de pe jos cămaşa pe care a aruncat-o azi-noapte.

— Aşa cred şi eu, încuviinţez înţeleaptă.

L-am scos pe şest din cameră mai devreme şi l-am ascuns bine în spatele sticlelor din fundul dulapului cu detergenţi din spălătorie. Apoi am proptit în faţa dulapului o masă de călcat şi un coş de rufe plin ochi. N-o să-l găsească în veci.

— Trebuie să iau legătura cu Bonnie şi să-i explic situaţia… caută prin cameră tot mai ambalat. Unde naiba e? Că aseară l-am avut! Cred că am luat-o razna complet. Pot să-ţi folosesc Blackberry-ul?

— E descărcat, mint fără să clipesc. Am uitat să-l încarc.

— Atunci am să folosesc computerul alor tăi…

— Au schimbat parola, zic repede. N-o să reuşeşti să-l deschizi. Mai vrei cafea, dragule?

Telefonul de pe noptieră sună şi îl ridic cât de firesc sunt în

stare.

— Alo? E pentru tine, Luke! îmi iau un ton mirat. E Gary!

— Bună, Gary, zice Luke luând receptorul. Scuze, mi s-a stricat Blackberry-ul… Tace şi se holbează la telefon. Poftim? exclamă în cele din urmă. Dar, Gary…

Îmi beau cafeaua sobră, privindu-l pe Luke şi încercând să nu zâmbesc. Într-un final, Luke lasă jos telefonul, cu un aer şocat.

— Fir-ar să fie, se lasă el să cadă pe pat. Era Gary. Cred că are o cădere nervoasă.

— Nu se poate! exclam teatral.

Bun băiat Gary. Ştiam eu că n-o să mă dezamăgească.

— A zis că trebuie să mă vadă urgent, să vorbim despre firmă, despre viaţa lui, să uite un pic de toată tensiunea. Părea efectiv la capătul puterilor. Gary, auzi, tocmai el! Luke pare bulversat. Vreau să zic, e ultima persoană care m-aş fi aşteptat să clacheze. Întotdeauna a fost foarte rezistent. Mi-a zis că nu poate suporta Londra, vrea să ne întâlnim undeva la mama dracu', în New Forest.

E o casă de vacanţă unde Gary se duce cu familia lui. N-are semnal de telefon, nici internet şi nici televizor. Azi-dimineaţă am avut o mică discuţie cu el. A zis că e de părere că poate s-o ţină langa cu căderea nervoasă toată dimineaţa, şi între timp mai găseşte el şi alte idei.

— Gary trebuie să fie primul pe lista ta de priorităţi, zic serioasă. La urma urmei, e mâna ta dreaptă.

Cred că ar trebui să te duci unde îţi zice şi să-l asculţi. Cine ştie, altfel poate face vreun gest necugetat, adaug repede, când îl văd pe Luke şovăind. Doar nu vrei să-ţi asumi un asemenea risc, nu? Sun-o pe Bonnie şi vezi dacă poate să-şi reprogrameze întâlnirile.

Luke îşi duce automat mâna la buzunar, după Blackberry, apoi îşi aminteşte.

— Of, parcă-şi bate cineva joc de mine. Înjurând printre dinţi, ridică receptorul telefonului fix. Nici măcar nu ştiu ce număr direct are.

— E… (îmi muşc buzele taman la timp. Fir-ar.) încep să devin neglijentă. Probabil e mai sigur să suni întâi la centrală, mă repliez rapid. Uite! Scot un blocnotes vechi cu Brandon Communications şi Luke formează cu atenţie numărul, cu o grimasă adâncă pe faţă.

Trebuie să-mi muşc tare buza ca să nu zâmbesc. E turbat.

— Bună, Maureen. Sunt Luke. Poţi să-mi faci legătura cu Bonnie? zice repede şi ia o gură mare de cafea. Bonnie. Slavă cerului. N-o să-ţi vină să crezi ce ghinioane am avut. N-am nici Blackberry-ul, nici laptopul, am primit un telefon dement de la Gary, habar n-am ce fac…

Tace şi văd cum se calmează treptat.

— Bine, mersi, Bonnie, zice în cele din urmă. Ar fi extraordinar. Vorbim curând. Ai numărul ăsta? OK. Şi… mersi. Lasă telefonul în furcă şi mă priveşte. Bonnie o să-mi trimită prin curier un alt laptop în timp ce sunt la Gary. Dacă ţi-l livrează ţie, pot să-l iau pe drumul înapoi spre serviciu.

— Ce idee bună! exclam, de parcă acum aş auzi-o prima oară şi n-am schimbat deja vreo cincizeci de mailuri pe subiectul ăsta. Ce bine că Bonnie e aşa de eficientă, nu? nu rezist să nu adaug.

Bonnie o să trimită un laptop special modificat ca să nu poată accesa internetul din cauza unei ,,probleme la server". Cei de la tehnică au dezactivat de asemenea contul de e-mail al lui Luke şi i-au instalat unul de formă. Bonnie o să trimită suficiente

mailuri ca el să fie ocupat şi să nu bănuiască nimic – însă atât. Practic, îi tăiem orice legătură cu civilizaţia virtuală.

— Şi o să-mi trimită şi o maşină care să mă ducă la dracu-n praznic, unde e Gary. Ar trebui să ajungă în cam douăzeci de minute. Luke se mai uită încă o dată în cameră, încruntat. Sunt sigur că aseară am adus laptopul cu mine. Sunt absolut sigur.

— Nu te mai gândi atâta la laptop, zic liniştitor, de parcă ar fi un pacient psihotic. Ştii ceva, nu vrei s-o îmbraci tu pe Minnie?

Blackberry-ul meu vibrează de ceva vreme pentru că mă sună mai mulţi şi imediat ce Luke nu mă mai poate auzi, îl înhaţ şi răspund fără să verific pe ecran cine e.

— Alo, Bonnie?

— Nu, sunt Davina.

Sunt aşa concentrată asupra evenimentelor acestei dimineţi, că îmi trebuie o nanosecundă să-i dau seama cine e.

— Davina? nu-mi pot ascunde eu surpriza. Bună! Ce faci?

— Becky! Biata de tine! E îngrozitor!

Preţ de o clipă cred că se referă la petrecerea care e pe punctul de a fi dată în vileag. Pe urmă îmi dau însă seama la ce se referă.

— A, chestia aia, zic eu şi pe figură mi se întinde un rictus. Da, ştiu.

— Ce s-a întâmplat?

Chiar n-am niciun chef să reiau povestea. Aproape că reuşisem să uit de ea deocamdată.

— Păi, şeful meu a aflat despre serviciul nostru de Cumpărături confidenţiale. Continui să vorbesc, coborând glasul: Şi nu i-a plăcut. Aşa că sunt suspendată şi o să fie o anchetă. Sinceră să fiu, am fost aşa de agitată în ultimele câteva zile că abia dacă m-am gândit la anchetă.

— Dar ne-ai salvat viaţa! spune Davina înfocată. Am căzut

cu toatele de acord, nu vom accepta aşa ceva. Ieri am avut o întâlnire, câteva dintre clientele tale obişnuite. Jasmine a fost cea care ne-a anunţat, după care am început să comunicăm pe e-mail.

— Jasmine?

Gândul că Jasmine a strâns trupele în ajutorul meu mă lasă fară grai.

— N-o să permitem una ca asta. O să luăm măsuri. Şi şeful ăla al tău o să regrete că s-a purtat aşa cu tine.

E atât de pornită, că mă simt mişcată. Şi de gestul ei, şi de Jasmine. Deşi, la drept vorbind, ce naiba ar putea face ele? Poate că or să scrie o plângere comună.

— Păi… mersi, Davina. Îţi mulţumesc foarte mult.

— O să te ţin la curent. Dar în primul rând voiam să te întreb, eşti OK, Becky? Te pot ajuta cu ceva? Orice? Am toată ziua liberă, aşa că, dacă vrei să vorbim, dacă ai nevoie de cineva să-ţi ridice moralul…

Mă străbate un val de recunoştinţă. Davina e aşa o dulce.

— Mersi, dar nu e cazul. *Doar dacă n-ai putea să-i distragi cumva atenţia soţului meu…*

A, ia stai aşa. Tocmai mi-a venit un gând de geniu. Davina e medic, nu-i aşa? Aşa că poate ar putea…

Nu. N-o pot ruga aşa ceva. E o favoare mult prea mare.

Dar mi-ar salva viaţa, şi s-a oferit…

— Sinceră să fiu, m-ai putea ajuta cu ceva, zic circumspectă. Dar e cam exagerat din partea mea…

— Orice! Doar spune-mi!

Davina e o bomboană. În clipa când Luke se întoarce în cameră cu Minnie, planul e deja pus în mişcare. I-am trimis SMS-uri lui Bonnie, şi eu, şi Davina; totul e stabilit. Îmi ascund

repede BlackBerry-ul sub cuvertură şi-i zâmbesc lui Luke, moment în care sună telefonul, ca la un semn.

— A, bună, Bonnie! zic inocentă. Da, Luke e aici. Ai nevoie de el?

Îi întind receptorul – şi de data asta trebuie să-mi muşc şi mai tare buza, când pe chipul lui Luke se instalează o expresie superîngrozită.

— Un consult medical de urgenţă? protestează în cele din urmă.

O, Doamne, să nu cumva să râd. Să nu râd.

— Nu se poate să vorbeşti serios! exclamă. Cum Dumnezeu să fie o urgenţă? Ei bine, spune-le că nu pot. Îl văd cum se enervează tot mai tare. Ei bine, spune-le celor de la compania de asigurări să se ducă învârtindu-se. Păi…

E tare Bonnie asta. Probabil că îşi joacă rolul impecabil, la celălalt capăt al firului.

— Dumnezeule mare. În fine, trânteşte telefonul în furcă. Se pare că trebuie să fac un consult medical complet în după-masa asta. Nu ştiu ce chestie legată de asigurări.

— Ce nasol! zic cu compasiune.

Davina mi-a promis că o să-i facă cea mai temeinică examinare posibilă. O să dureze pe puţin şase ore, o să fie în halat de spital, n-o să aibă acces la laptop şi nici la mobil, şi nimeni n-o să poate lua legătura cu el.

— E cea mai penibilă şi idioată zi din viaţa mea…

Îşi trece ambele mâini prin păr, cât se poate de vexat.

Luke nu e deloc obişnuit ca lucrurile să-i scape de sub control. Mi s-ar face foarte milă de el, dacă nu mi-ar veni atât de tare să râd.

— Nu mai pune şi tu toate astea la suflet, îl iau eu drăgăstoasă

de mână. Lasă-te purtat de val, spun şi mă uit spre ceas. Nu trebuie să-ţi vină maşina? N-ar trebui să te pregăteşti?

În timp ce Luke îşi pune haina, îmi bâzâie BlackBerry-ul şi deschid SMS-ul pe ascuns. E de la Bonnie şi e foarte scurt şi la obiect.

Becky. Ai văzut You Tube?

OK. Exact când cred că s-a întâmplat tot ce se putea întâmplă, apare altceva.

Departamentul de marketing de la Foreland Investments a făcut un filmuleţ video în care toată lumea zice la cameră „La mulţi ani, Luke" şi l-au postat pe You Tube, cu titlul „La mulţi ani, Luke Brandon!".

Am sufletul sfâşiat: pe de o parte sunt foarte, foarte mişcată, pe de alta îmi vine efectiv să mă sui pe pereţi. Dumnezeule, auzi, tocmai pe You Tube! Puteau oare să fie mai puţin discreţi de atât? Nu puteau să aştepte până mâine seară, să-l posteze?

La ora zece fusese deja accesat de 145 de ori, dintre care ale mele au fost doar 10. La ora unşpe, când sosesc Janice şi Suze, sunt deja 1 678 şi, spre uluirea mea, au mai apărut încă două filmuleţe. Unul e de la Sacrum Asset Management, în care „La mulţi ani, Luke Brandon" e scris cu agrafe de hârtie pe biroul cuiva. Celălalt e de la Wetherby's, al cărui departament de marketing cântă în corpore „Mulţi ani trăiască".

— Ce mişto! se zgâieşte Suze uluită la laptopul meu.

— Ştiu. Nu pot să nu fiu mândră. Adică, toţi oamenii ăştia trebuie să-l placă cu adevărat pe Luke ca să se obosească să facă un filmuleţ pentru el. Dar nu pot să nu mă stresez maxim. Şi dacă totuşi îl vede?

— N-o să-l vadă, zice Suze încrezătoare. De ce ar căuta pe you tube? Pun pariu că nu intră niciodată pe you tube. E prea

ocupat. Doar oamenii duşi cu capul, ca tine şi ca mine, sunt mereu pe net.

Tocmai vreau să obiectez, spunând că nu sunt dusă cu capul, când se aude soneria de la uşă şi tresărim toate.

— Nu e el, nu? zice Janice în şoaptă, cu respiraţia tăiată, ducându-şi o mână la inimă.

Pe bune, acum. Janice asta exagerează rău. Eu abia dacă am vărsat un pic de cafea.

— Sigur că nu. Or fi tipii cu cortul.

Însă nu sunt ei, e Danny. Stă pe prima treaptă a scării, îmbrăcat într-o geacă de piele cu aspect uzat şi blugi rupţi şi încălţat cu pantofi Converse argintii, şi cu un maldăr de sacoşe cu haine.

— Cine-a vrut costume? zice, foarte serios.

— Danny, ţăcănitule! Privirea îmi cade asupra hainelor. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta!

Arunc o privire într-una dintre sacoşe şi zăresc nişte brocart auriu, tivit cu dantelă scânteietoare. O, Doamne. Or să fie perfecte.

— Ce să fac, a trebuit. Dumnezeule. Soacră-ta aia e ca Stalin. E cea mai a naibii şefă pe care am avut-o vreodată, se uită el în jur stresat. Nu-i aici, sper.

— În clipa asta nu, zic liniştindu-l. Dar Suze e. Aşa că ai grijă. E încă furioasă pe tine pentru şedinţa aia foto.

— A. Danny pare stânjenit şi se retrage un pas. Ideea e că Suze pur şi simplu n-a înţeles latura estetică a situaţiei. Trebuie să nu uităm, ea nu e o persoană creativă.'..

— Ba da, el E artistă! Uită-te la ramele ei!

— A, da, încearcă Danny o altă abordare. Păi, OK, e o persoană creativă, dar pur şi simplu n-a priceput care e look-ul

pe care încerc să-l obţin…

— Ba am priceput! se aude glasul dispreţuitor al lui Suze din spatele meu. Am priceput perfect „look”-ul! Ai profitat ca un nemernic de naivitatea lui Tarkie, recunoaşte!

Danny o fixează un moment în tăcere. Pare să se gândească la ce să facă în continuare.

— Dacă recunosc, zice în cele din urmă, mă ierţi pe loc, nu mă mai întrebi nimic şi trecem mai departe?

— Păi… şovăie Suze. Păi… Cred că da.

— OK, am profitat ca un nemernic de naivitatea lui. Şi tu eşti o fată de zahăr. Danny îi plantează un sărut pe obraz şi trece pe lângă mine, intrând în casă. Aveţi cafea? Janice! o întâmpină el expansiv.

Iconul meu stilistic! Muza mea! Ce nuanţă fermecată de ruj e asta?

— Tipul ăsta e… imposibil!

Suze pare atât de furioasă, că-mi vine să râd. Dar atenţia îmi e atrasă de un zgomot de afară. Pe aleea lui Janice opreşte un camion uriaş. Farurile din spate îi clipesc şi un tip în blugi îi face semn până unde poate înainta. Trebuie să fie cortul!

OK. Petrecerea asta chiar începe.

La ora patru după-masă, cortul e gata instalat în grădina lui Janice. Nu e încă decorat, dar chiar şi aşa, arată splendid, mare şi fluturând. (E instalat şi chioşcul meu, într-o parte. Tipii de la cortul trimis de Elinor au făcut un mişto crunt de mine pe tema asta.) Va trebui să mă asigur că Luke nu apucă să vadă nimic – în seara asta, când vine el, va fi oricum deja întuneric. Janice voia să cos toate draperiile una de alta, dar mi s-a părut că ar fi prea ciudat.

Gary a reuşit să facă pe omul în pragul căderii nervoase vreo

trei ore, iar acum Luke e cu Davina şi-şi face consultul complet în nu ştiu ce rezervă de la subsolul spitalului ei. Tocmai m-a sunat ea, ca să-mi dea ultimele veşti.

— L-am pus pe banda de alergare o oră, ca să văd cum stă cu inima. Nu-i place deloc treaba asta, adaugă veselă. Şi, când termină cu mine, unde-l trimiţi?

— Păi… încă nu ştiu, recunosc. Te sun înapoi.

Încă nu am nicio idee pentru partea următoare a planului sechestrării lui Luke şi încep să mă îngrijorez un pic – mai ales că acum sunt treisprezece filmuleţe cu „La mulţi ani, Luke Brandon", pe You Tube. Martin a stat toată ziua călare pe net, strigând din când în când: „A mai apărut unul!". Iar acum, cineva a creat o pagină web cu titlul lamultianilukebrandon.com, care are linkuri pentru toate şi invită lumea să-şi posteze anecdotele amuzante/amicale/deocheate despre „regele învârtelilor din City", cum îi spune lumea lui Luke.

Toate astea mă lasă efectiv mască. Cine a făcut asta? Teoria lui Danny e la ora asta, nimeni din City nu lucrează şi sunt plictisiţi de moarte, aşa că au profitat şi ei de ocazie ca să se distreze un pic.

— A apărut şi numărul 14, strigă Martin de la laptopul lui, când las telefonul jos. Nişte fete de la Prestwich PR, care-i cântă la mulţi ani, ca Marilyn Monroe. Dezbrăcate, adaugă.

— Dezbrăcate?

Mă duc repede să văd, urmată imediat de Suze.

OK, nu sunt total dezbrăcate. Zonele esenţiale sunt acoperite de plante de birou, dosare şi colţuri de copiatoare. Dar zău aşa. Chiar nu ştiu că Luke e însurat? Mai ales aia cu păr negru cârlionţat şi şolduri unduitoare. Sper că nu vine la petrecere.

— Şi ce te-ai mai gândit pentru Luke? spune Suze, care m-a auzit vorbind cu Davina. Nu poate să stea chiar toată ziua la spital, nu? Cred că la ora asta îşi blestemă zilele.

— Ştiu, îmi muşc eu buza. Mă gândeam s-o rog pe Bonnie să-i trimită o tonă de e-mailuri. Cum ar fi, pagini întregi de chestii foarte dense, şi să-i zică că-i urgent şi că trebuie să le citească imediat.

— Şi mâine? insistă Suze.

— Habar n-am. Şi mai multă hârţogăraie, cred.

Suze clatină din cap.

— Îţi trebuie ceva mai consistent. Care e lucrul care ştii precis că i-ar capta imediat atenţia? De pildă, cu Tarkie ştiu exact ce i-aş zice. I-aş zice că au sunat de la Societatea istoricilor, cu dovezi că totuşi, până la urmă, nu stră-stră-străunchiul Albert a dat foc tunului. Şi ar lăsa totul imediat.

— Uau. Mă uit lung la ea, plină de admiraţie. M-ai spart cu detaliile astea. Dar cine era stră-stră-străunchiul Albert?

Suze se strâmbă.

— E destul de plicticos. Chiar vrei să ştii?

Hmm. Poate că nu.

— Ideea e că ştiu pe ce butoane să apăs ca să-l fac pe Tarkie să facă ceva, spune Suze. Iar tu îl cunoşti pe Luke. Zi, ce l-ar face să uite de tot şi de toate?

— O criză la serviciu, spun după un moment de gândire. E singurul lucru care-mi vine în minte. Mereu intră în priză când un client important are probleme.

— Poţi să inventezi o criză la job?

— Poate că da. Cu un impuls, iau telefonul şi o sun pe Bonnie.

— Hei, Bonnie. Mai am nevoie de puţin ajutor ca să-i distrag

atenţia lui Luke. Peste tot se vorbeşte despre ziua lui. Ai văzut ultimul film de pe you tube?

— Vai, Becky, începe Bonnie supărată. Mă simt absolut îngrozitor. Ce bine-ar fi fost dacă n-aş fi trimis mailul ăla…

— Nu te mai gândi la asta acum, zic repede. Dar poate putem folosi faptul că ştie toată lumea. Le poţi trimite un e-mail clienţilor lui să le zici să-l distragă până mâine-seară şi să-i rogi să inventeze o criză care să-l ţină ocupat?

— Ce fel de criză? zice Bonnie nedumerită.

— Nu ştiu! Unul dintre ei poate zice că e în pragul falimentului sau poate inventa un scandal sexual… orice! Doar să fie ceva care să-l ţină ocupat câteva ore. Spune-le că oricine are o idee să te sune pe tine, ca să coordonezi totul.

Unul dintre clienţii lui va veni în mod sigur cu o găselniţă inteligentă. Adică, dacă pot face un filmuleţ, pot să inventeze şi o criză, nu?

Deja începe să-mi sune iar telefonul şi mă uit la identitatea apelantului în timp ce răspund, dar e un număr pe care nu-l cunosc.

— Alo?

— Rebecca? răsună o voce veselă.

— Da, zic prudentă. Cine e?

— Eric Foreman, *Daily World.* Îţi aminteşti de mine?

— Eric! exclam încântată. Ce mai faci?

Eric e ziarist la *Daily World* şi ne-am cunoscut pe vremea când eu eram jurnalist financiar De fapt, scriam articole pentru el, dar pe urmă am renunţat şi am pierdut legătura. Cum o fi dat de mine?

— Fac bine, frumoasa mea. Scriu un articol despre ziua soţului tău pentru jurnalul despre City şi aş avea nevoie de

câteva cuvinte de la tine. Sau, şi mai bine, de la el. E prin preajmă?

— Poftim? mă holbez la telefon, îngrozită. De ce scrii un articol despre ziua lui?

— Glumeşti? Să ratez o bârfă de calibrul ăsta? Ai văzut ce e pe you tube? Ai văzut câte accesări are?

— Ştiu, zic disperată. Dar nu trebuia să se întâmple asta. Trebuia să fie un secret!

Hohotul de râs al lui Eric aproape mă asurzeşte.

— Pot să te citez cu chestia asta? „Trebuia să fie un secret”? Am primit deja opt e-mailuri pe tema asta azi. Credeam că face parte din campania evenimentului, iubito.

— Nu! Vreau să înceteze!

El râde iar cu poftă.

— Acum n-ai ce să mai faci. E plin netul. Chiar şi oameni care nu-l cunosc au intrat în joc. Ştii că echipa de marketing de la Atlas Fund Management e în vacanţă în Kent? Au scris „La mulţi ani, Luke” cu maşinile în parcare. Tocmai mi-au trimis poza. Dacă nu fac rost de una mai bună, am s-o public mâine.

— Nu! aproape strig îngrozită. Nu poţi face asta! Dau o petrecere-surpriză pentru Luke! Iar asta înseamnă că trebuie să fie *surprins.*

Simt că mor de nervi. Chiar nu pricepe nimeni?

— Hai că e şi mai mişto decât credeam. Deci el n-are nici cea mai mică idee?

— Nu!

— Şi petrecerea e mâine-seară?

— Da, zic automat, după care îmi vine să-mi dau pumni.

Poate că Eric e prietenul meu, dar în primul şi în primul rând e ziarist de tabloid.

— Atunci să nu-l laşi să se apropie de *Daily World*, începe Eric să râdă. O să fac din asta articol de prima pagină. City-ul are nevoie de ceva amuzant, după tot ce s-a întâmplat în ultimul timp. Iar tu, domnişorico, ne-ai dat tuturor un motiv foarte bun de distracţie. N-o să dau dezminţire. Sunt sigur c-o să te sune şi redactorul nostru şef.

— Dar…

— Şi nu cred c-o să fim singurii. Aşa că ai face bine să-ţi ţii bărbatul departe de presă.

— Nu! Nu poţi să faci asta!

Însă a închis. Mă uit tâmp la telefon. Nu se poate întâmplă aşa ceva. Petrecerea mea surpriză, top secretă, despre care nu trebuia să ştie nimeni… o să fie anunţată în *ziare*?

Pe seară, aproape că totul e sub control, deşi la ora asta sunt cam 23 de materiale pe you tube dedicate lui Luke, iar Eric a pus deja un articol despre petrecere pe pagina *online* despre City din *Daily World*. Am trimis un mail disperat tuturor invitaţilor şi clienţilor de la Brandon Communications, spunându-le că petrecerea continuă să fie o surpriză şi că îi rog mult, mult de tot să nu încerce să-l contacteze pe Luke.

Bonnie a trimis prin curier un maldăr de dosare pentru a-l distrage pe Luke şi vreo câţiva clienţi amabili au fost de acord să încerce să-l ţină ocupat mâine, cu diverse chestiuni inventate. Însă niciuna dintre ele nu pare prea convingătoare. Sinceră să fiu, sunt cu nervii întinşi la maximum. Mai avem o noapte întreagă şi o zi până la petrecere şi toată lumea ştie despre ea, iar lângă noi flutură în vânt un cort uriaş. Pe bune, cum naiba am să reuşesc să păstrez aşa ceva secret?

— Nu-ţi face griji. Mai e puţin, mă pupă Suze, deja cu paltonul şi fularul puse. Tre’ să plec acum. Ne vedem mâine, la

ziua cea mare!

— Suze, spun eu şi îi iau mâinile într-ale mele. Mersi foarte mult. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fară tine şi Tarkie… şi toţi ceilalţi…

— Nu te prosti. A fost distractiv! Şi oricum, cea mai mare parte din treabă a făcut-o Elinor. Şi Bex… face o pauză, serioasă. Luke o să fie dat pe spate. Rău de tot.

— Crezi?

— Ştiu. O să fie senzaţional, îmi spune, strângându-mi mâinile. Mai bine fug, ca să nu dau nas în nas cu el.

Când uşa de la intrare se închide, îmi sună iar telefonul şi îl privesc obosită. Am vorbit atât de mult la telefon azi, că mă lasă şi corzile vocale. În cele din urmă, îmi adun energia pentru a răspunde. Nu recunosc numărul, ceea ce nici nu mă miră.

— Alo? Becky sunt.

— Becky? aud un glas plăcut de femeie. Nu mă cunoşti, dar numele meu e Sage Seymour.

Poftim?

Mă inundă un val uriaş de adrenalină, de parcă aş fi băut trei cutii de Red Bull şi aş fi câştigat la Olimpiadă, în acelaşi timp. Vorbesc cu Sage Seymour? îmi ştie numele?

Sage Seymour stă undeva, cu un telefon în mână, şi vorbeşte cu mine. Vai, mă întreb cu ce e îmbrăcată. Vreau să zic, nu la modul pervers. Doar aşa…

Haide, Becky. *Răspunde.*

— A. A, bună. Mă chinui disperată să-mi iau un ton relaxat, dar vocea mea cea idioată a urcat deja cu trei octave. Îhm, bună! Bună!

Pare că m-am blocat la cuvântul „bună”.

— L-am angajat pe soţul tău pentru nişte chestiuni

publicitare, zice, şi eu îi recunosc glasul cântat. Dar cred că ştii asta.

Creierul îmi procesează frenetic, cuprins de panică. Să-i zic că ştiu? Evident, nu oficial. Dar dacă zic că Luke nu mi-a spus, nu sună aiurea? Cum ar fi, că nu-l interesează ce zice sau niciodată nu vorbeşte cu soţia lui?

— Vai, ce extraordinar! înghit eu în sec. Sunt o mare fană.

Îmi vine să mă împuşc. Zici că sunt tâmpită.

— Am vrut să merg un pic şi pe ceva mai puţin neconvenţional. Cum să-ţi zic, mi se scârbise de toţi mâncătorii ăia de rahat de la Hollywood. Soţul tău a venit în zece minute cu mai multe idei de bun-simţ decât toţi idioţii ăia.

Simt cum creşte mândria-n mine. Ştiam eu că Luke o să facă treabă bună.

— Să ştii că am auzit de petrecerea ta, adaugă Sage în treacăt. Sună foarte bine.

Ce face? De unde a…

— D-da, mă bâlbâi. Adică, sper să iasă bine…

— Am intrat şi pe you tube. Se pare că e foarte apreciat. Pe urmă secretara mea a primit e-mailul de la Bonnie. Ai nevoie să-i distragi atenţia lui Luke, da?

— Da! Povestea a ajuns pe internet, dar ar trebui să fie ditamai surpriza şi…

— Ce-ai zice să ţi-l ţin eu ocupat? spune Sage calmă. Aş putea să-l rog să vină pe platoul de filmare. Să mă dau un pic în spectacol, ca o divă ce sunt. Pot să fiu destul de convingătoare. Odată ce se află pe platou, am eu grijă de el. Îi arăt platoul, îl ţin ocupat până zici tu. Şi pe urmă îl trimit acasă cu maşina.

— Uau, înghit eu în sec. Ar fi incredibil.

Sunt aşa geloasă. Vreau să merg eu pe platoul de filmare.

Vreau să îmi arate mie platoul. Caut înnebunită un motiv esenţial pentru care ar trebui să mă aflu şi eu acolo, când ea adaugă:

— Ai avut o emisiune la TV, nu? *Morning Coffee?*

— Da! zic mirată.

— Mă uitam şi eu când nu lucram. Erai foarte amuzantă.

— Vai… mersi!

Înghit în sec.

— Ar trebui să bem şi noi ceva odată.

Parcă s-a întors lumea cu fundul în sus. Ţin strâns telefonul, întrebându-mă dacă nu cumva am visat. Sage Seymour a propus să bem ceva împreună? O actriţă de top, care a luat Oscarul, a propus să bem ceva împreună? Toată viaţa mea am visat un asemenea moment. Adică întotdeauna am simţit că mi se va întâmplă aşa ceva. N-am zis-o? N-am ştiut eu tot timpul ăsta că sunt sortită să trăiesc printre staruri de cinema?

Poate vom deveni cele mai bune prietene!

Poate o să fiu domnişoară de onoare la nunta ei. Adică, dacă se mărită sau ceva aşa. Nu trebuie neapărat să fiu cea din imediata ei apropiere. Aş putea să fiu cea de lângă ea.

— Ar fi… super, reuşesc cumva să îngaim.

— Mă bucur. Vreau să-ţi spun să nu-ţi faci griji cu Luke. E pe mâini bune. Şi baftă mâine! Pa, Becky.

Şi, o clipă mai târziu, a închis. Îi salvez înnebunită numărul în telefon. Sage Seymour. În telefonul meu. Sage Seymour. Ca şi cum ar fi una dintre prietenele mele.

O, Doamne, ce mişto.

Tocmai le trimit un SMS rapid lui Gary şi Bonnie – **Veşti bune! Sage Seymour zice că are ea grijă de Luke mâine până la petrecere,** când aud zgomotul cheii lui Luke în uşa de

la intrare. Îmi las telefonul şi iau repede o revistă.

OK. Poartă-te cât mai firesc. Ca şi cum nu aş fi vorbit acum doar câteva secunde cu noua mea cea mai bună prietenă, Sage Seymour.

— Bună! zic, ridicând privirea. O zi bună? Ce face Gary?

— Dracu' ştie, clatină Luke din cap. N-am înţeles nimic, spunea numai prostii. I-am zis că are nevoie de o vacanţă, continuă el şi îşi scoate haina cu o grimasă. Fir-ar al naibii. Braţul meu. Cred c-am fost înţepat de cinci mii de ori.

— Vai, dragul meu! zic cu compasiune. Mă rog, sunt sigură că a fost necesar. Dacă e o problemă de sănătate…

— În viaţa mea n-am văzut aşa consult. Doctoriţa aia m-a pus să alerg o oră, face Luke, de-a dreptul uluit. Şi au fost şase chestionare, care se repetau unul pe celălalt. Cine inventează chestiile astea e complet imbecil.

Davina mi-a spus mai devreme că Luke e cel mai ţâfnos pacient pe care l-a avut vreodată şi că i-a ţinut o predică despre cât de ineficient e consultul ei, plus cât timp iroseşte aiurea. Ceea ce e corect, având în vedere că a durat cu patru ore mai mult decât era normal.

— Bietul de tine, îmi înăbuş eu râsul. Din păcate, să ştii că a venit un maldăr de dosare pe care trebuie să le citeşti urgent…

Asta ca să nu crezi că scapi fie şi o secundă.

Trag aproape cutia pe care ne-a trimis-o Bonnie în după-masa asta prin curier, plină de contracte şi scrisori. Astea ar trebui să-l ţină destul de ocupat.

— Lasă-mă să intru puţin pe net, se înviorează Luke subit. Ăsta e noul meu laptop? Excelent.

Simt mici împunsături de panică în timp ce-l desface din cutia lui. Deşi ştiu că e *safe*. Mi-au promis. Şi, cum speram, după

foarte puţin timp, Luke începe iar să înjure.

— Prostia asta de laptop n-are acces la internet! strigă el şi apasă furios de câteva ori pe butonul mouse-ului. Ce dracu' e cu serverul ăsta idiot?

— Vai de mine, zic inocentă. Lasă-l încolo. Ştii ce, de ce nu te ocupi mai bine de hârtiile astea? Şi vezi mâine ce faci cu laptopul. Ai mâncat? Vrei nişte *risotto*? Ne-a adus Janice.

Tocmai încălzesc *risotto*-ul în bucătărie când aud că-i sună mobilul lui Luke.

— Luke Brandon, abia îl aud. A, Sage! Bună. Stai numai o clipă…

Uşa de la sufragerie e închisă. Fir-ar.

Şovăi un moment, apoi vin pe hol în vârful picioarelor şi-mi lipesc urechea de uşă.

— Vai, îmi pare foarte rău să aud asta, spune Luke. Sigur că tu eşti prioritatea noastră numărul unu. Sage… ascultă-mă, Sage… Nimeni nu zice asta, Sage…

Da! E limpede că tipa îi face un megashow. E şi firesc. Doar e actriţă.

— Sigur că pot… la ora opt? La Pinewood. OK, bine. Ne vedem acolo.

În sufragerie se face linişte şi mă întreb dacă să o iau înapoi pâş-pâş spre bucătărie, când îi aud iar vocea.

— Bonnie? Luke sunt. Tocmai m-a sunat Sage Seymour. Mi-e teamă că mi-a confirmat toate bănuielile. E un coşmar. Insistă să vin la ea la platoul de filmare, mâine la prima oră. Se opreşte. Nu ştiu de ce! Şi nu ştiu ce-a apucat-o, aşa, din senin! Vorbea tot soiul de prostii despre declaraţii şi strategii, pare complet narcisistă şi paranoică, cică nu ne dăm suficient interes… Oricum, te sun când mă întorc la birou. (Coboară glasul, aşa că

sunt nevoită să-mi apăs şi mai tare urechea de uşă, ca să aud.) Slavă Domnului că nu i-am spus lui Becky! Am avut eu un feeling că e mai bine să aştept până vedem dacă iese ceva din chestia asta… (Tace.) Nu! Sigur că nu i-am spus încă lui Becky! E doar o posibilitate. Vedem noi atunci, la o adică, ce facem.

Ciulesc urechile. Ce e o posibilitate? Ce vedem noi?

— Ne vedem mâine, Bonnie. Mersi.

Fir-ar. Hai că vine. Alerg înapoi la bucătărie, unde evident că risotto-ul s-a ars pe fundul tigăii. Amestec de zor bucăţelele arse cu restul, când intră Luke.

— Apropo, vezi că mâine mă scol devreme, zice precaut. Mă văd cu un client.

— Atunci mănâncă. (îi pun o farfurie în faţă, ca o soţie perfectă, ce nu bănuieşte nimic.) E o zi mare mâine. E ziua ta, sper că-ţi aminteşti.

— Fir-ar. Sigur că e, spune şi îi văd chipul străbătut de o vagă disperare. Becky, sper că nu ţi-ai făcut niciun plan, da? Ştii că am un program de training la firmă, da? O să ţină până seara, nu ştiu când mă întorc…

— Sigur, reuşesc eu să zic pe un ton relaxat. Nicio grijă! Ne luăm revanşa sâmbătă.

O, Doamne. E infernal. Mustăcesc, cuprinsă de o vagă isterie, şi mă simt ca şi cum deasupra capului meu ar pluti nişte balonaşe.

În faţa ferestrei noastre se află un cort! Mâine e petrecerea ta! Toţi ştim secretul, în afară de tine!

Nu-mi vine să cred că nu s-a prins. Nu-mi vine să cred că am reuşit să păstrez secretul atâta timp. Mă simt ca şi cum creierul îmi e acoperit cu o draperie extrem de subţire şi din clipă-n clipă el o poate da în lături şi vedea tot.

— Becky… mă cercetează Luke încruntat. S-a întâmplat ceva? Te supără ceva?

— Poftim? tresar eu. Nu! Nimic! Nu te prosti, îmi înşfac paharul de vin, iau o gură, apoi îi zâmbesc cât pot de convingătoare.

— Nu s-a întâmplat nimic. Totul e perfect.

Mai ai puţin, Becky. Mai ai puţin. Au rămas mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Oameni care ştiu de petrecere

Eu
Suze
Tarquin
Danny
Jess
Tom
Mama
Tata
Janice
Martin
Bonnie
Cele trei femei care trăgeau cu urechea de la masa de alături
Gary
Instalatorul lui Janice
Rupert şi Jamie de la The Service

Directorii de marketing de la Bollinger, Dom Perignon, Bacardi, Veuve Cliquot, Party Time Beverages, Jacob's Creek, Kentish English Sparkling Wine Manichiurista (eram aşa stresată că a trebuit să vorbesc cu cineva şi mi-a promis că

rămâne între noi)

Cliff

165 de invitaţi (în afară de angajaţii de la Brandon C)

500 de cititori ai revistei *Style Central*

Elinor chelnerul de la Ritz (sunt sigură că a tras cu urechea) Personalul lui Elinor (6)

Cei de la catering (oare câţi dintre ei ştiu efectiv? Poate unul sau doi?)

35 de angajaţi de la Brandon C 10 000 de contacte ale Brandon C

97 578 de utilizatori ai you tube. (De fapt, tocmai s-au făcut 98 471)

1,8 milioane de cititori ai *Daily World* Total –=1 909 208

OK. Nu intra în panică. Atâta timp cât îşi ţin toţi gura până mâine.

Douăzeci

Şi, pe nesimţite, e deja ora trei a doua zi. Mai puţin de *patru* ore până la eveniment.

N-am stat jos toată ziua, mă dor picioarele şi mi-a înţepenit încheietura de la cât mi-am ţinut telefonul lipit de ureche… dar am ajuns şi aici. Am ajuns, în fine, şi aici. Totul e la locul lui şi arată de vis. Toţi sunt pe recepţie. Şefii de echipe au avut ultima şedinţă. Elinor e cu biciul pe toţi. Ea şi Jess au alcătuit un fel de subechipă şi au început să bifeze listă după listă şi să verifice de două ori fiecare detaliu, maniacal, împreună. Ba chiar, între ele s-a născut un veritabil spirit de competiţie, pentru a depista toate scăpările şi a găsi soluţii cât mai repede posibil, de parcă ar fi nişte veritabile experte în petreceri.

Jess îi spune într-una lui Elinor că e foarte talentată şi că ar

trebui să vină cu ea în Chile şi să-şi folosească abilităţile organizatorice pentru ceva *care să merite,* şi dacă s-a gândit vreodată să facă muncă de voluntariat? La care Elinor se mulţumeşte doar să-şi ia privirea aia goală şi împietrită. (N-am putut să nu-i răspund ieri lui Jess: dar cine zice că o petrecere nu merită atâta efort?)

Luke încă e cu Sage pe platoul ei de la Pinewood, şi ea îmi tot trimite SMS-uri, să mă ţină la curent. Se pare că toată lumea ştie secretul, toată distribuţia şi echipa. I-au confiscat mobilul cel nou imediat ce a ajuns acolo şi l-au trântit pe un scaun de regizor, cu căşti la urechi. Când el a început să se foiască, i-au arătat toate decorurile şi rulotele. Pe urmă au mâncat împreună de prânz. Şi apoi Sage a inventat o mie de motive de lamentaţie. Pe urmă l-au trântit iar în scaunul de regizor. Ori de câte ori el încearcă să-i vorbească, ea zice: „Şşş! Trebuie să mă concentrez!", sau regizorul îi pune la punct.

Aşa că, în principiu, e bine păzit până la ora şase. După aia o să-l sune Bonnie şi o să-i spună că, din greşeală, i-a trimis acasă un contract vital care trebuie semnat azi, aşa că e drăguţ să se ducă şi să îl semneze, şi să i-l trimită prin fax? Iar maşina o să-l aducă aici. Iar eu am să-l întâmpin la uşă. Şi pe urmă…

De fiecare dată când mă gândesc la asta mi se face pielea de găină. Abia aştept. Abia aştept!

Cei de catering au acaparat bucătăria lui Janice. Cortul e luminat ca o navă spaţială. Grădina lui Janice e ca un festival al steagurilor.

Acum mai trebuie doar să mă spăl, să-mi fac unghiile şi să o pregătesc pe Minnie…

— Bună, Becky, draga mea.

Glasul mamei aproape că mă face să-mi vărs ceaşca de ceai

pe podea. Probabil că a intrat fără să o aud.

Mi se strânge stomacul de emoţie când intră în cameră. Nu sunt pregătită pentru asta. Singura comunicare dintre mine şi mama din ultimele zile au fost nişte mesaje criptice schimbate pe mobilul lui Janice.

Totul a început când Janice i-a invitat pe tata şi pe mama la un pahar de ceva înainte de petrecere, la care mama a răspuns că dacă propria ei fiică nu-i invită, atunci nu vine. Janice i-a scris înapoi că e sigură că mama e invitată, cum, nu a primit invitaţie? Mama i-a răspuns înţepată că a fost *dezinvitată.* Aşa că i-am spus lui Janice că mama nu e dezinvitată decât dacă aşa vrea ea. La care mama a zis că n-o să vină acolo unde nu e binevenită. Pe urmă s-a băgat şi tata şi a sunat-o pe Janice şi a zis că ne purtăm ridicol. Şi cam aici au rămas lucrurile.

— A, înghit eu în sec. Bună, mamă. Credeam că eşti tot la The West Place. Unde-i tata?

— Afară, în maşină. Deci înţeleg că petrecerea e în seara asta, da?

Glasul îi e atât de înţepat şi de rănit, că mă strâng în mine, simţindu-mă în acelaşi timp niţel enervată. Ea e cea care a trăit pe picior mare, cu împachetări de nămol şi cocteiluri. Tot ea e înţepată şi rănită?

— Da. Tac un moment, apoi adaug, ridicând din umeri: Apropo, ai avut dreptate. Puţin a lipsit să nu fie un fiasco. Se pare că n-aş fi fost în stare să o fac singură.

— Scumpa mea, n-a zis nimeni că trebuia s-o faci singură. Şi îmi pare rău că am zis…

Mama se opreşte, jenată.

— Ce să zic, şi mie îmi pare rău, zic uşor ofuscată. Sper să nu te dezamăgesc în seara asta.

— Nu ştiam că sunt şi eu invitată.

— Păi… eu nu ştiam că nu eşti.

Stăm amândouă, una în faţa alteia, privind fiecare în altă parte.. Nu ştiu ce poate urma acum.

— Of, draga mea, masca perfectă a mamei se prăbuşeşte prima. Hai să nu ne certăm! îmi pare rău că am pomenit de… ştii tu cine. Domnul de la Wham. Tipul de la Club Tropicana. *Wake me up before you go go.*

— Ştiu ce vrei să spui, zic grăbită, înainte să înceapă să treacă prin tot repertoriul Wham.

— N-am vrut să te fac să te simţi aiurea. Eram doar îngrijorată pentru tine, scumpa mea.

— Mamă, dar nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine! îmi dau eu ochii peste cap. Sunt om în toată firea, ai uitat? Am douăzeci şi opt de ani. Sunt mamă.

— Şi eu sunt mamă! îşi duce ea teatral o mână de piept. O să vezi, draga mea! Odată ce eşti mamă, o să fii toată viaţa! Cât vei trăi!

O, Doamne. Oare e adevărat? Oare o să mă stresez pentru Minnie când o să aibă douăzeci şi opt de ani şi o să fie măritată?

Nu. În niciun caz. Eu nu sunt deloc ca mama. La ora aia am să fiu într-o croazieră în Caraibe, distrându-mă de milioane.

— În orice caz, spune mama. Am vorbit mult cu taică-tău în ultimele zile, la saună şi la masaj…

Pe bune, acum. Or fi ieşit măcar o clipă din SPA-ul ăla?

— Îmi dau seama de ce ai simţit poate că trebuie să ne ascunzi adevărul despre casă, continuă mama, rozalie la faţă. Îmi pare rău că am exagerat, draga mea. Şi îmi dau seama că în ultimele câteva săptămâni am fost un pic… încordată, oftează ea din rărunchi. Doar că a fost o perioadă mai aiurea, cu noi toţi în

casă… şi nu ne-a ajutat nici reducerea bugetului…

— Ştiu, zic eu şi mă copleşeşte pe loc remuşcarea. Şi vă suntem foarte recunoscători că ne-aţi lăsat să locuim la voi…

— Nu trebuie să ne fiţi recunoscători! E şi casa ta, scumpa mea!

— Dar chiar şi aşa, am stat prea mult. Nu-i de mirare că am ajuns toţi cu nervii în piuneze. Îmi pare rău că te-am sufocat cu toate troacele mele şi că am minţit… (Faţada mea perfectă s-a făcut şi ea fărâmiţe). Şi normal că vreau să vii la petrecere, dacă vrei.

— Sigur că vreau! Janice zice că o să fie nemaipomenită. Zice că ea va oferi retuş la machiaj! A cumpărat încă trei tuburi de Touche Eclat!

Trebuie neapărat să discut cu Janice.

— O să fie minunat. O să vezi. (Dau pe-afară de surescitare.) Şi să vezi tortul, mamă. Şi ornamentele.

— Vai, draga mea, vino aici. Mama întinde braţele şi mă strânge tare la piept. Sunt aşa de mândră de tine. Sunt sigură că o să fie minunat! Janice zice că tema ea acum *Mândrie şi prejudecată*? Luke o să fie un domnul Darcy perfect! Mi-am cumpărat o bonetă, şi tata nişte bretele, şi o să-mi pun părul pe moaţe…

— Poftim? mă trag eu din braţele ei. Ce tot spui, tema nu e *Mândrie şi prejudecată*! De unde-ai mai scos-o şi pe-asta?

— A. (Mama pare luată ca din oală.) Păi, sunt sigură că Janice a zis că azi poartă rochia aia superbă albastră de la piesa în care a jucat în trupa de amatori…

Pentru numele lui Dumnezeu. Pentru simplul fapt că Janice poartă costumul ei de doamna Bennett, acuma toată petrecerea trebuie să fie *Mândrie şi prejudecată*?

— Ba nu e *Mândrie şi prejudecată.* Şi nici japoneză. Aşa că să nu-ţi vină vreo idee să vii în chimono.

— Păi atunci care e tema? Există vreuna?

— Aproximativ, spun şi rămân o clipă pe gânduri, apoi iau o decizie pe loc. Vino să vezi.

O trag după mine în bucătărie, îmi deschid cutia cu dosare şi scot desenele lui Danny.

— Uite schiţele. Top secret. Să nu spui o vorbă nimănui.

Mama se uită lung la ele preţ de o clipă – apoi o văd că se luminează la faţă, cu un licăr de recunoaştere.

— Vai, Becky, zice în cele din urmă. Vai, scumpa mea.

— Ştiu, zic eu şi nu pot să nu zâmbesc radioasă. Aşa-i că-i extraordinar?

Eu am fost cea care a insistat că trebuie să fie o petrecere special concepută ca să însemne mai mult pentru Luke decât pentru oricine altcineva. Şi tot eu am găsit şi ideea concretă. Dar, sinceră să fiu, Elinor a făcut toate astea posibile. Ea şi relaţiile ei de milioane de dolari şi carnetul de cecuri de milioane de dolari şi refuzul ei total de a accepta un refuz.

— Dar cum Dumnezeu…

Mama răsfoieşte paginile, cu un aer înmărmurit.

— Am avut ajutoare, zic vag. Multe ajutoare.

Singurele persoane care ştiu de implicarea lui

Elinor sunt Suze, Jess, Bonnie şi Danny. Elinor a reuşit, numai ea ştie cum, să orchestreze totul din umbră. Din punctul de vedere ale celor de la catering şi al personalului care serveşte, eu răspund de tot, eu plătesc tot şi eu sunt şefa. Nici măcar Janice n-are habar.

Ceea ce, pe măsură ce trece timpul, mă face să mă simt tot mai aiurea. Vreau să spun, Elinor a făcut atât de multe. Ar trebui

să primească şi laudele. Dar ce pot face?

— Şi ce-ai făcut cu Luke?

Mama se uită în jur, de parcă l-aş fi ascuns pe undeva, printr-un bufet.

— E bine. E pe un platou de filmare, cu o nouă clientă de-a lui.

— Pe un platou de filmare?

Mama cască ochii mari.

— Şşş! Eu nu trebuie să ştiu despre asta! O să mai fie reţinut acolo încă vreo trei ore, zic şi mă uit la ceas. Pe urmă vine aici şi… surpriză!

— Şi cu ce te îmbraci, Becky, scumpa mea? îmi întrerupe mama gândurile, cu privirea brusc strălucitoare şi curioasă. Ţi-ai cumpărat ceva nou?

O vreme, mă fac că nu i-am auzit întrebarea. Am tot evitat să vorbesc despre asta.

— Becky? Ţi-ai cumpărat ceva?

— Nu, zic în cele din urmă. Nu mi-am luat nimic. O să port ceva din garderobă.

— Draga mea! pare ea uluită. Nu e stilul tău!

— Ştiu, mă las eu să cad pe un scaun şi îmi fac de lucru la unghii, un pic dezumflată. Dar cum să mă duc la cumpărături? Doar i-am promis lui Luke.

— Dar în mod sigur nu avea în vedere şi o eventuală petrecere. Adică, sunt sigură că ar face o excepţie…

— N-am vrut să risc. Nu înţelegi, mamă, a luat lucrurile foarte în serios. Nanny Sue a zis că sunt dependentă de cumpărături, adaug eu mohorâtă. A zis că trebuie să merg la un centru de combatere a dependenţelor sau Minnie o să ajungă şi ea la fel ca mine.

— Poftim? (Mama pare satisfăcător de ultragiată.) Ce prostie! Nu-i asculta. Sunt cu toţii doar nişte şarlatani puşi pe căpătuit. Mie, centru de combatere a dependenţelor îmi sună a jaf la drumul mare. Sper că nu te duci, draga mea!

O iubesc pe mama. Întotdeauna spune exact ce trebuie.

— Nu ştiu. Poate. Ideea e că Luke a crezut-o, sută la sută, oftez eu. Şi la urma urmei, e ziua lui de naştere. E ziua lui. Cum s-ar mai fi putut bucura de ea dacă mă vedea apărând cu o rochie nouă?

Nu vreau să-i recunosc scenariul de care mi-e cel mai teamă – adică, organizez o petrecere surpriză de nota douăzeci, dar pe urmă stric totul când mă întreabă cât am dat pe pantofi şi sfârşim prin a ne certa.

— Aşa că m-am hotărât, mamă, ridic eu capul. Am să port ceva din garderoba mea. Sunt foarte hotărâtă.

— Păi… bravo ţie, scumpa mea, îmi zâmbeşte ea încurajator. Ştii ceva, hai să mergem să ne uităm la hainele tale chiar acum. Să vedem ce găsim. Fuguţa, fuguţa!

O urmez pe scări, abia târşâindu-mi picioarele. De-asta am tot amânat momentul. Toate celelalte femei vor avea o rochie nouă, chiar şi Minnie.

În fine. Nu contează. Am făcut o promisiune şi acum trebuie să fac tot ce pot. Şi doar nu se poate spune că n-am haine.

— Zi, te-ai gândit ce variante ai? zice mama când intrăm în cameră. Ce rochii ai găsit în garderobă?

— Poate aia neagră, de dantelă? încerc să-mi iau un ton voios. Sau aia albastră pe care am purtat-o înainte de Crăciun? Sau poate… Deschid uşa şifonierului şi mă opresc în mijlocul propoziţiei: Ce-i asta?

Ce-i cu portmantou-ul ăsta scump nou-nouţ de la The Look,

care atârnă chiar în mijlocul şifonierului meu? Şi de ce e legat cu o panglică roşie?

— Desfă-o! face mama entuziasmată. Haide!

O desfac, aruncându-i priviri uşor bănuitoare. Apuc să zăresc nişte mătase somptuoasă verde închis şi trag adânc aer în piept. Nu. Nu poate fi…

Trag fermoarul până jos, ca să fiu sigură… Şi se revarsă din portmantou, ca un fluviu licăritor, verde închis.

E Valentino.

E rochia Valentino cu un singur umăr şi diamante Swarowski, care a venit la The Look acum o lună şi cred c-am probat-o de vreo douăzeci de ori, dar nu mi-aş putea-o permite niciodată şi…

Zăresc brusc un pliculeţ legat de umeraş şi îl deschid cu degete înnebunite.

Pentru Becky. Un mic cadou, ca să ai ce alege din garderobă. Cu dragoste, de la mama şi tata.

— Mamă. (Mi-au dat lacrimile şi clipesc furioasă.) Nu trebuia. *Nu trebuia…*

— Janice e capul răutăţilor! nu se mai poate abţine mama. Mi-a spus că nu-ţi iei nimic nou. Ei bine, n-am putut accepta aşa ceva! Nu când e vorba de scumpa noastră Becky! Şi, la drept vorbind, era chiar în şifonierul tău! Vezi? Te-ai prins, scumpa mea? nu mai poate ea de încântată. E deja la tine în şifonier. Deci îţi ţii promisiunea faţă de Luke!

— M-am prins, crede-mă, zic, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Dar, mamă, e o rochie Valentino! Costă o avere!

— Ei, n-a fost chiar aşa! îşi ţine ea respiraţia. Ştii, buticul Wendy’s din Oxshott chiar face rochii de seară la preţuri foarte

rezonabile şi uneori mă întreb de ce voi, fetelor…

Tace când îmi zăreşte expresia. Ne-am contrazis de multe, multe ori pe tema buticului Wendy's din Oxshott, de-a lungul anilor.

— În orice caz. Am întrebat-o pe simpatica ta colegă Jasmine ce să-ţi luăm şi ne-a propus imediat rochia asta. Şi mi-a dat-o la preţ redus, pentru personal, plus alt discount important pentru că era cu defect! încheie triumfătoare.

— Defect? mă uit eu cu atenţie la ea. N-are niciun defect!

— Ei, i-a desfăcut un pic tivul, zice mama conspirativ. Îi merge foarte tare mintea fetei ăsteia. Şi pe urmă toate prietenele tale simpatice au aflat şi au contribuit şi ele. Aşa că e şi din partea lor.

— Ce prietene? (Nu pricep deloc despre cine vorbeşte.) Vrei să spui Jasmine?

— Nu! Toate prietenele tale care cumpără de la tine. Clientele tale! Să ştii că toate au pus suflet în treaba asta. Şi au semnat şi o felicitare, pe unde-o fi? începe ea să scormonească prin geantă. Uite-o.

Îmi întinde o felicitare simplă Smythson, pe care cineva a scris de mână în grabă: „Distracţie plăcută diseară, Becky, şi să ne revedem la The Look, CÂT MAI CURÂND! Cu toată dragostea noastră, de la Davina, Chloe şi toate prietenele tale, care se gândesc mereu la tine".

Dedesubt sunt vreo douăzeci de semnături, şi le citesc tot mai uimită.

— Dar ce căutau toate la magazin în aceeaşi zi?

— Îşi luau banii înapoi! zice mama, de parcă ar fi ceva firesc. Nu ştii? Au început o campanie de repunere a ta în drepturi!

Îmi întinde o hârtie roz printată şi o iau uluită. La asta se

referea Davina?

ADUCEŢI-O PE BECKY ÎNAPOI!!!

Noi, subsemnatele, am dori să protestăm faţă de modul în care a fost tratată scumpa noastră prietenă şi consultant în modă, Rebecca Brandon (născută Bloomwood).

Drept rezultat al tratamentului dur şi nejustificat la care a fost supusă de conducerea magazinului The Look, am decis:

— Să **boicotăm** Departamentul de Shopping Personalizat

— Să **le povestim** ce s-a întâmplat tuturor prietenilor şi cunoscuţilor noştri, şi

— **Să demarăm o politică de cumpărăturnare,** cu efect imediat.

— Cumpărăturnare? ridic eu privirea râzând. Ce mai e şi asta?

— Returnează tot ce-au cumpărat, zice mama cu satisfacţie. Şi e şi normal. Să le fi văzut cum stăteau toate la rând, frumos îmbrăcate, şi cum aduceau înapoi haine scumpe, încă în ambalajele originale. Şi cum îşi primeau banii înapoi pe cârdurile lor aurii. Mă îngrozesc când mă gândesc cât costau toate alea. O femeie avea trei rochii lungi. Yves Saint nu mai ştiu cum? Se pare că era 5 000 de lire una. O femeie blondă din Rusia sau aşa ceva?

— Olenka? zic uimită. Păi rochiile alea au fost făcute pe comandă. Le-a returnat?

— Le-a aruncat pe tejghea, uite-aşa, arată mama cu un gest expansiv. E o tipă destul de epatantă, aşa-i? „Azta *ie* pentru Becky, şi *azta ie* tot pentru Becky.” Şi atunci a venit directorul. Mama se binedispune de tot povestind. Îţi zic, l-au apucat toţi dracii când a văzut cât de lungă e coada. Şi s-a fâstâcit tot. A zis: „Doamnelor, vă rog să vă mai gândiţi”. Le-a oferit câte un

cappuccino gratis. Dar ele i-au râs în nas.

— Cred şi eu! (Mi-l şi închipui pe Trevor, încercând să-mi ţină în frâu toate clientele.) Sunt destul de tupeiste, ce-i drept.

— Aşa că, dacă până diseară nu te sună să-şi ceară scuze, atunci să nu-mi zici mie mamă, zice mama mulţumită. Din câte-am auzit eu, ţi le datorează cu prisosinţă, draga mea.

— Stai. Brusc, simt cum tot sângele îmi invadează faţa. Stai aşa, mamă. Nu ţi-am zis niciodată că am fost suspendată.

— Ştiu că nu mi-ai zis, spune ea pe acelaşi ton neutru. Am fost un pic surprinsă, recunosc. Adică, eu ştiam că e ziua ta liberă. Nu mi-am dat seama că în ultima vreme, toate zilele au fost zile libere pentru tine! râde veselă.

— Deci ai venit aici, zic uluită, şi ştiai că am fost suspendată, şi n-ai zis nimic?

— Ce era să zic? O să ieşi tu la liman. E adevărat, Becky, ne facem griji pentru tine. Dar avem şi încredere, zice mama şi mă bate uşor pe mână. O să fie bine.

— Vai, mamă. (Mă uit de la rochia Valentino la chipul ei blând şi cald, şi simt că-mi dau iar ghes lacrimile.) Nu-mi vine să cred că mi-ai luat o rochie.

— Ei, draga mea, face ea şi mă bate iar pe mână. Ne-am simţit atât de bine la The West Place. Şi am vrut să-ţi mulţumim. Ai şi pantofi, să ştii!

Îmi arată spre o cutie de pantofi de pe podeaua şifonierului.

— Şi pantofi?

Înşfac repede cutia.

— Da, Cenuşăreaso! îmi face ea cu ochiul. Am auzit că până şi Jess o să poarte o rochie nouă şi drăguţă la eveniment?

— Acum da.

Îmi dau ochii peste cap.

A fost mare tevatură şi cu rochia lui Jess. La început, voia să-şi comande nu ştiu ce rochie anostă de bumbac neînălbit din catalogul cu produse ecologice făcute de fermieri săraci. La care eu i-am zis că ar trebui să poarte ceva mai şic şi ea s-a ofuscat şi a spus că de ce să sprijine ea consumismul ăsta deşănţat, pentru o singură seară? Aşa că i-am zis: „Mă refeream la faptul că ai putea împrumuta ceva, cum fac toate celebrităţile, şi ai fi mult mai ecologistă în felul ăsta decât dacă ai comanda ceva dintr-un catalog”. La care nu mi-a putut răspunde. Aşa că o să fie îmbrăcată într-o ţinută unicat Danny Kovitz şi n-are cum să se fofileze.

Desfac înnebunită cutia de pantofi, când începe să-mi sune mobilul.

— Răspund eu, draga mea, spune mama şi se duce la scaunul unde se află mobilul meu. E… se uită mai atentă la ecran şi-i cade faţa. Sage Seymour? Sage Seymour, actriţa?

— Da! chicotesc. Şşş! Nu te da de gol!

Mă aştept ca Sage să-mi dea ultimul raport despre Luke. Ultima oară când m-a sunat, mânca un *burrito* şi se întreţinea cu coreograful, se pare.

— Bună, Sage! Cum merge?

— A plecat! zice Sage disperată. Îmi pare rău. L-am pierdut.

— Poftim? întreb şi mă las mai bine pe călcâie, cu o bucăţică de hârtie de ambalaj lipită de degetele de la mână. Dar… cum?

— Pur şi simplu, s-a ridicat şi-a plecat. Şi-a chemat o maşină şi a plecat. Nici măcar nu şi-a mai luat mobilul de la regizorul de platou. Eu eram la machiaj, habar n-am avut…

— Acum cât timp?

— O jumătate de oră, poate?

— O jumătate de oră? ţip şi simt cum mi se accelerează

pulsul. Şi unde s-a dus maşina? Poţi să afli?

— Nu! Nici măcar nu e o maşină de-a noastră. Se pare că tot insista de ceva vreme că trebuie să plece, iar producătorul de segment i-a promis că-i face rost de maşină imediat ce termină, înţelegi, încercând să-l tot amâne… Dar cred că efectiv n-a mai avut răbdare.

E tipic pentru Luke. Nu poate să stea şi el ca omul şi să se bucure de faptul că e pe un platou de filmare, cum ar face oricine altcineva. Trebuie musai să-şi facă rost de o maşină şi să se întoarcă la serviciu. Celebrităţile îşi pierd pur şi simplu timpul cu el.

— Trebuie să mă întorc, zice Sage. Dar, Becky, să ştii că îmi pare rău. Am dat cu bâta-n baltă.

Scuzele ei par cât se poate de sincere.

— Nu! Nu te prosti! Ai făcut o treabă minunată. Nu e vina ta că a plecat. Sunt sigură că dăm noi de el.

— Bine atunci, ţine-mă şi pe mine la curent, da?

— Sigur.

Închid telefonul, respirând adânc şi mă uit la mama.

— N-o să-ţi vină să crezi. Luke a dispărut. Nimeni nu ştie unde e.

— Păi sună-l, draga mea! Trebuie să aibă mobilul cu el…

— N-are niciun mobil! aproape mă jeluiesc. I-am spart Blackberry-ul şi avea un telefon idiot, pe care l-a uitat. Nu ştiu la ce companie auto o fi sunat. Adică, bănuiesc că s-a întors la serviciu, dar nu ştiu…

Mă străbate un val de panică în clipa în care înţeleg exact enormitatea problemei. Dacă nu se duce la birou? Dacă vine aici? Poate să vadă toată chestia înainte să fim gata.

— OK, zic şi intru în priză. Trebuie să-i avertizăm pe toţi. O

sun pe Bonnie, tu spune-i lui Janice, o să sunăm la toate companiile auto… îl găsim noi.

În zece minute, i-am adunat pe toţi în bucătăria lui Janice, pentru o şedinţă de criză.

E şi mai rău decât am crezut. Bonnie tocmai mi-a dat *forward* la un mail de la Luke, pe care i l-a trimis înainte să plece de la studio, folosind e-mailul firmei. I-a spus că n-o să poată ajunge la birou la timp pentru seminarul de training, şi-a cerut scuze şi i-a urat weekend plăcut.

Ce dracu' face? Unde se duce?

OK, Becky. Stai calmă. Apare el.

— Aşa, spun către grupul adunat. Oxshott, avem o problemă majoră. Luke a dispărut fără urmă. (Am trasat o hartă. Arăt către diagrama pe care am făcut-o în grabă.) Acestea sunt direcţiile în care s-ar fi putut duce de la studiourile Pinewood. Cred că ar putea să o fi luat spre nord…

— Vai! exclamă brusc Suze, uitându-se la telefonul ei. Tarkie zice că cineva din familia regală a văzut filmuleţele de pe you tube şi vrea să-i trimită lui Luke un SMS de la mulţi ani. Sunt la vânătoare împreună, explică ruşinată când toată lumea se uită la ea cu gura căscată.

— Cine anume? îşi împreunează Janice mâinile. Nu prinţul William!

— Nu mi-a zis cine. S-ar putea să fie prinţul Michael din Kent, adaugă Suze pe un ton de scuze.

— A.

Toată lumea se dezumflă puţin, dezamăgită.

— Sau David Linley? se înviorează Janice iar. Îmi place mult mobila lui, dar aţi văzut preţurile?

— Încetaţi! îmi flutur braţele agitată. Concentraţi-vă! Cui îi

pasă de mobilă? E o urgenţă. În primul rând, trebuie să punem pe cineva de pază afară, ca, în cazul că Luke vine încoace, să-l putem trimite de-aici. În al doilea, trebuie să ne gândim bine unde s-ar fi putut duce. În al treilea rând…

— Telefonul tău, face mama brusc.

Blackberry-ul meu vibrează pe masă, cu un număr din centrul Londrei, pe care nu-l cunosc.

— Poate e el! zice tata.

— Sşş!

— Linişte!

— Pune-l pe *speaker*!

— Nu!

— Toată lumea, linişte!

E ca şi cum la telefon s-ar afla răpitorul terorist, după zile întregi de aşteptare. Toată lumea amuţeşte şi se uită la mine cu gura căscată când răspund.

— Alo?

— Becky?

Glasul lui Luke e inconfundabil. Şi relaxat. Chiar nu-şi dă seama ce stresaţi am fost cu toţii?

— Ţine-l de vorbă! şopteşte mama de parcă ar fi un agent federal, care încearcă să afle de unde sună.

— Bună, Luke! Unde eşti? La birou?

Hai că asta a fost bună. O să fac pe niznaia.

— Întâmplarea face că nu. Sunt la hotelul Berkeley. (Simt în glasul lui că zâmbeşte.) Şi vreau să vă invit, pe tine şi pe Minnie, să veniţi aici şi să-mi serbez ziua cu voi. Dacă vrei.

Cum-cum-cum-cum-cum?

Mă prăbuşesc pe un scaun, cu picioarele ca plastilina, încercând să nu iau în seamă chipurile întrebătoare din jurul

meu.

— Cum adică? bâigui într-un final.

Dacă şi-a aranjat propria petrecere aniversară fără să-mi spună, îl omor. Vorbesc serios.

— Draga mea, aseară, când ţi-am spus că o să fiu la seminarul de training, am văzut că eşti dezamăgită, zice el. Am citit asta pe chipul tău.

Ba nu! îmi vine să ţip. Nu eram! Ai înţeles greşit!

— A, da? îngaim eu.

— Şi asta m-a pus pe gânduri. E ziua mea! Ce dracu', ar trebui să sărbătorim. Am avut un an înfiorător şi meritǎm şi noi să ne răsfăţăm un pic. Hai să ne întâlnim aici toţi trei, să mâncăm ceva, să bem nişte şampanie… şi pe urmă o putem culca pe Minnie în camera de alături şi să ne apucăm să-i facem un frăţior sau o surioară. Glasul îi e mai seducător şi mai aţâţător decât i l-am auzit vreodată. Ce zici? Am comandat deja şampania.

Nu-mi vine să cred ce aud. În orice altă zi, aş fi murit de încântare să aud invitaţia asta. În orice altă nenorocită de zi.

— Aha, zic stins. Păi… sună foarte bine! Păi… stai un pic…

Acopăr telefonul cu mâna şi mă uit disperată la toţi cei din jur.

— Vrea să vin la el la hotel şi să bem şampanie! De ziua lui!

— Dar azi e petrecerea! zice Janice, dovedind că merită cu brio premiul pentru Cel mai evident comentariu.

— Ştiu că e petrecerea! zic aproape sălbatic. Dar cum să-l refuz fără a-i trezi bănuielile?

— Făcându-le pe amândouă? spune Suze. Şampanie, sărbătoriţi, în fine, şi pe urmă vă întoarceţi în viteză aici?

Procesez frenetic variantele de scenariu.

Şampanie. Mâncare. Sex.

Am putea bifa totul în… cam juma' de oră? Maxim patruzeci de minute? În felul ăsta, am fi încă în grafic.

— Da, decid brusc. Mă duc la el, îi cânt în strună şi-l aduc acasă cât de repede pot.

— Să nu stai mult, scumpa mea.

Janice pare neliniştită.

— Traficul poate fi destul de aglomerat la ora asta, se bagă şi Martin. Eu, unul, l-aş lua pe sus şi aş pleca.

— Pot s-o las pe Minnie la tine, mamă?

— Sigur că da, scumpa mea!

— OK. Trag adânc aer în piept şi revin la telefon, încercând să-mi iau cel mai siropos ton posibil. Bună, Luke. Vin cât pot de repede. Dar fără Minnie. Mama e aici şi o să stea cu ea. Cred că e mai bine să fim *deux*, nu crezi?

— Şi mai bine.

Râde în felul ăla aspru pe care îl iubesc şi mi se strânge stomacul. De ce trebuia să aleagă tocmai seara asta ca să se transforme în soţul perfect?

Mă rog. În fine. Trebuie să plec.

— Ne vedem curând! zic cu respiraţia tăiată. Te iubesc!

Luke a rezervat un apartament şi, când deschide uşa, are în mână un pahar de şampanie. Se aude muzică de jazz în surdină şi e îmbrăcat în halat. În halat.

— Bună, nevestico.

Îmi zâmbeşte şi se apleacă să mă sărute.

O, Doamne. Situaţia e şi mai gravă decât credeam. A schimbat complet vitezele. Ritmul îi e mult mai lent, vocea mai tărăgănată, nu l-am mai văzut aşa de relaxat de când eram în luna de miere. Iar apartamentul ăsta e şi el uluitor, cu pereţi

lambrisaţi şi canapele se pluş şi un pat impozant. Dacă ar fi orice altă zi…

— Bună! mă trag eu un pic înapoi. Măi să fie, ce surpriză! Dar… de când ai plănuit toate astea?

— A fost un impuls, zâmbeşte Luke larg. Voiam să mă duc la nu ştiu ce seminar plicticos organizat de Gary. Şi pe urmă am avut revelaţia – de ce? De fapt, e doar meritul tău, adaugă peste umăr, îndreptându-se spre barul de cocteil.

— Al meu?

Glumeşte?

— Mi-ai spus de atâtea ori că ar trebui să fim mai relaxaţi, să ne distrăm mai mult, să o luăm mai încet… şi ai avut dreptate, îmi spune şi mă mângâie pe păr. Sper că eşti impresionată, da?

— Da, zic cu glasul uşor strident. E super.

— Păi atunci hai să ne destindem în voie. Avem la dispoziţie toată noaptea, îmi întinde el un pahar şi mă sărută fără grabă pe gât. Să dau drumul la apă în cadă? E destul de mare pentru amândoi.

Baie? Cât o să ne ia? Trebuie să înăbuş ideea asta din faşă. Trebuie să accelerez cât pot lucrurile. Mă uit la ceas şi mă trece un fior de panică. E deja mai târziu decât am crezut. Suntem aşteptaţi la o petrecere. Nu e timp să facem baie.

Dar pe de altă parte… uite ce fericit e. O să fie distrus. Şi a făcut ditamai efortul şi pariez că e o baie de vis…

Am putea să facem o baie rapidă. Intrăm, ne udăm un pic, ieşim.

— Bună idee! Mă duc eu!

Mă grăbesc în baia somptuoasă de marmură şi dau drumul la robinete.

Uau. Produse de toaletă Asprey. Nu pot să nu deschid uleiul

de baie şi să-l miros. Mmm.

— Aşa-i că-i mişto? Luke a venit în spatele meu şi mă înconjoară strâns cu braţele lui puternice. Doar noi, toată noaptea. Nu e nicio grabă, nu ne aşteaptă nimeni…

OK, chiar nu avem timp de faza asta cu „toată noaptea".

— Luke… îhm… trebuie să facem sex rapid.

Mă întorc spre el, căutând disperată o salvare.

— Trebuie să facem sex foarte, foarte rapid fiindcă… vreau să avem un băiat.

— Poftim?

Luke a rămas blocat. E şi normal, având în vedere că inventez din mers.

— Da. Încuviinţez serioasă. Am citit o carte despre asta şi zicea că trebuie să faci sex foarte rapid. Fără preludiu. Doar… ţaca-paca.

— *Ţaca-paca?* repetă Luke incredul.

De ce ezită aşa? Ar trebui să fie încântat. Dacă aţi şti de câte ori…

Mă rog. Nu e relevant, în clipa asta.

— Ţaca-paca, încuviinţez ferm. Aşa că… hai!

De ce nu se clinteşte? De ce se încruntă şi se aşază pe marginea căzii şi are aerul că i-am pus o problemă foarte dificilă?

— Becky, zice într-un final. Nu mă simt confortabil la gândul de a ţine morţiş ca al doilea copil să aibă un anume sex. O iubesc pe Minnie. Şi mi-ar plăcea la nebunie să mai am încă o Minnie. Şi, dacă ţi s-a părut cumva că eu tânjesc să am un fiu…

— Nu! Nu cred asta! zic grăbită. Doar că am zis… de ce nu? Şi mai târziu, putem încerca să facem o fată! Ca să fim împăcaţi!

Până şi eu îmi dau seama că sunt complet ilogică, dar din fericire Luke e obişnuit cu asta.

— E gata baia! zic şi îmi dau repede bluza jos. Haide!

OK, nu simt că e nevoie să intru în detalii despre ce se întâmplă în continuare. Şi oricum, abia dacă sunt asemenea detalii. Doar că începem în baie şi sfârşim la duş şi toate astea în doar paişpe minute, iar Luke habar nu are că-l fugăresc subtil.

Mă rog, sinceră să fiu, am cam uitat de fugărit, odată ce ne-a furat peisajul. Sau, mai bine spus ne-am cam fugărit unul pe altul. Nu vreau să mă laud, dar cred că am fi putut primi o medalie olimpică la „pereche subacvatică". Sau la „exerciţiu stil liber, sincron". Sau la…

A. OK, OK. Trecem mai departe.

Ideea e că e un mod splendid de a începe seara. Strălucesc atât de tare că nici nu mai am nevoie de fard de obraz! Şi, dacă ne îmbrăcăm şi plecăm chiar acum…

— Vrei să mănânci ceva?

Când intru în living, uscându-mă în grabă, Luke e iar în halat, trântit alene pe canapea.

— Ia uită-te la astea, îmi arată el spre un platou de pe masă. Prăjituri inspirate din modă.

Prăjituri inspirate din modă?

Nu mă pot abţine şi mă grăbesc să văd – şi nu pot să nu icnesc uşor, încântată. E un platou întreg cu miniprăjituri în formă de pantofi şi genţi.

— Fiecare e inspirată dintr-un anume articol de modă, zice Luke încântat. M-am gândit că or să-ţi placă. Ia una.

Îmi întinde o cizmă glazurată, până la genunchi.

Ţi se topeşte în gură. Aproape că-mi vine să plâng. E cea mai perfectă seară posibilă, iar eu trebuie să-l iau cu forţa de aici…

Poate mai iau o prăjiturică.

— Mai vrei şampanie?

Acum îmi reumple paharul.

Şi încă un pahar de şampanie. Unul rapid.

— Aşa-i că-i nemaipomenit?

Luke mă trage spre el şi mă cuibăresc la pieptul lui, simţind cum mi se destinde tot corpul, simţindu-i inima bătând, lipită de pielea mea.

— A fost o zi incredibilă.

— Sunt întru totul de acord, zic şi eu şi iau o gură mare de şampanie.

— M-am simţit ciudat de eliberat când mi-am pierdut toate contactele cu civilizaţia şi cu tehnica. Au trecut patruzeci şi opt de ore fără mailuri şi internet, şi fără un telefon adevărat. Şi ştii ceva? Am supravieţuit.

— Ştiam eu, exclam şi întorc capul să mă uit la el. Cred că ar trebui să-ţi iei în fiecare săptămână câte o zi fară Blackberry. Ţi-ar face bine la sănătate.

— Poate că aşa am să fac, zice Luke, strecurându-şi iar mâna printre coapsele mele. Poate o să venim aici în fiecare săptămână. Mi-ar face foarte bine la sănătate.

— Da, categoric! chicotesc. Să bem pentru asta!

Când îmi ridic paharul de şampanie, îmi sună

Blackberry-ul, şi încremenesc.

— Ignoră-l, zice Luke relaxat.

— Dar e mama, mă reped, uitându-mă la ecran în timp ce apuc telefonul. Poate e ceva legat de Minnie. Ar fi bine să răspund… Alo?

— Becky! Vocea mamei e aşa de stridentă şi de stresată că aproape tresar. Janice a văzut un buletin despre trafic! Cică e

mare ambuteiaj pe A3. Ce faci? N-aţi plecat încă?

Mă trece un val de panică.

O, Doamne. Ce fac aici, beau şampanie şi mănânc prăjituri? Arunc o privire spre Luke. E întins pe spate pe canapea, cu ochii închişi. Pare că ar putea sta aşa toată noaptea.

— Păi, nu încă…

— Draga mea, eu, una, aş cam porni-o încoace! Nu vrei să rămâneţi blocaţi pe şosea!

— Vin! Venim imediat! Ne vedem curând.

— Ce-i?

Luke ridică un ochi, în timp ce pun jos BlackBerry-ul. Am cam zece secunde în care să inventez o poveste convingătoare, cap-coadă.

OK. Hai că ştiu.

— Luke, trebuie să plecăm, în clipa asta, zic precipitată. Minnie e isterică fiindcă niciunul dintre noi n-a pupat-o de noapte bună. Aşa că trebuie să ne întoarcem la Oxshott, s-o pupăm de noapte bună, să ne asigurăm că a adormit şi să ne întoarcem. Repede! Îmbracă-te!

Deja îmi trag lenjeria pe mine.

— Să ne întoarcem? se ridică Luke în fund şi se uită lung la mine. Becky… ai înnebunit? Nu ne întoarcem!

— Minnie e în ultimul hal! Mama a zis că o să se îmbolnăvească. Nu putem s-o lăsăm aşa.

— O să fie bine. O să adoarmă şi-o să fie bine, spune el şi mai ia liniştit o gură de şampanie, iar eu simt un val de indignare. Sigur, OK, Minnie nu a păţit nimic, dar dacă ar fi fost adevărat?

— Cum poţi să spui asta? E copilul nostru!

— Şi ne luăm şi noi o noapte liberă! Nu e o crimă, Becky.

Dacă ne întoarcem la Oxshott, îţi garantez că o să adoarmă înainte să ajungem noi acolo.

— Dar n-o să pot sta liniştită aici! N-o să mă pot simţi bine! Cum să stau aici şi să beau şampanie când fetiţa mea are… îmi scormonesc mintea înnebunită… Convulsii?

— Convulsii?

— Mama a zis că e sincer îngrijorată pentru sănătatea lui Minnie. A zis că n-a mai văzut niciodată aşa ceva, mă uit eu sfidătoare la Luke. Eu mă duc, chiar dacă tu nu. Vii!

Preţ de o clipă, sunt încremenită la gândul că ar putea spune: „Bine, du-te şi ne vedem mai târziu”. Dar, în cele din urmă, îşi lasă cu zgomot paharul jos şi oftează.

— Bine. Cum vrei tu. Ne ducem şi-o pupăm de noapte bună.

— Super! Perfect! strig, neputându-mi ascunde uşurarea.

E încă devreme, încă mai avem mult timp.

— Hai să luăm prăjiturile şi şampania, adaug în treacăt. Pentru cazul că ni se face foame pe drum.

Nicio şansă să las prăjiturile astea de vis aici. Şi imediat ce mă îmbrac, mă grăbesc în baie şi trântesc toate produsele de toaletă în geantă. Nici pe astea nu le las să se irosească.

Tocmai sunt gata de plecare şi Luke îşi pune paltonul, când Blackberry-ul îmi bipăie, anunţându-mă că am primit un SMS.

Eşti deja în drum spre Oxshott? Aici totul arată super şi e pregătit!!!!! Suze.

Aproape! îi răspund. **Ne ved. curând!!!!!**

Când coborâm cu liftul, îi zâmbesc stresată lui Luke. Tocmai am avut revelaţia. Aproape am ajuns! mai e un pic şi-o să-şi vadă surpriza! După tot timpul ăsta, după atâtea planuri…

Mă străbate un val de surescitare, ca un foc de artificii, şi nu pot să nu-l îmbrăţişez.

— Eşti bine?

— Cred că da, ridică el ironic din sprâncene. Sper din suflet că cineva o să ne dea puncte speciale de îngeri părinteşti pentru chestia asta.

— Sunt sigură că o să ne dea.

Reuşesc cumva să am o voce cât mai normală – dar mi-e foarte greu să-mi ţin încântarea în frâu. În mai puţin de o oră o să ajungem şi lui Luke o să-i cadă faţa şi o să fie atât de dat pe spate, că o să rămână efectiv fară cuvinte…

Îl grăbesc din lift şi ajungem în foaier. Îmi simt picioarele uşoare; tot corpul îmi tresaltă de nerăbdare.

— Du-te să verifici până la ce oră e deschis barul, improvizez eu. Mă duc să văd dacă pot să opresc un taxi.

Afară ne aşteaptă o maşină. O să mă fac că tocmai am oprit-o de pe stradă.

— Luke? Luke Brandon?

Un om de afaceri cu început de chelie, care stă sprijinit de biroul de la recepţie, a ridicat privirea. A luat câteva păhărele la bord, îmi dau imediat seama după ochii lui injectaţi.

— A. Bună, Don, îi zâmbeşte Luke scurt. Ce mai faci? Donald Lister de la Alderbury Consulting, mă prezintă. Ea e soţia mea, Becky.

Pe chipul îmbujorat al bărbatului se instalează o revelaţie încântată.

— Ia stai aşa. Fir-aş. Luke Brandon! Tu eşti! Arată spre Luke de parcă tocmai ar fi câştigat premiul cel mare şi îşi cere cele 10 lire. Fir-aş al naibii! La mulţi ani, bătrâne! Cum a fost?

O clipă, lumea se înceţoşează în faţa mea.

OK, trebuie să plecăm. Acum. Încercând să nu mă las copleşită de panică, îmi strecor braţul pe după al lui Luke şi îl

trag uşor, însă el nu se clinteşte.

— Bine, mulţumesc, schiţează Luke un zâmbet politicos, surprins. Dar de unde naiba ai ştiut?

— Glumeşti? *Toată lumea…* Bărbatul tace când îmi vede faţa. Fir-aş. Scoate un hohot de râs jenat. Nu te-am dat de gol, nu?

Vreau să-i zic ceva rapid şi tăios care să-l neutralizeze, vreau să dau filmul înapoi, vreau să-l sufoc cu o pernă pe idiotul ăsta, să scap de el, să plece naibii..

— În seara asta e bairamul? Bărbatul îşi duce o mână la gură. Tocmai eraţi pe drum către… Of, fir-aş…

Îmi vine să mă năpustesc asupra lui ca o tigroaică şi să-i smulg capul cu dinţii. Taci, TACI.

— Scuze, scuze! N-am zis nimic.

Mângâie de câteva ori aerul de parcă ar vrea să-şi îngroape cuvintele, apoi porneşte grăbit pe dalele de marmură.

Însă cuvintele lui nu pot fi îngropate. Se află acolo, între noi, ca nişte furnici zburătoare ce se rostogolesc prin aer.

Pentru prima oară în viaţa mea, îmi doresc să fi fost măritată cu un tembel care să nu se prindă de nimic, gen omul de Neanderthal.

Însă Luke nu e un tembel. Şi îl cunosc foarte bine. Poate unui străin i s-ar părea impasibil, dar eu văd cum mintea lui s-a şi pus în funcţiune. Am văzut exact momentul când i-a picat fisa. Acum pe faţa lui nu se mai citeşte nimic, dar o văd în ochii lui. Se întoarce şi zâmbeşte.

— Ei… Habar n-am ce tot zicea ăsta, îmi spune pe un ton un pic prea voios.

Ştie.

Sunt ca paralizată.

Douăzeci şi unu

În lungul drum cu taxiul, abia dacă vorbim. La început, încerc să-mi păstrez mimica veselă, dar tot ce spun îmi sună fals şi găunos. Virăm către Oxshott şi aproape am ajuns şi ar trebui să dau pe-afară de încântare – dar nu e deloc cum am plănuit.

O lacrimă mi se prelinge pe neaşteptate pe obraz şi mi-o şterg repede, înainte s-o vadă Luke.

— Becky…

Luke pare în agonie.

Bravo. A văzut. Până şi propriul meu corp mă trădează.

Preţ de un moment, ne uităm pur şi simplu unul la altul şi e ca şi cum telepatia conjugală e în fine activată. Ştiu ce gândeşte. Ştiu ce simte. Ar da orice să dea filmul înapoi; ar da orice să nu ştie. Însă nu poate să nu ştie.

— Becky…

Luke îmi cercetează chipul, cu o expresie chinuită.

— E în regulă. Doar…

— Eu nu…

Nu spunem decât jumătăţi de propoziţie, fără sens. Parcă niciunul dintre noi nu poate risca să se apropie de adevăr. Apoi, brusc, Luke pare că a luat o decizie şi mă trage lângă el.

— O să fiu surprins, zice pe un ton intens, coborând glasul. Pe cuvânt. Nu ştiu nimic. Dacă ai avea habar cât de mişcat… Tace, respirând precipitat. Becky, te rog, nu fi supărată…

Îmi prinde mâinile şi mi le strânge atât de tare, că mă strâmb.

Nu pot spune nimic. Nu-mi vine să cred că avem discuţia asta.

— O să ajungem curând.

Mă şterg în fine la ochi şi-mi verific machiajul. Suze mă aşteaptă cu rochia, iar Danny e răspunzător şi pentru ţinuta lui

Luke.

E în regulă, îmi spun sec. Chiar dacă nu e exact ce-am plănuit, e în regulă. Luke e aici, eu sunt aici, o să aibă petrecerea, care o să fie de vis.

— La mulţi ani, dragul meu, murmur în timp ce taxiul opreşte pe aleea lui Janice, şi îi strâng tare mâna lui Luke.

— Ce… De ce oprim aici?

Luke face eforturi eroice să pară cea mai uimită persoană din lume. Aş vrea să n-o facă. Nu e foarte bun la asta.

— Coboară… îi trag un zâmbet şi, deşi ştiu că ştie, simt cum bucuria din sufletul meu începe să renască. Adică, nu ştie totul. Plătesc taximetristul şi îl conduc pe Luke prin casa cufundată în întuneric a lui Janice. Cei de la catering fie sunt ascunşi în bucătărie, fie sunt deja în cort, dar chiar şi aşa, nu îndrăznesc să aprind lumina.

Au. Tocmai m-am lovit la şold de o masă idioată. De ce trebuie să aibă mese peste tot?

— OK, afară…

Îl împing în faţă, prin uşile franţuzeşti, în grădină. Acolo se află cortul, decorat cu lumini feerice care clipesc şi luminat în interior – şi totuşi scăldat într-o tăcere mormântală, de parcă înăuntrul lui nu ar fi strânse două sute de persoane.

— Becky… Luke se opreşte unde e şi se uită şocat. Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred ce ai… Tu ai făcut toate astea singură?

— Haide!

Îl trag de-a lungul rogojinii către intrare, cu pulsul brusc accelerat. Sper din suflet că sunt toţi aici.

Sigur că sunt.

Trag aer în piept adânc – apoi dau într-o parte prelata ce

marchează intrarea în cort.

— SURPRIZĂ!!!

Zgomotul e fenomenal. O mulţime uriaşă de feţe luminate se întoarce spre noi. Le recunosc doar pe unele dintre ele. Janice e aproape de intrare, în rochia ei stil doamna Bennett, iar Jess are pe ea cea mai incredibilă rochie neagră mulată, cu machiaj foarte intens, asortat. Cum fac ochii roată în jurul cortului, nu pot să nu simt un fior de mândrie. Peste tot sunt luminiţe feerice şi în aer flutură baloane de argint cu „La mulţi ani, Luke!”, printat pe logo-ul de la Brandon Communications. Cortul e plin de afişe promoţionale stil *glossy*, special create, şi ziare mărite, fiecare cu un alt articol şi altă poveste despre Luke Brandon. (Toate scrise de mine.) Piesa de rezistenţă e o diagramă uriaşă luminată din spate, exact ca cele pe care le fac ei pentru conferinţele de presă ale Brandon C. Ea arată imagini cu Luke în fiecare an al vieţii lui, de când era bebeluş până la maturitate, şi titlul e: „Luke – un an de vis!”.

Şi chiar deasupra capului nostru, peste tot, sunt pompoanele mele. Le-am înşirat pe cablurile cu beculeţe şi le-am agăţat în formă de ghirlande – şi arată incredibil.

— Mulţi ani trăiască…

Cineva începe să cânte şi mulţimea îl urmează din tot sufletul.

Îi arunc o privire lui Luke.

— Doamne! exclamă ca la un semn. E atât de… Habar n-am avut!

Face un efort uriaş să arate ultraşocat. Trebuie să-i recunosc meritul.

— Cine să trăiască… cântă acum mulţimea.

Luke remarcă într-una chipuri din mulţime şi le salută fluturându-şi mâna şi zâmbind şi, imediat ce se termină

cântatul, ia un pahar de la o chelneriţă şi îl ridică spre adunarea din faţa lui.

— Ticăloşilor! zice, şi urmează un val de râsete.

Mica orchestră din colţ, formată din trei muzicieni, atacă o bucată de Gershwin, şi lumea dă năvală în jurul lui Luke, şi eu îi privesc chipul când îi salută.

N-a fost dat pe spate. N-a rămas mut de uimire. Dar, pe de altă parte… ştiam că nici n-o să fie. Din clipa în care individul ăla a deschis gura, în hotelul Berkeley.

— Becky! E fantastic! Mă ia în primire o femeie de la Brandon Communications al cărei nume l-am uitat. Tu ai făcut singură toate ornamentele astea?

Erica şi personalul ei mişună cu tăvi cu mini-tartine şi o văd pe Janice apropiindu-se de o blondă şic cu o pudrieră. Pentru numele lui Dumnezeu. I-am spus, fără retuşuri. Trebuie s-o virez de-aici, rapid.

Dar înainte de a apuca s-o fac, un tip cărunt îmi întinde un cocteil şi mi se prezintă drept un vechi coleg de-al lui Luke şi mă întreabă cât mi-a luat să organizez toate astea, şi pe urmă soţia lui (rochie vaporoasă, prea mult ruj) mă întreabă cu însufleţire dacă am văzut filmele de pe you tube, şi trece cam un sfert de oră şi n-am făcut nimic decât să vorbesc cu necunoscuţi. Nici măcar nu ştiu unde e Luke.

Plus că printre faldurile cortului intră curent şi toată lumea se retrage încet-încet de la intrare.

— Oameni buni! Aş vrea să vă zic câteva cuvinte, dacă se poate.

Glasul tunător al lui Luke umple cortul şi imediat cei de la Brandon Communications tac şi se întorc spre el atenţi, de parcă e pe punctul de a face cine ştie ce prezentare a firmei. Ceilalţi îi

urmează, şi întreaga asistenţă amuţeşte cu o viteză uluitoare.

— Voiam doar să vă spun… mulţumesc. Face ochii roată deasupra mulţimii de chipuri zâmbitoare. Tuturor. Nu-mi vine să cred cât de mulţi prieteni ai mei sunt aici şi abia aştept să mai stăm de vorbă. Nu-mi vine să cred că aţi ştiut cu toţii de asta, pungaşilor ce sunteţi. În tot cortul se aude un val de râsete de apreciere. Şi nu-mi vine să cred cât de inteligentă a fost soţia mea. Se întoarce către mine. Becky, înclină-te în faţa publicului.

Izbucneşte o rafală de aplauze şi mă înclin îndatoritoare.

— A fost o surpriză totală, Luke? strigă femeia cu prea mult ruj. Chiar n-ai bănuit nimic?

Luke îmi aruncă o privire extrem de circumspectă; abia dacă ai sesiza-o.

— Da, absolut! Glasul îi pare uşor forţat. N-am avut nicio bănuială până n-am ieşit în… Tace. Mă rog, evident că am bănuit ceva când ne-am urcat în taxi…

Se opreşte iar şi se freacă pe faţă stângaci, iar în cort se aude o rumoare curioasă şi intrigată.

— Uite care-i treaba. Luke ridică în fine privirea, şi mimica lui obişnuită şi fără cusur a dispărut. Nu vreau să vă mint. Nu vreau să mă prefac, fiindcă e ceva mult mai important pentru mine. Vreau să spun ce simt cu adevărat. Cineva a dat totul de gol puţin mai devreme. Un pic. Aşa că da, mă aşteptam… la ceva. Dar ştiţi? La o petrecere ca asta nu factorul surpriză contează. Ci faptul că cineva a făcut un asemenea efort uriaş pentru tine… te copleşeşte efectiv. Şi te gândeşti: „Ce am făcut ca să merit asta?”. Face o pauză şi glasul îi tremură uşor. Sunt cel mai norocos om de pe pământ şi aş vrea să propun un toast. Pentru Becky.

Arunc o privire spre telefon. Îmi bâzâie de ceva vreme cu SMS-uri şi n-am ascultat discursul lui Luke decât cu jumătate de ureche. Însă acum ridic privirea.

— OK, Luke, îmi permit eu, în fine, să zâmbesc. Te înşeli. La genul ăsta de petrecere, factorul surpriză e lucrul cel mai important. Ia-ţi băutura. Şi ia-ţi haina. Şi vino cu mine, te rog. Toată lumea, dacă sunteţi buni să vă luaţi hainele şi să ne urmaţi…

Ca din pământ, au apărut Daryl, Clare, Julie şi trei amici de-ai lor, care împing acum eficienţi stative cu paltoane. Toţi invitaţii se uită unii la alţii, perplecşi. Daryl îmi face cu ochiul şi îi fac şi eu. E un băiat de aur acest Daryl. M-a sunat cam acum o săptămână şi mi-a zis că şi-a îmbunătăţit considerabil tehnica de înghiţitor de flăcări, şi că nu vreau să-i mai dau o şansă? La care am zis nu mersi, dar poate face altceva pentru mine. Toţi cei şase adolescenţi sunt îmbrăcaţi elegant în cămăşi albe şi veste, iar Clare, am remarcat, e încălţată cu pantofii Vivienne Westwood.

Luke a rămas stană de piatră. Pare că i-am luat complet piuitul.

— Ha!

— Becky… Mă priveşte încruntat. Ce Dumnezeu…

Ha! Ha!

— Credeai că asta e petrecerea ta?

Arăt cu dispreţ spre cort.

Aproape că-mi vine să ţopăi de bucurie în timp ce-l conduc prin casa lui Janice, către alee. Şi ne aşteaptă. La marele ţanc. Trei căleşti uriaşe, parcate afară. Sunt negre ca tăciunele, iar pe o portieră scrie cu alb:

ADEVĂRATA PETRECERE-SURPRIZĂ A LUI LUKE

— Ce…

Lui Luke i-a căzut efectiv faţa. Pare că a rămas fără grai.

Yesssssssss!

— Urcă, te rog, zic veselă.

Ştiu, ştiu, nu v-am spus. Îmi pare rău.

Am vrut să vă spun. Dar mi-a fost teamă că nu veţi putea ţine secretul.

Atmosfera din caleaşcă e fantastică. Sentimentul de sărbătoare e de o mie de ori mai copleşitor. Aud într-una frânturi de genul „Unde mergem?" şi „Tu ştiai?" şi hohote de râs.

Iar Luke pare efectiv şocat. Nu l-am văzut în viaţa mea atât de şocat. Ar trebui să-i fac mai des surprize.

— OK, acum te leg la ochi… zic când ajungem la cotitură.

— Nu, începe el să râdă. Nu vorbeşti serios…

Sinceră să fiu, nu-mi displace deloc postura în care mă aflu. E total la cheremul meu. Strâng capetele legăturii cât pot de tare şi mă uit pe geamul caleştii. Aproape am ajuns!

Îi scriu lui Suze **Cinci minute,** şi ea îmi răspunde imediat **OK**. E acolo şi mă aşteaptă, împreună cu mama, tata, Danny şi restul Echipei 2.

A, da. Am două echipe. De fapt, a fost ideea lui Elinor.

Ştiu că şi Elinor e încă acolo, fiindcă Suze mi-a trimis un SMS acum câteva minute să-mi spună că verifică fanatic fiecare detaliu de ultimă oră şi a băgat spaima în tot personalul.

Când pornim pe lungul bulevard străjuit de copaci, îi văd pe invitaţi uitându-se curioşi pe geamurile caleştilor şi îmi duc enervată un deget la buze. Chiar dacă nu sunt şanse ca Luke să ghicească. N-a fost decât o singură dată la noua casă a lui Suze.

Zic „casă". Ce vreau de fapt să spun e „reşedinţă impozantă

cu parc”.

A fost chiar o decizie de ultim moment să venim aici. Ne gândisem să închiriem o locaţie, iar Elinor era gata să dea şpagă ca orice eveniment să poată fi mutat rapid în altă parte (e nemiloasă ca un asasin profesionist), când Suze a zis brusc: „Staţi! Ce ziceţi de Letherby Hall?”.

Cred că Suze mai uită uneori câte case au efectiv ea şi Tarquin. În mod sigur nu ştie câte dormitoare are..

În fine. Odată ce am luat hotărârea, totul a mers ca uns. Sau, cel puţin, a mers fără hopuri. Şi e cel mai perfect, feeric, romantic decor posibil pentru o petrecere. Aud lumea scoţând „oo”-uri şi „aa”-uri în spatele meu, în clipa în care dau cu ochii de casă, care are două aripi maiestuoase şi un dom central şi coloane dorice la tot pasul. (Ştiu că sunt dorice fiindcă mi-a zis Tarkie. Sinceră să fiu, chiar sper să mă întrebe cineva de ele.)

Aerul adie uşor când ne dăm jos claie peste grămadă din căleşti şi înaintăm pe pietriş, care scârţâie sub paşii noştri. Intrarea principală e deschisă şi luminată, şi îi conduc pe toţi în tăcere, încă ţinându-l pe Luke de mână. Traversăm pardoseala străveche de piatră şi în curând ne-am adunat cu toţii şi ne aflăm în faţa uşilor duble uriaşe ce dau către marea sală de recepţie.

În spatele meu aud şoapte şi chicote şi „şşş”-uri. Mă străbat fiori de nerăbdare. Aproape că-mi e frică. Asta e. Ăsta e marele moment.

— OK. Îmi tremură uşor vocea în timp ce îi desfac legătura de la ochi: Luke… la mulţi ani.

Când deschid uşile duble, rumoarea din spatele lui Luke e ca un torent. Însă eu mă uit doar la faţa lui. E pământie.

Dacă am vrut să fie dat pe spate şi fară grai… atunci am reuşit.

Face un pas în faţă, curios. Apoi încă unul… Şi încă unul.

Întreaga sală de recepţie a fost transformată în scena acelui mic teatru de jucărie *vintage* pe care i l-a cumpărat lui Minnie; teatrul de jucărie din copilăria lui. Toate decorurile din *Visul unei nopţi de vară* au fost reproduse cu mare migală. Sunt aceleaşi tufişuri şi aceiaşi copaci şi aceleaşi turle de castel, e un pârâu şi iată şi muşchiul. Printre copaci, sunt aşezate mici măsuţe şi scaune. O orchestră cântă muzică în surdină, şi totul pare vrăjit. Ici şi colo în copaci, ca nişte flori imense, sunt alte pompoane făcute de mine. Nu pot să nu fiu mândră. Adevărul ăsta e, arată foarte bine.

— Este… Luke înghite în sec. E exact ca…

— Ştiu.

Îl apuc strâns de mână.

A fost ideea mea, din prima clipă. Dar cine ar fi putut s-o pună în practică atât de spectaculos dacă n-ar fi fost Elinor?

— Tatiiiii!

Minnie vine alergând de după un copac, îmbrăcată în cea mai frumoasă şi mai fină ca borangicul rochie de zânişoară cu aripi, făcută de Danny.

— Feicit! Tati feicit!

— Minnie! Luke pare copleşit când se apleacă şi-o ridică în braţe. De unde ai… Cum ai… Suze! Jane! Graham! Danny!

Întoarce capul mirat când fiecare dintre ei apare de unde stătea ascuns.

— La mulţi ani!

— Surpriză!

— Zi ceva, Luke, scumpule! Zi-ne câteva cuvinte!

Nu-mi vine să cred că mama îi bagă o cameră video în faţă. Ştie că am angajat un cameraman profesionist.

— Bonnie? Luke pare şi mai siderat când Bonnie apare de după cascadă într-o rochie spectaculoasă acvamarin, cu un zâmbet timid pe faţă. Te rog, nu-mi spune că ai luat şi tu parte la toate astea.

— Doar un pic.

— E… ireal. Clatină din cap şi priveşte iar înjur, spre încăperea ca de basm. Cine altcineva mai ştie că e ziua mea?

— Cine altcineva? îhm… îi surprind privirea lui Bonnie şi îmi vine să râd. Destul de mulţi. Cam toţi cei din City.

— Cititorii ziarului *Daily World,* adaugă Bonnie. Şi *Standard City Diary,* şi *The Mail* au publicat fiecare câte o notiţă.

— Ai primit mesaje de la trei membri ai familiei regale, intervine şi Suze veselă.

— Nu uitaţi de you tube! se bagă şi tata. Ultima oară erau 100 00 0 de accesări.

Luke ne priveşte de parcă am fi înnebunit cu toţii.

— Glumiţi, zice şi clătinăm cu toţii din cap.

— Stai să vezi urările! zice mama. Şi ai şi propriul tău site cu la mulţi ani!

— Dar… e o adevărată nebunie, zice Luke şi îşi pune o mână în cap. Eu niciodată nu-mi serbez ziua. Cine naiba…

— Becky a fost foarte ocupată, zice Bonnie.

— Încercând să păstrez secretul! exclam indignată. Încercând să fac lumea să tacă şi să nu mai posteze diverse pe internet! A fost ca şi cum aş fi încercat să controlez o caracatiţă!

— Ceva de băut, domnule?

Ca din pământ, apare un model superb îmbrăcat într-un costum *Visul unei nopţi de vară* făcut de Danny. Are coapsele îmbrăcate în blană şi o ghirlandă de frunze pe cap, pieptul gol şi bronzat şi foarte tonifiat. (Cred că asta e propria interpretare

a lui Danny la *Visul unei nopţi de vară,* adică practic o pădure plină de tipi sexy.)

Modelul întinde o tavă de lemn care arată ca o scoarţă de copac, cu cocteiluri cu etichete argintii.

— Vă pot servi cu un Brandon, o Bloomwood sau o Minnie. Şi aş dori să vă întreb dacă dumneavoastră şi soţia dumneavoastră doriţi să vă schimbaţi înainte de spectacol?

— Spectacol? Luke se întoarce către mine. Ridic din sprâncene cu un aer misterios şi-i strâng iar mâna.

— Stai să vezi.

E cea mai incredibilă, cea mai epocală petrecere. Pur şi simplu este.

Vreau să zic, ştiu că am ajutat la organizarea ei şi la tot restul, aşa că n-ar trebui să mă laud singură. Ar trebui să fiu modestia în persoană şi să nu-mi bat toba, să zic: „A, a fost OK, cred" sau „N-a fost cine ştie ce, o petrecere ca toate petrecerile", şi să ridic din umeri şi să schimb subiectul şi să discut despre vreme.

Dar îmi pare rău, n-am să fac asta, ci am să vă spun adevărul. Care este că e cea mai nemaivăzut-neântâlnită petrecere şi toată lumea a zis la fel, chiar şi oameni care se duc la tone de petreceri, cum ar fi Preasfinţia sa St John Garde-Stone, care s-a dovedit a fi un drăguţ, talentat la replici de glume knock-knock.

Până acum, totul a decurs perfect. Când Luke şi-a pus smochingul şi eu rochia mea verde divină, ne-am luat locurile pe scăunelele din sală, cu băutura în mână şi o trupă de circ a început cele mai incredibile numere de dans acrobatic din lume în jurul nostru, în copacii din pădure, cu muzică bubuitoare şi lumini de laser.

Apoi au venit înghiţitorii de flăcări – o trupă de cehi care fac

tot soiul de chestii uluitoare. (L-au inclus şi pe Alonzo/Alvin în numărul lor, fiindcă i-am obligat, iar el a părut cât se poate de îngrozit şi încântat pe tot parcursul acestuia.)

Apoi, de sus a coborât un ecran uriaş şi a început un alt *soundtrack,* şi s-au pornit să curgă toate mesajele de felicitare pentru Luke de pe you tube – puţin a lipsit să nu plâng.

OK. Am clipit de câteva ori, să-mi înăbuş câteva lacrimi.

Nu că mesajele ar fi fost cine ştie ce. Pe bune, când vezi un grup de directori de marketing de la Kettering cântând un „La mulţi ani, Luke, omule" cam penibiluţ, pe ritm de rap, filmat de un mobil care tremură, nu e chiar acelaşi lucru cu *închisoarea îngerilor.* Dar era vorba de faptul în sine. Oameni pe care nici măcar nu-i cunosc îi urau lui Luke la mulţi ani.

Apoi am avut mesaje video de la toţi prietenii care n-au putut veni, ca Michael şi tatăl lui Luke, urmate de mesaje de pe site-ul aniversar, proiectate unul câte unul. Şi apoi un clip despre care nici nu ştiam, pe care se pare că Suze îl primise pe mail cu circa zece minute înainte să ajungem. Începe cu

Sage Seymour, pe platoul de filmare, stând pe un scaun regizoral, zicând: „Luke, unde naiba EŞTI?" şi făcându-se că el tocmai trebuia să joace într-o scenă cu ea, şi se termină cu toată distribuţia şi echipa urându-i la mulţi ani. Până şi cei faimoşi.

Imediat ce Sage a apărut pe ecran, Luke şi-a întors capul spre mine şi a zis:

— Cum dracu'…

Iar eu n-am putut să nii izbucnesc în râs şi să-i şoptesc în ureche:

— Luke, pricepe şi tu atâta lucru. N-are niciun rost să încerci să păstrezi un secret faţă de mine.

Mă aşteptam să râdă, însă n-a făcut-o. Sinceră să fiu, a părut

chiar uşor panicat.

Apoi ne-am aşezat la cel mai incredibil festin în Marea Galerie, care era decorată cu ghirlande de flori şi alte pompoane de plastic. (Chiar am făcut multe de tot.) S-au ţinut o groază de discursuri şi Luke le-a mulţumit tuturor de miliarde de ori, şi eu la fel. Apoi Luke a ţinut un discurs foarte emoţionant despre Annabel şi teatrul de jucărie şi despre cât de dragi sunt pentru el aceste amintiri, şi cum i-a cumpărat acelaşi teatru lui Minnie şi speră ca şi ea să aibă mai târziu aceleaşi amintiri cu el. Şi toată lumea s-a şters la ochi.

A, şi a zis şi ceva drăguţ despre mine. Vă închipuiţi.

Pe urmă a venit cafeaua, cu *„Shortbread-ul* special cu nuci al lui Luke", şi i-am surprins privirea lui Suze şi i-am spus din buze „Mersi".

Pe urmă, pe scena Sălii de Est (toate camerele lui Suze au nume) a apărut formaţia. Şi acum, aici se dansează, iar în altă sală imensă e muzică de atmosferă şi lumea prăvălită pe sofale, în vreme ce unii invitaţi încă mai mişună prin sala cu *Visul unei nopţi de vară,* şi mai târziu o să fie îngheţată şi artificii şi un comic de *stand-up,* doar că Luke încă nu ştie.

ÎI privesc de pe creanga pe care sunt cocoţată, lângă izvor. E înconjurat de vechi amici, o ţine pe

Minnie în braţe şi nu i-am mai văzut faţa atât de radioasă de…

Nu ştiu. De mult prea mult timp.

Mă întreb doar ce fel de cocteil să aleg în continuare, când Suze se apropie de mine cu rochia unduitoare, care, trebuie să recunosc, e şi mai şi decât a mea. E mov închis, cu trenă, şi o are de la Paris, de la Christian Dior, dar n-a vrut să-mi spună cât a costat, ceea ce înseamnă că a dat pe ea o avere.

— Bex, nu ştiu ce să fac cu…

Face o pauză, apoi spune pe muteşte „Elinor”.

— Ce-i cu ea?

Mă uit stresată în jur să mă asigur că Luke nu se poate auzi. Suze se apleacă spre mine şi-mi şopteşte în ureche:

— E încă aici.

Mă trece un val de şoc. E încă aici?

Elinor mi-a zis de un milion de ori că nu stă la petrecere. A zis că pleacă cu o jumătate de oră înainte să ajungem noi. Şi am presupus că aşa a şi făcut.

— Dar unde…

Mă uit înnebunită în jur.

— E vina mea, se strâmbă Suze. Pur şi simplu n-am suportat să nu vadă şi ea măcar un pic. Mai ales după toate câte a făcut. Ştiu că nu poate lua parte efectiv la petrecere… aşa că am zis, nu vrea să stea ascunsă în Culoarul Preotului şi să se uite?

Suze ridică privirea sugestiv şi mă uit în direcţia privirii ei. La primul etaj e un mic balconaş de fier forjat, pe care nici nu l-am remarcat. Însă e gol.

— Nu înţeleg, zic tâmp. Unde e?

— Ascunsă după un panou secret, se uită pe un vizor, zice Suze îşi muşcă stresată buza. A zis că nu vrea decât să vă vadă când veniţi şi să se asigure că totul e în regulă. A zis că pe urmă pleacă pe şest. Însă tocmai l-am pus pe Tarkie să se ducă să vadă dacă mai e aici maşina ei – şi încă n-a plecat. Cred că e tot aici! N-a mâncat nimic, stă pur şi simplu în picioare în locul ăla înghesuit… şi sunt îngrijorată. Dacă i se face rău? Serios, câţi ani are?

O, Doamne. Lucrurile ar putea să ia o turnură foarte urâtă.

Arunc o privire spre Luke, însă el râde şi nici nu mă observă.

— Haide, să mergem.

Scările până la Culoarul Preotului sunt mici şi înguste şi mucegăite, şi îmi ridic preţioasa rochie Valentino cât mai strâns în jurul meu. Când Suze deschide cu grijă uşa veche de lemn, primul lucru pe care-l văd sunt umerii lui Elinor – înguşti şi rigizi. Are chipul lipit de panoul din faţa ei şi arată ca o statuie. Nici măcar nu ne-a auzit.

— Elinor? şoptesc, şi se întoarce pe călcâie, cu o expresie de panică pe chipul livid.

— E în regulă! Suntem eu şi Suze. Ţi-am adus o gustare.

Îi ofer o farfurie cu minideserturi, dar ea se trage într-o parte.

— Trebuie să plec.

— Nu! Nu trebuie. Voiam doar să ne asigurăm că eşti bine.

— Luke nu bănuieşte că sunt aici?

— Nu. Absolut deloc.

Se lasă tăcerea. Elinor priveşte iar pe vizor şi eu mă uit la Suze, care ridică din umeri, gen: „Şi acum ce ne facem?”.

— Luke şi cu Minnie par foarte apropiaţi, zice Elinor, cu ochiul lipit de vizor. Se poartă foarte firesc cu ea.

— Îhm… da.

— Şi cu părinţii tăi la fel.

Nu răspund nimic. Totul mi se pare prea absurd. Cum de am intrat în situaţia asta? Cum e posibil să stau aşa, lângă o găurică de la mama naibii, cu soacra mea cea bogată şi scorpie, amândouă ascunzându-ne de cel care ne uneşte?

Şi cum e posibil să simt că-mi vine s-o îmbrăţişez cu putere şi căldură, ca pe un veritabil membru al familiei? Şi că vreau s-o aduc lângă noi, s-o scot din gaura asta întunecoasă în care s-a ascuns, la lumina şi căldura petrecerii? Nu mi s-a părut niciodată atât de vulnerabilă şi de singură ca acum. Şi graţie ei ne distrăm cu toţii mai bine decât ne-am distrat vreodată.

— E absolut minunat acolo, jos, spun, punându-i încet o mână pe braţ şi strângându-i-l. Toată lumea a zis că e cea mai tare petrecere la care a fost vreodată.

— Lui Luke i-a plăcut?

Se întoarce spre mine.

— Dumnezeule, da! E dat pe spate! Nu i-ai văzut faţa?

— E impresionat la culme! încuviinţează Suze cu entuziasm. E foarte mişcat. A fost prin toată pădurea şi s-a uitat cu atenţie la fiecare detaliu. E o minunăţie.

Elinor nu spune nimic, dar zăresc în ochii ei un licăr abia sesizabil de satisfacţie. Şi, brusc, nu mai pot suporta. E complet greşit. Vreau ca Luke să ştie. Vreau ca toată lumea să ştie. În spatele serii de azi a existat o forţă care a făcut toate astea posibile, iar aceasta a fost mama lui Luke.

— Elinor, vino jos, mă trezesc rostind cuvintele automat. Vino jos şi bucură-te de petrecere. (Simt cum lui Suze i s-a tăiat respiraţia, dar n-o iau în seamă.) Haide. O să te ajut să te împaci cu Luke.

— Mi-e teamă că e imposibil.

— Ba nu e!

— Trebuie să plec. Acum. Am stat şi aşa prea mult.

Elinor şi-a desfăcut geanta şi îşi scoate din ea o pereche de mănuşi din piele de ied. O, Doamne, acum am speriat-o şi am pus-o pe fugă.

— Uite ce e, ştiu că aţi avut probleme, zic încercând s-o conving. Dar e momentul perfect să le lăsaţi în urma voastră. La petrecerea lui! Şi, când o să afle că în spatele tuturor acestor lucruri ai fost tu… o să te iubească! Va trebui să te iubească!

— Tocmai din cauza asta nu pot veni jos.

Glasul ei pare brusc atât de aspru că tresar – deşi ar putea să

fie şi din cauza prafului de aici.

— Nu am finanţat această petrecere ca să-i câştig dragostea lui Luke într-un mod ostentativ.

— Dar nu asta… N-am vrut să spun…

— Nu voi coborî. Nu voi lua parte la festivitate. Nu voi accepta ca el să ştie că am avut ceva de-a face cu această seară. Nu-i vei spune niciodată. *Niciodată,* mă auzi, Rebecca?

Privirea ei mă fulgeră mânioasă şi mă fac mică, înspăimântată. În ciuda vulnerabilităţii ei, te poate băga destul de tare în sperieţi.

— OK!

Înghit în sec.

— Nu am pus nicio condiţie pentru ajutorul pe care ţi l-am dat. Am făcut-o pentru Luke, spune şi se uită iar pe vizor. Am făcut-o pentru Luke, repetă, ca pentru sine.

Se lasă o tăcere lungă. Suze şi cu mine ne privim una pe alta stresate, dar niciuna dintre noi nu îndrăzneşte să vorbească.

— Dacă aş coborî, dacă mi-aş face cunoscută contribuţia, ar însemna că am făcut-o pentru mine. Se întoarce şi mă priveşte neutru, fără ca privirea să-i trădeze vreun sentiment. Aşa cum ai spus-o şi tu cât se poate de clar, un act necondiţionat nu implică nicio răsplată.

Doamne, ce aspră e cu sine. Dacă aş fi în locul ei, aş inventa imediat un motiv care să mă lase şi să fac totul pentru Luke, şi să fiu binefăcătoarea cea nobilă, şi să merg la petrecere.

— Şi… n-o să-i spui niciodată? mă aventurez. Niciodată? N-o să ştie niciodată că a fost meritul tău?

— N-o să ştie niciodată, spunea ea şi se uită la Suze, lipsită de expresie. Te rog, dă-te într-o parte ca să pot pleca.

Asta a fost tot? Nu tu bate palma, îmbrăţişare de grup, hai-s-

o-mai-facem-şi-altădată?

— Elinor… stai.

Întind braţele, însă ea nu are nicio reacţie, aşa că îmi târşâi încet picioarele spre ea în spaţiul minuscul, însă ea tot nu pare să-şi dea seama ce fac. Aşa că până la urmă îmi pun braţele în jurul trupului ei osos, simţindu-mă ca Minnie când îmbrăţişează copacii la întâmplare, în parc.

Nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva. O îmbrăţişez pe Elinor.

Eu. O îmbrăţişez pe Elinor. Fiindcă aşa vreau eu.

— Mulţumesc, şoptesc. Pentru tot.

Elinor se trage într-o parte, mai bătoasă ca niciodată. Dă din cap scurt către mine şi Suze, după care se strecoară pe uşa de lemn.

— O s-o vadă cineva? murmur îngrijorată către Suze, care clatină din cap.

— E o ieşire prin spate. I-am arătat-o mai devreme.

Mă reazem de peretele vechi şi prăfuit şi expir adânc.

— Dumnezeule.

— Ştiu.

Privirile ni se întâlnesc în penumbră şi ştiu că şi Suze gândeşte acelaşi lucru ca mine.

— Crezi că o să ştie vreodată că a fost ea?

— Habar n-am, clatin eu din cap. Pur şi simplu… nu ştiu, spun şi mă uit iar pe vizor. Haide. Ar fi timpul să mergem jos.

La parter, petrecerea e în toi. Invitaţii mişună peste tot, cu băuturi în mână şi coifuri argintii de petrecere (am avut şi plesnitori la dineu), rătăcind prin pădurea de noapte de vară şi uitându-se la cascadă, care e acum luminată cu culori incredibile, sau strânşi în jurul meselor de ruletă. Personalul de

la catering face ture-ture cu mici şerbeturi de fructul pasiunii pe linguri individuale. Modelele lui Danny păşesc mândre în costumele lor spectaculoase din *Visul unei nopţi de vară,* arătând ca şi cum ar fi ieşit dintr-un tărâm vrăjit de basm. Peste tot se aude ecou de râsete, şi discuţii, şi muzica orchestrei duduie, reverberând prin podea şi din când în când se vede fulgerarea unui laser din spectacol. Trebuie să revin pe ringul de dans, cât mai rapid.

Mă îndrept către barul de cocteil, unde un barman adus special de la New York întreţine o mică mulţime cu trucurile lui de maestru al shaker-ului. Aici, spre mirarea mea, le găsesc pe Janice şi Jess ciocnind un pahar, cu zâmbete imense, pline de căldură şi dragoste pe feţe.

Ce se întâmplă aici? Credeam că se urăsc.

— Bună! le salut şi o ating pe Jess pe umăr. Cum merge? Nu-i aşa că Jess arată splendid? zic către Janice.

— Absolut superb! e de acord Janice. Ce rochie minunată!

— E drăguţă, zice Jess, trăgând jenată de ea şi strâmbându-şi uşor decolteul. Drăguţă şi simplă. Iar materialul e produs în sistem sustenabil.

E incorigibilă. În clipa în care îi fac un compliment pentru cum arată, imediat se simte jenată şi încearcă să saboteze momentul.

— Jess a împrumutat-o de la Danny, îi spun lui Janice, aranjându-i decolteul înapoi lui Jess. E un prototip din noua lui colecţie *eco couture.* Ştii că e probabil cea mai scumpă rochie din camera asta? adaug în treacăt. Ceea ce e adevărat, chiar dacă Suze a dat o căruţă de bani pe a ei. E mai scumpă ca a mea, adaug ca să ştiu o treabă.

— Poftim? Jess se albeşte la faţă. Ce tot spui aici?

Îmi vine să pufnesc în râs când îi văd expresia.

Am păstrat prea mult timp amănuntul ăsta pentru mine.

— A, da. Fiindcă e făcută din mătase ţesută de mână, îi explic. Trebuie să aştepte coconii să cadă singuri din copaci, şi nu folosesc nicio maşină, iar artizanii-ţesători sunt plătiţi regeşte. Nu se vor face decât trei asemenea rochii. La Browns, va costa…

Mă aplec în faţă şi şoptesc preţul în urechea lui Jess. Arată de zici că îşi dă duhul pe loc.

— Plus că nimeni altcineva din lume n-a mai purtat încă vreo ţinută din noua lui colecţie, o informez. Îţi dai seama că eşti subiectul unui articol exclusiv de modă?

Oricine altcineva din lume ar fi în extaz să fie subiectul unui articol exclusiv de modă. Însă Jess arată ca speriată de bombe.

— Bucură-te! Arăţi superb.

Îi înconjor umerii cu braţele şi o strâng tare până când râde, fără voia ei.

— Te distrezi? Ai dansat?

Nu pot să nu zâmbesc când văd chipul extaziat al lui Janice. Pare să fi luat câteva cocteiluri bune la bord.

— Vai, Becky! Janice dă pe-afară de încântare. Ghici, draga mea, ghici! Jess o să aibă un bebeluş!

Poftim? Mă uit bulversată de la Jess la Janice, la burta lui Jess, la cocteilul ei şi înapoi la faţa ei. Nu poate fi…

O, Doamne, chiar a funcţionat ceaiul de fertilitate al lui Janice? Şi de ce e aşa fericită?

— E doar o posibilitate, o corectează Jess, dându-şi ochii peste cap. Şi nu e un bebeluş. Are trei ani.

— E un scump şi-un îngeraş! Janice se poartă de parcă Jess n-ar fi spus nimic. Îi putem arăta lui Becky poza?

Mă uit mirată cum Jess caută în poşeta de seară. Scoate o fotografie şi o întoarce, şi aceasta arată un băieţel zâmbitor cu păr brunet şi zburlit şi piele măslinie, başca o constelaţie pistrui pe nas.

Mă topesc imediat. Pare aşa haios şi scump, că aproape-mi vine să râd, dar mă abţin, ca să n-o jignesc pe Jess.

— E…

— Poate. Jess radiază toată. E încă devreme.

— Să ştii, Becky, că ar trebui să te gândeşti şi tu serios să adopţi un copil. Janice e înfoiată toată, ca un păun. Cum i-am zis maică-tii, în vremurile de azi, e singurul mod responsabil de a avea un copil. Apropo, să ştii că Angelina ne-a deschis ochii.

Angelina ne-a deschis ochii? E aceeaşi femeie pe care acum circa cinci minute o apucaseră isteriile că e posibil ca fiul ei să nu-i ducă genele mai departe? îmi dau ochii peste cap către Jess, însă ea se mulţumeşte să râdă şi să ridice din umeri.

— Păi, baftă! zic. Când… înţelegi. Îl primiţi?

— Cum am zis, e încă devreme, redevine Jess precaută. E posibil să nu primim aprobarea, putem să fim descalificaţi din cine ştie ce motive… Sincer, eu, una, nu ţi-aş fi arătat poza încă.

Da-da. Ca şi cum Jess ar putea pica vreodată vreun examen.

O să fiu mătuşă! Minnie o să aibă un văr!

— Mă bucur mult pentru voi, zic şi îi strâng braţul lui Jess. Şi mă bucur că te simţi bine, Janice.

— Vai, scumpa mea, e incredibil! Ştiu că ai făcut un efort uriaş. Janice îşi flutură un braţ ameţit în jur. Dar să ştii că. A meritat.

— Da, zice Jess, înainte să pot răspunde. A meritat.

Îmi întâlneşte privirea şi-mi zâmbeşte uşor.

Jess şi Janice se duc să-l caute pe Tom, iar eu îmi comand o

băutură şi, cum stau aşa acolo, aproape pierdută într-un vis fericit, îl zăresc pe Luke în oglinda din spatele barului. Stă la masa de ruletă, cu Minnie lângă el, şi se uită pe deasupra ei. Pare total, complet, sută la sută fericit. Toată lumea e cu ochii la un morman uriaş de fise şi, când roata se opreşte, încep nişte ovaţii asurzitoare. Toţi încep să râdă şi să se bată unii pe alţii pe spate, iar Minnie ţipă încântată.

Când crupiera începe să spună textul ca o morişcă şi jucătorii îşi plasează noile pariuri, Luke observă brusc că-l privesc. Arată din cap spre o canapea liniştită din colţ şi se strecoară afară din mulţime, ţinând-o pe Minnie de mânuţă.

— Boboane! spune Minnie triumfătoare când ajung lângă mine şi-mi arată o mână de fise roşii şi verzi.

— Nu sunt bomboane, draga mea, îmi vine mie să râd. Sunt cipuri! Acum chiar că e complet bulversată. Nu chipsuri de mâncat, ci nişte monede speciale. Faci bani cu ele la masa magică! Sau… pierzi, adaug repede, când îl văd pe Luke ridicând din sprâncene. De multe ori pierzi. Aşa că nu trebuie să joci niciodată la noroc, Minnie. Jocurile de noroc sunt câh.

Aşa. O mică mostră rapidă de educaţie părintească responsabilă.

Luke se prăbuşeşte pe canapea şi îl urmez şi eu. Îmi ţiuie urechile de la cât am dansat lângă formaţie, încep să mă doară picioarele… însă restul corpului meu e aproape în transă de atâta fericire. Până acum, petrecerea a fost absolut perfectă. A fost mai tare decât aş fi putut spera vreodată. Şi încă nici nu s-a terminat. Unele dintre momentele cele mai bune nici n-au venit încă!

— Ai fost surprins? zic pentru a mia oară, doar ca să îl aud spunând-o.

— Becky… clatină Luke din cap uluit. N-am fost doar surprins. Am fost efectiv dat pe spate.

— Bine, zic mulţumită.

Iau o gură de cocteil (Brandon) şi mă cuibăresc înapoi pe vechea canapea de pluş, cu Minnie în poală şi braţul lui Luke în jurul nostru. Preţ de câteva momente stăm amândoi în tăcere, privind scena din jurul nostru.

— Dorinţa aia de Crăciun, zice Luke brusc. Ţi-ai dorit ceva în legătură cu mine. La mall. Mai ştii?

O, Doamne, ştiam eu că a auzit. Şi n-a zis nimic tot timpul ăsta.

— A fost ceva legat de petrecerea asta? zice. De-asta te-ai grăbit s-o faci să tacă pe spiriduşa aia?

Mintea îmi zboară înapoi la cuvintele pe care le-am mâzgălit pe hârtia festivă. Pare că a fost acum un milion de ani.

— Da, zic după o pauză. Aşa e. Mi-am dorit să fiu în stare să-ţi organizez o petrecere-surpriză, iar tu să fii cu adevărat surprins. Şi ai fost!

— Ţi s-a împlinit dorinţa, zâmbeşte el.

— Aşa e. Îi cercetez chipul, apoi îmi cobor mâna uşor pe obrazul lui. Aşa e.

— Apropo. Ochii îi licăresc brusc amuzaţi. Cam ce amănunte ale ciudatului tău comportament recent au avut legătură cu petrecerea?

— N-am fost ciudată, zic şi îi dau una.

— Draga mea, mai aveai puţin şi te internam la nebuni. Gen, dacă vrem să concepem un băiat, trebuie să facem sex foarte, foarte rapid?

— Petrecere, zâmbesc larg.

— Cu ovulaţia?

— Petrecere.

— Botox? Aşa-zisa „operaţie la sâni”?

Nu pot să nu râd când îi văd expresia.

— Petrecere. Atunci mă întâlnisem pentru prima oară cu Bonnie. A, şi să nu-i mai freci ridichea că a pomenit de gelul tău de duş! adaug serioasă. Eu am rugat-o să-ţi spună. Ca şi de sala de fitness. Şi orice altceva care ţi s-a părut aiurea.

— Tu? se uită el lung la mine. Fir-ar să fie… Clatină din cap de parcă, în fine, totul începe să se lege. De ce naiba nu mi-am dat seama? Ar fi trebuit să ştiu că nu e genul care o ia aşa razna peste noapte. Şi cele şaişpe paltoane? adaugă brusc. Şi aia a avut de-a face cu petrecerea?

— Ăă… nu, recunosc. Aia chiar a fost Minnie. Fată rea, Minnie, adaug cu reproş.

— Dar ceea ce nu pricep deloc e… cum ai putut obţine toate astea? îşi flutură el mâna prin aer. Vreau să zic, Becky, că e mai mult decât spectaculos. E…

Nu-şi mai găseşte cuvintele.

Ştiu ce vrea să spună. Nu vrea s-o zică, dar e îngrijorat că am făcut un împrumut uriaş pentru toate stea şi n-o să-i spun decât abia mâine, când am să-i dezvălui faptul că suntem faliţi.

Pe bune acum, ar putea şi el să aibă mai multă încredere.

Însă n-are niciun rost să pretind că seara asta n-a costat cât ochii din cap. Orice tâmpit şi-ar da seama că nu e posibil.

— Am avut… ajutoare, zic. Ajutoare consistente. La absolut tot. Bonnie a fost incredibilă, adaug repede, înainte să înceapă să mă preseze să-i zic exact cine mi-a dat banii. A coordonat totul, a făcut lista de invitaţi, a trimis invitaţiile…

— Deci logic că avea un aer aşa secretos ieri. Luke expiră, supărat. OK, am înţeles. Am făcut-o de oaie rău. Îi datorez un

buchet uriaş de flori.

— Nu crini, îl întrerup. Mereu îi iei crini şi ea nu-i poate suporta, dar e prea amabilă să zică ceva. Ia-i nişte sângele-voinicului sau piciorul-cocoşului. Sau pot să-ţi spun eu care sunt produsele ei preferate de la Jo Malone.

Luke îmi aruncă o privire siderată.

— Altceva?

— Multe, dacă te interesează, zic veselă. Bonnie şi cu mine suntem cele mai bune prietene acum. Ne spunem una alteia absolut tot.

— A, da, serios?

Luke mă priveşte de parcă n-ar şti exact ce părere să aibă despre asta.

— Ne-am împrietenit foarte tare în ultimul timp. A fost o adevărată saga.

Iau o gură mare de cocteil şi-mi arunc pantofii. Cum stau aşa şi vorbesc cu Luke, mă simt ca şi cum o parte foarte tensionată din mine începe în fine să se destindă.

— Nu-ţi poţi închipui. Încercând să nu te las să ai acces la internet, distrugându-ţi Blackberry-ul…

— Încă nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

Schiţează un semizâmbet – dar nu sunt prea sigură că a reuşit să accepte cu umor faza cu BlackBerry-ul.

— Şi cel mai rău lucru dintre toate a fost nenorocita aia de întâlnire din Paris! O, Doamne, am zis că te omor! (Nu pot să nu încep să râd.) Eram cu toţii: „Aoleu, cum o contramandăm?”. Şi tu erai atât de îngrozitor de încântat de tine…

— Fir-ar să fie, îl văd pe Luke cum procesează, în fine, informaţia. Sigur că da. Întâlnirea trebuia să aibă loc azi…

Tace. Dar ia stai aşa, totuşi. Doar nu spui că… îl văd cum începe să facă legăturile. În mod sigur n-ai fost şi în spatele acelei chestii. Doar nu-mi spui că ai aranjat cumva, tu personal, ca Sir Bernard Cross să-mi spună că vrea să ne vedem? râde el uimit. Vreau să zic că eu cred multe lucruri despre tine. Becky, dar asta…

Continui să zâmbesc, dar înăuntrul meu îmi vine să-mi dau pumni. Am zis prea multe. Hai să trecem mai departe, rapid.

— Nu eu, exact. O, Doamne, şi cortul…

Mă lansez grăbită în relatarea întregii poveşti cu *barter-ul* pentru cort, iar Luke râde la momentele potrivite, dar îmi dau seama că se gândeşte în altă parte. Când am terminat, ne cufundăm în tăcere şi el îşi bea băutura gânditor, şi ştiu exact pe unde-i rătăceşte mintea.

— Am ştiut de la început că în spatele acelei întâlniri e o persoană influentă, zice în cele din urmă, cu ochii în pahar. Am zis şi atunci. Am simţit că în fundal există o persoană foarte puternică şi că aceasta mă ajută. Şi acum cred că ştiu cine a fost. Ridică privirea şi mă priveşte în ochi. E limpede. Şi e limpede de ce nu vrei să-mi spui.

Mi-a stat inima. Mi-a îngheţat mâna pe piciorul paharului. Luke e atât de intuitiv. Îi merge atât de bine mintea. N-ar fi trebuit niciodată să-i zic nimic.

E supărat?

Îmi trec limba peste buze, stresată.

— Luke, pe bune, chiar nu-ţi pot spune nimic.

— Înţeleg.

Ia o gură mare de băutură şi, o vreme, niciunul dintre noi nu spune un cuvânt.

Cum stăm aşa acolo, cu petrecerea trepidând în jurul nostru,

îi arunc într-una priviri precaute. N-a explodat. Nici n-a ieşit din cameră ca o vijelie, zicând că gata, i-am stricat toată seara. Nu e aşa supărat cum am crezut?

Mă gândesc într-una la Elinor, cum stătea ascunsă în găurica aia plină de mucegai. Dacă aş fi reuşit s-o conving să stea… oare aş fi putut, cumva, să-i împac?

— Dar, Becky, îţi dai seama că nu e o simplă favoare, îmi întrerupe Luke gândurile. E ceva imens. Vreau să zic, toate astea. Arată în jur şi coboară glasul. Persoana… asta. Are legătură şi cu astea, nu?

Încuviinţez încet. Dacă ştie, n-are niciun sens să mă prefac.

Luke expiră adânc, ţinându-şi băutura între palme.

— Ştii că va trebui să le mulţumesc, Becky. Cumva. Chiar dacă ei nu vor asta.

— Cred… că ar fi drăguţ, Luke, înghit eu în sec. Foarte drăguţ.

Îmi simt lacrimile dându-mi ghes. Uite că lucrurile se aranjează pur şi simplu. Ne vom întâlni, va fi ceva formal şi jenant, dar vor vorbi. Iar Luke îşi va vizita mama, cu Minnie. Şi-şi va da seama că are şi o latură pe care nu o cunoaşte.

— Cred că acum e cel mai bun moment, se ridică Luke în picioare, cuprins de o energie bruscă. Ştii, n-am zis nimic – dar tot timpul ăsta l-am cam bănuit pe Tarquin. Cum se cunosc el şi Sir Bernard… Merg la vânătoare împreună, nu?

Îmi ia un moment să pricep ce spune. Crede că a fost Tarquin?

— Şi normal că a fost disperat să mă răsplătească pentru ajutorul pe care i l-am dat la începutul anului, spune Luke. Dar, pe bune, o asemenea generozitate extraordinară e ieşită din comun. Se uită în jurul lui de parcă ar fi copleşit de un nou val de uimire. Nu ştiu cum am să-i pot mulţumi vreodată. Şi lui

Suze. Bănuiesc că au participat amândoi?

Nuuuu! Ai înţeles greşit! Ai înţeles total greşit!

Îmi vine să zic ceva, ca să-l deturnez de pe pista asta. Dar ce pot să fac? Nu-i pot trăda încrederea lui Elinor, după tot ce mi-a zis.

— Stai o clipă! Mă ridic repede în picioare, aşezând-o pe Minnie pe canapea. Luke, nu trebuie să le spui nimic…

— Nu-ţi face griji, Becky, îmi zâmbeşte el. N-o să te dau de gol. Dacă ei vor să rămână incognito, fie. Dar dacă cineva face ceva atât de excepţional şi de special ca asta… (îi străluceşte faţa când vorbeşte.) Merită o mulţumire publică. Nu crezi?

Mi se strânge inima. Ar trebui să ştie ce a făcut mama lui pentru el. Ar trebui să ştie, ar trebui să ştie.

— Haide, Minnie, tati trebuie să ţină un mic discurs. Înainte să apuc să am o reacţie, Luke a pornit deja către East Hall. Suze? îi face semn vesel trecând pe lângă ea. Poţi veni o clipă? Şi Tarquin?

— Ce se întâmplă? spune Suze urmându-ne. Ce face Luke?

— Crede că veri aţi făcut toate astea, îi şoptesc. Tu şi Tarkie. Crede că voi i-aţi făcut lipeala cu Sir Bernard şi aţi plătit pentru toate astea. Şi vrea să vă mulţumească.

— Glumeşti! Suze rămâne pironită locului, cu ochii întunecaţi şi tulburaţi. Dar… n-am făcut-o noi!

— Ştiu! Dar cum să-i spun asta?

Preţ de o clipă, ne uităm pur şi simplu neliniştite una la alta.

— Nu are nici cea mai mică bănuială că Elinor are vreo legătură cu toate astea? zice Suze într-un final.

— Niciuna. N-a pomenit-o nici măcar o dată.

A vorbit despre absolut toţi oamenii de pe lume.

Toată familia lui. Toţi prietenii lui. A închinat paharul în

cinstea tuturor, în discursul lui. În afară de ea.

Luke s-a suit deja pe scenă în pauza dintre melodii şi conducătorul formaţiei i-a oferit microfonul.

— Doamnelor şi domnilor, vă cer doar un moment de atenţie, dacă se poate? Glasul lui Luke răsună în sală. S-au spus multe mulţumiri în seara asta. Vreau doar să atrag atenţia asupra unui cuplu foarte, foarte special. Şi-au deschis această casă superbă pentru noi, oferindu-ne-o cu o ospitalitate ieşită din comună… şi au făcut mult, mult mai multe, însă n-am să intru în amănunte acum… Tace sugestiv şi îl văd pe Tarquin aruncând o privire bulversată spre Suze. Dar aş vrea să ştiţi, Suze şi Tarquin, că n-am să uit niciodată ce-aţi făcut. În cinstea familiei Cleath-Stuart.

Luke ridică paharul şi toţi invitaţii de pe ringul de dans îi oglindesc gestul, după care izbucnesc în aplauze.

Suze încearcă să zâmbească fermecător când oamenii se întorc spre ea aplaudând.

— Mă simt groaznic, murmură disperată printre zâmbete. Cum rămâne cu Elinor?

— A fost alegerea ei, îi murmur înapoi. Nu putem face nimic.

Mă gândesc la Elinor gonind spre casă prin noapte, cu umerii rigizi. Fără să închine nimeni paharul în cinstea ei, fără ca nimeni să-i zâmbească, fără ca nimeni să se gândească la ea măcar în treacăt. Şi deodată, mă trezesc făcând un jurământ în gând.

Luke o să afle, într-o zi. O să afle, într-o zi.

— Cântă-ne *New York, New York!* strigă cineva la Luke, şi asistenţa izbucneşte în râs.

— Aţi vrea voi.

Luke zâmbeşte cu toată gura şi-i înapoiază microfonul

solistului trupei, care imediat începe să numere invers pentru a fi la unison cu formaţia şi se lansează într-un nou cântec.

— Suze, draga mea, spune Tarquin, care a ajuns lângă noi, cu un aer perplex. Ce naiba a vrut să zică Luke cu…

— Ne mulţumea doar pentru faptul că îi suntem prieteni buni, zice ea veselă. Ştii şi tu.

— A. Fruntea lui Tarquin se limpezeşte. Ce băiat generos.

Remarc subit că din smochingul lui se iţeşte un ecuson antic cu numele. Pe el scrie „WFS Cleath-Stuart”. Adică tatăl lui.

— Tarkie, îi fac eu semn să vină la mine. Ai o scamă.

Împing ecusonul înapoi înăuntrul gulerului lui şi îi fac cu ochiul lui Suze, care se mulţumeşte să clatine din cap, cu un zâmbet chinuit.

Îl privim pe Luke croindu-şi drum încet prin mulţime, întreţinându-se şi salutându-i pe cei pe lângă care trece. Când se opreşte să discute cu Matt de la Brandon C, îmi dau brusc seama că Minnie a întins mâna către paharul de cocteil al lui Matt şi îl duce la buze. Matt nici n-a observat.

— Minnie! Mă năpustesc la ea şi i-l iau. Nu! Tu nu bei cocteil! Luke, ai văzut-o ce-a făcut?

Altădată, Luke ar fi făcut ca toate alea. Acum se mulţumeşte doar s-o salte în braţe şi să se încrunte la ea sever.

— Minnie, iepuraş. N-am stabilit clar regulile? Fără jocuri de noroc şi fără băutură. Ai înţeles? Şi fără cumpărături *online*. Cel puţin până când faci… trei ani.

— Tati feicit!

Minnie încearcă să-l asezoneze cu o umbreluţă scânteietoare de cocteil.

— Ia du-te tu acum o clipă la buni. O pune jos şi o conduce spre mama. Vreau doar să vorbesc un pic cu mami.

În timp ce mă scoate de pe ringul de dans, sunt un pic surprinsă. Oare despre ce vrea să vorbim?

În mod sigur nu despre rochia Valentino. Nu poate fi vorba de asta. I-am spus doar că e un cadou de la mama.

— Voiam să las asta pe mai târziu, începe când ajungem într-un colţişor retras din poiana din *Visul unei nopţi de vară.* Dar de ce nu acum?

— Categoric, încuviinţez, uşor îngrijorată.

— Deşi probabil ai aflat deja, îşi dă el ochii peste cap agasat. Vreau să zic, e limpede că ştii despre Sage Seymour, că e clienta mea.

— Noi, organizatorii de petreceri, avem datoria să ştim tot, îi zâmbesc dulce. Chiar şi secretele pe care soţii noştri *încearcă să ni le ascundă.*

— Şi ai vorbit cu ea.

— De mai multe ori, chiar, îmi dau eu părul pe spate cu nonşalanţă. Ne-am înţeles destul de bine. A zis că ar trebui să bem ceva împreună la un moment dat.

Suze era să leşine când i-am spus. Mi-a zis: nu poate să vină şi ea, şi să zicem că e secretara mea?

— Deci… ştii tot? insistă Luke. E limpede că vrea să ajungă la un anume punct, dar nu sunt sigură la ce anume.

— Ăă…

— Deci nu ştii tot.

Îmi scanează faţa de parcă ar vrea să afle exact.

— Poate că ştiu, îl contracarez.

Fir-ar să fie. De ce nu ştiu tot?

— Tocmai ne-au sunat de la agenţia imobiliară şi au lăsat un mesaj la Bonnie. Luke pare să fi schimbat complet tactica. Ne-au găsit o locuinţă cu chirie. Dar fireşte, depinde.

— Aha, încuviinţez înţeleaptă. Sigur. Depinde… de… multe chestii.

Sunt tentată să adaug, „şi de multe trestii”.

— Becky… Luke mă fixează ciudat. N-ai nici cea mai mică idee despre ce vorbesc, aşa-i?

Of, nu mai pot să mă prefac.

— Nu! exclam enervată. Nu ştiu! Spune-mi!

— N-ai nici cel mai mic habar ce vreau să-ţi spun.

Îşi încrucişează braţele, părând că se distrează de milioane.

— Probabil e ceva foarte plicticos, nu mă las nici eu. Aşa că probabil că ştiu, dar am uitat, fiindcă e ceva aşa anost.

— Corect, ridică Luke din umeri. Nu contează. Nu e nimic important. Ne întoarcem?

Doamne, ce mă poate călca pe nervi.

— Spune-mi, mă uit eu la el furibundă. Imediat. Sau nu primeşti geantă de la petrecere. Şi să ştii că sunt nişte genţi foarte mişto.

— OK, cedează Luke. Ei bine, ca să recapitulez ceea ce probabil ştii deja… îmi trage un zâmbet. Am început să lucrez pentru Sage Seymour.

Mă străbate un mic fior de bucurie. Soţul meu lucrează pentru o stea de cinema! E atât de cool!

— Iar ei îi place mult ideea de a lucra cu cineva din afara industriei filmului, care să-i ofere o perspectivă inedită asupra lucrurilor. De fapt, îi place atât de mult… Luke se opreşte, mustăcind… că m-a rugat să vin şi să lucrez pentru ea la L.A. O vreme. Aş lucra cu echipa ei, mi-aş face nişte contacte şi pe urmă, poate, dacă lucrurile merg cu adevărat bine, îmi deschid o filială media a Brandon Communications acolo. Becky. Îl văd că se schimbă la faţă, alarmat. Eşti bine?

Nu sunt în stare să scot niciun cuvânt. L.A.?

Hollywood?

— Şi… şi am merge cu toţii? mă bâlbâi imediat ce-mi regăsesc glasul.

— Eu aşa m-am gândit. Gary poate să se ocupe de firmă, aşa că mă gândeam la trei luni. Dar evident, problema e slujba ta. Pare stresat. Ştiu că ţi-a mers foarte bine, ştiu că speri să ajungi în consiliul de conducere.

Slujba mea. Aoleu. Nici măcar nu ştie de slujba mea.

— Ştii ceva, Luke? zic cât pot de sinceră. Suntem parteneri. O echipă. Şi, dacă acum cariera mea trebuie să treacă un pic pe planul doi… fie. Asta înseamnă o căsnicie. În afară de-asta, sunt şi la L.A. Magazine, nu? Şi am carte verde, corect?

— Păi atunci… e excelent! ridică Luke paharul spre mine. Se pare că gata, am stabilit.

Chiar vorbeşte serios? Aşa, pur şi simplu?

— Deci… o să fim la Hollywood, zic, ca să fiu sigură. Pentru trei luni.

— Îhîm.

— N-am fost niciodată la Hollywood.

— Ştiu, zâmbeşte el. Distractiv, nu?

Inima îmi zburdă de fericire, ca un peşte în apă. Hollywood! Eu, Becky Brandon, născută Bloomwood, la Hollywood!

Luke mai spune ceva. I se mişcă buzele. Însă nu-l aud. Mintea îmi e prea plină cu imagini ademenitoare. Eu dându-mă cu rolele pe stradă, bronzată şi în formă. Eu conducând pe Sunset Boulevard, într-o decapotabilă. (Trebuie să aflu cum se conduc maşinile americane.) Eu şi Sage Seymour lenevind la piscina ei roz-scoică, în costume de baie *deux-piece* de la nu ştiu ce butic şic din centru, în timp ce Minnie arată adorabil într-o rochiţă de

vară.

Lumea o să-mi spună „Fata cu accent englezesc”. Sau poate „Fata care e cea mai bună prietenă cu Sage Seymour”. Sau poate… „Fata cu ochelari albi de soare”. (Da. O să-mi cumpăr unii, mâine. Ăsta poate fi noul meu look.)

Şi o să fie soare tot timpul! Şi putem bea *shake* de fructe pe Rodeo Drive! Şi poate o să mergem şi la premiile Oscar… poate o să-l cunoaştem pe Johnny Depp… poate aş putea să fac figuraţie într-un film…

— Becky? Vocea lui Luke mă readuce în fine la realitate. Ce părere ai?

Zâmbesc atât de dement încât am senzaţia că o să mi se rupă faţa în două.

— Când plecăm?

THE LOOK
Oxford Street nr. 601
Londra W1

Doamnei Rebecca Brandon
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott
Surrey

11aprilie 2006

Dragă Rebecca,
Îți mulţumesc pentru scrisoarea ta din 10 aprilie.
Îmi pare rău că nu îmi vei putea accepta oferta de reîncadrare

în câmpul muncii la The Look şi de a face parte din consiliul nostru director, cu salariul mărit. Sigur că viaţa de familie este întotdeauna pe primul plan şi vreau să te încredinţez că postul tău va fi disponibil şi la întoarcerea ta din Los Angeles.

Cu cele mai bune urări de drum bun,

Trevor Holden,

Director general

PS. Poţi, te rog, să le rogi pe clientele tale să nu îşi mai returneze hainele? Suntem disperaţi.

Nanny Sue Entreprises

*La noi viaţa de familie e p*e *primul plan…*

Consiliere – seminarii - media – sprijin parental – apariţii publice

Doamnei Rebecca Brandon
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott
Surrey
11 aprilie 2006

Dragă Rebecca, îţi mulţumesc pentru scrisoare ta din 10 aprilie.

Îmi pare rău că, până la urmă, nu vei putea participa la programul nostru pentru combaterea dependenţei de cumpărături, din cauza plecării tale în California. Înţeleg perfect cât eşti de dezamăgită şi „distrusă” din acest motiv.

Dacă te consolează cu ceva, sunt sigură că vei găsi grupuri de sprijin asemănătoare şi în Los Angeles şi poate ai putea să urmezi un curs de terapie acolo?

Cu cele mai bune urări,
Julia Summerton,
Director al Programului Copii

DEPARTAMENTUL CENTRAL
PENTRU POLITICĂ MONETARA
Etajul 5
Whitehall Place nr. 180
Londra SW1

Doamnei Rebecca Brandon
The Pines
Elton Road nr. 43
Oxshott
Surrey

Data: 13 aprilie 2006

Dragă Rebecca, îţi mulţumesc pentru scrisoarea ta din 10 aprilie şi îţi urez drum bun în proxima ta călătorie spre Los Angeles.

Din păcate, sunt destul de sigur că *The British Journal of Monetary Economics* nu are în plan să îşi angajeze un „corespondent în L.A.”, cum propui tu. De asemenea, editorul nu „are de gând să extindă domeniul revistei în zone mult mai interesante, ca filmele şi bârfa”.

Cu toate astea, dacă vor apărea asemenea oportunităţi, fii sigură că te voi anunţa.

Toate cele bune – şi drum bun!

Cu stimă,

Edwin Tredwell,
Director Cercetare, Politică monetară

PEŞTERA LUI MOŞ CRĂCIUN

Dorinţă de Crăciun

(puneţi-o în Fântâna Dorinţelor,
ca Moşul să o citească!!!)

Dragă Moş Crăciun,

Sunt tot eu, Becky. Sper că eşti bine, sănătos.

Îmi doresc o bluză Zac Posen acvamarin, cea cu fundă, mărimea 10.

De asemenea, pantofii ăia Marni pe care i-am văzut cu Suze, nu cei cu tocuri înalte şi groase, ceilalţi.

Un frate sau o soră pentru Minnie.

Şi, mai presus de toate, Moş Crăciun, îmi doresc ca Luke să fie total, sută la sută fericit, să se relaxeze şi să uite de toate rahaturile. Măcar o dată.

Mersi. Cu dragoste, Becky xxx

*scuze

Mulțumiri

Vreau să-i mulţumesc din suflet editorului meu, Linda Evans şi, de asemenea, lui Kate Samano, Polly Andrews, Laura Sherlock, Gavin Hilzbrich şi întregii echipe de la Transworld, care s-a dovedit a fi nemaipomenită, însă prea numeroasă pentru a-i putea numi aici pe fiecare membru în parte. Merită toată aprecierea!

M-au ajutat atâţia oameni extraordinari – în special Araminta Whitley, Harry Man, Peta Nightingale, Nicki Kennedy, Sam Edemborough, Valerie Hoskins, Rebecca Watson, familia mea şi colegii. Mii de mulţumiri tuturor– pentru că fară voi nu aş fi reuşit.

Numele „Nicole Taylor" apare în carte ca tribut pentru The Children's Trust, pe care am fost fericită să-l pot sprijini. The Children's Trust oferă îngrijiri specializate pentru copii cu diverse dizabilităţi, susţinând o cauză nobilă. Aş dori să îi mulţumesc lui Nicole pentru oferta ei plină de generozitate.

Iar la final, le mulţumesc tuturor cititorilor mei fideli, care ne-au susţinut pe mine şi pe Becky de-a lungul anilor – şi îi salut călduros pe prietenii mei de pe Facebook!

Colecția

CHIC

„Cine-ar fi crezut că Becky Brandon, cu dorința ei nestăpînită de a bate magazinele marilor firme și de a pune mîna pe orice chilipir, poate avea o rivală? Ei bine, iată că și-a găsit nașul în chiar micuța Minnie, nestăpînita ei fiică. Ce urmează este ușor de imaginat..."

Publishers Weekly

„*Chick-lit* sau nu, nimic nu stă în calea dorinței de lucruri strălucitoare a lui Minnie, mezina familiei Brandon, care abia ce a învățat să meargă și a și plecat *La cumpărături*."

St. Petersburg Times

Too Tasty for Men

REDD'S

Savurează din plin plăcerea cititului, alături de Redd's!

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1817-0

www.polirom.ro